

תנ"ך

תורה

בראשית

בראשית א : 1

- א בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ:
- ב וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֵהוֹ וְכָהוּ וְחָשֹׁךְ עַל־פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל־פְּנֵי הַמַּיִם:
- ג וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי אוֹר וַיְהי־אוֹר:
- ד וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאוֹר כִּי־טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ:
- ה וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וּלַחֹשֶׁךְ קָרָא לַיְלָה וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד:
- ו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהי רִקִּיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם:
- ז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהי־כֵן:
- ח וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהי־עֶרֶב וַיְהי־בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:
- ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם אֶחָד וְתִרְאָה הַיַּבֶּשֶׁה וַיְהי־כֵן:
- י וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבֶּשֶׁה אָרֶץ וּלַמָּקוֹה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:
- אין אָנהייב האָט גאָט באַשאַפֿן דעם הימל און די ערד.
- און די ערד איז געווען וויסט און ליידיק, און פֿינצטערניש איז געווען אויפֿן געזיכט פֿון תהום, און דער גייסט פֿון גאָט האָט געשוועבט אויפֿן געזיכט פֿון די וואַסערן.
- האָט גאָט געזאָגט: זאָל ווערן ליכט. און עס איז געוואָרן ליכט.
- און גאָט האָט געזען דאָס ליכט אַז עס איז גוט; און גאָט האָט פֿאַנאַנדערגעשיידט צווישן דעם ליכט און צווישן דער פֿינצטערניש.
- און גאָט האָט גערופֿן דאָס ליכט טאָג, און די פֿינצטערניש האָט ער גערופֿן נאַכט. און עס איז געווען אָוונט, און עס איז געווען פֿרימאָרגן, איין טאָג.
- האָט גאָט געזאָגט: זאָל ווערן אַן אויסשפּרייט אין מיטן פֿון די וואַסערן, און ער זאָל פֿאַנאַנדערשיידן צווישן וואַסערן און וואַסערן.
- און גאָט האָט געמאַכט דעם אויסשפּרייט, און האָט פֿאַנאַנדערגעשיידט צווישן די וואַסערן וואַס אונטער דעם אויסשפּרייט און צווישן די וואַסערן וואַס איבער דעם אויסשפּרייט. און עס איז אַזוי געשען.
- און גאָט האָט גערופֿן דעם אויסשפּרייט הימל. און עס איז געווען אָוונט, און עס איז געווען פֿרימאָרגן, אַ צווייטן טאָג.
- האָט גאָט געזאָגט: זאָלן זיך איינזאַמעלן די וואַסערן פֿון אונטערן הימל אין איין אָרט, און זאָל זיך באַווייזן די יבשה. און עס איז אַזוי געשען.
- און גאָט האָט גערופֿן די יבשה ערד, און די איינזאַמלונג פֿון די וואַסערן האָט ער גערופֿן ימען. און גאָט האָט געזען אַז דאָס איז גוט.

יא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא
עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי
לְמִינוֹ אֲשֶׁר זִרְעוּבוּ עַל־הָאָרֶץ
וַיְהִי־כֵן:

יב וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע
לְמִינָהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה־פְּרִי אֲשֶׁר זִרְעוּבוּ
לְמִינָהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:

יג וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי:

יד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בִּרְקִיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים
וּשְׁנִים:

טו וְהָיוּ לְמְאֹרֶת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר
עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן:

טז וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמָּאֹרֶת
הַגְּדֹלִים אֶת־הַמָּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשֶׁלֶת
הַיּוֹם וְאֶת־הַמָּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשֶׁלֶת
הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים:

יז וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ:

יח וּלְמַשֵּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין
הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים
כִּי־טוֹב:

יט וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:

הָאֵט גָּאָט גַּעזָאָגט: זאָל די ערד אַרויסגראָזן גראָז,
קרייטעכץ וואָס גיט אַרויס זאָמען, פֿרוכטביימער
וואָס טראָגן פֿרוכט אויף דער ערד לויט זייערע
מינים, וואָס זייער זאָמען איז אין זיי. און עס איז
אַזוי געשען.

און די ערד האָט אַרויסגעבראַכט גראָז, קרייטעכץ
וואָס גיט אַרויס זאָמען לויט זינע מינים, און ביימער
וואָס טראָגן פֿרוכט, וואָס זייער זאָמען איז אין זיי,
לויט זייערע מינים. און גאָט האָט געזען אַז דאָס איז
גוט.

און עס איז געווען אָוונט, און עס איז געווען
פֿרימאָרגן, אַ דריטן טאָג.

הָאֵט גָאָט גַּעזָאָגט: זאָלן ווערן ליכטער אין דעם
אויסשפּרייט פֿון הימל, פֿאַנאַנדערצושיידן צווישן
דעם טאָג און צווישן דער נאַכט, און זיי זאָלן זיין
פֿאַר צייכנס און פֿאַר צייטן, און פֿאַר טעג און יאָרן.

און זיי זאָלן זיין פֿאַר ליכטער אין דעם אויסשפּרייט
פֿון הימל, צו ליכטן אויף דער ערד. און עס איז אַזוי
געשען.

און גאָט האָט געמאַכט די צוויי גרויסע ליכטער:
דאָס גרעסערע ליכט פֿאַר דער געוועלטיקונג פֿון
טאָג, און דאָס קלענערע ליכט פֿאַר דער
געוועלטיקונג פֿון דער נאַכט; און די שטערן.

און גאָט האָט זיי אַרײַנגעזעצט אין דעם אויסשפּרייט
פֿון הימל, צו ליכטן אויף דער ערד,

און צו געוועלטיקן איבער דעם טאָג און איבער דער
נאַכט, און פֿאַנאַנדערצושיידן צווישן דעם ליכט און
צווישן דער פֿינצטערניש. און גאָט האָט געזען אַז
דאָס איז גוט.

און עס איז געווען אָוונט, און עס איז געווען
פֿרימאָרגן, אַ פֿירטן טאָג.

כ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמִּים שָׁרֵץ
נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־הָאָרֶץ
עַל־פְּנֵי רִקְיעַ הַשָּׁמַיִם:

כא וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים
וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת אֲשֶׁר
שָׂרָצוּ הַמִּים לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף
כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב:

כב וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ
וּמְלֵאוּ אֶת־הַמַּיִם בַּיָּמִים וְהָעוֹף יִרֶב
בָּאָרֶץ:

כג וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי:

כד וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ
חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֶמָּה וָרֶמֶשׂ
וְחַיִּת־וָאָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן:

כה וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־חַיֵּית הָאָרֶץ לְמִינָהּ
וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל־רֶמֶשׂ
הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים
כִּי־טוֹב:

כו וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ
כְּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֶמָּה וּבְכָל־הָאָרֶץ
וּבְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ:

כז וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ
בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה
בָּרָא אֹתָם:

הָאָדָם גֹּאֵט גַּעזאַגט: זאָל דאָס וואָסער ווידמענען אַ
ווידמענונג פֿון לעבעדיקע באַשעפֿענישן, און פֿויגלען
זאָלן פֿליען אויף דער ערד, איבערן פֿרייען
אויסשפּרייט פֿון הימל.

און גאָט האָט באַשאַפֿן די גרויסע ים-חיות, און אַלע
לעבעדיקע באַשעפֿענישן וואָס קריכן, וואָס דאָס
וואָסער האָט געווידמענט לויט זייערע מינים, און
אַלע געפֿליגלטע פֿויגלען לויט זייערע מינים. און גאָט
האָט געזען אַז דאָס איז גוט.

און גאָט האָט זיי געבענטשט, אַזוי צו זאָגן:
פֿרוכפֿערט אײַך און מערט אײַך, און פֿילט אַן די
וואָסערן אין די ימען, און די פֿויגלען זאָלן זיך מערן
אויף דער ערד.

און עס איז געווען אָוונט, און עס איז געווען
פֿרימאָרגן, אַ פֿינפֿטן טאָג.

הָאָדָם גֹּאֵט גַּעזאַגט: זאָל די ערד אַרויסברענגען
לעבעדיקע באַשעפֿענישן לויט זייערע מינים, בהמות
און שרצים און חיות פֿון דער ערד לויט זייערע
מינים. און עס איז אַזוי געשען.

און גאָט האָט געמאַכט די חיות פֿון דער ערד לויט
זייערע מינים, און די בהמות לויט זייערע מינים, און
אַלע שרצים פֿון דער ערד לויט זייערע מינים. און
גאָט האָט געזען אַז דאָס איז גוט.

הָאָדָם גֹּאֵט גַּעזאַגט: לאָמיר מאַכן מענטשן אין
אונדזער געשטאַלט, לויט אונדזער גלײַכעניש, און זיי
זאָלן געוועלטיקן איבער די פֿיש פֿון ים, און איבער די
פֿויגלען פֿון הימל, און איבער די בהמות, און איבער
דער גאַנצער ערד, און איבער אַלע שרצים וואָס
קריכן אויף דער ערד.

און גאָט האָט באַשאַפֿן דעם מענטשן אין זײַן
געשטאַלט; אין דער געשטאַלט פֿון גאָט האָט ער
אים באַשאַפֿן; אַ זכר און אַ נקבה האָט ער זיי
באַשאַפֿן.

כח וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם
אֱלֹהִים פָּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הָאָרֶץ
וּכְבֹּשְׁהָ וּרְדוּ בְּדָגַת הַיָּם וּבְעוֹף
הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיָּה הַרְמִשָּׁת
עַל־הָאָרֶץ:

כט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתַתִּי לָכֶם
אֶת־כָּל־עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
כָּל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־בוֹ
פְּרִיעֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָה:

ל וּלְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם
וּלְכָל רֹמֵשׁ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בוֹ נֶפֶשׁ
חַיָּה אֶת־כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָה
וַיְהִי־כֵן:

לא וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה
וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר
יוֹם הַשְּׁשִׁי:

און גאָט האָט זיי געבענטשט, און גאָט האָט צו זיי
געזאָגט: פֿרוכפערט אייך און מערט אייך, און פֿילט
אָן די ערד, און באַצווינגט זי, און געוועלטיקט איבער
די פֿיש פֿון ים, און איבער די פֿויגלען פֿון הימל, און
איבער אַלעם לעבעדיקן וואָס קריכט אויף דער ערד.

און גאָט האָט געזאָגט: זעט, איך האָב אייך געגעבן
יעטוועדער קרייטעכץ וואָס גיט אַרויס זאָמען, וואָס
אויפֿן געזיכט פֿון דער גאַנצער ערד, און יעטוועדער
בוים וואָס אויף אים איז דאָ ביימערפֿרוכט וואָס גיט
אַרויס זאָמען; פֿאַר אייך זאָל דאָס זיין צום עסן.

און פֿאַר אַלע חיות פֿון דער ערד, און פֿאַר אַלע
פֿויגלען פֿון הימל, און פֿאַר אַלץ וואָס קריכט אויף
דער ערד, וואָס אין אים איז דאָ אַ לעבעדיקער
אַטעם, איז יעטוועדער גרין קרייטעכץ צום עסן. און
עס איז אַזוי געווען.

און גאָט האָט געזען אַלץ וואָס ער האָט געמאַכט,
ערשט עס איז זייער גוט. און עס איז געווען אָוונט,
און עס איז געווען פֿרימאָרגן, דעם זעקסטן טאָג.

בראשית ב : 2

אזוי זינען פֿאַרענדיקט געוואָרן דער הימל און די ערד און זייער גאַנצער חיל.

און גאָט האָט געענדיקט צום זיבעטן טאָג זיין אַרבעט וואָס ער האָט געמאַכט, און ער האָט גערוט אויפֿן זיבעטן טאָג פֿון זיין גאַנצער אַרבעט וואָס ער האָט געמאַכט.

און גאָט האָט געבענטשט דעם זיבעטן טאָג, און האָט אים געהייליקט, וואָרום אין אים האָט ער גערוט פֿון זיין גאַנצער אַרבעט וואָס גאָט האָט באַשאַפֿנדיק געמאַכט.

דאָס איז די געשיכטע פֿון דעם הימל און דער ערד ווען זיי זינען באַשאַפֿן געוואָרן, אין דעם טאָג וואָס גאָט דער האָר האָט געמאַכט ערד און הימל.

און קיין ביימל פֿון פֿעלד איז נאָך ניט געווען אויף דער ערד, און קיין קרייטעכץ פֿון פֿעלד האָט נאָך ניט געשפּראַצט, וואָרום גאָט דער האָר האָט ניט געמאַכט רעגענען אויף דער ערד, און אַ מענטש איז ניט געווען צו באַאַרבעטן די ערד;

נאָר אַ נעבל פֿלעגט אויפֿגיין פֿון דער ערד, און פֿלעגט אָנטרינקען דאָס גאַנצע געזיכט פֿון דער ערד.

האָט גאָט דער האָר געפֿורעמט דעם מענטשן פֿון שטויב פֿון דער ערד, און האָט אַרײַנגעבלאָזן אין זײַנע נאָזלעכער אַן אָטעם פֿון לעבן, און דער מענטש איז געוואָרן אַ לעבעדיקער נפֿש.

און גאָט דער האָר האָט געפֿלאַנצט אַ גאָרטן אין עֶדֶן, אין מזרח, און האָט דאָרטן אַרײַנגעזעצט דעם מענטשן וואָס ער האָט געפֿורעמט.

און גאָט דער האָר האָט געמאַכט שפּראַצן פֿון דער ערד אלערליי ביימער גלוסטיק אָנצוקוקן און גוט צום עסן; אויך דעם בוים פֿון לעבן, אין מיטן גאָרטן, און דעם בוים פֿון וויסן גוטס און שלעכטס.

א ויָכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צָבָאָם:

ב ויָכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל־מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:

ג וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל־מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

ד אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם בַּיּוֹם עָשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אָרֶץ וְשָׁמַיִם:

ה וְכָל־שִׁיחַ הַשָּׂדֶה טָרֵם יְהוָה בָּאָרֶץ וְכָל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טָרֵם יִצְמַח כִּי לֹא הִמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָרֶץ וָאָדָם אִין לַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה:

ו וְאֵד יַעֲלֶה מִן־הָאָרֶץ וְהִשָּׁקָה אֶת־כָּל־פְּנֵי־הָאֲדָמָה:

ז וַיִּצֹר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם עֹפֶר מִן־הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפִּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה:

ח וַיֹּטֶעַ יְהוָה אֱלֹהִים גֶּן־בְּעֶדֶן מִקְדֶּם וַיִּשֶׂם שֵׁם אֶת־הָאָדָם אֲשֶׁר יִצָּר:

ט וַיִּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאֲדָמָה כָּל־עֵץ נָחֵמַד לְמִרְאָה וְטוֹב לְמֵאֱכֹל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הָגֶן וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע:

י וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן
וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעַה רָאשִׁים:

יא שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסִּבִּב אֶת
כָּל־אֶרֶץ הַחַוִּילָה אֲשֶׁר־שָׁם הַזֶּהָב:

יב וְזֶהָב הָאֶרֶץ הִהוּא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח
וְאֶבֶן הַשֵּׁהָם:

יג וְשֵׁם־הַנָּהָר הַשֵּׁנִי גִיחוֹן הוּא הַסּוּבִב
אֶת כָּל־אֶרֶץ כּוּשׁ:

יד וְשֵׁם הַנָּהָר הַשְּׁלִישִׁי חֲדָקֵל הוּא
הַהֵלֶךְ קִדְמַת אֲשׁוּר וְהַנָּהָר הָרְבִיעִי
הוּא פָּרַת:

טו וַיִּקַּח יְהוָה יְהוּה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַיְנַחֲהוּ
בְּגֹן־עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ:

טז וַיֹּצֵא יְהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָדָם לֵאמֹר
מִכָּל עֵץ־הַגֶּן אָכַל תֹּאכֹל:

יז וַיַּעַץ הַדֵּעַת טוֹב וָרַע לֹא תֹאכֹל
מִמֶּנּוּ כִּי בְיוֹם אֲכָלְהָ מָמָנוּ מוֹת
תָּמוּת:

יח וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לֹא־טוֹב הָיִיתָ
הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה־לּוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ:

יט וַיִּצָּר יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאָדָמָה
כָּל־חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֶת כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם
וַיָּבֵא אֶל־הָאָדָם לְרֹאוֹת מֶה־יִּקְרָא־לּוֹ
וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָא־לּוֹ הָאָדָם נֶפֶשׁ חַיָּה
הוּא שְׁמוֹ:

און א טיך איז אַרויסגעגאַנגען פֿון עֵדֶן אָנצוטרינקען
דעם גאַרטן, און פֿון דאָרטן האָט ער זיך צעשיידט,
און איז געוואָרן פֿיר טיילן.

דער נאָמען פֿון איינעם איז פֿישון; דאָס איז דער
וואָס רינגלט אַרום דאָס גאַנצע לאַנד חוּילָה, וואָס
דאָרטן איז דאָ גאָלד;

און דאָס גאָלד פֿון יענעם לאַנד איז גוט. דאָרטן איז
דער בדולח און דער אָניקלשטיין.

און דער נאָמען פֿון צווייטן טיך איז גיחוֹן; דאָס איז
דער וואָס רינגלט אַרום דאָס גאַנצע לאַנד כּוּשׁ.

און דער נאָמען פֿון דריטן טיך איז חֲדָקֵל; דאָס איז
דער וואָס גייט צו מזרח פֿון אֲשׁוּר. און דער פֿירטער
טיך, דאָס איז פָּרַת.

און גאָט דער האָר האָט גענומען דעם מענטשן, און
האָט אים אַרײַנגעזעצט אין גאָרטן פֿון עֵדֶן, אים צו
באַאַרבעטען און אים צו היטן.

און גאָט דער האָר האָט אָנגעזאָגט דעם מענטשן,
אַזוי צו זאָגן: פֿון אַלע ביימער פֿון גאָרטן מעגסטו
עסן;

אַבער פֿון דעם בוים פֿון וויסן גוטס און שלעכטס, פֿון
אים זאָלסטו ניט עסן, וואָרום אין דעם טאָג וואָס דו
עסט פֿון אים, וועסטו זיכער שטאַרבן.

און גאָט דער האָר האָט געזאָגט: עס איז ניט גוט
דער מענטש זאָל זײַן אַליין; איך וועל אים מאַכן אַ
געהילף וועדליק פֿאַר אים.

און גאָט דער האָר האָט געפֿורעמט פֿון דער ערד
אַלערליי חיות פֿון פֿעלד און אַלערליי פֿויגלען פֿון
הימל, און געבראַכט צו דעם מענטשן, צו זען וואָס
ער וועט זיי רופֿן, און וואָס נאָר דער מענטש וועט
רופֿן איטלעך לעבעדיקע באַשעפֿעניש, דאָס זאָל זײַן
איר נאָמען.

כ וַיִּקְרָא הָאָדָם שְׁמוֹת לְכָל־הַבְּהֵמָה
וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְל חַיַּת הַשָּׂדֶה
וּלְאָדָם לֹא־מָצָא עֹזֵר כְּנֶגְדּוֹ:

האָט דער מענטש אָנגערופֿן נעמען פֿאַר אַלע
בהמות, און פֿאַר די פֿויגלען פֿון הימל, און פֿאַר אַלע
חיות פֿון פֿעלד; אָבער פֿאַר אָדמען האָט ער ניט
געפֿונען אַ געהילף וועדליך פֿאַר אים.

כא וַיִּפֹּל יְהוָה אֱלֹהִים תְּרִדְמָה עַל־הָאָדָם
וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אֶחָת מִצִּלְעֹתָיו וַיִּסְגֶּר
בָּשָׂר תַּחְתָּנָה:

האָט גאָט דער האָר געלאָזט פֿאַלן אַ טיפֿן שלאָף
אויף דעם מענטשן, און ער איז אינגעשלאָפֿן; און ער
האָט אַרויסגענומען איינע פֿון זײַנע ריפֿן, און האָט
פֿאַרשטאַפט איר אָרט מיט פֿלייש.

כב וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הַצֶּלַע
אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבָאָהָ
אֶל־הָאָדָם:

און גאָט דער האָר האָט געבויט פֿון דער ריפֿ , וואָס
ער האָט אַרויסגענומען פֿון דעם מענטשן, אַ פֿרוי,
און האָט זי געבראַכט צו דעם מענטשן.

כג וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הִפַּעַם עָצָם
מִעֲצָמִי וּבָשָׂר מִבָּשָׂרִי לְזֹאת יִקְרָא
אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לִקְחָהּ־זֹאת:

האָט דער מענטש געזאָגט: דאָס מאָל איז דאָס אַ
ביין פֿון מײַנע ביינער, און פֿלייש פֿון מײַן פֿלייש; די
דאָזיקע זאָל גערופֿן ווערן פֿרוי, ווייל פֿון אַ מאַן איז
גענומען געוואָרן די דאָזיקע.

כד עַל־כֵּן יַעֲזֹב־אִישׁ אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ
וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד:

דרום פֿאַרלאָזט אַ מאַן זײַן פֿאָטער און זײַן מוטער,
און באַהעפֿט זיך אָן זײַן ווייב, און זיי ווערן איין
לייב.

כה וַיְהִיו שְׁנֵיהֶם עֶרְוָמִים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ
וְלֹא יִתְבָּשְׂשׁוּ:

און זיי זײַנען ביידע געווען נאָקעט, דער מענטש און
זײַן ווייב, און זיי פֿלעגן זיך ניט שעמען.

בראשית ג : 3

און די שלאנג איז געווען ליסטיקער פֿון אלע חיות פֿון פֿעלד וואָס גאָט דער האָר האָט געמאַכט, און זי האָט געזאָגט צו דער פֿרוי: ניט-שוין האָט גאָט געזאָגט, איר זאָלט ניט עסן פֿון קיין בויס פֿון גאָרטן?

האָט די פֿרוי געזאָגט צו דער שלאנג: פֿון דער פֿרוכט פֿון די ביימער פֿון גאָרטן מעגן מיר עסן,

נאָר פֿון דער פֿרוכט פֿון דעם בויס וואָס אין מיטן גאָרטן האָט גאָט געזאָגט: איר זאָלט דערפֿון ניט עסן, און איר זאָלט זיך דעראָן ניט אָנרירן, אַזיסט וועט איר שטאַרבן.

האָט די שלאנג געזאָגט צו דער פֿרוי: שטאַרבן וועט איר ניט שטאַרבן,

נאָר גאָט ווייס אַז אין דעם טאָג וואָס איר עסט דערפֿון, וועלן זיך עפֿענען אייערע אויגן, און איר וועט זיין אַזוי ווי גאָט צו וויסן גוטס און שלעכטס.

האָט די פֿרוי געזען אַז דער בויס איז גוט צום עסן, און אַז ער איז אַ גאַרונג פֿאַר די אויגן, און דער בויס איז גלוסטיק אָנצוקוקן, און זי האָט גענומען פֿון זיין פֿרוכט, און האָט געגעסן; און זי האָט אויך געגעבן איר מאַן מיט איר, און ער האָט געגעסן.

און זייערע ביידנס אויגן האָבן זיך געעפֿנט, און זיי האָבן געוויסט אַז זיי זיינען נאָקעט; האָבן זיי צונויפֿגענייט פֿינגערלעטער, און זיך געמאַכט גאָרטלעך.

און זיי האָבן געהערט דעם קול פֿון גאָט דעם האָר, ווי ער גייט אַרום אין גאָרטן אין דער קילקייט פֿון טאָג; און דער מענטש און זיין ווייב האָבן זיך באַהאַלטן פֿאַר גאָט דעם האָר צווישן די ביימער פֿון גאָרטן.

האָט גאָט דער האָר גערופֿן צו דעם מענטשן, און האָט צו אים געזאָגט: וווּ ביסטו?

א וְהִנָּחַשׁ הָיָה עָרוֹם מְכַל חַיֵּית הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֶל־הָאִשָּׁה אַף כִּי־אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִכָּל עֵץ הָגֶן:

ב וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֶל־הִנָּחַשׁ מִפְּרִי עֵץ־הָגֶן נֹאכָל:

ג וּמִפְּרִי הָעֵץ אֲשֶׁר בְּתוֹךְ־הָגֶן אָמַר אֱלֹהִים לֹא תֹאכְלוּ מִמֶּנּוּ וְלֹא תִגְעוּ בוֹ פֶּן־תָּמּוּתוּן:

ד וַיֹּאמֶר הִנָּחַשׁ אֶל־הָאִשָּׁה לֹא־מוֹת תָּמּוּתוּן:

ה כִּי יֵדַע אֱלֹהִים כִּי בְיוֹם אֲכָלְכֶם מִמֶּנּוּ וּנְפַקְחוּ עֵינֵיכֶם וְהִייתֶם כַּאֲלֹהִים יֹדְעֵי טוֹב וָרָע:

ו וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמֹאכָל וְכִי תִאֻוָּה־הִוא לְעֵינַיִם וְנִחְמַד הָעֵץ לְהַשְׂכִּיל וַתִּקַּח מִפְּרִיו וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם־לְאִישָׁהּ עִמָּהּ וַיֹּאכַל:

ז וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם וַיֵּדְעוּ כִּי עֲרֻמִּם הֵם וַיִּתְּפוּ עָלֶיהָ תְּאֵנָה וַיַּעֲשׂוּ לָהֶם חִגְרֹת:

ח וַיִּשְׁמְעוּ אֶת־קוֹל יְהוָה אֱלֹהִים מִתְהַלֵּךְ בְּגֵן לְרוּחַ הַיּוֹם וַיִּתְּחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ מִפְּנֵי יְהוָה אֱלֹהִים בְּתוֹךְ עֵץ הָגֶן:

ט וַיִּקְרָא יְהוָה אֱלֹהִים אֶל־הָאָדָם וַיֹּאמֶר לוֹ אַיְכָּה:

י וַיֹּאמֶר אֶת־קִלְךָ שְׁמַעְתִּי בִּגֹן וַאֲירָא
כִּי־עִירִים אָנֹכִי וְאַחֲבֵא:

יא וַיֹּאמֶר מִי הַגִּיד לְךָ כִּי עִירִים אַתָּה
הַמֶּן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לְבָלְתִּי
אֲכַל־מִמֶּנּוּ אֲכַלְתָּ:

יב וַיֹּאמֶר הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה
עִמָּדִי הוּא נָתַתָּה־לִּי מִן־הָעֵץ וְאֲכַל:

יג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לָאִשָּׁה מַה־זֹּאת
עָשִׂיתְּ וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הִנֵּחֲשׁ הַשִּׂיָּאֲנִי
וְאֲכַל:

יד וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶל־הַנָּחַשׁ כִּי
עָשִׂיתְּ זֹאת אֲרֹר אֶתָּה מִכָּל־הַבְּהֵמָה
וּמִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה עַל־גִּחְנֹךָ תֵּלֵךְ
וְעָפָר תֹּאכַל כָּל־יְמֵי חַיֶּיךָ:

טו וַאֲיִבָּה אִשִּׁית בֵּינָךְ וּבִין הָאִשָּׁה וּבִין
זֶרְעָךָ וּבִין זֶרְעָהּ הוּא יִשׁוּפָךָ רֹאשׁ
וְאַתָּה תִּשׁוּפֶנּוּ עָקֵב:

טז אֶל־הָאִשָּׁה אָמַר הַרְבֵּה אֲרֵבָה
עֲצָבוֹךָ וְהִרְבֵּה בַּעֲצָב תֵּלְדִי בָנִים
וְאֶל־אִישׁךָ תִּשְׁוָקְתָּ וְהוּא יִמְשַׁלְּכֶךָ:

יז וּלְאָדָם אָמַר כִּי־שְׁמַעְתָּ לְקוֹל אִשְׁתְּךָ
וַתֹּאכַל מִן־הָעֵץ אֲשֶׁר צִוִּיתִיךָ לֵאמֹר
לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ אֲרוּרָה הָאֲדָמָה
בַּעֲבוּרְךָ בַּעֲצָבוֹן תֹּאכֲלֶנָּה כָּל־יְמֵי
חַיֶּיךָ:

יח וְקוֹץ וְדַרְדַּר תַּצְמִיחַ לְךָ וְאַכַּלְתָּ
אֶת־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה:

הָאָט ער געענטפֿערט: איך האָב געהערט דײַן קול
אין גאַרטן, און איך האָב מורא געהאַט, ווײַל איך בין
נאַקעט, האָב איך מיך באַהאַלטן.

הָאָט ער געזאָגט: ווער האָט דיר געזאָגט אַז דו ביסט
נאַקעט? האָסטו געגעסן פֿון דעם בוים וואָס איך
האָב דיר אָנגעזאָגט ניט צו עסן פֿון אים?

הָאָט דער מענטש געזאָגט: די ווייב וואָס דו האָסט
מיר געגעבן, זי האָט מיר געגעבן פֿון דעם בוים, און
איך האָב געגעסן.

הָאָט גאָט דער האָר געזאָגט צו דער פֿרוי: וואָס
הָאָסטו דאָ געטאָן? האָט די פֿרוי געזאָגט: די שלאַנג
הָאָט מיך אָנגערעדט, און איך האָב געגעסן.

הָאָט גאָט דער האָר געזאָגט צו דער שלאַנג: ווײַל דו
הָאָסט דאָס געטאָן, זאָלסטו זײַן פֿאַרשאַלטן פֿון
צווישן אַלע בהמות, און פֿון צווישן אַלע חיות פֿון
פֿעלד; אויף דײַן בויך זאָלסטו גײַן, און שטויב
זאָלסטו עסן אַלע טעג פֿון דײַן לעבן.

און אַ פֿײַנטשאַפֿט וועל איך מאַכן צווישן דיר און
צווישן דער פֿרוי, און צווישן דײַן זאָמען און צווישן
איר זאָמען; ער וועט דיך טרעפֿן אין קאָפּ, און דו
וועסט אים טרעפֿן אין טריט.

צו דער פֿרוי האָט ער געזאָגט: מערן וועל איך מערן
דײַן מאַטערניש און דײַן טראָגווייעניש; מיט יסורים
וועסטו געבערן קינדער, און צו דײַן מאַן וועט זײַן
דײַן גלוסטונג, און ער וועט געוועלטיקן איבער דיר.

און צו אַדמען האָט ער געזאָגט: ווײַל דו האָסט
צוגעהערט צו דעם קול פֿון דײַן ווייב, און געגעסן פֿון
דעם בוים וואָס איך האָב דיר אָנגעזאָגט, אַזוי צו
זאָגן: זאָלסטו פֿון אים ניט עסן; זאָל די ערד זײַן
פֿאַרשאַלטן פֿון דײַנעטוועגן; מיט מאַטערניש זאָלסטו
זיך נערן פֿון איר אַלע טעג פֿון דײַן לעבן.

און דערנער און שטעכיק געוועקס זאָל זי דיר מאַכן
שפּראַצן, און זאָלסטו עסן קרײַטעכץ פֿון פֿעלד.

יט בִּזְעַת אִפְיָה תֹאכַל לֶחֶם עַד שׁוֹבֶבָה
אֶל־הָאָדָמָה כִּי מִמָּנָה לִקְחָתָּ כִּי־עֶפֶר
אֶתָּה וְאֶל־עֶפֶר תָּשׁוּב:

מיט דעם שווייס פֿון זײַן פנים זאָלסטו עסן ברויט,
ביז דו קערסט זיך אום צו דער ערד; ווייל פֿון איר
ביסטו גענומען געוואָרן; וואָרום שטויב ביסטו, און צו
שטויב זאָסלטו זיך אומקערן.

כ וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי
הוּא הִיְתָה אִם כָּל־חַי:

און דער מענטש האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון זײַן
ווייב חַוָּה, ווייל זי איז געווען די מוטער פֿון אַלעם
לעבעדיקן.

כא וַיַּעַשׂ יְהוָה אֱלֹהִים לָאָדָם וּלְאִשְׁתּוֹ
כְּתָנוֹת עֹזר וַיִּלְבָּשֵׁם:

און גאָט דער האַר האָט געמאַכט פֿאַר אָדמען און
פֿאַר זײַן ווייב העמדלעך פֿון פֿעל, און האָט זיי
באַקליידט.

כב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים הֵן הָאָדָם הָיָה
כְּאֶחָד מִמָּנֹי לְדַעַת טוֹב וָרָע וְעַתָּה
פֶּן־יִשְׁלַח יָדוֹ וְלָקַח גַּם מֵעֵץ הַחַיִּים
וְאָכַל וַחַי לְעֹלָם:

און גאָט דער האַר האָט געזאָגט: זע, דער מענטש
איז געוואָרן ווי אײַנער פֿון אונדז צו וויסן גוטס און
שלעכטס, און אַצונד קען ער נאָך אויסשטרעקן זײַן
האַנט, און נעמען אויך פֿון דעם בוים פֿון לעבן, און
ער וועט עסן, און וועט לעבן אײַביק.

כג וַיִּשְׁלַחֵהוּ יְהוָה אֱלֹהִים מִגֶּן־עֵדֶן
לְעַבֵּד אֶת־הָאָדָמָה אֲשֶׁר לִקַּח מִשָּׁם:

האָט גאָט דער האַר אים אַרויסגעשיקט פֿון דעם
גאָרטן פֿון עֵדֶן, צו באַאַרבעטן די ערד, וואָס ער איז
פֿון דאָרטן גענומען געוואָרן.

כד וַיִּגְרֹשׂ אֶת־הָאָדָם וַיִּשְׁכֵּן מִקֶּדֶם
לְגֶן־עֵדֶן אֶת־הַכְּרָבִים וְאֵת לֶהֱטֵ
הַחֶרֶב הַמַּתְּהַפֶּכֶת לְשֹׂמֵר אֶת־דֶּרֶךְ
עֵץ הַחַיִּים:

און ער האָט אַרויסגעטריבן דעם מענטשן; און ער
האָט אַרײַנגעזעצט אין מזרח פֿון דעם גאָרטן פֿון עֵדֶן
די כרובים, און די פֿלאַמיקע שווערד וואָס דרייט זיך,
צו היטן דעם וועג צום בוים פֿון לעבן.

בראשית ד : 4

און דער מענטש האָט דערקענט זיין ווייב חַוָּה, און זי איז טראָגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן קינען, און זי האָט געזאָגט: איך האָב געקריגן אַ מאַן דורך גאָט.

און זי האָט ווידער געבאָרן – זיין ברודער הָבֶלען. און הָבֶל איז געווען אַ פֿאַסטן פֿון שאָף, און קַיִן איז געווען אַן ערדאַרבעטער.

און עס איז געווען נאָך אַ פֿאַרלויף פֿון טעג, האָט קַיִן געבראַכט פֿון דער פֿרוכט פֿון דער ערד אַ קרבן צו גאָט.

און הָבֶל, ער אויך האָט געבראַכט פֿון די ערשטלינגען פֿון זיינע שאָף און פֿון זייערע פֿעטסטע. און גאָט האָט זיך געקערט צו הָבֶלען און צו זיין קרבן,

און צו קינען און צו זיין קרבן האָט ער זיך ניט געקערט. האָט קינען זייער געערגערט, און זיין פנים איז אַראָפּגעפֿאַלן.

האָט גאָט געזאָגט צו קינען: פֿאַר וואָס פֿאַרדריסט דו, און פֿאַר וואָס איז אַראָפּגעפֿאַלן דוין פנים?

פֿאַר וואָר, אויב דו וועסט גוטס טאָן וועסטו אויפֿגענומען ווערן, און אויב דו וועסט ניט גוטס טאָן, הויערט די זינד בײַ דער טיר; און צו דיר איז איר גלוסטונג, אָבער דו קענסט געוועלטיקן איבער איר.

האָט קַיִן גערעדט צו זיין ברודער הָבֶלען. און עס איז געווען, ווי זיי זיינען געווען אין פֿעלד, אַזוי איז קַיִן אויפֿגעשטאַנען קעגן זיין ברודער הָבֶלען, און האָט אים געהרגעט.

האָט גאָט געזאָגט צו קינען: וווּ איז דוין ברודער הָבֶל? האָט ער געזאָגט: איך ווייס ניט; בין איך דען דער שומר פֿון מיין ברודער?

א וְהָאָדָם יָדַע אֶת־חַוָּה אִשְׁתּוֹ וַתַּהַר וַתֵּלֶד אֶת־קַיִן וַתֹּאמֶר קָנִיתִי אִישׁ אֶת־יְהוָה:

ב וַתִּסֶּף לָלֶדֶת אֶת־אָחִיו אֶת־הָבֶל וַיְהִי־הֶבֶל רֹעֵה צֹאן וְקַיִן הָיָה עֹבֵד אֲדָמָה:

ג וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קַיִן מִפְּרִי הָאֲדָמָה מִנְחָה לַיהוָה:

ד וְהֶבֶל הֵבִיא גַם־הוּא מִבְּכֹרוֹת צֹאנוֹ וּמִחֻלְבֵּהֶן וַיִּשַׁע יְהוָה אֶל־הֶבֶל וְאֶל־מִנְחָתוֹ:

ה וְאֶל־קַיִן וְאֶל־מִנְחָתוֹ לֹא שָׁעָה וַיִּחַר לְקַיִן מְאֹד וַיִּפְּלוּ פָּנָיו:

ו וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־קַיִן לָמָּה חָרָה לָךְ וְלָמָּה נָפְלוּ פָּנֶיךָ:

ז הֲלוֹא אִם־תֵּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תֵיטִיב לִפְתּוֹחַ חַטָּאת רֹבֵץ וְאֵלֶיךָ תִּשׁוּקָתוֹ וְאַתָּה תִּמְשָׁל־בּוֹ:

ח וַיֹּאמֶר קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיְהִי בִּהְיוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיָּקָם קַיִן אֶל־הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ:

ט וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־קַיִן אֵי הֶבֶל אָחִיךָ וַיֹּאמֶר לֹא יָדַעְתִּי הֲשֹׁמֵר אָחִי אָנֹכִי:

הָאָט ער געזאָגט: וואָס האָסטו געטאָן? דער קול פֿון
דיין ברודערס בלוט שרייט צו מיר פֿון דער ערד.

און אַצונד, פֿאַרשאַלטן זאָלסטו זיין פֿון דער ערד
וואָס האָט אויפֿגעמאַכט איר מויל צוצונעמען דיין
ברודערס בלוט פֿון דיין האַנט.

אַז דו וועסט באַאַרבעטן די ערד, זאָל זי דיר מער
ניט געבן איר קראַפֿט; נע-ונד זאָלסטו זיין אויף דער
ערד.

הָאָט קין געזאָגט צו גאָט: מײַן שטראָף איז צו גרויס
אַריבערצוטראָגן.

אַט האָסטו מיך הײַנט פֿאַרטריבן פֿון דעם געזיכט פֿון
לאַנד, און פֿון דיין פנים וועל איך זיין פֿאַרבאָרגן, און
איך וועל זיין נע-ונד אויף דער ערד; וועט זיין,
ווער-נאָר עס טרעפֿט מיך וועט מיך דערהרגען.

הָאָט גאָט צו אים געזאָגט: דרום ווער-נאָר עס
הרגעט קינען זאָל זיבנפֿאַך גענומען ווערן נקמה פֿון
אים. און גאָט האָט געמאַכט קינען אַ צייכן, אַז
קיינער וואָס טרעפֿט אים, זאָל אים ניט דערשלאָגן.

און קין איז אַוועקגעגאַנגען פֿון פֿאַר גאָט, און האָט
זיך באַזעצט אין לאַנד נוד, אין מזרח פֿון עֵדן.

און קין האָט דערקענט זיין ווייב, און זי איז
טראָגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן חנוכן. און ער
האָט געבויט אַ שטאָט, און האָט גערופֿן דעם נאָמען
פֿון דער שטאָט אַזוי ווי דער נאָמען פֿון זיין זון, חנוך.

און בײַ חנוכן איז געבאָרן געוואָרן עֵירָד, און עֵירָד
האָט געבאָרן מחוֹיָאֵל, און מחוֹיָאֵל האָט געבאָרן
מתושָאֵל, און מתושָאֵל האָט געבאָרן לָמֶךְ.

און לָמֶךְ האָט זיך גענומען צוויי ווייבער; דער נאָמען
פֿון איינער איז געווען עֵדָה, און דער נאָמען פֿון דער
צווייטער צִלָה.

און עֵדָה האָט געבאָרן יָבֶל; ער איז געווען דער
פֿאָטער פֿון די וואָס זיצן אין געצעלטן און האָבן פֿי.

י וַיֹּאמֶר מֶה עָשִׂיתָ קוֹל דְּמֵי אָחִיךָ
צֹעֲקִים אֵלַי מִן־הָאֲדָמָה:

יֵא וַעֲתָה אָרוּר אַתָּה מִן־הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
פָּצְתָה אֶת־פִּיהָ לָקַחַת אֶת־דְּמֵי אָחִיךָ
מִיָּדָךְ:

יב כִּי תַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה לֹא־תֹסֶף
תֵּת־כֹּחָהּ לָךְ נָע וְנָד תִּהְיֶה בָאָרֶץ:

יג וַיֹּאמֶר קִין אֶל־יְהוָה גָּדוֹל עוֹנִי
מִנָּשָׂא:

יד הֵן גִּרְשִׁית אֲתִי הַיּוֹם מֵעַל פְּנֵי
הָאֲדָמָה וּמִפְּנֵיךָ אֶסְתֵּר וְהָיִיתִי נָע וְנָד
בָּאָרֶץ וְהָיָה כָל־מֹצְאִי יַהֲרֹגֵנִי:

טו וַיֹּאמֶר לוֹ יְהוָה לָכֵן כָּל־הָרֹג קִין
שִׁבְעָתַיִם יָקָם וַיֵּשֶׁם יְהוָה לָקִין אוֹת
לְבִלְתִּי הַכּוֹת־אֹתוֹ כָּל־מֹצְאוֹ:

טז וַיֵּצֵא קִין מִלִּפְנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב
בָּאָרֶץ־נֹד קְדֵמַת־עֵדן:

יז וַיֵּדַע קִין אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתֵּהָר וַתֵּלֶד
אֶת־חֲנוּךְ וַיְהִי בְנָה עִיר וַיִּקְרָא שֵׁם
הָעִיר כְּשֵׁם בְּנוֹ חֲנוּךְ:

יח וַיִּוֹלֵד לְחֲנוּךְ אֶת־עֵירָד וְעֵירָד יָלַד
אֶת־מְחוֹיָאֵל וּמְחוֹיָאֵל יָלַד
אֶת־מֶתוּשָׁאֵל וּמֶתוּשָׁאֵל יָלַד
אֶת־לָמֶךְ:

יט וַיִּקַּח־לוֹ לָמֶךְ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם הָאֶחָת
עֵדָה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית צִלָּה:

כ וַתֵּלֶד עֵדָה אֶת־יָבֶל הוּא הָיָה אָבִי
יֵשֶׁב אֱהֶל וּמִקְנָה:

כא וְשֵׁם אֶחָיו יוֹבֵל הוּא הָיָה אָבִי
כָּל־תִּפְשׁ כְּנוֹר וְעוֹגֵב:

און דער נאָמען פֿון זײַן ברודער איז געווען יובל; ער
איז געווען דער פֿאָטער פֿון אלע וואָס האָלטן אַ
האַרץ און אַ פֿלייט.

כב וַצֵּלָה גַם־הוּא יָלְדָה אֶת־תּוֹבֵל בֶּן
לְטַשׁ כָּל־חֲרָשׁ נְחָשֶׁת וּבְרָזָל וְאַחֻת
תּוֹבֵל־בֶּן־נַעֲמָה:

און צֵלָה, זי אויך האָט געבאָרן תּוֹבֵל־בֶּן־נַעֲמָה, דעם
אויסשליפֿער פֿון אלערליי קופער- און אייזנעצייג;
און די שוועסטער פֿון תּוֹבֵל־בֶּן־נַעֲמָה איז געווען נַעֲמָה.

כג וַיֹּאמֶר לְמֶדֶד לְנָשָׁיו עֲדָה וַצֵּלָה שָׁמַעַן
קוֹלִי נָשִׁי לְמֶדֶד הָאֲזֵנָה אִמְרָתִי כִּי
אִישׁ הָרַגְתִּי לְפִצְעִי וַיֵּלֶד לְחִבְרָתִי:

און לְמֶדֶד האָט געזאָגט צו זײַנע ווייבער: עֲדָה און
צֵלָה, הערט מײַן קול, ווייבער פֿון לְמֶדֶד, פֿאַרנעמט
מײַן וואָרט; וואָרום איך הרגע אַ מאַן פֿאַר מײַן ווונד,
און אַ יינגל פֿאַר מײַן בײל;

כד כִּי שִׁבְעָתַיִם יָקָם־בֶּן־וְלָמֶדֶד שִׁבְעִים
וְשִׁבְעָה:

ווייל זיבנפֿאַך ווערט גענומען פֿאַר קײנען נקמה, פֿאַר
לְמֶדֶד אָבער זיבן און זיבעציק.

כה וַיֵּדַע אָדָם עוֹד אֶת־אִשְׁתּוֹ וַתֵּלֶד בֶּן
וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שֵׁת כִּי שֵׁת־לִי
אֱלֹהִים זָרַע אַחֲרֵי תַחַת הַבָּל כִּי הָרַגוּ
קַיִן:

און אָדָם האָט ווידער דערקענט זײַן ווייב, און זי האָט
געבאָרן אַ זון, און האָט גערופֿן זײַן נאָמען שֵׁת, ווייל:
» גאָט האָט מיר באַשערט אַן אַנדער זאָמען
אַנשטאָט הַבֵּלֶען, אַז קַיִן האָט אים געהרגעט.«

כו וְלִשְׁתׁ גַם־הוּא יָלַד־בֶּן וַיִּקְרָא
אֶת־שְׁמוֹ אֵנוֹשׁ אַז הוּחַל לְקָרָא
בְּשֵׁם יְהוָה:

און בײַ שֵׁת, בײַ אים אויך איז געבאָרן געוואָרן אַ
זון, און ער האָט גערופֿן זײַן נאָמען אֵנוֹשׁ. דענצמאָל
האָט מען אָנגעהויבן רופֿן צו דעם נאָמען יְהוָה.

בראשית ה : 5

דאָס איז דאָס בוך פֿון די געבורטן פֿון אָדמען: ווען
גאָט האָט באַשאַפֿן דעם מענטשן, האָט ער אים אין
דער גלייכעניש פֿון גאָט געמאַכט;

א זה ספר תולדת אדם ביום ברא
אלהים אדם בַּדְמוּת אֱלֹהִים עָשָׂה
אֹתוֹ:

א זכר און א נקבה האָט ער זיי באַשאַפֿן, און ער
האָט זיי געבענטשט, און האָט גערופֿן זייער נאָמען
מענטש אין דעם טאָג וואָס זיי זיינען באַשאַפֿן
געוואָרן.

ב זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָאם וַיְבָרֶךְ אֹתָם וַיִּקְרָא
אֶת־שְׁמָם אָדָם בְּיוֹם הַבְּרָאָה:

און אָדָם האָט געלעבט הונדערט און דרייסיק יאָר,
און האָט געבאָרן א זון אין זיין גלייכעניש, אַזוי ווי
זיין געשטאַלט, און האָט גערופֿן זיין נאָמען שֵׁת.

ג וַיְחִי אָדָם שְׁלֹשִׁים וּמֵאָת שָׁנָה וַיּוֹלֵד
בְּדָמוֹתוֹ כְּצִלְמוֹ וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ שֵׁת:

און די טעג פֿון אָדמען נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן
שֵׁת, זיינען געווען אַכט הונדערט יאָר; און ער האָט
געבאָרן זין און טעכטער.

ד וַיְהִי יְמֵי־אָדָם אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־שֵׁת
שְׁמֹנֶה מֵאָת שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנִים וּבָנוֹת:

און אַלע טעג וואָס אָדָם האָט געלעבט, זיינען געווען
נַיִן הונדערט יאָר און דרייסיק יאָר; און ער איז
געשטאַרבן.

ה וַיְהִי כָל־יְמֵי אָדָם אֲשֶׁר־חִי תִשָּׁע
מֵאוֹת שָׁנָה וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיָּמָת:

און שֵׁת האָט געלעבט הונדערט יאָר און פֿינף יאָר,
און האָט געבאָרן אָנוֹשׁ.

ו וַיְחִי־שֵׁת חֲמִשׁ שָׁנִים וּמֵאָת שָׁנָה
וַיּוֹלֵד אֶת־אָנוֹשׁ:

און שֵׁת האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן
אָנוֹשׁ, אַכט הונדערט יאָר און זיבן יאָר; און ער האָט
געבאָרן זין און טעכטער.

ז וַיְחִי־שֵׁת אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־אָנוֹשׁ
שִׁבְעַ שָׁנִים וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֵד
בָּנִים וּבָנוֹת:

און אַלע טעג פֿון שֵׁת זיינען געווען נַיִן הונדערט יאָר
און צוועלף יאָר; און ער איז געשטאַרבן.

ח וַיְהִי כָל־יְמֵי־שֵׁת שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנָה
וּתִשָּׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת:

און אָנוֹשׁ האָט געלעבט נַיִנְצִיק יאָר, און האָט
געבאָרן קִינֶנֶן.

ט וַיְחִי אָנוֹשׁ תִּשְׁעִים שָׁנָה וַיּוֹלֵד
אֶת־קִינֶן:

און אָנוֹשׁ האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט
געבאָרן קִינֶנֶן, אַכט הונדערט יאָר און פֿופֿצן יאָר;
און ער האָט געבאָרן זין און טעכטער.

י וַיְחִי אָנוֹשׁ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־קִינֶן
חֲמִשׁ עָשָׂרָה שָׁנָה וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת
שָׁנָה וַיּוֹלֵד בָּנִים וּבָנוֹת:

- יא וַיְהִי כָּל־יְמֵי אָנוּשׁ חָמֵשׁ שָׁנִים
וַתָּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת:
- יב וַיְחִי קַיִן שִׁבְעִים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־מֶהֱלָאֵל:
- יג וַיְחִי קַיִן אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־מֶהֱלָאֵל
אַרְבָּעִים שָׁנָה וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה
וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:
- יד וַיְהִי כָּל־יְמֵי קַיִן עֶשְׂרִי שָׁנִים וַתָּשַׁע
מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת:
- טו וַיְחִי מֶהֱלָאֵל חָמֵשׁ שָׁנִים וּשְׁשִׁים
שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־יֶרֶד:
- טז וַיְחִי מֶהֱלָאֵל אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־יֶרֶד
שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה
וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:
- יז וַיְהִי כָּל־יְמֵי מֶהֱלָאֵל חָמֵשׁ
וַתָּשַׁע שָׁנָה וּשְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה
וַיָּמָת:
- יח וַיְחִי־יֶרֶד שְׁתֵּים וּשְׁשִׁים שָׁנָה וּמֵאָת
שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־חֲנוּךְ:
- יט וַיְחִי־יֶרֶד אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־חֲנוּךְ
שְׁמֹנֶה מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:
- כ וַיְהִי כָּל־יְמֵי־יֶרֶד שְׁתֵּים וּשְׁשִׁים שָׁנָה
וַתָּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת:
- כא וַיְחִי חֲנוּךְ חָמֵשׁ וּשְׁשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־מֶתוֹשֶׁלַח:
- כב וַיְתֵּהֱלֹךְ חֲנוּךְ אֶת־הָאֱלֹהִים אַחֲרֵי
הוֹלִידוֹ אֶת־מֶתוֹשֶׁלַח שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:
- און אַלע טעג פֿון אָנוּשׁן זײַנען געווען נײַן הונדערט
יאָר און פֿינף יאָר; און ער איז געשטאָרבן.
- און קַיִן האָט געלעבט זיבעציק יאָר, און האָט
געבאָרן מֶהֱלָאֵל.
- און קַיִן האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן
מֶהֱלָאֵל, אַכט הונדערט יאָר און פֿערציק יאָר; און
ער האָט געבאָרן זין און טעכטער.
- און אַלע טעג פֿון קַיִנען זײַנען געווען נײַן הונדערט
יאָר און צען יאָר; און ער איז געשטאָרבן.
- און מֶהֱלָאֵל האָט געלעבט פֿינף און זעכציק יאָר,
און האָט געבאָרן יֶרֶד.
- און מֶהֱלָאֵל האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט
געבאָרן יֶרֶד, אַכט הונדערט יאָר און דרייסיק יאָר;
און ער האָט געבאָרן זין און טעכטער.
- און אַלע טעג פֿון מֶהֱלָאֵלן זײַנען געווען אַכט
הונדערט יאָר און פֿינף און נײַנציק יאָר; און ער איז
געשטאָרבן.
- און יֶרֶד האָט געלעבט הונדערט יאָר און צוויי און
זעכציק יאָר, און האָט געבאָרן חֲנוּך.
- און יֶרֶד האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן
חֲנוּך, אַכט הונדערט יאָר; און ער האָט געבאָרן זין
און טעכטער.
- און אַלע טעג פֿון יֶרֶדן זײַנען געווען נײַן הונדערט יאָר
און צוויי און זעכציק יאָר; און ער איז געשטאָרבן.
- און חֲנוּך האָט געלעבט פֿינף און זעכציק יאָר, און
האָט געבאָרן מתושלח.
- און חֲנוּך איז געגאנגען מיט גאָט נאָכדעם ווי ער
האָט געבאָרן מתושלח, דריי הונדערט יאָר; און ער
האָט געבאָרן זין און טעכטער.

- כג וַיְהִי כָּל־יְמֵי חֲנוּךְ חָמֵשׁ וְשָׁשִׁים שָׁנָה וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה:
- כד וַיְהִי־לֶךְ חֲנוּךְ אֶת־הָאֱלֹהִים וַאֲיָנָיו כִּי־לָקַח אֹתוֹ אֱלֹהִים:
- כה וַיְחִי מִתּוֹשָׁלַח שְׁבַע וּשְׁמֹנִים שָׁנָה וּמֵאֵת שָׁנָה וַיּוֹלֶד אֶת־לִמְךָ:
- כו וַיְחִי מִתּוֹשָׁלַח אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־לִמְךָ שְׁתֵּים וּשְׁמֹנִים שָׁנָה וּשְׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:
- כז וַיְהִי כָּל־יְמֵי מִתּוֹשָׁלַח תִּשְׁעַ וְשָׁשִׁים שָׁנָה וּתִשְׁעַ מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת:
- כח וַיְחִי־לִמְךָ שְׁתֵּים וּשְׁמֹנִים שָׁנָה וּמֵאֵת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בֶּן:
- כט וַיִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ נָח לֵאמֹר זֶה יִנְחָמֵנוּ מִמַּעֲשֵׂנוּ וּמִעֲצָבוֹן יְדִינוּ מִן־הָאָדָמָה אֲשֶׁר אָרָרָה יְהוָה:
- ל וַיְחִי־לִמְךָ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־נָח חָמֵשׁ וְתִשְׁעִים שָׁנָה וְחָמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:
- לא וַיְהִי כָּל־יְמֵי־לִמְךָ שְׁבַע וְשָׁבְעִים שָׁנָה וּשְׁבַע מֵאוֹת שָׁנָה וַיָּמָת:
- לב וַיְהִי־נָח בֶּן־חָמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד נָח אֶת־שֵׁם אֶת־חָם וְאֶת־יֶפֶת:
- און אַלע טעג פֿון חנוכן זינען געווען דריי הונדערט יאָר און פֿינף און זעכציק יאָר.
- און חנוך איז געגאנגען מיט גאָט; און ער איז נישט געוואָרן, וואָרום גאָט האָט אים צוגענומען.
- און מתושלח האָט געלעבט הונדערט יאָר און זיבן און אַכציק יאָר, און האָט געבאָרן לְמֶכָּךְ.
- און מתושלח האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן לְמֶכָּךְ, זיבן הונדערט יאָר און צוויי און אַכציק יאָר; און ער האָט געבאָרן זין און טעכטער.
- און אַלע טעג פֿון מתושלחן זינען געווען נין הונדערט יאָר און נין און זעכציק יאָר; און ער איז געשטאָרבן.
- און לְמֶכָּךְ האָט געלעבט הונדערט יאָר און צוויי און אַכציק יאָר, און האָט געבאָרן אַ זון.
- און ער האָט גערופֿן זיין נאָמען נָח, אַזוי צו זאָגן: דער דאָזיקער וועט אונדז זיין אַ נחמה פֿאַר אונדזער אַרבעט, און פֿאַר דער מאַטערניש פֿון אונדזערע הענט, פֿון וועגן דער ערד וואָס גאָט האָט זי פֿאַרשאַלטן.
- און לְמֶכָּךְ האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן נָח, פֿינף הונדערט יאָר און פֿינף און ניינציק יאָר; און ער האָט געבאָרן זין און טעכטער.
- און אַלע טעג פֿון לְמֶכָּךְ זינען געווען זיבן הונדערט יאָר און זיבן און זיבעציק יאָר; און ער איז געשטאָרבן.
- און אַז נָח איז געוואָרן פֿינף הונדערט יאָר אַלט, האָט נָח געבאָרן שֵׁמֶען, חָמֶען, און יֶפֶתן.

בראשית ו : 6

און עס איז געווען, אז די מענטשן האָבן זיך אָנגעהויבן מערן אויפֿן געזיכט פֿון דער ערד, און ביי זיי זינען געבאָרן געוואָרן טעכטער,

האָבן די זין פֿון גאָט געזען די טעכטער פֿון מענטשן אז זיי זינען שיין, און זיי האָבן זיך גענומען ווייבער וועמען-נאָר זיי האָבן אויסדערוויילט.

האָט גאָט געזאָגט: מײַן גיסט זאָל ניט בלייבן אין דעם מענטשן אויף אייביק, וואָרום ער איז פֿאַרט פֿלייש; נאָר זינע טעג זאָלן זײַן הונדערט און צוואַנציק יאָר.

די נפֿילים זינען געווען אויף דער ערד אין יענע טעג — און אויך דערנאָך — ווען די זין פֿון גאָט פֿלעגן קומען צו די טעכטער פֿון מענטשן, און זיי פֿלעגן געבערן פֿון זיי; דאָס זינען די גיבורים וואָס פֿון פֿאַרצײטן, מענער מיט אַ נאָמען.

און גאָט האָט געזען אז דאָס בײַז פֿון דעם מענטשן איז גרויס אויף דער ערד, און די גאַנצע טראַכטונג פֿון די מחשבות פֿון זײַן האַרצן איז רק צום בײַזן אַ גאַנצן טאָג.

און גאָט האָט חרטה געהאַט וואָס ער האָט געמאַכט דעם מענטשן אויף דער ערד, און ער איז געווען באַקומערט אין זײַן האַרצן.

און גאָט האָט געזאָגט: איך וועל אָפּמעקן דעם מענטשן וואָס איך האָב באַשאַפֿן, פֿון דעם געזיכט פֿון דער ערד; פֿון אַ מענטשן ביז אַ בהמה, ביז אַ שרץ, און ביז אַ פֿויגל פֿון הימל; וואָרום איך האָב חרטה וואָס איך האָב זיי געמאַכט.

אַבער נח האָט געפֿונען לײַטזעליקייט אין די אויגן פֿון גאָט.

דאָס איז די געשיכטע פֿון נח. נח איז געווען אַ גערעכטער, ערלעכער מאַן אין זײַן דור; מיט גאָט איז געגאַנגען נח.

א וַיְהִי כִּי־הִחַל הָאָדָם לָרֹב עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה וּבָנוֹת יִלְדוּ לָהֶם:

ב וַיֵּראּוּ בְנֵי־הָאֱלֹהִים אֶת־בָּנוֹת הָאָדָם כִּי טֹבֹת הָנָה וַיִּקְחוּ לָהֶם נָשִׁים מִכָּל אֲשֶׁר בָּחָרוּ:

ג וַיֹּאמֶר יְהוָה לֹא־יִדּוֹן רוּחִי בָאָדָם לָעֹלָם בְּשָׁגם הוּא בְּשׂוֹר וְהָיוּ יָמָיו מִאָּה וָעֶשְׂרִים שָׁנָה:

ד הַנִּפְלִים הָיוּ בָאָרֶץ בַּיָּמִים הָהֵם וְגַם אַחֲרֵיהֶן אֲשֶׁר יָבֹאוּ בְנֵי הָאֱלֹהִים אֶל־בָּנוֹת הָאָדָם וַיִּלְדוּ לָהֶם הֵמָּה הַגִּבּוֹרִים אֲשֶׁר מַעֲוֹלָם אָנָּשִׁי הַשָּׁם:

ה וַיֵּרָא יְהוָה כִּי רָבָה רָעַת הָאָדָם בָּאָרֶץ וְכָל־יֵצֵר מַחֲשַׁבֶּת לֵבּוֹ רָק רָע כָּל־הַיּוֹם:

ו וַיִּנָּחֵם יְהוָה כִּי־עָשָׂה אֶת־הָאָדָם בָּאָרֶץ וַיִּתְּעַצֵּב אֶל־לִבּוֹ:

ז וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲמַחֶה אֶת־הָאָדָם אֲשֶׁר־בָּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־רֶמֶשׂ וְעַד־עוֹף הַשָּׁמַיִם כִּי נִחְמָתִי כִּי עָשִׂיתִם:

ח וְנֹחַ מָצָא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה:

ט אֵלֶּה תּוֹלְדֹת נֹחַ נֹחַ אִישׁ צַדִּיק תָּמִים הָיָה בְּדֹרֹתָיו אֶת־הָאֱלֹהִים הִתְהַלָּךְ־נֹחַ:

י וְיִוָּלַד נָח וְשָׁלַשָּׁה בָנִים אֶת־שֵׁם
אֶת־חָם וְאֶת־יֶפֶת:

יא וַתִּשְׁחַת הָאָרֶץ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים
וַתִּמָּלֵא הָאָרֶץ חָמָס:

יב וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָרֶץ וְהִנֵּה
נִשְׁחָתָה כִּי־הִשְׁחִית כָּל־בָּשָׂר
אֶת־דְּרָכָו עַל־הָאָרֶץ:

יג וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ קַח כָּל־בָּשָׂר בָּא
לִפְנֵי כִי־מָלְאָה הָאָרֶץ חָמָס מִפְּנֵיהֶם
וְהִנְנִי מַשְׁחִיתָם אֶת־הָאָרֶץ:

יד עֲשֵׂה לָךְ תֵּבַת עֲצֵי־גִפְרִית קָנִים תַּעֲשֶׂהָ
אֶת־הַתֵּבָה וְכִפְרָתָהּ אֶתָּה מִבֵּית
וּמַחוּץ בַּכֶּפֶר:

טו וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֹתָהּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
אַמָּה אָרְךָ הַתֵּבָה חֲמִשִּׁים אַמָּה
רְחֹבָהּ וּשְׁלֹשִׁים אַמָּה קוֹמָתָהּ:

טז צִהַר תַּעֲשֶׂהָ לַתֵּבָה וְאַל־אַמָּה
תְּכַלְכְּנָהּ מִלְּמַעְלָה וּפֶתַח הַתֵּבָה
בְּצִדָּהּ תִּשְׁתֵּם תַּחְתִּים שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים
תַּעֲשֶׂהָ:

יז וְאֲנִי הִנְנִי מֵבִיא אֶת־הַמָּבּוּל מִיָּם
עַל־הָאָרֶץ לְשַׁחַת כָּל־בָּשָׂר אֲשֶׁר־בּוֹ
רוּחַ חַיִּים מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם כָּל־
אֲשֶׁר־בָּאָרֶץ יָגוּעַ:

יח וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי אִתָּךְ וּבֵאתָ
אֶל־הַתֵּבָה אַתָּה וּבְנֶיךָ וְאִשְׁתְּךָ
וּנְשֵׁי־בְנֶיךָ אִתָּךְ:

און נח האָט געבאָרן דריי זין: חם, ים, און יפת.

און די ערד איז פֿאַרדאָרבן געוואָרן פֿאַר גאָט, און די
ערד איז פֿול געוואָרן מיט אומרעכט.

און גאָט האָט געזען די ערד, ערשט זי איז
פֿאַרדאָרבן, וועלל יעטוועדער לייב האָט פֿאַרדאָרבן
זיין וועג אויף דער ערד.

און גאָט האָט געזאָגט צו נח: דער סוף פֿון אַלע
לייבער איז געקומען פֿאַר מיר, וואָרום די ערד איז
פול מיט אומרעכט דורך זיי; און זע, איך ברענג זיי
אום מיט דער ערד.

מאָך דיר אַ תֵּבָה פֿון פֿימסנהאַלץ; אין קאַמערן
זאָלסטו מאַכן די תֵּבָה, און זאָלסט זי אויספֿעכן פֿון
אינעווייניק און פֿון אויסנווייניק מיט פֿעך.

און אָט ווי דו זאָלסט זי מאַכן: דריי הונדערט איילן
די לענג פֿון דער תֵּבָה, פֿופֿציק איילן איר ברייט, און
דרייסיק איילן איר הייך.

אַ גיבלדאָך זאָלסטו מאַכן צו דער תֵּבָה, און אויף אַן
אייל די ברייט זאָלסטו זי פֿאַרענדיקן פֿון אויבן; און
דעם איינגאַנג פֿון דער תֵּבָה זאָלסטו מאַכן אין איר
זייט; מיט אַן אונטערשטן, צווייטן, און דריטן שטאַק
זאָלסטו זי מאַכן.

און איך, זע, איך ברענג אַ מבוֹל וואָסער אויף דער
ערד, אומצוברענגען יעטוועדער לייב וואָס אין אים
איז דאָ אַן אָטעם פֿון לעבן, פֿון אונטערן הימל; אַלץ
וואָס אויף דער ערד וועט אומקומען.

אַבער איך וועל אויפֿשטעלן מִיין בונד מיט דיר, און
וועסט אַרײַנגיין אין דער תֵּבָה, דו און דינע זין, און
דיין ווייב, און דינע זינס ווייבער, מיט דיר.

יט וּמִכָּל־הַחַי מִכָּל־בֶּשָׂר שְׁנַיִם מִכָּל
תָּבִיא אֶל־הַתֵּבָה לְהַחֲיִית אֹתָךְ זָכָר
וּנְקֵבָה יְהִיו:

כ מִהָעוֹף לְמִינֵהוּ וּמִן־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ
מִכָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ שְׁנַיִם
מִכָּל יָבֹאוּ אֵלֶיךָ לְהַחֲיוֹת:

כא וְאֹתָהּ קָח־לָךְ מִכָּל־מֵאֵכֶל אֲשֶׁר
יֵאָכֵל וְאֶסְפָּת אֵלֶיךָ וְהָיָה לָךְ וּלְהֶם
לְאָכְלָהּ:

כב וַיַּעַשׂ נֹחַ כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים
כִּן עָשָׂה:

און פֿון אַלץ וואָס לעבט, פֿון אַלע ליבער, זאָלסטו
אַריינברענגען צו צוויי פֿון איטלעכן אין דער תֵּבָה,
אויף צו דערהאַלטן ביים לעבן מיט דיר; אַ זָכָר און
אַ נקבָּה זאָלן זיי זיין.

פֿון די פֿויגלען לויט זייערע מינים, און פֿון די בהמות
לויט זייערע מינים, פֿון אַלע שרצים פֿון דער ערד
לויט זייערע מינים, צו צוויי פֿון איטלעכן זאָלן
אַריינגיין צו דיר, אויף צו דערהאַלטן ביים לעבן.

און דו נעם דיר פֿון יעטוועדער עסנוואָרג וואָס ווערט
געגעסן, און זאַמל אַיין צו דיר, כדי עס זאָל זיין פֿאַר
דיר און פֿאַר זיי צום עסן.

און נח האָט אַזוי געטאָן; אַזוי ווי אַלץ וואָס גאָט
האָט אים באַפֿוילן, אַזוי האָט ער געטאָן.

בראשית ז : 7

- א וַיֹּאמֶר יְהוָה לְנֹחַ בֹּא-אִתָּהּ וְכָל-בֵּיתְךָ
אֶל-הַתֶּבֶה כִּי-אֶתְּךָ רְאִיתִי צָדִיק לְפָנַי
בַּדּוֹר הַזֶּה:
- ב מִכָּל הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה תִּקַּח-לָךְ
שִׁבְעָה שִׁבְעָה אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ
וּמִן-הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר לֹא טְהוֹרָה הִוא
שְׁנַיִם אִישׁ וְאִשְׁתּוֹ:
- ג גַּם מֵעוֹף הַשָּׁמַיִם שִׁבְעָה שִׁבְעָה זָכָר
וּנְקֵבָה לְחַיּוֹת זָרַע עַל-פָּנַי כָּל-הָאָרֶץ:
- ד כִּי לַיָּמִים עוֹד שִׁבְעָה אֲנֹכִי מִמָּטִיר
עַל-הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים
לַיְלָה וּמַחִיתִי אֶת-כָּל-הַיָּקוּם אֲשֶׁר
עָשִׂיתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה:
- ה וַיַּעַשׂ נֹחַ כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוָּהוּ יְהוָה:
- ו וְנֹחַ בֶּן-שֵׁשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וְהַמְּבּוּל הָיָה
מֵיִם עַל-הָאָרֶץ:
- ז וַיָּבֹא נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי-בָנָיו אִתּוֹ
אֶל-הַתֶּבֶה מִפְּנֵי מִי הַמְּבּוּל:
- ח מִן-הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִן-הַבְּהֵמָה
אֲשֶׁר אֵינָנָה טְהוֹרָה וּמִן-הָעוֹף וְכָל
אֲשֶׁר-רָמַשׁ עַל-הָאֲדָמָה:
- ט שְׁנַיִם שְׁנַיִם בָּאוּ אֵל-נֹחַ אֶל-הַתֶּבֶה
זָכָר וּנְקֵבָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים
אֶת-נֹחַ:
- י וַיְהִי לְשִׁבְעַת הַיָּמִים וּמִי הַמְּבּוּל הָיוּ
עַל-הָאָרֶץ:
- און גאָט האָט געזאָגט צו נֹחַ: גיי אַרײַן דו און דיין
גאַנץ הויזגעזינט אין דער תֵּבָה, וואָרום דײַך האָב איך
געזען גערעכט פֿאַר מיר אין דעם דאָזיקן דור.
- פֿון אַלע ריינע בהמות זאָלסטו דיר נעמען צו זיבן און
זיבן, איטלעכס מיט זײַן פֿאַר; און פֿון די בהמות
וואָס זײ זײַנען נײַט רײַן, צו צוויי, איטלעכס מיט זײַן
פֿאַר.
- אויך פֿון די פּוֹיגלען פֿון הימל צו זיבן און זיבן, אָן ער
און אַ זי, כּדי צו דערהאַלטן זאָמען אויפֿן געזיכט פֿון
דער גאַנצער ערד.
- וואָרום אין זיבן טעג אַרום, מאַך איך רעגענען אויף
דער ערד פּערציק טעג און פּערציק נעכט, און איך
וועל אָפּמעקן דעם גאַנצן באַשטאַנד וואָס איך האָב
געמאַכט, פֿון דעם געזיכט פֿון דער ערד.
- און נח האָט געטאָן אַזוי ווי אַלץ וואָס גאָט האָט
אים באַפוילן.
- און נח איז געווען זעקס הונדערט יאָר אַלט, ווען
דער מבול איז געווען אויף דער ערד.
- און נח, און זײַנע זין, און זײַן ווייב, און זײַנע זינס
ווייבער, מיט אים, זײַנען אַרײַנגעגאַנגען אין דער
תֵּבָה, פֿון וועגן דעם וואָסער פֿון מבול.
- פֿון די ריינע בהמות, און פֿון די בהמות וואָס זײַנען
נײַט רײַן, און פֿון די פּוֹיגלען און אַלץ וואָס קריכט
אויף דער ערד,
- זײַנען צו צוויי צו צוויי אַרײַנגעגאַנגען צו נח אין
דער תֵּבָה, אַ זָכָר און אַ נקֵבָה, אַזוי ווי גאָט האָט
באַפוילן נחן.
- און עס איז געווען צו זיבן טעג, אַזוי איז דאָס
וואָסער פֿון מבול געווען אויף דער ערד.

יא בַּשָּׁנָה שִׁש־מֵאוֹת שָׁנָה לְחַיֵּינוּ
בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַּשָּׁבָעָה־עָשָׂר יוֹם
לַחֹדֶשׁ בַּיּוֹם הַזֶּה נִבְקְעוּ כָּל־מַעֲיָנֹת
תְּהוֹם רַבָּה וְאַרְבַּת הַשָּׁמַיִם נִפְתָּחוּ:

יב וַיְהִי הַגֶּשֶׁם עַל־הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה:

יג בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה בָּא נֹחַ וְשֵׁם־וָחָם
וַיִּפֹּת בְּנֵי־נֹחַ וְאִשְׁת׃ נֹחַ וּשְׁלֹשֶׁת
נְשֵׁי־בָנָיו אִתָּם אֶל־הַתְּבָה:

יד הִמָּה וְכָל־הַחַיָּה לְמִינָהּ וְכָל־הַבְּהֵמָה
לְמִינָהּ וְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ
לְמִינֵהוּ וְכָל־הָעוֹף לְמִינֵהוּ כָּל צֶפֶר
כָּל־כָּנָף:

טו וַיָּבֹאוּ אֵלֶיךָ אֶל־הַתְּבָה שְׁנַיִם שְׁנַיִם
מִכָּל־הַבָּשָׂר אֲשֶׁר־בּוֹ רוּחַ חַיִּים:

טז וְהַבָּאִים זָכָר וּנְקֵבָה מִכָּל־בָּשָׂר בָּאוּ
כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים וַיִּסְגֹּר יְהוָה
בַּעֲדוֹ:

יז וַיְהִי הַמָּבּוּל אַרְבָּעִים יוֹם עַל־הָאָרֶץ
וַיָּרֻבוּ הַמַּיִם וַיִּשְׂאוּ אֶת־הַתְּבָה וְתָרֵם
מֵעַל הָאָרֶץ:

יח וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם וַיָּרֻבוּ מְאֹד עַל־הָאָרֶץ
וַתִּלָּךְ הַתְּבָה עַל־פְּנֵי הַמַּיִם:

יט וְהַמַּיִם גָּבְרוּ מְאֹד מְאֹד עַל־הָאָרֶץ
וַיִּכְסּוּ כָּל־הָהָרִים הַגְּבוּהִים
אֲשֶׁר־תַּחַת כָּל־הַשָּׁמַיִם:

כ חָמֵשׁ עֶשְׂרֵה אֲמָה מִלְּמַעְלָה גָּבְרוּ
הַמַּיִם וַיִּכְסּוּ הָהָרִים:

אין דעם זעקס הונדערטסטן יאָר פֿון נח'ס לעבן, אין
צווייטן חודש, אין זיבעצנטן טאָג פֿון חודש, אין דעם
דאָזיקן טאָג האָבן אויסגעבראָכן אַלע קוואַלן פֿון
גרויסן תְּהוֹם, און די פענצטער פֿון הימל האָבן זיך
געעפנט.

און דער רעגן איז געווען אויף דער ערד פערציק טעג
און פערציק נעכט.

אין דעם דאָזיקן אייגענעם טאָג זינען אַרײַנגעגאַנגען
נח, און שם, און חם, און יִפֶּת, נח'ס זין, און נח'ס
ווייב, און די דריי ווייבער פֿון זינע זין מיט זיי, אין
דער תְּבָה;

זיי, און אַלע חיות לויט זייערע מינים, און אַלע
בהמות לויט זייערע מינים, און אַלע שרצים וואָס
קריכן אויף דער ערד לויט זייערע מינים, און אַלע
עופות לויט זייערע מינים, איטלעך פויגל, איטלעך
געפליגל.

און זיי זינען אַרײַנגעגאַנגען צו נח'ן אין דער תְּבָה, צו
צוויי, צו צוויי פֿון אַלע ליבער וואָס אין זיי איז דאָ
אַן אָטעם פֿון לעבן.

און די וואָס זינען אַרײַנגעגאַנגען, זינען
אַרײַנגעגאַנגען אַ זָכָר און אַ נְקֵבָה פֿון אַלע ליבער,
אַזוי ווי גאָט האָט אים באַפוילן; און גאָט האָט
פֿאַרשלאָסן הינטער אים.

און דער מבול איז געווען פערציק טעג אויף דער
ערד, און די וואָסערן האָבן זיך געמערט, און זיי
האָבן געטראָגן די תְּבָה, און זי האָט זיך אויפֿגעהויבן
איבער דער ערד.

און די וואָסערן האָבן זיך געשטאַרקט, און האָבן זיך
זייער געמערט אויף דער ערד, און די תְּבָה איז
געגאַנגען אויף דער אויבערפלעך פֿון די וואָסערן.

און די וואָסערן האָבן זיך זייער געשטאַרקט
אויף דער ערד; און עס זינען פֿאַרדעקט געוואָרן
אַלע הויכע בערג וואָס אונטערן גאַנצן הימל.

פופצן איילן אַריבער האָבן זיך די וואָסערן
געשטאַרקט, און די בערג זינען פֿאַרדעקט געוואָרן.

כא וַיְגֹועַ כָּל־בָּשָׂר הָרֹמֵשׁ עַל־הָאָרֶץ
בָּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבְחַיָּה וּבְכָל־הַשָּׂרִץ
הַשָּׂרִץ עַל־הָאָרֶץ וְכָל הָאָדָם:

כב כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמַת־רוּחַ חַיִּים בָּאֲפִיו
מִכָּל אֲשֶׁר בְּחַרְבָּה מֵתוּ:

כג וַיִּמָּח אֶת־כָּל־הַיָּקוּם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי
הָאָדָמָה מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה עַד־רֶמֶשׂ
וְעַד־עוֹף הַשָּׁמַיִם וַיִּמָּחוּ מִן־הָאָרֶץ
וַיִּשָּׂאֲר אֲדֹנָת וְאֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבָה:

כד וַיִּגְבְּרוּ הַמַּיִם עַל־הָאָרֶץ חֲמֵשִׁים
וַיִּמָּאֵת יוֹם:

און עס איז אומגעקומען יעטוועדער לײַב וואָס
באוועגט זיך אויף דער ערד, סײַ אַ פויגל, סײַ אַ
בהמה, סײַ אַ חיה, סײַ יעטוועדער שרץ וואָס קריכט
אויף דער ערד, און יעטוועדער מענטש;

אַלץ וואָס אין זײַנע נאָזלעכער איז געווען אַ הויך פֿון
אַ לעבעדיקן אָטעם, אַלץ וואָס אויף דער יבשה, איז
געשטאַרבן.

און ער האָט אָפּגעמעקט דעם גאַנצן באַשטאַנד וואָס
אויפֿן געזיכט פֿון דער ערד, פֿון אַ מענטשן ביז אַ
בהמה, ביז אַ שרץ, און ביז אַ פויגל פֿון הימל; און
זײַ זײַנען אָפּגעמעקט געוואָרן פֿון דער ערד, און נאָר
נח איז געבליבן, און די וואָס מיט אים אין דער תְּבָה.

און די וואָסערן האָבן זיך געשטאַרקט אויף דער ערד
הונדערט און פֿופֿציק טעג.

בראשית ח : 8

און גאָט האָט געדאַכט אָן נַחַן, און אָן אֵלֶּע חיות, און אָן אֵלֶּע בהמות, וואָס מיט אים אין דער תְּבָה, און גאָט האָט געמאַכט אַריבערגיין אַ ווינט אויף דער ערד, און די וואַסערן האָבן זיך איינגעשטילט.

און עס זיינען פֿאַרשטאַפֿט געוואָרן די קוואַלן פֿון תְּהוֹם, און די פֿענצטער פֿון הימל; און דער רעגן פֿון הימל איז פֿאַרהאַלטן געוואָרן.

און די וואַסערן האָבן געהאַלטן אין איין אָפטרעטן פֿון דער ערד; און די וואַסערן זיינען געמינערט געוואָרן צום סוף פֿון הונדערט און פֿופֿציק טעג.

און די תְּבָה האָט גערוט אין זיבעטן חודש, אין זיבעצנטן טאָג פֿון חודש, אויף די בערג פֿון אֶרֶץ.

און די וואַסערן האָבן געהאַלטן אין איין געמינערט ווערן ביזן צענטן חודש; אין צענטן חודש, אין ערשטן טאָג פֿון חודש, האָבן זיך באַוויזן די שפיצן פֿון די בערג.

און עס איז געווען צום סוף פֿון פֿערציק טעג, האָט נַחַ געעפֿנט דעם פֿענצטער פֿון דער תְּבָה וואָס ער האָט געמאַכט.

און ער האָט אַרויסגעשיקט דעם ראָב, און ער איז אַרויס הין און צוריק, ביז דאָס וואַסער איז אָפּגעטריקנט געוואָרן פֿון דעם געזיכט פֿון דער ערד.

האָט ער אַרויסגעשיקט פֿון זיך די טויב, צו זען אויב דאָס וואַסער איז אָפּגעפֿאַלן פֿון דעם געזיכט פֿון דער ערד.

א וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֶת כָּל־הַחַיָּה וְאֶת־כָּל־הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתֵּבָה וַיַּעֲבֹר אֱלֹהִים רוּחַ עַל־הָאָרֶץ וַיָּשֹׁכוּ הַמַּיִם:

ב וַיִּסָּכְרוּ מַעֲיֵנֹת תְּהוֹם וַאֲרַבַּת הַשָּׁמַיִם וַיִּכְלֹא הַגָּשֶׁם מִן־הַשָּׁמַיִם:

ג וַיָּשֻׁבוּ הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ הָלוֹךְ וְשׁוֹב וַיִּחָסְרוּ הַמַּיִם מִקְצֵה חֳמָשִׁים וּמֵאֵת יוֹם:

ד וַתֵּנַח הַתֵּבָה בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בַּשְּׁבַע־עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ עַל הָרִי אֶרֶרט:

ה וְהַמַּיִם הָיוּ הָלוֹךְ וְחָסוֹר עַד הַחֹדֶשׁ הָעֲשִׁירִי בָּעֲשִׁירִי בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ נִרְאוּ רָאשֵׁי הַהָרִים:

ו וַיְהִי מִקֵּץ אַרְבָּעִים יוֹם וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת־חַלּוֹן הַתֵּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה:

ז וַיִּשְׁלַח אֶת־הָעֹרֵב וַיֵּצֵא יֵצוּא וְשׁוֹב עַד־יִבְשֶׁת הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ:

ח וַיִּשְׁלַח אֶת־הַיּוֹנָה מֵאִתּוֹ לִרְאוֹת הַקָּלוּ הַמַּיִם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה:

ט וְלֹא־מִצָּאָה הַיּוֹנָה מָנוּחַ לְכַף־רַגְלָהּ
וּתְשֹׁב אֵלָיו אֶל־הַתְּבָה כִּי־מִים
עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וַיִּשְׁלַח יְדוֹ וַיִּקְחָהּ
וַיָּבֵא אֹתָהּ אֵלָיו אֶל־הַתְּבָה:

י וַיִּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵים וַיִּסֹּף
שְׁלַח אֶת־הַיּוֹנָה מִן־הַתְּבָה:

יא וּתְבֹא אֵלָיו הַיּוֹנָה לָעֵת עָרֵב וְהָיָה
עַל־הַזֵּית טָרֶף בְּפִיהָ וַיַּדַּע נֹחַ כִּי־קָלוּ
הַמַּיִם מֵעַל הָאָרֶץ:

יב וַיִּחַל עוֹד שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵים
וַיִּשְׁלַח אֶת־הַיּוֹנָה וְלֹא־יָסְפָה
שׁוּב־אֵלָיו עוֹד:

יג וַיְהִי בְּאַחַת וָשֵׁשׁ־מֵאוֹת שָׁנָה
בְּרֵאשׁוֹן בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ חָרְבוּ הַמַּיִם
מֵעַל הָאָרֶץ וַיָּסֶר נֹחַ אֶת־מִכְסֵּה
הַתְּבָה וַיֵּרָא וְהָיָה חָרְבוּ פְּנֵי
הָאָדָמָה:

יד וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּשִׁבְעָה וָעֶשְׂרִים יוֹם
לַחֹדֶשׁ יָבֹשָׁה הָאָרֶץ:

טו וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ לֵאמֹר:

טז צֵא מִן־הַתְּבָה אַתָּה וְאִשְׁתְּךָ וּבָנֶיךָ
וּנְשֵׁי־בָנֶיךָ אִתְּךָ:

יז כָּל־הַחַיָּה אֲשֶׁר־אִתְּךָ מִכָּל־בֶּשָׂר
בָּעוֹף וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׁ
עַל־הָאָרֶץ הוּצָא הֹצֵא אִתְּךָ וְשָׂרְצוּ
בָּאָרֶץ וּפְרוּ וּרְבוּ עַל־הָאָרֶץ:

יח וַיֵּצֵא־נֹחַ וּבָנָיו וְאִשְׁתּוֹ וּנְשֵׁי־בָנָיו אִתּוֹ:

אַבְעֵר דִּי טוֹיב הָאָט נִיט געפֿונען קיין אָפֿרו פֿאַר איר
פֿוסטריט, און זי האָט זיך אומגעקערט צו אים אין
דער תְּבָה, ווִייל וואָסער איז געווען אויפֿן געזיכט פֿון
דער גאַנצער ערד. האָט ער אויסגעשטרעקט זײַן
האַנט, און האָט זי גענומען און זי אַרײַנגעבראַכט צו
זיך אין דער תְּבָה.

און ער האָט אָפּגעוואָרט נאָך אַנדערע זיבן טעג, און
הָאָט ווידער אַרויסגעשיקט דִּי טוֹיב פֿון דער תְּבָה.

און דִּי טוֹיב איז געקומען אין אָוונטצײַט, ערשט אַן
אָפּגעריסן איילבערטבלאַט איז אין איר מויל, און נח
הָאָט געוואוסט אַז דאָס וואָסער איז אָפּגעפֿאַלן פֿון
דער ערד.

הָאָט ער אָפּגעוואָרט נאָך אַנדערע זיבן טעג, און
הָאָט אַרויסגעשיקט דִּי טוֹיב, און זי האָט זיך מער
ניט אומגעקערט צו אים ווידער.

און עס איז געווען אין דעם זעקס הונדערט און
ערשטן יאָר, אין ערשטן חודש, אין ערשטן טאָג פֿון
חודש, איז אָפּגעטריקנט געוואָרן דאָס וואָסער פֿון
דער ערד, און נח האָט אַראָפּגענומען דעם דעק פֿון
דער תְּבָה, און האָט אַ קוק געטאָן, ערשט דאָס
געזיכט פֿון דער ערד איז טרוקן.

און אין צווייטן חודש, אין זיבן און צוואַנציקסטן טאָג
פֿון חודש, איז אויסגעטריקנט געוואָרן דִּי ערד.

און גאָט האָט גערעדט צו נח, אַזוי צו זאָגן:

גיי אַרויס פֿון דער תְּבָה, דו, און דײַן ווייב, און דײַנע
זין, און די ווייבער פֿון דײַנע זין, מיט דיר.

יעטוועדער לעבעדיקע זאך וואָס מיט דיר, פֿון אַלע
לײַבער, סײַ אַ פֿויגל, סײַ אַ בהמה, סײַ יעטוועדער
שרץ וואָס קריכט אויף דער ערד, ברענג אַרויס מיט
זיך, און זיי זאָלן זיך ווידמענען אויף דער ערד, און
זיך פֿרוכפֿערן און מערן אויף דער ערד.

איז אַרויסגעאַנגען נח, און זײַנע זין, און זײַן ווייב,
און זײַנע זינס ווייבער, מיט אים.

יט כָּל־הַחַיָּה כָּל־הָרֶמֶשׂ וְכָל־הָעוֹף כָּל
רוֹמֵשׁ עַל־הָאָרֶץ לְמִשְׁפַּחְתֵּיהֶם יֵצְאוּ
מִן־הַתְּבֹה:

יעטוועדער חיה, יעטוועדער שרץ, און יעטוועדער
פויגל, אלץ וואָס באַוועגט זיך אויף דער ערד, לויט
זייערע משפחות, זינען אַרויסגעגאַנגען פֿון דער
תבֿה.

כ וַיָּבֶן נֹחַ מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקַּח מִכָּל
הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה וּמִכָּל הָעוֹף הַטְּהוֹר
וַיַּעַל עֹלֹת בַּמִּזְבֵּחַ:

און נח האָט געבויט אַ מזבֿזח צו גאָט, און ער האָט
גענומען פֿון אַלע ריינע בהמות, און פֿון אַלע ריינע
פויגלען, און האָט אויפֿגעבראַכט בראַנדאָפֿער אויפֿן
מזבֿח.

כא וַיֵּרַח יְהוָה אֶת־רִיחַ הַנִּיחֹחַ וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֶל־לִבּוֹ לֹא־אֶסֶף לְקַלֵּל עוֹד
אֶת־הָאָדָמָה בַּעֲבוּר הָאָדָם כִּי יֵצֵר
לֵב הָאָדָם רָע מִנְּעֻרָיו וְלֹא־אֶסֶף עוֹד
לְהַכּוֹת אֶת־כָּל־חַי כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתִי:

און גאָט האָט געשמעקט דעם געשמאַקן ריח, און
גאָט האָט געזאָגט אין זיין האַרצן: איך וועל מער
ווידער ניט פֿאַרשילטן די ערד פֿון וועגן דעם
מענטשן; וואָרום די טראַכטונג פֿון דעם מענטשנס
האַרצן איז שלעכט פֿון זיין יוגנט אָן; און איך וועל
מער ווידער ניט דערשלאָגן אלץ וואָס לעבט, אַזוי
ווי איך האָב געטאָן.

כב עַד כָּל־יְמֵי הָאָרֶץ זֶרַע וְקִצִּיר וְקָר
וְחָם וְקֹיץ וְחָרָף וַיּוֹם וְלַיְלָה לֹא
יִשָּׁבְתוּ:

אַזוי לאַנג ווי די טעג פֿון דער ערד, זאָל זייאונג און
שניט, און קעלט און היץ, און זומער און ווינטער,
און טאָג און נאַכט, ניט אויפֿהערן.

בראשית ט : 9

און גאָט האָט געבענטשט נחן און זינע זין, און האָט צו זיי געזאָגט: פֿרוכפערט אייך און מערט אייך, און פֿילט אַן די ערד.

און אייער מורא און אייער שרעק זאָל זיין אויף יעטוועדער חיה פֿון דער ערד, און אויף יעטוועדער פֿויגל פֿון הימל, אויף אַלץ וואָס די ערד ווידמענט, און אויף אַלע פֿישן פֿון ים; אין אייער האַנט זינען זיי איבערגעגעבן.

אַלץ וואָס באַוועגט זיך, וואָס לעבט, זאָל זיין פֿאַר אייך צום עסן; אַזוי ווי גרינע קרעכטעכץ האָב אייך אייך דאָס אַלץ געגעבן.

נאָר פֿלייש מיט זיין לעבן, זיין בלוט, זאָלט איר ניט עסן.

און פֿאַר וואָר, אייער בלוט, פֿון אייערע נפֿשות, וועל אייך אויפֿמאַנען; פֿון דער האַנט פֿון איטלעכער חיה וועל אייך עס אויפֿמאַנען, און פֿון דער האַנט פֿון דעם מענטשן, פֿון דער האַנט פֿון דעם מענטשן זיין ברודער, וועל אייך אויפֿמאַנען דאָס לעבן פֿון אַ מענטשן.

דער וואָס פֿאַרגיסט דאָס בלוט פֿון אַ מענטשן, זאָל דורך אַ מענטשן זיין בלוט פֿאַרגאָסן ווערן; וואָרום אין דער געשטאַלט פֿון גאָט האָט ער געמאַכט דעם מענטשן.

און איר, פֿרוכפערט אייך און מערט אייך; ווידמענט אייך אויף דער ערד, און מערט אייך אויף איר.

און גאָט האָט געזאָגט צו נחן און צו זינע זין מיט אים, אַזוי צו זאָגן:

און אייך, זע, אייך שטעל אויף מין בונד מיט אייך, און מיט אייער זאָמען נאָך אייך,

א ויבְרַךְ אֱלֹהִים אֶת־נֹחַ וְאֶת־בָּנָיו וַיֹּאמֶר לָהֶם פָּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת־הָאָרֶץ:

ב וּמִזְרָאֲכֶם וּחֲתָכֶם יְהִיָּה עַל כָּל־חַיַּת הָאָרֶץ וְעַל כָּל־עוֹף הַשָּׁמַיִם בְּכֹל אֲשֶׁר תִּרְמָשׁ הָאֲדָמָה וּבְכָל־דְּגֵי הַיָּם בְּיַדְכֶם נִתְּנוּ:

ג כָּל־רֶמֶשׂ אֲשֶׁר הוּא־חַי לָכֶם יְהִיָּה לְאֹכְלָהּ כִּי־רֶק עֵשָׂב נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל:

ד אֲדָם־בְּשָׂר בְּנִפְשׁוֹ דָּמוֹ לֹא תֹאכְלוּ:

ה וְאִם אֶת־דַּמְכֶם לְנִפְשֹׁתֵיכֶם אֲדָרֵשׁ מִיַּד כָּל־חַיָּה אֲדָרֵשׁנּוּ וּמִיַּד הָאָדָם מִיַּד אִישׁ אָחִיו אֲדָרֵשׁ אֶת־נַפְשׁ הָאָדָם:

ו שִׁפּוֹךְ דָּם הָאָדָם בָּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפֹּךְ כִּי בְּצֹלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת־הָאָדָם:

ז וְאַתֶּם פָּרוּ וּרְבוּ וּשְׂרִצוּ בָאָרֶץ וּרְבוּ־בָהּ:

ח וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ וְאֶל־בָּנָיו אֹתוֹ לֵאמֹר:

ט וְאֲנִי הִנְנִי מְקִים אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְאֶת־זִרְעֲכֶם אַחֲרֵיכֶם:

י וְאֵת כָּל־נַפֶּשׁ הַחַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם
בְּעוֹף בְּבִהֶמָה וּבְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ
אִתְּכֶם מִכָּל יִצְאֵי הַתְּבֵה לְכָל חַיַּת
הָאָרֶץ:

יא וְהִקְמַתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתְּכֶם וְלֹא־יִכָּרֵת
כָּל־בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמָּבּוּל וְלֹא־יִהְיֶה
עוֹד מָבּוּל לְשַׁחַת הָאָרֶץ:

יב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים זֹאת אוֹת־הַבְּרִית
אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם וּבֵין
כָּל־נַפֶּשׁ חַיָּה אֲשֶׁר אִתְּכֶם לְדוֹרֹת
עוֹלָם:

יג אֶת־קִשְׁתִּי נֹתַתִּי בָּעָנָן וְהָיְתָה לְאוֹת
בְּרִית בֵּינִי וּבֵין הָאָרֶץ:

יד וְהָיָה בָּעָנָנִי עָנָן עַל־הָאָרֶץ וְנִרְאָתָה
הַקִּשְׁת׃ בָּעָנָן:

טו וּזְכַרְתִּי אֶת־בְּרִיתִי אֲשֶׁר בֵּינִי וּבֵינֵיכֶם
וּבֵין כָּל־נַפֶּשׁ חַיָּה בְּכָל־בָּשָׂר
וְלֹא־יִהְיֶה עוֹד הַמַּיִם לְמָבּוּל לְשַׁחַת
כָּל־בָּשָׂר:

טז וְהָיְתָה הַקִּשְׁת׃ בָּעָנָן וּרְאִיתִיָּהּ לְזִכֹּר
בְּרִית עוֹלָם בֵּין אֱלֹהִים וּבֵין כָּל־נַפֶּשׁ
חַיָּה בְּכָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ:

יז וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־נֹחַ זֹאת
אוֹת־הַבְּרִית אֲשֶׁר הִקְמַתִי בֵּינִי וּבֵין
כָּל־בָּשָׂר אֲשֶׁר עַל־הָאָרֶץ:

יח וַיְהִי בִּגְיֻלֹּת הַיִּצְאִים מִן־הַתְּבֵה שֵׁם
וְחָם וַיִּפֹּת וְחָם הוּא אָבִי כְנַעַן:

און מיט יעטוועדער לעבעדיקער באַשעפֿעניש וואָס
מיט אייך, סײַ אַ פֿויגל, סײַ אַ בהמה, סײַ יעטוועדער
חיה פֿון דער ערד מיט אייך, פֿון די אַלע וואָס זײַנען
אַרויסגעגאַנגען פֿון דער תְּבֵה, אַלע לעבעדיקע זאַכן
פֿון דער ערד.

און איך וועל אויפֿשטעלן מײַן בונד מיט אייך, און
עס וועלן מער נישט פֿאַרשניטן ווערן אַלע ליבער פֿון
אַ מבוּל־געוויסער, און עס וועט מער נישט זײַן קײַן
מבוּל אומצוברענגען די ערד.

און גאָט האָט געזאָגט: דאָס איז דער צײַכן פֿון דעם
בונד וואָס איך גיב צווישן מיר און צווישן אייך, און
צווישן יעטוועדער לעבעדיקער באַשעפֿעניש וואָס
מיט אייך, אויף אייביקע דורות:

מײַן בויגן האָב איך אַרײַנגעטאָן אין וואָלקן, און ער
וועט זײַן פֿאַר אַ צײַכן פֿון בונד צווישן מיר און
צווישן דער ערד.

און עס וועט זײַן, ווען איך טו וואָלקענען אַ וואָלקן
אויף דער ערד, אַזוי וועט זיך באַווייזן דער בויגן אין
דעם וואָלקן,

און איך וועל זיך דערמאָנען אָן מײַן בונד וואָס
צווישן מיר און צווישן אייך, און צווישן יעטוועדער
לעבעדיקער באַשעפֿעניש פֿון אַלע ליבער, און דאָס
וואָסער וועט מער נישט ווערן אַ מבוּל אומצוברענגען
אַלע ליבער.

און דער בויגן וועט זײַן אין דעם וואָלקן, און איך
וועל קוקן אויף אים, כּדי זיך צו דערמאָנען אָן דעם
אייביקן בונד צווישן גאָט און צווישן יעטוועדער
לעבעדיקער באַשעפֿעניש פֿון אַלע ליבער וואָס אויף
דער ערד.

און גאָט האָט געזאָגט צו נֹחַ: דאָס איז דער צײַכן
פֿון דעם בונד וואָס איך האָב אויפֿגעשטעלט צווישן
מיר און צווישן אַלע ליבער וואָס אויף דער ערד.

און די זין פֿון נֹחַ וואָס זײַנען אַרויסגעגאַנגען פֿון דער
תְּבֵה, זײַנען געווען שֵׁם, חָם, און יֶפֶת; און חָם, דאָס
איז דער פֿאַטער פֿון כְּנַעַן.

יט וְשֵׁלֶשָׁה אֱלֹהִים בְּנִינָה וּמֵאֱלֹהִים נִפְצָה
כָּל־הָאָרֶץ:

כ וַיִּחַל נֹחַ אִישׁ הָאָדָמָה וַיֵּטֶע כָּרֶם:

כא וַיֵּשֶׁת מִן־הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְּגַל בְּתוֹךְ
אָהֳלָה:

כב וַיֵּרָא חָם אָבִי כְנָעַן אֶת עֶרְוַת אָבִיו
וַיַּגֵּד לְשְׁנֵי־אָחָיו בַּחוּץ:

כג וַיִּקַּח שָׁם וַיִּפֹּת אֶת־הַשְּׂמֹלֶה וַיֵּשִׁימוּ
עַל־שָׁכְמָם שְׁנֵיהֶם וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵנִית
וַיִּכְסּוּ אֶת עֶרְוַת אֲבִיהֶם וּפְנֵיהֶם
אַחֲרֵנִית וְעֶרְוַת אֲבִיהֶם לֹא רָאוּ:

כד וַיִּיקֶץ נֹחַ מִיֵּינוֹ וַיֵּדַע אֵת
אֲשֶׁר־עָשָׂה־לּוֹ בְּנוֹ הַקָּטָן:

כה וַיֹּאמֶר אֲרוּר כְּנָעַן עֶבֶד עֲבָדִים יִהְיֶה
לְאָחָיו:

כו וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי שָׁם וַיְהִי
כְנָעַן עֶבֶד לָמוֹ:

כז יָפֶת אֱלֹהִים לִיָּפֶת וַיִּשְׁכֵּן בְּאַהֲלֵי־שָׁם
וַיְהִי כְנָעַן עֶבֶד לָמוֹ:

כח וַיַּחֲיֶינָה אַחֲרֵי הַמָּבּוּל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
שָׁנָה וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה:

כט וַיְהִיו כָּל־יְמֵי־נֹחַ תְּשַׁע מֵאוֹת שָׁנָה
וַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וַיָּמָת:

די דֹּאזִיקֶע דרײַ זײנען געווען די זין פֿון נֹחַ, און פֿון
זיי האָט זיך צעשפּרייט די גאַנצע ערד.

און נֹחַ דער אַקערמאַן האָט גענומען און האָט
געפֿלאַנצט אַ וויינגאַרטן.

און ער האָט געטרונקען פֿון דעם וויין, און איז
געוואָרן שיכור און האָט זיך אָפּגעדעקט אין זײַן
געצעלט.

האָט חָם דער פֿאָטער פֿון כְּנָעַן געזען די נאַקעטקייט
פֿון זײַן פֿאָטער, און האָט דערציילט זײַנע צוויי
ברידער דרויסן.

האַבן שָׁם און יָפֶת גענומען אַ מאָנטל, און
אַרויפֿגעטאַן אויף זייערע ביידנס אַקסלען, און זיי
זײַנען געגאַנגען הינטערוויילעכס, און האָבן
צוגעדעקט די נאַקעטקייט פֿון זייער פֿאָטער, מיט
זייערע פּנימער אַהינטער, און זיי האָבן ניט געזען די
נאַקעטקייט פֿון זייער פֿאָטער.

און נֹחַ האָט זיך אויסגעניכטערט פֿון זײַן וויין, און
האָט געמערקט וואָס זײַן ייִנגערער זון האָט אים
געטאַן.

און ער האָט געזאָגט: פֿאַרשאַלטן זאָל זײַן כְּנָעַן, אַ
קנעכט פֿון קנעכט זאָל ער זײַן בײַ זײַנע ברידער.

און ער האָט געזאָגט: געלויבט איז יְהוָה דער גאָט
פֿון שָׁם; און כְּנָעַן זאָל זײַן אַ קנעכט בײַ זיי.

דערברייטערן זאָל גאָט יָפֶת, און ער זאָל רוען אין די
געצעלטן פֿון שָׁם; און כְּנָעַן זאָל זײַן אַ קנעכט בײַ זיי.

און נֹחַ האָט געלעבט נאָכן מָבּוּל דרײַ הונדערט יאָר
און פֿופֿציק יאָר.

און אַלע טעג פֿון נֹחַ זײַנען געווען נײַן הונדערט יאָר
און פֿופֿציק יאָר; און ער איז געשטאַרבן.

בראשית י : 10

און דאָס זיינען די געבורטן פֿון נחם קינדער: שם, חם, און יֶפֶת; און בִּי זיי זיינען געבאָרן געוואָרן זין נאָכן מבול.

די זין פֿון יֶפֶת זיינען געווען: גומר, און מגוג, און מֶדִי, און יוֹן, און תובל, און מֶשֶׁךְ, און תִּירָס.

און די זין פֿון גומר: אשכנז, און ריפת, און תוגרמה. און די זין פֿון יונען: אלישה, און תרשיש, כּתים, און דודנים.

א וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת בְּנֵי־נֹחַ שֵׁם חָם וְיֶפֶת וַיּוֹלְדוּ לָהֶם בָּנִים אַחֵר הַמָּבּוּל:

ב בְּנֵי יֶפֶת גֹּמֶר וּמָגוּג וּמֶדִי וַיּוֹן וְתוּבַל וּמֶשֶׁךְ וְתִירָס:

ג וּבְנֵי גֹמֶר אֲשַׁכְנַז וְרִיפַת וְתוּגְרִמָּה:

ד וּבְנֵי יוֹן אֱלִישָׁה וְתַרְשִׁישׁ כְּתִים וְדֹדָנִים:

ה מֵאֵלֶּה נִפְרְדּוּ אֵי־הַגּוֹיִם בְּאַרְצֹתָם אִישׁ לְלִשְׁנֹו לְמִשְׁפַּחְתָּם בְּגוֹיֵיהֶם:

ו וּבְנֵי חָם כּוּשׁ וּמִצְרַיִם וּפּוּט וּכְנַעַן:

ז וּבְנֵי כּוּשׁ סֶבֶא וַחֲוִילָה וְסִבְתָּה וְרַעְמָה וְסִבְתָּכָא וּבְנֵי רַעְמָה שָׁבָא וַדָּדָן:

ח וְכוּשׁ יָלַד אֶת־נִמְרֹד הוּא הָחַל לְהִיטֹת גִּבּוֹר בָּאָרֶץ:

ט הוּא־הָיָה גִבּוֹר־צִיד לִפְנֵי יְהוָה עַל־כֵּן יֹאמַר כְּנִמְרֹד גִּבּוֹר צִיד לִפְנֵי יְהוָה:

י וְהָיָה רֵאשִׁית מַמְלַכְתּוֹ בְּבָל וְאַרְרָץ וְאַכַּד וְכַלְנֵה בְּאַרְרָץ שֹׁנַעַר:

יא מִן־הָאָרֶץ הַהִוא יָצָא אֲשׁוּר וַיְכַן אֶת־נִינֻה וְאֶת־רַחֲבֶת עִיר וְאֶת־כָּלַח:

פֿון די דאָזיקע האָבן זיך פֿאַנאַנדערגעשיידט די אינדזלען פֿון די פֿעלקער אין זייערע לענדער, איטלעכער לויט זיין לשון, לויט זייערע משפחות, אין זייערע פֿעלקער.

און די זין פֿון חם זיינען געווען: כוש, און מצרים, און פוט, און כנען.

און די זין פֿון כוש: סבא, און חוילה, און סבתה, און רעמה, און סבתכא. און די זין פֿון רעמה: שבא און דדן.

און כוש האָט געבאָרן נמרוד. ער איז געווען דער ערשטער מאַכטיקער אויף דער ערד.

ער איז געווען אַ מאַכטיקער יעגער פֿאַר גאָט; דרום ווערט געזאָגט: אזוי ווי נמרוד, אַ מאַכטיקער יעגער פֿאַר גאָט.

און דער אָנהייב פֿון זיין קיניגרייך איז געווען בבל, און אַרד, און אַכד, און כַלְנֵה, אין לאַנד שֹׁנַעַר.

פֿון יענעם לאַנד איז ער אַרויסגעגאַנגען קיין אַשור, און האָט געבויט נינוה, און רחובות-עיר, און כָּלַח,

און רֶסֶן, צווישן ניגוה און צווישן פֿלח, דאָס איז די גרויסע שטאַט.

און מצרים האָט געבאָרן לודים, און ענמים, און להבים, און נפתחים,

און פתרוסים, און פסלוחים — פֿון וואָנען די פלשתים זינען אַרויסגעקומען — און כפתורים.

און פֿנען האָט געבאָרן צידון זיין בכור, און חתן,

און דעם יבּוסי, און דעם אַמורי, און דעם גרגשי,

און דעם חוי, און דעם ערקי, און דעם סיני,

און דעם אַרודי, און דעם צמרי, און דעם חמתי; און דערנאָך האָבן זיך צעשפרייט די משפחות פֿון דעם פֿנעני.

און דער געמאַרק פֿון דעם פֿנעני איז געווען פֿון צידון, ווי דו גייסט קיין גרר, ביז עֶזָה; ווי דו גייסט קיין סדום, און עמורה, און אַדְמָה, און צבונים, ביז לָשַׁע.

דאָס זינען די קינדער פֿון חם לויט זייערע משפחות, לויט זייערע לשונות, אין זייערע לענדער, אין זייערע פֿעלקער.

און בִּי שֵׁם, דעם פֿאַטער פֿון אַלע קינדער פֿון עֶבֶר, דעם עלטערן ברודער פֿון יִפְתָן, אויך בִּי אים זינען געבאָרן געוואָרן קינדער.

די זין פֿון שמען זינען געווען: עִילָם, און אַשור, און אַרפַּכְשָׁד, און לוד, און אָרם.

און די זין פֿון אַרְמֶען: עוץ, און חול, און גֶתֶר, און מֶשׁ.

און אַרפַּכְשָׁד האָט געבאָרן שָׁלַח, און שָׁלַח האָט געבאָרן עֶבֶר.

יב וְאֶת־רֶסֶן בֵּין נִיגוּה וּבֵין פֶּלַח הוּא הָעִיר הַגְּדֹלָה:

יג וּמִצְרַיִם יָלַד אֶת־לוּדִים וְאֶת־עֲנָמִים וְאֶת־לִהְבִּים וְאֶת־נַפְתָּחִים:

יד וְאֶת־פֶּתְרֻסִים וְאֶת־כְּסֻלָּחִים אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִשָּׁם פְּלִשְׁתִּים וְאֶת־כְּפָתָרִים:

טו וּכְנַעַן יָלַד אֶת־צִידֹן בְּכֹרוֹ וְאֶת־חַת:

טז וְאֶת־הַיְבוּסִי וְאֶת־הָאֹמֹרִי וְאֶת־הַגְּרָשִׁי:

יז וְאֶת־הַחֹי וְאֶת־הָעֶרְקִי וְאֶת־הַסִּינִי:

יח וְאֶת־הָאֲרֹדִי וְאֶת־הַצְּמָרִי וְאֶת־הַחֲמָתִי וְאַחֵר נִפְצוּ מִשְׁפָּחוֹת הַכְּנַעֲנִי:

יט וַיְהִי גְבוּל הַכְּנַעֲנִי מִצִּידֹן בְּאֶכָה גִרְרָה עַד־עֶזָה בְּאֶכָה סְדֹמָה וְעַמֹּרָה וְאַדְמָה וּצְבֹנִים עַד־לָשַׁע:

כ אֵלֶּה בְנֵי־חָם לְמִשְׁפָּחָתָם לְלִשְׁנָתָם בְּאַרְצָתָם בְּגוֹיֵיהֶם:

כא וַיֵּלֶם יָלַד גֵּם־הוּא אָבִי כָל־בְּנֵי־עֶבֶר אָחִי יִפְתָּה הַגְּדֹל:

כב בְּנֵי שֵׁם עִילָם וְאַשּׁוּר וְאַרְפַּכְשָׁד וְלֹד וְאָרָם:

כג וּבְנֵי אָרָם עוּץ וְחֹל וְגֶתֶר וּמֶשׁ:

כד וְאַרְפַּכְשָׁד יָלַד אֶת־שָׁלַח וְשָׁלַח יָלַד אֶת־עֶבֶר:

כה וְלַעֲבָר יִלְד שְׁנֵי בָנִים שֵׁם הָאֶחָד
פֶּלֶג כִּי בִימֵי נִפְלְגָה הָאָרֶץ וְשֵׁם
אֶחָיו יִקְטָן:

כו וְיִקְטָן יִלְד אֶת־אֱלֹמוֹדֵד וְאֶת־שָׁלָף
וְאֶת־חֲצִרְמוֹת וְאֶת־יֶרֶח:

כז וְאֶת־הַדּוֹרֶם וְאֶת־אוּזֵל וְאֶת־דִּקְלָה:

כח וְאֶת־עוֹבֵל וְאֶת־אֲבִימָאֵל וְאֶת־שָׁבָא:

כט וְאֶת־אוֹפֵר וְאֶת־חִוִּילָה וְאֶת־יוֹבֵב
כָּל־אֵלֶּה בְּנֵי יִקְטָן:

ל וַיְהִי מוֹשְׁבָם מִמִּשְׁא בְּאֶמְה סְפָרָה
הָר הַקָּדָם:

לא אֵלֶּה בְּנֵי־שֵׁם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְלִשְׁנָתָם
בְּאַרְצָתָם לְגוֹיָהֶם:

לב אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־נֹחַ לְתוֹלְדָתָם
בְּגוֹיָהֶם וַיֵּמָאֵלָה נִפְרְדּוּ הַגּוֹיִם בְּאָרֶץ
אַחֵר הַמִּבּוּל:

און בײַ עֶבֶרן זײַנען געבאָרן געוואָרן צוויי זין; דער
נאָמען פֿון איינעם איז געווען פֿלֶג, וועל אין זײַנע
טעג איז צעטיילט געוואָרן די ערד; און דער נאָמען
פֿון זײַן ברודער איז געווען יִקְטָן.

און יִקְטָן האָט געבאָרן אַלמוֹדֵד, און שָׁלָפֿן, און
חֲצִרְמוֹת, און יֶרֶח,

און הַדּוֹרְמֶען, און אוּזֵל, און דִּקְלָה,

און עוֹבֵל, און אֲבִימָאֵל, און שָׁבָא,

און אוֹפִירוֹ, און חִוִּילָה, און יוֹבֵב. די אַלע זײַנען
געווען יִקְטָנ'ס זין.

און זייער וווינאָרט איז געווען פֿון מִשְׁא, ווי דו
קומסט קיין סֶפֶר, ביזן באָרג פֿון מזרח.

דאָס זײַנען די זין פֿון שֵׁם'ס לויט זייערע משפּחות,
לויט זייערע לשונות, אין זייערע לענדער, לויט
זייערע פֿעלקער.

דאָס זײַנען די משפּחות פֿון נֹחַ'ס זין לויט זייערע
געבורטן, אין זייערע פֿעלקער; און פֿון די דאָזיקע
האָבן זיך פֿאַנאַנדערגעשיידט די פֿעלקער אויף דער
ערד נאָכן מבול.

בראשית יא : 11

און די גאַנצע ערד איז געווען איין שפּראַך און איינע ווערטער.

און עס איז געווען, אַז זיי האָבן געצויגן אין מזרח, האָבן זיי געפֿונען אַ פֿלוינ אין לאַנד שְׁנֵעַר, און האָבן זיך דאָרטן באַזעצט.

און זיי האָבן געזאָגט איינער צום אַנדערן: קומט לאָמיר מאַכן ציגל און אויסברענען אין אַ ברענער. און די ציגל איז זיי געווען פֿאַר שטיין, און ליים איז זיי געווען פֿאַר וואַפּנע.

און זיי האָבן געזאָגט: קומט לאָמיר אונדז בויען אַ שטאָט, און אַ טורעם מיט זיין שפיץ אין הימל, און לאָמיר אונדז מאַכן אַ נאָמען, פֿדי מיר זאָלן ניט צעשפּרייט ווערן אויפֿן געזיכט פֿון דער גאַנצער ערד.

האַט גאָט אַראָפּגענידערט צו זען די שטאָט און דעם טורעם, וואָס די מענטשן קינדער האָבן געבויט.

און גאָט האָט געזאָגט: זע, זיי זינען איין פֿאָלק, און איין שפּראַך איז בײַ זיי אַלעמען, און דאָס איז ערשט אַן אָנהייב פֿון זייער טאָן, און אַצונד וועט פֿון זיי ניט פֿאַרמיטן ווערן אַלץ וואָס זיי טראַכטן צו טאָן.

קומט לאָמיר אַראָפּנידערן, און צעמישן דאָרטן זייער שפּראַך, אַז זיי זאָלן ניט פֿאַרשטיין איינער דעם אַנדערנס שפּראַך.

און גאָט האָט זיי צעשפּרייט פֿון דאָרטן אויפֿן געזיכט פֿון דער גאַנצער ערד, און זיי האָבן אויפֿגעהערט בויען די שטאָט.

דרום האָט מען גערופֿן איר נאָמען בבל, ווייל דאָרטן האָט גאָט צעמישט די שפּראַך פֿון דער גאַנצער ערד, און פֿון דאָרטן האָט זיי גאָט צעשפּרייט אויפֿן געזיכט פֿון דער גאַנצער ערד.

א וַיְהִי כָל־הָאָרֶץ שָׁפָה אֶחָת וּדְבָרִים אַחָדִים:

ב וַיְהִי בְּנִסְעָם מִקֶּדֶם וַיִּמָּצְאוּ בְּקֶעֱה בְּאֶרֶץ שְׁנֵעַר וַיֵּשְׁבוּ שָׁם:

ג וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־רֵעֵהוּ הֵבָה נִלְבְּנָה לִבְנִים וְנִשְׂרָפָה לְשִׂרְפָּה וְתִהְיֶה לָהֶם הַלְבְּנָה לָאֶבֶן וְהַחֲמֵר הִיא לָהֶם לַחֲמֵר:

ד וַיֹּאמְרוּ הֵבָה נִבְנֶה־לָּנוּ עִיר וּמִגְדָּל וְרֹאשׁוֹ בַשָּׁמַיִם וְנַעֲשֶׂה־לָּנוּ שֵׁם פֶּן־נִפּוּץ עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ:

ה וַיֵּרֶד יְהוָה לִרְאֹת אֶת־הָעִיר וְאֶת־הַמִּגְדָּל אֲשֶׁר בָּנוּ בְּנֵי הָאָדָם:

ו וַיֹּאמֶר יְהוָה הֵן עַם אֶחָד וּשְׁפָה אֶחָת לְכָל־לִשָּׁה וְזֶה הַחֲלָם לַעֲשׂוֹת וְעַתָּה לֹא־יִבְצֵר מֵהֶם כָּל־אֲשֶׁר יִזְמוּ לַעֲשׂוֹת:

ז הֵבָה נִרְדָּה וְנִבְלָה שֵׁם שְׁפָתָם אֲשֶׁר לֹא יִשְׁמָעוּ אִישׁ שְׁפַת רֵעֵהוּ:

ח וַיַּפֵּץ יְהוָה אֹתָם מִשָּׁם עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וַיַּחְדְּלוּ לִבְנֹת הָעִיר:

ט עַל־כֵּן קָרָא שְׁמָהּ בָּבֶל כִּי־שָׁם בָּלַל יְהוָה שְׁפַת כָּל־הָאָרֶץ וּמִשָּׁם הִפְצִצָם יְהוָה עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ:

דאָס זײַנען די געבורטן פֿון שׂמען: צו הונדערט יאָר
האָט שׂם געבאָרן אַרפֿכשדן, צוויי יאָר נאָכן מבוֹל.

און שׂם האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן
אַרפֿכשדן, פינף הונדערט יאָר; און ער האָט געבאָרן
זין און טעכטער.

און אַרפֿכשד האָט געלעבט פֿינף און דרייסיק יאָר,
און האָט געבאָרן שֶלחן.

און אַרפֿכשד האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט
געבאָרן שֶלחן, פֿיר הונדערט יאָר און דריי יאָר; און
ער האָט געבאָרן זין און טעכטער.

און שֶלח האָט געלעבט דרייסיק יאָר, און האָט
געבאָרן עֶבֶרן.

און שֶלח האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן
עֶבֶרן, פֿיר הונדערט יאָר און דריי יאָר; און ער האָט
געבאָרן זין און טעכטער.

און עֶבֶר האָט געלעבט פֿיר און דרייסיק יאָר, און
האָט געבאָרן פֿלָגן.

און עֶבֶר האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן
פֿלָגן, פֿיר הונדערט יאָר און דרייסיק יאָר; און ער
האָט געבאָרן זין און טעכטער.

און פֿלָג האָט געלעבט דרייסיק יאָר, און האָט
געבאָרן רָעוֹן.

און פֿלָג האָט געלעבט נאָכדעם ווי ער האָט געבאָרן
רָעוֹן, צוויי הונדערט יאָר און נין יאָר; און ער האָט
געבאָרן זין און טעכטער.

און רָעוֹן האָט געלעבט צוויי און דרייסיק יאָר, און
האָט געבאָרן שָרוֹגן.

י אֵלֶּה תּוֹלְדֹת שֵׁם שֵׁם בֶּן־מֵאָת שָׁנָה
וַיּוֹלֶד אֶת־אַרְפֶּכְשָׁד שְׁנַתִּים אַחֵר
הַמָּבוֹל:

יא וַיְחִי־שֵׁם אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־אַרְפֶּכְשָׁד
חֲמֵשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

יב וַאֲרַפְכְּשָׁד חֵי חֲמֵשׁ וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה
וַיּוֹלֶד אֶת־שֶׁלַח:

יג וַיְחִי אַרְפֶּכְשָׁד אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ
אֶת־שֶׁלַח שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת
שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

יד וּשְׁלַח חֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־עֶבֶר:

טו וַיְחִי־שֶׁלַח אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־עֶבֶר
שְׁלֹשׁ שָׁנִים וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיּוֹלֶד
בָּנִים וּבָנוֹת:

טז וַיְחִי־עֶבֶר אַרְבַּע וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־פֶּלֶג:

יז וַיְחִי־עֶבֶר אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־פֶּלֶג
שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה
וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

יח וַיְחִי־פֶלֶג שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־רָעוֹ:

יט וַיְחִי־פֶלֶג אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־רָעוֹ תִּשְׁעַ
שָׁנִים וּמֵאוֹתֵים שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים
וּבָנוֹת:

כ וַיְחִי רָעוֹ שְׁתֵּים וּשְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־שָׁרוֹג:

כא וַיְחִי רָעוּ אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־שְׂרוּג
שְׁבַע שָׁנִים וּמָאתַיִם שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים
וּבָנוֹת:

כב וַיְחִי שְׂרוּג שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־נָחוֹר:

כג וַיְחִי שְׂרוּג אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־נָחוֹר
מָאתַיִם שָׁנָה וַיּוֹלֶד בָּנִים וּבָנוֹת:

כד וַיְחִי נָחוֹר תִּשְׁעַ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־תָּרַח:

כה וַיְחִי נָחוֹר אַחֲרֵי הוֹלִידוֹ אֶת־תָּרַח
תִּשְׁע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה וּמָאתַיִם שָׁנָה וַיּוֹלֶד
בָּנִים וּבָנוֹת:

כו וַיְחִי־תָרַח שִׁבְעִים שָׁנָה וַיּוֹלֶד
אֶת־אַבְרָם אֶת־נָחוֹר וְאֶת־הָרָן:

כז וְאַלְהָה תוֹלְדַת תָּרַח תָּרַח הוֹלִיד
אֶת־אַבְרָם אֶת־נָחוֹר וְאֶת־הָרָן וְהָרָן
הוֹלִיד אֶת־לוֹט:

כח וַיָּמָת הָרָן עַל־פְּנֵי תָרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ
מוֹלְדֹתוֹ בְּאוּר כְּשָׂדִים:

כט וַיִּקַּח אַבְרָם וְנָחוֹר לָהֶם נָשִׁים וְשֵׁם
אִשְׁת־אַבְרָם שָׂרִי וְשֵׁם אִשְׁת־נָחוֹר
מִלְכָּה בַת־הָרָן אֲבִי־מִלְכָּה וְאֲבִי
יִסְכָּה:

ל וַתְּהִי שָׂרִי עֲקָרָה אֵין לָהּ וָלֶד:

און רָעוּ הָאָט געלעבט נאָכדעם ווי ער הָאָט געבאָרן
שְׂרוּג, צוויי הונדערט יאָר און זיבן יאָר; און ער הָאָט
געבאָרן זין און טעכטער.

און שְׂרוּג הָאָט געלעבט דרייסיק יאָר, און הָאָט
געבאָרן נָחוֹר.

און שְׂרוּג הָאָט געלעבט נאָכדעם ווי ער הָאָט געבאָרן
נָחוֹר, צוויי הונדערט יאָר; און ער הָאָט געבאָרן זין
און טעכטער.

און נָחוֹר הָאָט געלעבט נין און צוואנציק יאָר, און
הָאָט געבאָרן תָּרַח.

און נָחוֹר הָאָט געלעבט נאָכדעם ווי ער הָאָט געבאָרן
תָּרַח, הונדערט יאָר און ניינצן יאָר; און ער הָאָט
געבאָרן זין און טעכטער.

און תָּרַח הָאָט געלעבט זיבעציק יאָר, און הָאָט
געבאָרן אַבְרָם, נָחוֹר, און הָרָנען.

און דאָס זיינען די געבורטן פֿון תָּרַח: תָּרַח הָאָט
געבאָרן אַבְרָם, נָחוֹר, און הָרָנען; און הָרָן הָאָט
געבאָרן לוֹט.

און הָרָן איז געשטאָרבן ביים לעבן פֿון זיין פֿאָטער
תָּרַח, אין לאַנד פֿון זיין געבורט, אין אור-כְּשָׂדִים.

און אַבְרָם און נָחוֹר האָבן זיך גענומען ווייבער; דער
נאָמען פֿון אַבְרָם ווייב איז געווען שָׂרִי, און דער
נאָמען פֿון נָחוֹרס ווייב איז געווען מִלְכָּה, די
טאָכטער פֿון הָרָן, דעם פֿאָטער פֿון מִלְכָּה און דעם
פֿאָטער פֿון יִסְכָּה.

און שָׂרִי איז געווען אַן עקרה, זי הָאָט נישט געהאָט
קיין קינדער.

לא וַיִּקַּח תָּרַח אֶת־אֲבָרָם בְּנוֹ וְאֶת־לוֹט
בְּנֵיהֶרֶן בְּנֵי־בְנוֹ וְאֶת שְׂרִי כְלָתוֹ אִשְׁת
אֲבָרָם בְּנוֹ וַיֵּצְאוּ אֹתָם מֵאוּר כַּשְׁדִּים
לָלֶכֶת אֶרֶצָה כְּנַעַן וַיָּבֹאוּ עַד־חֶרֶן
וַיֵּשְׁבוּ שָׁם:

לב וַיְהִי וַיְמַית־תָּרַח חֲמִשׁ שָׁנִים וּמָאֲתַיִם
שָׁנָה וַיָּמָת תָּרַח בְּחֶרֶן:

און תָּרַח האָט גענומען זײַן זון אַברמען, און זײַן
אײניקל לוט, דער זון פֿון הָרנען, און זײַן שנור שְׂרִי,
די ווייב פֿון זײַן זון אַברמען, און זײַ זײַנען
אַרויסגעגאַנגען מיט זײַ פֿון אור-כַּשְׁדִים, צו גיין קיין
לאַנד כְּנַעַן. און זײַ זײַנען געקומען ביז חֶרֶן, און האָבן
זיך דאָרטן באַזעצט.

און די טעג פֿון תָּרַחן זײַנען געווען צוויי הונדערט יאָר
און פֿינף יאָר. און תָּרַח איז געשטאָרבן אין חֶרֶן.

בראשית יב : 12

און גאָט האָט געזאָגט צו אַברם: גיי דיר אַוועק פֿון דיין לאַנד, און פֿון דיין אָפּשטאַם, און פֿון דיין פֿאַטערס הויז, צו דעם לאַנד וואָס איך וועל דיר ווייזן.

און איך וועל דיר מאַכן פֿאַר אַ גרויס פֿאַלק, און איך וועל דיר בענטשן, און גרייסן דיין נאָמען, און וועסט זיין אַ בענטשונג.

און איך וועל בענטשן די וואָס בענטשן דיר, און דעם וואָס פֿלוכט דיר וועל איך פֿאַרשילטן; און מיט דיר וועלן זיך בענטשן אַלע משפּחות פֿון דער ערד.

און אַברם איז געגאַנגען אַזוי ווי גאָט האָט צו אים גערעדט; און לוט איז מיטגעגאַנגען מיט אים. און אַברם איז געווען אַ מאַן פֿון פֿינף און זיבעציק יאָר ביי זיין אַרויסגיין פֿון חָרָן.

און אַברם האָט גענומען זיין ווייב שָׂרִין, און זיין ברודערס זון לוט, און זייער גאַנצן פֿאַרמעג וואָס זיי האָבן אָנגעקליבן, און די נפֿשות וואָס זיי האָבן זיך אָנגעשאַפֿט אין חָרָן, און זיי זיינען אַרויסגעגאַנגען צו גיין קיין לאַנד כְּנָען;

און זיי זיינען געקומען קיין לאַנד כְּנָען. און אַברם איז דורכגעגאַנגען דורכן לאַנד ביז דעם אָרט פֿון שְׁכֶם, ביז דעם אייכנבוים מוֹרָה. און דער כְּנַעֲנִי איז דענצמאַל געווען אין לאַנד.

און יהוה האָט זיך באַוויזן צו אַברם, און האָט געזאָגט: צו דיין זאַמען וועל איך געבן דאָס דאָזיקע לאַנד. און ער האָט דאָרטן געבויט אַ מזבח צו יהוה וואָס האָט זיך באַוויזן צו אים.

און ער האָט זיך איבערגעטראָגן פֿון דאָרטן צום באַרג, אין מזרח פֿון בית-אֵל; און ער האָט אויפֿגעשטעלט זיין געצעלט מיט בית-אֵל פֿון מערב, און עי פֿון מזרח; און ער האָט דאָרטן געבויט אַ מזבח צו יהוה, און האָט גערופֿן צו דעם נאָמען יהוה.

א ויאמר יהוה אל־אַבְרָם לֵךְ־לְךָ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלֶדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאךָ:

ב וַאֲעֲשֶׂה לְגוֹי גָּדוֹל וְאֶבְרַכְךָ וְאֶגְדְּלָה שְׁמִי וְהָיָה בְרָכָה:

ג וְאֶבְרַכְּךָ מִבְּרַכְיָךָ וּמִקְלָלְךָ אָאֵר וּנְבָרְכֻךָ בְּךָ כָּל מְשֻׁפָּחַת הָאָדָמָה:

ד וַיֵּלֶךְ אַבְרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי יְהוָה וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט וְאַבְרָם בֶּן־חָמֶשׁ שָׁנִים וְשִׁבְעִים שָׁנָה בְּצֵאתוֹ מִחָרָן:

ה וַיִּקַּח אַבְרָם אֶת־שָׂרִי אִשְׁתּוֹ וְאֶת־לוֹט בֶּן־אָחִיו וְאֶת־כָּל־רְכוּשָׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ וְאֶת־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר־עָשׂוּ בְּחָרָן וַיָּצֵאוּ לָלֶכֶת אֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן:

ו וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאֶרֶץ עַד מְקוֹם שְׁכֶם עַד אֵלּוֹן מוֹרָה וְהַכְּנַעֲנִי אַז בְּאֶרֶץ:

ז וַיֵּרָא יְהוָה אֶל־אַבְרָם וַיֹּאמֶר לְזָרְעֶךָ אֶתְּךָ אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת וַיְכֵן שֵׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה הַנִּרְאָה אֵלָיו:

ח וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם הָהָרָה מִקְדָּם לְבֵית־אֵל וַיֵּט אֹהֶלָה בֵּית־אֵל מִיָּם וְהָעִי מִקְדָּם וַיְכֵן־שֵׁם מִזְבֵּחַ לַיהוָה וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה:

ט וַיִּסַּע אַבְרָם הָלוֹךְ וְנֹסֵעַ הַנֶּגְבָה:

און אַברם האָט געצויגן, ציענדיק אַלץ ווייטער צו דרום.

י וַיְהִי רָעַב בְּאֶרֶץ וִיירָד אַבְרָם
מִצְרִימָה לָגוֹר שָׁם כִּי־כָבֵד הָרָעַב
בְּאֶרֶץ:

איז געוואָרן אַ הונגער אין לאַנד, און אַברם האָט גענידערט קיין מִצְרַיִם, זיך דאָרטן אויפֿצוהאַלטן, וואָרום דער הונגער איז געווען שווער אין לאַנד.

יא וַיְהִי כַּאֲשֶׁר הִקְרִיב לְבֹא מִצְרִימָה
וַיֹּאמֶר אֶל־שָׂרִי אִשְׁתּוֹ הִנֵּה־נָא יֹדַעְתִּי
כִּי אִשָּׁה יִפְתַּח־מִרְאָה אֹתָּהּ:

און עס איז געווען, ווי ער איז געקומען נאָנט צו מִצְרַיִם, אַזוי האָט ער געזאָגט צו זײַן ווייב שָׂרִי: זע, איך בעט דיך, איך ווייס אַז דו ביסט אַ פֿרוי פֿון אַ שיינעם אויסזען.

יב וַהֲיָה כִּי־יֵרָאוּ אֹתָךְ הַמִּצְרִיִּם וַאֲמָרוּ
אִשְׁתּוֹ זֹאת וַהֲרָגוּ אֹתִי וְאַתָּה יָחִי:

איז, ווי די מִצְרַיִם וועלן דיך זען, אַזוי וועלן זיי זאָגן: דאָס איז זײַן ווייב; און זיי וועלן מיך הרגען, און דיך וועלן זיי לאָזן לעבן.

יג אֲמַר־יָנָא אֲחֹתִי אָתָּה לְמַעַן יִטְבַּלִּי
בְּעִבּוּרָךְ וְחַיְתָּה נַפְשִׁי בְּגִלְלָךְ:

זאָג, איך בעט דיך, דו ביסט מיינע אַ שוועסטער, כדי מיר זאָל גוט זײַן פֿון דינעטוועגן, און מײַן נפֿש זאָל בלייבן לעבן צוליב דיר.

יד וַיְהִי כְּבֹא אַבְרָם מִצְרִימָה וַיֵּרָאוּ
הַמִּצְרִיִּם אֶת־הָאִשָּׁה כִּי־יָפָה הִוא
מְאֹד:

און עס איז געווען, ווי אַברם איז געקומען קיין מִצְרַיִם, אַזוי האָבן די מִצְרַיִם געזען די פֿרוי, אַז זי איז זייער שיין.

טו וַיֵּרָאוּ אֹתָהּ שָׂרִי פֶּרְעָה וַיַּהֲלִלוּ אֹתָהּ
אֶל־פֶּרְעָה וַתִּקַּח הָאִשָּׁה בֵּית פֶּרְעָה:

און די האָרן פֿון פֿרעהן האָבן זי געזען, און האָבן זי פֿאַרלויבט פֿאַר פֿרעהן, און די פֿרוי איז צוגענומען געוואָרן אין פֿרעהס הויז.

טז וַלֹּאֲבָרָם הֵיטִיב בְּעִבּוּרָהּ וַיְהִי־לוֹ
צֹאן־וּבִקָּר וְחֲמֹרִים וְעִבְדִּים וְשִׁפְחֹת
וְאַתְנֹת וּגְמָלִים:

און אַברמען האָט ער באַגיטיקט פֿון אירעטוועגן; און ער האָט געקריגן שאָף, און רינדער, און אייזלען, און קנעכט, און דינסטן, און אייזעלינס, און קעמלען.

יז וַיִּנְגַע יְהוָה אֶת־פֶּרְעָה נְגָעִים גְּדֹלִים
וְאֶת־בֵּיתוֹ עַל־דְּבַר שָׂרִי אִשְׁתּוֹ אַבְרָם:

האָט גאָט געפֿלאָגט פֿרעהן און זײַן הויזגעזינט מיט גרויסע פֿלאָגן פֿון וועגן שָׂרִי, אַברמס ווייב.

יח וַיִּקְרָא פֶּרְעָה לְאַבְרָם וַיֹּאמֶר
מַה־זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי לָמָּה לֹא־הִגַּדְתָּ
לִּי כִּי אִשְׁתְּךָ הִוא:

און פֿרעה האָט גערופֿן אַברמען, און האָט צו אים געזאָגט: וואָס האָסטו דאָ געטאָן צו מיר? פֿאַר וואָס האָסטו מיר ניט געזאָגט אַז זי איז דײַן ווייב?

יט לָמָּה אָמַרְתָּ אֲחֹתִי הִוא וְאַקַּח אֹתָהּ
לִּי לְאִשָּׁה וְעַתָּה הִנֵּה אִשְׁתְּךָ קִחַ
וְלָךְ:

אַלמאָי האָסטו געזאָגט: «זי איז מיינע אַ שוועסטער», און איך האָב זי גענומען פֿאַר אַ ווייב? און אַצונד, אַט איז דײַן ווייב, נעם און גיי.

כ וַיֵּצֵאוּ עָלָיו פַּרְעֹה אֲנָשִׁים וַיִּשְׁלְחוּ אֹתוֹ
וְאֶת־אִשְׁתּוֹ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ:
און פרעה האָט באַפֿוילן וועגן אים מענטשן, און זיי
האָבן אַרויסבאַלייט אים, און זיין ווייב, און אַלץ
וואָס ער האָט געהאַט.

בראשית יג : 13

און אברם איז אַרױפֿגעגאַנגען פֿון מצרים, ער און זײַן ווייב, און אַלץ װאָס ער האָט געהאַט, און לױט מיט אים, קיין דרום.

און אברם איז געווען זייער רייך אין פֿי, אין זילבער, און אין גאלד.

און ער איז געגאַנגען אויף זײַנע ציונגען, פֿון דרום און ביז בית-אל, ביז דעם אָרט װאָס זײַן געצעלט איז דאָרטן געווען אין אָנהייב, צווישן בית-אל און צווישן עי,

צו דעם אָרט פֿון דעם מזבח װאָס ער האָט דאָרטן געמאַכט צוערשט; און װאָס אברם האָט דאָרטן גערופֿן צו דעם נאָמען יהוה.

און אויך בײַ לױטן, װאָס איז געגאַנגען מיט אברמען, זײַנען געווען שאָף און רינדער און געצעלטן.

און דאָס לאַנד האָט זיי נישט געקענט טראָגן, צו װײַנען באַנאַנד; װײַל זייער פֿאַרמעג איז געווען גרויס, און זיי האָבן נישט געקענט װײַנען באַנאַנד.

און עס איז געווען אַ קריגעריי צווישן די פֿאַסטוכער פֿון אברם פֿי און צווישן די פֿאַסטוכער פֿון לוטס פֿי. און דער פֿנעני און דער פֿרזי זײַנען דענצמאַל געזעסן אין לאַנד.

האָט אברם געזאָגט צו לוטן: זאָל, איך בעט דיך, נישט זײַן קיין קריג צווישן מיר און צווישן דיר, און צווישן מײַנע פֿאַסטוכער און צווישן דײַנע פֿאַסטוכער; װאָרום מיר זײַנען אייגענע מענטשן.

דאָס גאַנצע לאַנד ליגט דאָך פֿאַר דיר; שײַד זיך אפֿ פֿון מיר, איך בעט דיך, ענטװעדער אויף לינקס, און איך װעל זיך נעמען רעכטס, אָדער אויף רעכטס, און איך װעל זיך נעמען לינקס.

א וַיַּעַל אַבְרָם מִמִּצְרַיִם הוּא וְאִשְׁתּוֹ וְכָל-אֲשֶׁר-לוֹ וְלוֹט עִמּוֹ הַנִּגְבָּה:

ב וַאֲבְרָם כָּבֵד מְאֹד בְּמִקְנֵה בֶּכֶסֶף וּבַזָּהָב:

ג וַיֵּלֶךְ לְמִסְעָיו מִנִּגְבַּב וְעַד-בֵּית-אֵל עַד-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-הָיָה שָׁם אֵהְלָה אֲהֵלוֹ בְּתַחֲלָה בֵּין בֵּית-אֵל וּבֵין הָעֵי:

ד אֶל-מָקוֹם הַמִּזְבֵּחַ אֲשֶׁר-עָשָׂה שָׁם בְּרֵאשִׁיטָה וַיִּקְרָא שָׁם אַבְרָם בְּשֵׁם יְהוָה:

ה וְגַם-לְלוֹט הֵהָלֵךְ אֶת-אַבְרָם הָיָה צֹאן-וּבָקָר וְאֵהָלִים:

ו וְלֹא-נִשְׂא אֹתָם הָאָרֶץ לְשָׁבֶת יַחְדָּו כִּי-הָיָה רִכּוּשָׁם רָב וְלֹא יָכְלוּ לְשָׁבֶת יַחְדָּו:

ז וַיְהִי-יָרִיב בֵּין רָעִי מִקְנֵה-אַבְרָם וּבֵין רָעִי מִקְנֵה-לוֹט וַהֲפִנְעֵנִי וַהֲפִרְזִי אֲזֹ יֵשֵׁב בָּאָרֶץ:

ח וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל-לוֹט אֵל-נָא תְּהִי מְרִיבָה בֵּינִי וּבֵינֶיךָ וּבֵין רָעִי וּבֵין רָעִיךָ כִּי-אֲנָשִׁים אֲחִים אֲנַחְנוּ:

ט הֲלֹא כָל-הָאָרֶץ לְפָנֶיךָ הִפָּרֵד נָא מֵעָלַי אִם-הָשָׂמָל וְאִמְנָה וְאִם-הִימִין וְאִשְׁמְאִילָה:

י וַיִּשְׁאַל־לוֹט אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא
אֶת־כָּל־כְּפַר הַיֵּרֶדֶן כִּי כָּלָה מִשְׁקָהּ
לִפְנֵי שַׁחַת יְהוָה אֶת־סֹדֶם
וְאֶת־עֲמֹרָה כִּגְוִיָּהוּהָ כְּאָרֶץ מִצְרַיִם
בְּאֶכָה צִיעַר:

יא וַיִּבְחַר־לוֹ לֹט אֶת כָּל־כְּפַר הַיֵּרֶדֶן
וַיֵּסַע לֹט מִקֶּדֶם וַיִּפְרְדּוּ אִישׁ מֵעַל
אָחִיו:

יב אַבְרָם יָשָׁב בְּאֶרֶץ־כְּנָעַן וְלוֹט יָשָׁב
בְּעָרֵי הַכְּפָר וַיֵּאָהֶל עַד־סֹדֶם:

יג וְאֲנָשֵׁי סֹדֶם רָעִים וְחָטָאִים לַיהוָה
מְאֹד:

יד וַיְהִי וְהָאֵם אֶל־אַבְרָם אַחֲרֵי
הַפֶּרֶד־לוֹט מֵעֲמוֹ שָׂא נָא עֵינֶיךָ
וּרְאֵה מִן־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אַתָּה שָׁם
צִפְנָה וְנִגְבְּהָ וְקִדְמָהּ וַיֵּמָּה:

טו כִּי אֶת־כָּל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה רֹאֶה
לְךָ אֶתְנַנָּה וּלְזֶרְעֶךָ עַד־עוֹלָם:

טז וְשָׁמַתִּי אֶת־זֶרְעֶךָ כַּעֲפַר הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אִם־יִוָּכַל אִישׁ לְמָנוֹת אֶת־עַפְרָה הָאָרֶץ
גַּם־זֶרְעֶךָ יִמָּנֶה:

יז קוֹם הִתְהַלֵּךְ בְּאֶרֶץ לְאָרְכָּהּ וּלְרַחְבָּהּ
כִּי לְךָ אֶתְנַנָּה:

יח וַיֵּאָהֶל אַבְרָם וַיָּבֵא וַיֵּשֶׁב בְּאֵלֶי
מִמְרָא אֲשֶׁר בְּחִבְרוֹן וַיְבִן־שָׁם מִזְבֵּחַ
לַיהוָה:

הָאָט לֹט אויפֿגעהויבן זינע אויגן, און האָט געזען די
גאַנצע געגנט פֿון יֶרְדֵן, אַז זי איז אין גאַנצן
באַוועסערט — דאָס איז געווען איידער גאָט האָט
צעשטערט סדום און עֲמֹרָה — אַזוי ווי דער גאָרטן
פֿון גאָט, אַזוי ווי דאָס לאַנד מִצְרַיִם, ביז דו קומסט
קיין צוער.

און לֹט האָט אויסגעקליבן פֿאַר זיך די גאַנצע געגנט
פֿון יֶרְדֵן; און לֹט האָט אַוועקגעצויגן קיין מזרח, און
זיי האָבן זיך אָפּגעשיידט איינער פֿון אַנדערן.

אַבְרָם האָט זיך באַזעצט אין לאַנד כְּנָעַן, און לֹט
האָט זיך באַזעצט אין די שטעט פֿון דער יֶרְדֵן געגנט;
און ער האָט געהאַט געצעלטן ביז סדום.

און די מענטשן פֿון סדום זינען געווען זייער שלעכט
און זינדיק צו גאָט.

און גאָט האָט געזאָגט צו אַבְרָמען, נאָכדעם ווי לֹט
האָט זיך אָפּגעשיידט פֿון אים: הייב אַקאָרשט אויף
דינע אויגן, און קוק פֿון דעם אָרט וווּ דו ביסט, קיין
צפֿון און קיין דרום און קיין מזרח און קיין מערב;

וואָרום דאָס גאַנצע לאַנד וואָס דו זעסט, וועל איך
געבן צו דיר און צו דיין זאַמען אויף אייביק.

און איך וועל מאַכן דיין זאַמען אַזוי ווי שטויב פֿון
דער ערד, אַז אויב עמיצער וועט קענען ציילן דעם
שטויב פֿון דער ערד, וועט אויך דיין זאַמען געציילט
ווערן.

שטײ אויף, גײ דורכן לאַנד פֿאַר לענג און פֿאַר
ברײט, וואָרום צו דיר וועל איך עס געבן.

און אַבְרָם האָט איבערגעטראָגן זײַן געצעלט, און ער
איז געקומען און האָט זיך באַזעצט בײַ די
אייכנביימער פֿון מִמְרָא, וואָס אין חִבְרוֹן; און ער
האָט דאָרטן געבויט אַ מזבֿח צו יְהוָה.

בראשית יד : 14

און עס איז געווען אין די טעג פֿון אַמרפֿל דעם מלך פֿון שנער, אַריאך דעם מלך פֿון אַלסר, כֿדרלעומר דעם מלך פֿון עילם, און תֿדעל דעם מלך פֿון גוים,

האַבן זיי געמאַכט אַ מלחמה מיט ברע דעם מלך פֿון סדום, און מיט ברשע דעם מלך פֿון עמורה, שנאב דעם מלך פֿון אדמה, און שִמאבר דעם מלך פֿון צבונים, און דעם מלך פֿון בלע, דאָס איז צוער.

די אלע האָבן זיך צונויפֿגעחברט אין טאַל שְׂדִים, דאָס איז דער ים-הַמֶּלַח.

צוועלף יאָר האָבן זיי געדינט כֿדרלעומר, און אויפֿן דרייצנטן יאָר האָבן זיי ווידערשפּעניקט.

און אויפֿן פֿערצנטן יאָר איז געקומען כֿדרלעומר און די מלכים וואָס מיט אים, און זיי האָבן געשלאָגן די רפאים אין עשתרות-קרנים, און די זוזים אין הָם, און די אימים אין שִׁוה-קִרְיָתִים,

און די חורים אויף זייער באַרג שְׁעִיר, ביז איל-פֿאָרן וואָס ביים מדבר.

און זיי האָבן זיך אומגעקערט, און זינען געקומען קיין עין-משפֿט, דאָס איז קִדְשׁ, און האָבן געשלאָגן דאָס גאַנצע פֿעלד פֿון עַמְלֶק, און אויך דעם אַמורי וואָס איז געזעסן אין חֲצִצוֹן-תָּמָר.

איז אַרויסגעגאַנגען דער מלך פֿון סדום, און דער מלך פֿון עמורה, און דער מלך פֿון אדמה, און דער מלך פֿון צבונים, און דער מלך פֿון בלע, דאָס איז צוער, און זיי האָבן אָנגעריכט אַ מלחמה מיט זיי אין טאַל שְׂדִים —

א וַיְהִי בִימֵי אַמְרָפֶּל מֶלֶךְ-שְׁנַעַר אֲרִיֹךְ מֶלֶךְ אֱלֶסָר כְּדָרְלֶעֶמֶר מֶלֶךְ עִילָם וַתִּדְעַל מֶלֶךְ גּוֹיִם:

ב עָשׂוּ מִלְחָמָה אֶת-בְּרֵעַ מֶלֶךְ סֹדֶם וְאֶת-בְּרִשָׁע מֶלֶךְ עַמְרָה שְׁנָאֵב מֶלֶךְ אֲדָמָה וְשִׁמְאֵבֶר מֶלֶךְ צַבּוֹיִים וּמֶלֶךְ בִּלְע הַיַּאֲצֵעַר:

ג כָּל-אַלֶּה חִבְּרוּ אֶל-עֶמֶק הַשְּׂדִים הוּא יָם הַמֶּלַח:

ד שְׁתֵּים עָשָׂרָה שָׁנָה עָבְדוּ אֶת-כְּדָרְלֶעֶמֶר וּשְׁלֹשׁ-עָשָׂרָה שָׁנָה מָרְדּוּ:

ה וּבֶאֱרָבַע עָשָׂרָה שָׁנָה בָּא כְּדָרְלֶעֶמֶר וְהַמֶּלְכִּים אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיַּכּוּ אֶת-רַפָּאִים בְּעִשְׁתֵּרֶת קִרְנִים וְאֶת-הַזּוּזִים בְּהָם וְאֶת הָאִימִים בְּשִׁוְה־קִרְיָתִים:

ו וְאֶת-הַחֲרִי בְּהֶרֶם שְׁעִיר עַד אֵיל פֶּאֶרָן אֲשֶׁר עַל-הַמִּדְבָּר:

ז וַיָּשׁבוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-עֵין מִשְׁפָּט הוּא קִדְשׁ וַיַּכּוּ אֶת-כָּל-שָׂדֵה הָעַמְלָקִי וְגַם אֶת-הָאֱמֹרִי הַיֹּשֵׁב בְּחֲצִצְוֹן תָּמָר:

ח וַיֵּצֵא מֶלֶךְ-סֹדֶם וּמֶלֶךְ עַמְרָה וּמֶלֶךְ אֲדָמָה וּמֶלֶךְ צַבּוֹיִים וּמֶלֶךְ בִּלְע הוּא-צֵעַר וַיַּעֲרֻכוּ אֹתָם מִלְחָמָה בְּעֶמֶק הַשְּׂדִים:

ט אַתּ כְּדָרְלַעְמָר מֶלֶךְ עֵילָם וְתִדְעַל
מֶלֶךְ גּוֹיִם וְאַמְרָפֶל מֶלֶךְ שְׁנַעַר
וְאַרְיוֹף מֶלֶךְ אֶלְסָר אַרְבַּעַה מְלָכִים
אֶת־הַחֲמִשָּׁה:

י וְעַמָּק הַשָּׂדִים בְּאֶרֶת בְּאֶרֶת חֲמָר
וַיִּנְסוּ מֶלֶךְ־סֹדֶם וְעַמְרָה וַיִּפְלוּ־שָׁמָּה
וְהַנְּשֹׂאִים הָרָה נָסוּ:

יא וַיִּקְחוּ אֶת־כָּל־רֶכֶשׁ סֹדֶם וְעַמְרָה
וְאֶת־כָּל־אֲכָלָם וַיֵּלְכוּ:

יב וַיִּקְחוּ אֶת־לוֹט וְאֶת־רַכְשׁוֹ בֶּן־אָחִי
אַבְרָם וַיֵּלְכוּ וְהוּא יָשֵׁב בְּסֹדֶם:

יג וַיְבֹא הַפְּלִיט וַיַּגֵּד לְאַבְרָם הָעִבְרִי
וְהוּא שָׁכֵן בְּאֵלֶי מִמְּרָא הָאֱמֹרִי אָחִי
אֲשָׁכַל וְאָחִי עֲנִר וְהֵם בְּעָלֵי
בְּרִית־אַבְרָם:

יד וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אָחִיו וַיִּרָק
אֶת־חֲנִיכָיו יְלִידֵי בֵיתוֹ שְׂמֹנֶה עָשָׂר
וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד־דָּן:

טו וַיַּחֲלֶק עֲלֵיהֶם לַיְלָה הוּא וְעַבְדָּיו
וַיִּכְּמוּ וַיִּרְדְּפוּ עַד־חֹבֶה אֲשֶׁר
מִשְׁמָאל לְדִמְשֶׁק:

טז וַיָּשֻׁב אֶת כָּל־הָרֶכֶשׁ וְגַם אֶת־לוֹט
אָחִיו וּרְכָשׁוֹ הַשֵּׁיב וְגַם אֶת־הַנְּשִׁים
וְאֶת־הָעָם:

יז וַיֵּצֵא מֶלֶךְ־סֹדֶם לְקִרְאָתוֹ אַחֲרֵי שׁוּבוֹ
מִהַכּוֹת אֶת־כְּדָרְלַעְמָר וְאֶת־הַמְּלָכִים
אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶל־עַמָּק שׁוּה הוּא עַמָּק
הַמֶּלֶךְ:

מיט כְּדָרְלַעְמָר דַּעַם מֶלֶךְ פֿון עֵילָם, און תִּדְעַל דַּעַם
מֶלֶךְ פֿון גּוֹיִם, און אַמְרָפֶל דַּעַם מֶלֶךְ פֿון שְׁנַעַר, און
אַרְיוֹף דַּעַם מֶלֶךְ פֿון אֶלְסָר; די פֿיר מלכים אַקעגן די
פֿינף.

און דער טאַל שָׂדִים איז געווען גריבער אויף גריבער
מיט ליים, און ווי די מלכים פֿון סֹדֶם און עַמְרָה
זינען אַנטלאָפֿן, אַזוי זינען זיי אַהין אַרײַנגעפֿאַלן;
און די איבערגעבליבענע זינען אַנטלאָפֿן צום באָרג.

און יענע האָבן צוגענומען דעם גאַנצן פֿאַרמעג פֿון
סֹדֶם און עַמְרָה, און דאָס גאַנצע עסנוואָרג זייערס,
און זינען אַוועקגעגאַנגען.

און זיי האָבן צוגענומען לוט, דעם זון פֿון אַבְרָם
ברודער, וואָס איז געזעסן אין סֹדֶם, און זיין
פֿאַרמעג, און זינען אַוועקגעגאַנגען.

איז געקומען אַן אַנטרונענער, און האָט אָנגעזאָגט
אַבְרָם דעם עִבְרִי; און ער האָט געוויינט בײַ די
אייכנבײַמער פֿון מִמְּרָא דעם אַמֹרִי, דעם ברודער
פֿון אֲשָׁכַל, און דעם ברודער פֿון עֲנִיר; און זיי זינען
געווען בונדסלייט פֿון אַבְרָם.

און ווי אַבְרָם האָט געהערט אַז זיין אייגענער איז
געפֿאַנגען געוואָרן, אַזוי האָט ער אַרויסגעפֿירט זינע
אַינגעלערנטע, געבאַרענע אין זיין הויז, דרײַ
הונדערט און אַכצן, און ער האָט נאָכגעיאָגט ביז דָן.

און ער האָט זיך צעטיילט אַקעגן זיי בײַ נאַכט, ער
און זינע קנעכט, און ער האָט זיי געשלאָגן און זיי
נאָכגעיאָגט ביז חֹבֶה וואָס לינקס פֿון דִּמְשֶׁק.

און ער האָט צוריקגעבראַכט דעם גאַנצן פֿאַרמעג,
און אויך לוט זיין אייגענעם און זיין פֿאַרמעג האָט ער
צוריקגעבראַכט, און אויך די ווייבער, און דאָס
פֿאָלק.

איז דער מֶלֶךְ פֿון סֹדֶם אים אַרויסגעגאַנגען
אַנטקעגן, נאָכדעם ווי ער האָט זיך אומגעקערט פֿון
שלאָגן כְּדָרְלַעְמָר, און די מלכים וואָס מיט אים, אין
טאַל שׁוּה, דאָס איז דעם מלכס טאַל.

יח וּמִלְכִּי־צֶדֶק מֶלֶךְ שְׁלָם הוֹצִיא לָהֶם
וַיֵּין וְהוּא כֵהֵן לְאֵל עֲלִיּוֹן:

יט וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל
עֲלִיּוֹן קִנְיָה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

כ וּבְרוּךְ אֵל עֲלִיּוֹן אֲשֶׁר־מִגֵּן צָרֶיךָ
בְּיָדְךָ וַיִּתֵּן־לוֹ מַעֲשֵׂי מֶכֶל:

כא וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ־סֹדֶם אֶל־אַבְרָם תָּן־לִי
הַנֶּפֶשׁ וְהָרֶכֶשׁ קַח־לָךְ:

כב וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל־מֶלֶךְ סֹדֶם הִרִימֹתִי
יָדִי אֶל־יְהוָה אֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שָׁמַיִם
וָאָרֶץ:

כג אִם־מַחֲוֹט וְעֵד שְׂרוּף־נֶעַל וְאִם־אֶקַּח
מִכָּל־אֲשֶׁר־לָךְ וְלֹא תֹאמַר אָנִי
הַעֲשֵׂרֹתִי אֶת־אַבְרָם:

כד בְּלִעְדֵּי רֶק אֲשֶׁר אָכְלוּ הַנְּעָרִים וְחֶלֶק
הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכוּ אִתִּי עֲנֵר
אֲשָׁפֵל וּמִמָּרָא הֵם יִקְחוּ חֶלְקָם:

און מלכי-צֶדֶק דער מלך פֿון שְׁלָם האָט
אַרויסגעטראָגן ברויט און ווײַן; און ער איז געווען אַ
כהן צו דעם העכסטן גאָט.

און ער האָט אים געבענטשט, און האָט געזאָגט:
געבענטשט זאָל זײַן אַבְרָם פֿון דעם העכסטן גאָט,
דעם באַשעפֿער פֿון הימל און ערד.

און געבענטשט זאָל זײַן דער העכסטער גאָט וואָס
האָט איבערגעענטפֿערט דינע פֿײַנט אין זײַן האַנט.
— און ער האָט אים געגעבן מעשֶׁר פֿון אַלצדינג.

און דער מלך פֿון סדום האָט געזאָגט צו אַבְרָמען:
גיב מיר די נפֿשות, און דעם פֿאַרמעג נעם דיר.

האָט אַבְרָם געזאָגט צו דעם מלך פֿון סדום: איך
הײב אויף מײַן האַנט צו יְהוָה דעם העכסטן גאָט,
דעם באַשעפֿער פֿון הימל און ערד,

אויב אַ פֿאָדִים אָדער אַ שוכבענדל! אָדער אויב איך
וועל נעמען פֿון עפעס וואָס איז דינס! כדי זאָלסט
ניט זאָגן: איך האָב רײַך געמאַכט אַבְרָמען.

ניט מיר! נאָר וואָס די יונגען האָבן געגעסן, און דעם
חלק פֿון די מענטשן וואָס זײַנען געגאַנגען מיט מיר,
עַנֶר, אַשכול, און מִמָּרָא; זײ מעגן נעמען זייער חלק.

בראשית טו : 15

נאך די דאזיקע געשעענישן איז דאס וואָרט פֿון גאָט געווען צו אַברמען אין אַ זעונגען, אַזוי צו זאָגן: זאָלסט ניט מורא האָבן, אַברם, איך בין דיר אַ שילד; דין שָכר איז זייער גרויס.

האָט אַברם געזאָגט: גאָט דו האָר, וואָס קענסטו מיר געבן, אַז איך גיי אַוועק אָן אַ קינד, און דער ווירטשאַפֿטער פֿון מין הויז איז דער דַמְשָקער אַליעזֶר?

און אַברם האָט געזאָגט: זע, האָסט מיר קיין זאָמען ניט געגעבן, און אָט וועט אַ זון פֿון מין הויזגעזינט מיך ירשען.

ערשט דאָס וואָרט פֿון גאָט איז געווען צו אים, אַזוי צו זאָגן: ניט דער דאזיקער וועט דיר ירשען, נאָר דער וואָס וועט אַרויסגיין פֿון דינע אינגעווייד, ער וועט דיר ירשען.

און ער האָט אים אַרויסגעפֿירט דרויסן, און האָט געזאָגט: טו אַקאָרשט אַ קוק אויפֿן הימל, און צייל די שטערן, אויב דו קענסט זיי איבערציילן. און ער האָט צו אים געזאָגט: אַזוי וועט זיין דין זאָמען. —

און ער האָט געגלויבט אין גאָט, און ער האָט עס אים גערעכנט פֿאַר אַ גערעכטיקייט.

און ער האָט צו אים געזאָגט: איך בין יהוה וואָס האָט דיר אַרויסגעצויגן פֿון אור-כַּשְׁדִּים, דיר צו געבן דאָס דאזיקע לאַנד, עס צו אַרבן.

האָט ער געזאָגט: גאָט דו האָר, מיט וואָס וועל איך וויסן אַז איך וועל עס אַרבן?

האָט ער צו אים געזאָגט: נעם מיר אַ דרייאָריקע קו, און אַ דרייאָריקע ציג, און אַ דרייאָריקן ווידער, און אַ טורטל־טויב, און אַ יונגע טויב.

א אַחר הדברים האלה הִיה דְּבַר־יְהוָה אֶל־אַבְרָם בַּמַּחֲזֵה לֵאמֹר אֶל־תִּירָא אַבְרָם אֲנֹכִי מִגֵּן לְךָ שְׂכָרְךָ הַרְבֵּה מֵאֵד:

ב וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֲדֹנָי יְהוִה מַה־תַּתֶּן־לִי וְאֲנֹכִי הוֹלֵךְ עֲרִירִי וּבֶן־מֶשֶׁק בֵּיתִי הוּא דְּמֶשֶׁק אֱלִיעֶזֶר:

ג וַיֹּאמֶר אַבְרָם הֵן לִי לֹא נִתְּתָה זָרַע וְהִנֵּה בֶן־בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי:

ד וְהִנֵּה דְּבַר־יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר לֹא יִירָשְׁךָ זֶה כִּי־אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶיךָ הוּא יִירָשְׁךָ:

ה וַיֹּצֵא אֹתוֹ הַחוּצָה וַיֹּאמֶר הִבֵּט־נָא הַשָּׁמַיְמָה וּסְפֹר הַכּוֹכָבִים אִם־תּוּכַל לִסְפֹּר אֹתָם וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה יִהְיֶה זֶרְעֶךָ:

ו וְהָאֱמֵן בִּיהוָה וַיִּחַשְׁבֶּהָ לוֹ צְדָקָה:

ז וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יְהוָה אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֹר כַּשְׁדִּים לָתֵת לְךָ אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ:

ח וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי יְהוִה בְּמָה אֲדַע כִּי אֵירָשְׁנָה:

ט וַיֹּאמֶר אֵלָיו קַחְהָ לִּי עֶגְלָה מְשֻׁלָּשֶׁת וְעֵז מְשֻׁלָּשֶׁת וְאֵיל מְשֻׁלָּשׁ וְתֹר וְגוֹזֵל:

י וַיִּקְחֵם לֹא אֶת־כָּל־אֶלֶה וַיִּבְתֵּר אֹתָם
בַּתָּוֶךְ וַיִּתֵּן אִישׁ־בְּתָרוֹ לְקִרְאֵת רֵעֵהוּ
וְאֶת־הַצֶּפֶר לֹא בָתָר:

יא וַיֵּרֶד הָעֵיט עַל־הַפְּגָרִים וַיֵּשֶׁב אֹתָם
אֲבָרָם:

יב וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ לְבֹא וְתִרְדְּמָה נָפְלָה
עַל־אֲבָרָם וְהָיָה אִמָּה חֲשֹׁכָה גְדֹלָה
נִפְלֶתָ עָלָיו:

יג וַיֹּאמֶר לְאֲבָרָם יָדַע תִּדַּע כִּי־גֵר יִהְיֶה
זֶרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וַעֲבָדוּם וְעָנּוּ
אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה:

יד וְגַם אֶת־הַגּוֹי אֲשֶׁר יַעֲבֹדוּ דָן אֲנֹכִי
וְאַחֲרֵי־כֵן יֵצְאוּ בְּרַכָּשׁ גָּדוֹל:

טו וְאַתָּה תָּבוֹא אֶל־אֲבֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם
תִּקָּבֵר בְּשִׁיבָה טוֹבָה:

טז וְדוֹר רַב־יָעִי יֵשׁוּבוּ הֵנָּה כִּי לֹא־שָׁלֵם
עוֹן הָאֲמֹרִי עַד־הֵנָּה:

יז וַיְהִי הַשֶּׁמֶשׁ בָּאָה וְעָלְטָה הָיָה וְהָיָה
תִּנּוֹר עֵשֶׂן וּלְפִיד אֵשׁ אֲשֶׁר עָבַר בֵּין
הַגְּזָרִים הָאֵלֶּה:

יח בַּיּוֹם הַהוּא כָּרַת יְהוָה אֶת־אֲבָרָם
בְּרִית לֵאמֹר לְזֶרַעְךָ נָתַתִּי אֶת־הָאָרֶץ
הַזֹּאת מִנְּהַר מִצְרַיִם עַד־הַנָּהָר הַגָּדֹל
נְהַר־פָּרָת:

יט אֶת־הַקִּינִי וְאֶת־הַקְּנִזִּי וְאֵת הַקְּדִמְנִי:
כ וְאֶת־הַחֲתִי וְאֶת־הַפְּרִזִּי וְאֶת־הָרַפְּאִים:

הָאָט עַר אִים גַּענומען די אַלע, און הָאָט זיי
איבערגעשניטן אין מיטן, און אַוועקגעלייגט איין
העלפֿט קעגן דער אַנדערער; נאָר די פֿויגלען הָאָט
ער ניט איבערגעשניטן.

הָאָבן די רויבֿפֿויגלען אַראָפּגענידערט אויף די פֿגרים,
אַבער אַברם הָאָט זיי אָפּגעטריבן.

און ווי די זון איז געווען בײַם אונטערגיין, אַזוי איז אַ
טיפֿער שלאָף געפֿאַלן אויף אַברמען; ערשט אַן
אימה, אַ גרויס פֿינצטערניש, פֿאַלט אָן אויף אים.

און ער הָאָט געזאָגט צו אַברמען: וויסן זאָלסטו וויסן
זײַן אַז דײַנע קינדער וועלן זײַן פֿרעמדע אין אַ לאַנד
וואָס ניט זייערס, און מע וועט זיי פֿאַרקנעכטן, און
מע וועט זיי פֿיניקן פֿיר הונדערט יאָר.

און אויך דאָס פֿאַלק וועמען זיי וועלן דינען, וועל
איך משפֿטן; און דערנאָך וועלן זיי אַרויסגיין מיט
גרויס פֿאַרמעג.

דו אַבער וועסט קומען צו דײַנע עלטערן בשלום; אין
אַ גוטער עלטער וועסטו באַגראָבן ווערן.

און ערשט אין פֿירטן דור וועלן זיי זיך אומקערן
אַהער, וואָרום די זינד פֿון דעם אָמורי וועט ניט זײַן
פֿאַרפֿול ביז דענצמאַל.

און עס איז געווען, ווי די זון איז אונטערגעגאַנגען,
און עס איז געוואָרן שטאַק־פֿינצטער, ערשט אַן אויוון
מיט רויך, און אַ פֿלאַמפֿיער וואָס איז דורכגעגאַנגען
צווישן די דאָזיקע שטיקער.

אין יענעם טאָג הָאָט גאָט געשלאָסן אַ בונד מיט
אַברמען, אַזוי צו זאָגן: צו דײַן זאָמען הָאָב איך
געגעבן דאָס דאָזיקע לאַנד, פֿון דעם טײַך פֿון מִצְרַיִם
ביז דעם גרויסן טײַך, דעם טײַך פֿרת;

דעם קִינִי, און דעם קְנִזִּי, און דעם קְדִמְנִי,

און דעם חֲתִי, און דעם פְּרִזִּי, און די רַפְּאִים,

כא וְאֶת־הָאָמְרִי וְאֶת־הַכִּנְעָנִי
וְאֶת־הַגְּרָשִׁי וְאֶת־הַיְּבוּסִי:

און דעם אָמורִי, און דעם כִּנְעָנִי, און דעם גְּרָשִׁי, און
דעם יְבוּסִי.

בראשית טז :

און שָׂרִי, אַבְרָםס ווייב, האָט אים ניט געבאָרן קיין קינדער; און זי האָט געהאַט אַ מַצְרִישֵׁע דינסט וואָס איר נאָמען איז געווען הָגָר.

האָט שָׂרִי געזאָגט צו אַבְרָמען: זע נאָר, גאָט האָט מיך פֿאַרמיטן פֿון געבערן; קום, איך בעט דיך, צו מיין דינסט, אפֿשר וועל איך אויפֿגעריכט ווערן דורך איר. האָט אַבְרָם צוגעהערט צו דעם קול פֿון שָׂרִי.

און שָׂרִי, אַבְרָםס ווייב, האָט גענומען הָגָר די מַצְרִית, איר דינסט, נאָכדעם ווי אַבְרָם איז געזעסן אין לאַנד פֿנען צען יאָר, און זי האָט זי געגעבן איר מאַן אַבְרָמען פֿאַר אַ ווייב צו אים.

און ער איז געקומען צו הָגָרן, און זי איז טראָגעדיק געוואָרן; און ווי זי האָט געזען אַז זי איז טראָגעדיק, אַזוי איז איר האַרינטע גרינגעשאַצט געוואָרן אין אירע אויגן.

האָט שָׂרִי געזאָגט צו אַבְרָמען: מיין עוולה אויף דיר! איך האָב געגעבן מיין דינסט אין דיין בוזעם, און ווי זי האָט געזען אַז זי איז טראָגעדיק, אַזוי בין איך גרינגעשאַצט געוואָרן אין אירע אויגן; זאָל גאָט משפֿטן צווישן מיר און צווישן דיר.

האָט אַבְרָם געזאָגט צו שָׂרִי: אָט איז דיין דינסט אין דיין האַנט, טו מיט איר וואָס איז גוט אין דייןע אויגן. און שָׂרִי האָט זי געפֿיניקט, און זי איז אַנטלאָפֿן פֿון איר.

האָט אַ מלאך פֿון גאָט זי געפֿונען בײַ אַ קוואַל וואָסער אין דער מדבר, בײַ דעם קוואַל אויפֿן וועג קיין שׁוּר.

און ער האָט געזאָגט: הָגָר, שָׂרִיס דינסט, פֿון וואָנען קומסטו, און וווּהיין גייסטו? האָט זי געזאָגט: פֿון מיין האַרינטע שָׂרִין אַנטלויף איך.

א וְשָׂרִי אִשְׁתּ אַבְרָם לֹא יָלְדָה לוֹ וְלֹא שִׁפְחָה מִצְרִית וְשָׂמָּה הָגָר:

ב וַתֹּאמֶר שָׂרִי אֶל-אַבְרָם הִנֵּה-נָא עֲצָרָנִי יְהוָה מִלֵּדֶת בֶּאֱנָא אֶל-שִׁפְחָתִי אוּלִי אֲבִנָּה מִמֶּנָּה וַיִּשְׁמַע אַבְרָם לְקוֹל שָׂרִי:

ג וַתִּקַּח שָׂרִי אִשְׁת־אַבְרָם אֶת-הָגָר הַמִּצְרִית שִׁפְחָתָהּ מִקֵּץ עֶשְׂרֵשׁ שָׁנִים לְשִׁבְתּ אַבְרָם בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַתִּתֵּן אֹתָהּ לְאַבְרָם אִשָּׁה לוֹ לְאִשָּׁה:

ד וַיָּבֹא אֶל-הָגָר וַתַּהַר וַתֵּרָא כִּי הָרְתָה וַתִּקַּל גְּבִרְתָּהּ בְּעֵינֶיהָ:

ה וַתֹּאמֶר שָׂרִי אֶל-אַבְרָם חֲמָסִי עָלֶיךָ אֲנֹכִי נָתַתִּי שִׁפְחָתִי בְּחִיקָךָ וַתֵּרָא כִּי הָרְתָה וְאִקַּל בְּעֵינֶיהָ יִשְׁפֹּט יְהוָה בֵּינִי וּבֵינֶיךָ:

ו וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל-שָׂרִי הִנֵּה שִׁפְחָתְךָ בְּיָדְךָ עֲשִׂי-לָהּ הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ וַתַּעֲנֶה שָׂרִי וַתִּבְרַח מִפָּנֶיהָ:

ז וַיִּמָּצְאָהּ מַלְאָךְ יְהוָה עַל-עֵין הַמִּים בַּמִּדְבָּר עַל-הָעֵין בְּדֶרֶךְ שׁוּר:

ח וַיֹּאמֶר הָגָר שִׁפְחַת שָׂרִי אִי-מָזָה בָּאת וְאַנָּה תִּלְכִּי וַתֹּאמֶר מִפְּנֵי שָׂרִי גְבִרְתִּי אֲנֹכִי בִּרְחַת:

ט וַיֹּאמֶר לָהּ מִלֵּאךְ יְהוָה שׁוּבִי
אֶל־גְּבֻרָתְךָ וְהִתְעַנִּי תַּחַת יָדֶיךָ:

האַט דער מלאך פֿון גאָט צו איר געזאָגט: קער זיך
אום צו דיין האַרינטע, און בייג זיך אונטער אירע
הענט.

י וַיֹּאמֶר לָהּ מִלֵּאךְ יְהוָה הֲרַבָּה אֲרַבָּה
אֶת־זִרְעֶךָ וְלֹא יִסָּפֵר מִרְבּוֹ:

און דער מלאך פֿון גאָט האָט צו איר געזאָגט: מערן
וועל איך מערן דיין זאָמען, און ער וועט ניט קענען
געציילט ווערן פֿון פֿילקייט.

יא וַיֹּאמֶר לָהּ מִלֵּאךְ יְהוָה הִנֵּה הָרָה
וְיִלְדֶּתָ בֵּן וְקָרָאתָ שְׁמוֹ יִשְׁמָעֵאל
כִּי־שָׁמַע יְהוָה אֶל־עֲנִיָּךְ:

און דער מלאך פֿון גאָט האָט צו איר געזאָגט: זע, דו
ביסט טראָגעדיק, און געבערסט אַ זון, זאָלסטו רופֿן
זיין נאָמען יִשְׁמָעֵאל, ווייל גאָט האָט צוגעהערט דיין
פֿיין.

יב וְהוּא יִהְיֶה פָּרָא אָדָם יָדוּ בְּכָל יוֹד
כָּל בּוֹ וְעַל־פָּנָיו כָּל־אָחִיו יִשָּׁכֵן:

און ער וועט זיין אַ מענטש אַ וואַלדאייזל: זיין האַנט
וועט זיין אַקעגן אַלעמען, און אַלעמענס האַנט וועט
זיין אַקעגן אים; און אין געזיכט פֿון אַלע זינע
ברידער וועט ער וווינען.

יג וְתִקְרָא שְׁם־יְהוָה הַדֹּבֵר אֵלֶיָּהּ אֶתָּה
אֵל רָאִי כִּי אִמְרָה הָגַם הָלֵם רְאִיתִי
אֲחֵרֵי רֹאִי:

האַט זי גערופֿען דעם נאָמען פֿון יהוה וואָס האָט צו
איר גערעדט «דו ביסט דער גאָט פֿון זעונגען»;
וואָרום זי האָט געזאָגט: ניט-שוין האָב איך דאָ געזען
דעם וואָס זעט מיך?

יד עַל־כֵּן קָרָא לְבָאָר בָּאָר לַחֵי רֹאִי
הִנֵּה בֵּין־קָדָשׁ וּבֵין בְּרָד:

דרום האָט מען גערופֿן דעם ברונעם באָר-לַחֵי-רואי;
ער איז צווישן קָדָשׁ און צווישן בְּרָד.

טו וְתִלְד הָגֵר לְאַבְרָם בֶּן וַיִּקְרָא אַבְרָם
שְׁם־בְּנוֹ אֲשֶׁר־יִלְדָּה הָגֵר יִשְׁמָעֵאל:

און הָגֵר האָט געבאָרן אַבְרָמען אַ זון, און אַבְרָם
האַט גערופֿן דעם נאָמען פֿון זיין זון וואָס הָגֵר האָט
געבאָרן, יִשְׁמָעֵאל.

טז וְאַבְרָם בֶּן־שְׁמֹנִים שָׁנָה וְשֵׁשׁ שָׁנִים
בְּלֶדֶת־הָגֵר אֶת־יִשְׁמָעֵאל לְאַבְרָם:

און אַבְרָם איז געווען זעקס און אַכציק יאָר אַלט,
ווען הָגֵר האָט געבאָרן יִשְׁמָעֵאל צו אַבְרָמען.

בראשית יז : 17

און אז אַברם איז אַלט געווען זיין און נישנציק יאָר, האָט זיך יהוה באַוויזן צו אַברמען, און האָט צו אים געזאָגט: איך בין גאָט שׂדִי; גיי פֿאַר מיר, און זיי ערלעך.

און איך וועל מאַכן מיין בונד צווישן מיר און צווישן דיר, און איך וועל דיר מערן זייער און זייער.

איז אַברם געפֿאַלן אויף זיין פנים, און גאָט האָט מיט אים גערעדט, אזוי צו זאָגן:

איך — זע, מיין בונד וועט זיין מיט דיר, און וועסט זיין דער פֿאַטער פֿון אַ סך פֿעלקער.

און זיין נאָמען זאָל מער ניט גערופֿן ווערן אַברם, נאָר זיין נאָמען זאָל זיין אַברהם; וואָרום פֿאַר דעם פֿאַטער פֿון אַ סך פֿעלקער האָב איך דיר געמאַכט.

און איך וועל דיר פֿרוכפֿערן זייער און זייער, און איך וועל דיר מאַכן פֿאַר פֿעלקער, און מלכים וועלן אַרויסגיין פֿון דיר.

און איך וועל אויפֿשטעלן מיין בונד צווישן מיר און צווישן דיר, און צווישן זיין זאָמען נאָך דיר, אויף זייערע דור-דורות, פֿאַר אַן אייביקן בונד, צו זיין דיר צום גאָט און זיין זאָמען נאָך דיר.

און איך וועל געבן דיר און זיין זאָמען נאָך דיר דאָס לאַנד פֿון זיין ווינשאַפֿט, דאָס גאַנצע לאַנד פֿנען, פֿאַר אַן אייביקן אייגנטום; און איך וועל זיי זיין צום גאָט.

און גאָט האָט געזאָגט צו אַברהמען: דו אָבער זאָלסט היטן מיין בונד, דו און זיין זאָמען נאָך דיר, אויף זייערע דור-דורות.

א וְיְהִי אַבְרָם בְּן־תְּשָׁעִים שָׁנָה וְתִשַׁע שָׁנִים וַיֵּרָא יְהוָה אֶל־אַבְרָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי־אֵל שְׂדֵי הַתְּהֵלֶךְ לְפָנַי וְהָיָה תָמִים:

ב וְאַתָּנָה בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינָךְ וְאַרְבָּה אוֹתָךְ בְּמֵאד מְאֹד:

ג וַיִּפֹּל אַבְרָם עַל־פָּנָיו וַיְדַבֵּר אֵתוֹ אֱלֹהִים לֵאמֹר:

ד אֲנִי הִנֵּה בְרִיתִי אִתָּךְ וְהָיְתָ לְאֵב הַמֶּוֹן גּוֹיִם:

ה וְלֹא־יִקְרָא עוֹד אֶת־שְׁמֹךְ אַבְרָם וְהָיָה שְׁמֹךְ אַבְרָהָם כִּי אֲב־הַמֶּוֹן גּוֹיִם נִתְּתִיהָ:

ו וְהִפְרֵתִי אִתָּךְ בְּמֵאד מְאֹד וְנִתְּתִיהָ לְגוֹיִם וּמַלְכִּים מִמֶּךָ יֵצְאוּ:

ז וְהִקְמַתִּי אֶת־בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינָךְ וּבֵין זֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם לְבְרִית עוֹלָם לְהִיּוֹת לָךְ לְאֱלֹהִים וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ:

ח וְנִתְּתִי לָךְ וּלְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ אֶת אֶרֶץ מִגְרִיךָ אֶת כָּל־אֶרֶץ כְּנָעַן לְאַחֲזֹת עוֹלָם וְהָיִיתִי לָהֶם לְאֱלֹהִים:

ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם וַאֲתָה אֶת־בְּרִיתִי תִשְׁמֹר אִתָּהּ וְזֶרְעֶךָ אַחֲרֶיךָ לְדֹרֹתָם:

דאָס איז מײַן בונד וואָס איר זאָלט היטן צווישן מיר
און צווישן אייך, און צווישן דיין זאָמען נאָך דיר: בײַ
אייך זאָל געמלט ווערן איטלעכער מאַנספאַרשוינ.

און איר זאָלט געמלט ווערן אין דעם פֿלייש פֿון
אײַער פֿאַרהויט, און עס וועט זײַן פֿאַר אַ צײַכן פֿון
בונד צווישן מיר און צווישן אייך.

און צו אַכט טעג זאָל געמלט ווערן בײַ אייך
איטלעכער מאַנספאַרשוינ אויף אײַערע דור-דורות,
געבאָרן אין הויז, אָדער געקויפֿט פֿאַר געלט פֿון
עמיץ אַ פֿרעמדן וואָס איז ניט פֿון דיין זאָמען.

געמלט מוז געמלט ווערן דער וואָס איז געבאָרן אין
דיין הויז, און דער וואָס איז געקויפֿט פֿאַר דיין געלט;
און מײַן בונד זאָל זײַן אין אײַער פֿלייש פֿאַר אַן
אײַביקן בונד.

און אַן אומבאַשניטענער מאַנספאַרשוינ וואָס וועט
זיך ניט מלן אין דעם פֿלייש פֿון זײַן פֿאַרהויט, יענע
זעל זאָל פֿאַרשניטן ווערן פֿון איר פֿאַלק; מײַן בונד
האָט ער פֿאַרשטערט.

און גאָט האָט געזאָגט צו אַבְרָהָם: דיין ווייב שָׂרָה
זאָלסטו ניט רופֿן מיט איר נאָמען שָׂרָה, נײַערט שָׂרָה
זאָל זײַן איר נאָמען.

און איך וועל זי בענטשן, און וועל דיר אויך געבן פֿון
איר אַ זון; יא, איך וועל זי בענטשן, און פֿעלקער
וועלן ווערן פֿון איר; מלכים פֿון אומות וועלן זײַן פֿון
איר.

איז אַבְרָהָם געפֿאַלן אויף זײַן פנים, און ער האָט
געלאַכט, און געזאָגט בײַ זיך אין האַרצן: קען בײַ אַ
מאַן פֿון הונדערט יאָר געבאָרן ווערן? און קען שָׂרָה
צו נײַנציק יאָר געבערן?

און אַבְרָהָם האָט געזאָגט צו גאָט: הלוואַי זאָל
ישמעאל לעבן פֿאַר דיר!

י זאת בריתי אשר תשמרו ביני
וביניכם ובין זרעך אחריך המול
לכם כל־זכר:

יא ונמלתם את בשר ערלתכם והיה
לאות ברית ביני וביניכם:

יב ובן־שְׁמֹנֶת יָמִים יְמוֹל לָכֶם כָּל־זָכָר
לְדֹרֹתֵיכֶם יֵלִיד בֵּית וּמִקְנֵת־כֶּסֶף
מִכָּל בֶּן־נָכָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרְעִי הוּא:

יג המול ימול יליד ביתך ומקנת כסףך
והיתה בריתי בבשרכם לברית
עולם:

יד וערל זכר אשר לא־ימול את־בשר
ערלתו ונכרתה הנפש ההוא מעמיה
את־בריתי הפר:

טו ויאמר אלהים אל־אַבְרָהָם שְׂרִי
אֶשְׁתְּךָ לֹא־תִקְרָא אֶת־שְׁמִי שְׂרִי כִי
שְׂרָה שְׁמִי:

טז וברכתי אתה וגם נתתי ממנה לך בן
וברכתיך והיתה לגוים מלכי עמים
ממנה יהיו:

יז ויפל אַבְרָהָם עַל־פָּנָיו ויצחק ויאמר
בְּלִבּוֹ הִלְכִין מֵאֶה־שָׁנָה יוֹלֵד
וְאִם־שָׂרָה הִבְתִּיתְשָׁעִים שָׁנָה תִּלְדַּ:

יח ויאמר אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים לוֹ
ישמעאל יחיה לפניך:

יט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֲבֹל שָׂרָה אִשְׁתֶּךָ
יִלְדָּת לְךָ בֶּן וְקָרָאתָ אֶת־שְׁמוֹ יִצְחָק
וְהִקְמַתִי אֶת־בְּרִיתִי אִתּוֹ לְבְרִית עוֹלָם
לְזָרְעוֹ אַחֲרָיו:

כ וַלִּישְׁמַעֲאֵל שְׁמַעְתִּיךָ הִנֵּה בִּרְכָתִי
אִתּוֹ וְהִפְרִיתִי אִתּוֹ וְהִרְבִּיתִי אִתּוֹ
בְּמָאֵד מְאֹד שָׁנִים־עֶשְׂרִי נְשִׂאִם יוֹלִיד
וַנִּתְּתִיו לְגוֹי גָּדוֹל:

כא וְאֶת־בְּרִיתִי אָקִים אֶת־יִצְחָק אֲנֹכִי
יִתֵּן לְךָ שָׂרָה לְמוֹעֵד הַזֶּה בַּשָּׁנָה
הָאַחֶרֶת:

כב וַיְכַל לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיַּעַל אֱלֹהִים מֵעַל
אֲבִרְהָם:

כג וַיִּקַּח אֲבִרְהָם אֶת־יִשְׁמַעֲאֵל בְּנוֹ וְאֵת
כָּל־יְלִידֵי בֵיתוֹ וְאֵת כָּל־מִקְנֵת כֶּסֶף
כָּל־זָכָר בְּאֲנָשֵׁי בֵּית אֲבִרְהָם וַיִּמָּל
אֶת־בָּשָׂר עֲרֻלָּתָם בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אִתּוֹ אֱלֹהִים:

כד וְאֲבִרְהָם בֶּן־תְּשָׁעִים וְתֵשַׁע שָׁנָה
בָּהֶמְלוֹ בָּשָׂר עֲרֻלָּתוֹ:

כה וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנוֹ בֶּן־שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה
בָּהֶמְלוֹ אֵת בָּשָׂר עֲרֻלָּתוֹ:

כו בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֲבִרְהָם
וַיִּשְׁמַעֲאֵל בְּנוֹ:

כז וְכָל־אֲנָשֵׁי בֵיתוֹ יָלִיד בֵּית
וּמִקְנֵת־כֶּסֶף מֵאֵת בֶּן־נֹכַר נִמְּלוּ אִתּוֹ:

הָאֵט גָּאָט געזאָגט: פֿאַר וואָר, דִּין ווייב שָׂרָה וועט
דיר געבערן אַ זון, און זאָלסט רופֿן זײַן נאָמען יצחק;
און אײַך וועל אויפֿשטעלן מײַן בונד מיט אים פֿאַר אַן
אײַביקן בונד צו זײַן זאָמען נאָך אים.

און וועגן יִשְׁמַעֲאֵל האָב אײַך דײַך צוגעהערט; זע, אײַך
האָב אים געבענטשט, און אײַך וועל אים פֿרוכפֿערן,
און וועל אים מערן זייער און זייער; צוועלף פֿירשטן
וועט ער געבערן, און אײַך וועל אים מאַכן פֿאַר אַ
גרויס פֿאַלק.

מײַן בונד אָבער וועל אײַך אויפֿשטעלן מיט יצחקן,
וואָס שָׂרָה וועט דיר געבערן צו דער צײַט אויפֿן
אַנדער יאָר.

און ווי ער האָט געענדיקט רעדן מיט אים, אַזוי האָט
גאָט זיך אויפֿגעהויבן פֿון איבער אַבְרָהָמען.

און אַבְרָהָם האָט גענומען זײַן זון יִשְׁמַעֲאֵל, און אַלע
זײַנע הויזגעבאָרענע, און אַלע זײַנע געקויפֿטע פֿאַר
געלט, יעטוועדער מאַנספֿאַרשוינ צווישן די הויזלײַט
פֿון אַבְרָהָמען, און ער האָט געמלֶט דאָס פֿלײַש פֿון
זייער פֿאַרהויט אין דעם דאָזיקן אײַגענעם טאָג, אַזוי
ווי גאָט האָט צו אים גערעדט.

און אַבְרָהָם איז געווען נײַן און נײַנציק יאָר אַלט, ווען
ער איז געמלֶט געוואָרן אין דעם פֿלײַש פֿון זײַן
פֿאַרהויט.

און זײַן זון יִשְׁמַעֲאֵל איז געווען דרײַצן יאָר אַלט, ווען
ער איז געמלֶט געוואָרן אין דעם פֿלײַש פֿון זײַן
פֿאַרהויט.

אין דעם דאָזיקן אײַגענעם טאָג איז געמלֶט געוואָרן
אַבְרָהָם און זײַן זון יִשְׁמַעֲאֵל.

און אַלע מאַנסלײַט פֿון זײַן הויז, געבאָרן אין הויז,
אַדער געקויפֿט פֿאַר געלט פֿון אַ פֿרעמדן, זײַנען
געמלֶט געוואָרן מיט אים.

בראשית יח : 18

און גאָט האָט זיך באַוויזן צו אים, בײַ די אײַכנבײַמער פֿון מֶמְרָא, ווען ער איז געזעסן אין אײַנגאַנג פֿון זײַן געצעלט, אין דער הייז פֿון טאַג.

און ער האָט אויפֿגעהויבן זײַנע אויגן און האָט דערזען, ערשט דרײַ מענער שטייען פֿאַר אים; און ווי ער האָט זיי דערזען, אַזוי איז ער זיי געלאָפֿן אַנטקעגן פֿון דעם אײַנגאַנג פֿון געצעלט, און האָט זיך געבוקט צו דער ערד.

און ער האָט געזאָגט: מײַן האַר, אויב, איך בעט דיר, איך האָב געפֿונען לײַטזעליקייט אין דײַנע אויגן, זאָלסטו, איך בעט דיר, ניט אַוועקגיין פֿון דײַן קנעכט.

לאַז געבראַכט ווערן אַ ביסל וואַסער, און וואַשט אײַערע פֿיס, און לענט אײַך אָן אונטערן בוים.

און איך וועל ברענגען אַ שטיקל ברויט, און איר וועט אונטערלענען אײַער האַרץ, דערנאָך וועט איר גיין ווייטער; אַזוי ווי איר זײַט שוין אַריבערגעקומען צו אײַער קנעכט. האָבן זיי געזאָגט: טו אַזוי ווי דו האָסט גערעדט.

האָט אַברהם געאײַלט אין געצעלט צו שׂרהן, און האָט געזאָגט: אײַל זיך! דרײַ סָאָה זעמלמעל, פֿאַרקנעט און מאַך קוכנס.

און צו די רינדער איז אַברהם געלאָפֿן, און האָט גענומען אַ יונג רינד, ווייך און פֿעט, און געגעבן צום יונג; און ער האָט עס צוגעריכט אויף גיך.

און ער האָט גענומען שמאַנט און מילך, און דאָס יונגע רינד וואָס ער האָט צוגעריכט, און האָט אַוועקגעשטעלט פֿאַר זיי; און ער איז געשטאַנען פֿאַר זיי אונטערן בוים, און זיי האָבן געגעסן.

האָבן זיי צו אים געזאָגט: וווּ איז שׂרה דײַן ווייב? האָט ער געזאָגט: אָן אין געצעלט.

א וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה בְּאַלְנֵי מֶמְרָא וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח־הָאֵהֶל כְּחֹם הַיּוֹם:

ב וַיֵּשָׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיֵּרֶץ לִקְרֹאתָם מִפֶּתַח הָאֵהֶל וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה:

ג וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי אִם־נָא מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ אֶל־נָא תַעֲבֹר מֵעַל עֲבֹדְךָ:

ד וַיַּחֲנֵא מַעַט־מִים וַרְחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁעֲנוּ תַּחַת הָעֵץ:

ה וַאֲקָחָה פַּת־לֶחֶם וְסַעֲדוּ לְבַבְכֶּם אַחֵר תַּעֲבֹרוּ כִּי־עַל־כֵּן עֲבַרְתֶּם עַל־עֲבֹדְכֶם וַיֹּאמְרוּ כֵּן תַּעֲשֶׂה כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

ו וַיִּמָּהַר אַבְרָהָם הָאֵהֶלָה אֶל־שָׂרָה וַיֹּאמֶר מִהְרֵי שְׁלֹשׁ סָאִים קָמַח סִלְתָּ לִּישִׁי וַעֲשִׂי עֲגוֹת:

ז וְאֶל־הַבָּקָר רֵץ אַבְרָהָם וַיִּקַּח בֶּן־בָּקָר רֶךְ וטוֹב וַיִּתֵּן אֶל־הַנֶּעֱר וַיִּמָּהַר לַעֲשׂוֹת אֹתוֹ:

ח וַיִּקַּח חֲמָאָה וְחִלְבִּי וּבֶן־הַבָּקָר אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּתֵּן לִפְנֵיהֶם וְהוּא־עֹמֵד עֲלֵיהֶם תַּחַת הָעֵץ וַיֹּאכְלוּ:

ט וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו אֵיךְ שָׂרָה אִשְׁתְּךָ וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּאֵהֶל:

י וַיֹּאמֶר שׁוּב אָשׁוּב אֵלַיָּה כָּעֵת חַיָּה
וְהִנֵּה־בֵן לְשָׂרָה אֲשֶׁתִּי וְשָׂרָה שִׂמְעַת
פֶּתַח הָאֵהָל וְהוּא אַחֲרָיו:

יא וַאֲבָרְהָם וְשָׂרָה זָקְנִים בָּאִים בַּיָּמִים
חָדָל לִהְיוֹת לְשָׂרָה אֶרֶח פְּנָשִׁים:

יב וַתִּצְחַק שָׂרָה בְּקִרְבָּהּ לֵאמֹר אַחֲרֵי
בִלְתִּי הִיְתָה־לִּי עֲדֻנָּה וְאֵדְנִי זָקֵן:

יג וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם לְמָה זֶה
צִחָקָה שָׂרָה לֵאמֹר הֲאִף אֲמַנָּם אֵלֶּד
וְאֲנִי זָקְנָתִי:

יד הִיפְלֵא מִיְּהוָה דְּבַר לְמוֹעֵד אָשׁוּב
אֵלַיָּה כָּעֵת חַיָּה וּלְשָׂרָה בֵּן:

טו וַתִּכְחַשׁ שָׂרָה לֵאמֹר לֹא צִחָקְתִּי כִּי
יֵרָאָה וַיֹּאמֶר לֹא כִּי צִחָקְתָּ:

טז וַיִּקְמוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיִּשְׁקְפוּ עַל־פְּנֵי
סָדָם וַאֲבָרְהָם הִלֵּךְ עִמָּם לְשַׁלְחָם:

יז וַיְהִיָּה אָמַר הַמֶּכֶסֶה אֲנִי מֵאַבְרָהָם
אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה:

יח וַאֲבָרְהָם הָיוּ יְהִיָּה לְגוֹי גָדוֹל וְעֲצוּם
וַנְּבָרְכוּ בּוֹ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ:

יט כִּי יִדְעָתִיו לְמַעַן אֲשֶׁר יֵצֵה אֶת־בְּנָיו
וְאֶת־בֵּיתוֹ אַחֲרָיו וְשִׁמְרוּ דֶּרֶךְ יְהוָה
לַעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט לְמַעַן הִבִּיא
יְהוָה עַל־אַבְרָהָם אֶת אֲשֶׁר־דִּבֶּר
עָלָיו:

הָאָט עַר גַּעזֶאָגט: אומקערן וועל איך זיך אומקערן
אַזוי ווי איצט איבער אַ יאָר, און זע, שָׂרָה דִּין ווייב
וועט האָבן אַ זון. און שָׂרָה הָאָט זיך אַינגעהערט אין
אַינגאַנג פֿון געצעלט וואָס הינטער אים. —

און אַבְרָהָם און שָׂרָה זיינען געווען באַטאַגטע זקנים;
בִּי שָׂרָהן הָאָט אויפֿגעהערט צו זיין דער שטייגער ווי
בִּי ווייבער. —

און שָׂרָה הָאָט געלאַכט אין זיך אַזוי צו זאָגן:
נאָכדעם ווי איך בין אַלט געוואָרן, זאָל איך נאָך
האָבן תענוג? דערצו איז מִיין האַר אַלט.

הָאָט גאָט געזאָגט צו אַבְרָהָמען: פֿאַר וואָס הָאָט
שָׂרָה געלאַכט, אַזוי צו זאָגן: צי קען איך אין דער
אמתן געבערן, אַז איך בין אַלט?

איז דען אַ זאָך פֿאַרמיטן פֿון גאָט? צו דער
באַשטימטער צייט וועל איך ווידערקערן צו דיר, אַזוי
ווי איצט איבער אַ יאָר, און שָׂרָה וועט האָבן אַ זון.

הָאָט שָׂרָה געלייקנט, אַזוי צו זאָגן: איך האָב ניט
געלאַכט; וואָרום זי הָאָט מורא געהאַט; און ער הָאָט
געזאָגט: ניין, הָאָסט יאָ געלאַכט.

און די מענער זיינען אויפֿגעשטאַנען פֿון דאָרטן, און
האָבן אַראָפֿגעקוקט אויף סָדָם. און אַבְרָהָם איז
געגאַנגען מיט זיי, זיי צו באַלייטן.

און גאָט הָאָט געזאָגט: זאָל איך פֿאַרדעקן פֿון
אַבְרָהָמען וואָס איך וויל טאָן?

און אַבְרָהָם וועט דאָך ווערן אַ גרויס און מאַכטיק
פֿאָלק, און אַלע פֿעלקער פֿון דער ערד וועלן זיך
בענטשן מיט אים;

וואָרום איך האָב אים דערקענט, פֿדי ער זאָל
באַפֿעלן זיינע קינדער, און זיין הויז נאָך אים, אַז זיי
זאָלן היטן דעם וועג פֿון גאָט, צו טאָן רעכט און
גערעכטיקייט, פֿדי גאָט זאָל ברענגען אויף אַבְרָהָמען
וואָס ער הָאָט גערעדט וועגן אים.

כ וַיֹּאמֶר יְהוָה זַעֲקֵת סֹדִם וַעֲמֶרְהָ
כִּי־רָבָה וַחֲטֹאתָם כִּי כְבֹּדָה מְאֹד:

און גאָט האָט געזאָגט: דאָס געשריי וועגן סדום און
עמֹרָה איז פֿאַר וואָר גרויס, און זייער זינד איז פֿאַר
וואָר זייער שווער.

כא אֲרָדָה־נָא וְאֶרְאֶה הַכְּצַעֲקָתָהּ הַבָּאָה
אֵלַי עָשׂוּ כָלָה וְאִם־לֹא אֲדַעָה:

לאַמִּיד אַקאָרשט אַראָפֿנידערן און זען, אויב זיי האָבן
אין גאַנצן געטאָן אַזוי ווי דאָס געשריי וואָס איז
געקומען צו מיר; און אויב ניט, לאַמִּיד וויסן.

כב וַיִּפְּנוּ מִשָּׁם הָאֲנָשִׁים וַיֵּלְכוּ סֹדְמָה
וְאַבְרָהָם עֹדְנָו עֹמֵד לִפְנֵי יְהוָה:

און די מענער האָבן זיך פֿאַרקערט פֿון דאָרטן, און
זינען געגאַנגען קיין סדום; און אַבְרָהָם איז נאָך אַלץ
געשטאַנען פֿאַר גאָט.

כג וַיִּגַּשׁ אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הֲאֵף תִּסְפָּה
צִדִּיק עִם־רָשָׁע:

און אַבְרָהָם האָט גענענט און האָט געזאָגט: ניט-שוין
וועסטו אומברענגען דעם אומשולדיקן מיט דעם
שולדיקן?

כד אוֹלֵי יֵשׁ חֲמִשִּׁים צִדִּיקִם בְּתוֹךְ הָעִיר
הֲאֵף תִּסְפָּה וְלֹא־תִשָּׂא לְמָקוֹם לְמַעַן
חֲמִשִּׁים הַצִּדִּיקִם אֲשֶׁר בְּקִרְבָּהּ:

טאָמער זינען דאָ פֿופֿציק אומשולדיקע אין דער
שטאָט, ניט-שוין וועסטו זיי אומברענגען, און וועסט
ניט פֿאַרגעבן דעם אָרט פֿון וועגן די פֿופֿציק
אומשולדיקע וואָס אין איר?

כה חָלָלָה לָךְ מַעֲשֵׂת כַּדָּבָר הַזֶּה לְהַמִּית
צִדִּיק עִם־רָשָׁע וְהָיָה כַּצִּדִּיק כְּרָשָׁע
חָלָלָה לָךְ הַשֹּׁפֵט כָּל־הָאָרֶץ לֹא
יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט:

חלילה דיר צו טאָן אַזאַ זאַך, צו טייטן דעם
אומשולדיקן מיט דעם שולדיקן, אַז דער
אומשולדיקער זאָל זיין אַזוי ווי דער שולדיקער;
חלילה דיר! זאָל דער ריכטער פֿון דער גאַנצער ערד
ניט טאָן גערעכטיקייט?

כו וַיֹּאמֶר יְהוָה אִם־אֶמְצָא בְּסֹדִם
חֲמִשִּׁים צִדִּיקִם בְּתוֹךְ הָעִיר וְנִשְׁאֲתִי
לְכָל־הַמָּקוֹם בַּעֲבוּרָם:

האָט גאָט געזאָגט: אויב איך וועל געפֿינען אין סדום
פֿופֿציק אומשולדיקע אין דער שטאָט, וועל איך
פֿאַרגעבן דעם גאַנצן אָרט פֿון זייערטוועגן.

כז וַיַּעַן אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָא הוֹאֵלֹתִי
לְדָבָר אֶל־אֲדָנִי וְאֲנֹכִי עֹפֶר וְאַפֵּר:

האָט זיך אָפֿגערופֿן אַבְרָהָם און האָט געזאָגט: זע,
איך בעט דיר, איך אונטערשטיי מיר צו רעדן צו מײַן
האַר, הגם איך בין שטויב און אַש.

כח אוֹלֵי יַחֲסֵרוֹן חֲמִשִּׁים הַצִּדִּיקִם
חֲמִשָּׁה הַתְּשֻׁחִית בְּחֲמִשָּׁה
אֶת־כָּל־הָעִיר וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית
אִם־אֶמְצָא שָׁם אַרְבָּעִים וַחֲמִשָּׁה:

טאָמער וועלן פֿעלן פֿון די פֿופֿציק אומשולדיקע פֿינף,
וועסטו פֿון וועגן די פֿינף צעשטערן די גאַנצע
שטאָט? האָט ער געזאָגט: איך וועל ניט צעשטערן,
אויב איך וועל דאָרטן געפֿינען פֿינף און פֿערציק.

כט וַיִּסָּף עוֹד לְדָבָר אֵלָיו וַיֹּאמֶר אוֹלֵי
יִמְצְאוּן שָׁם אַרְבָּעִים וַיֹּאמֶר לֹא
אֲעֲשֶׂה בַּעֲבוּר הָאַרְבָּעִים:

און ער האָט ווידער אַ מאָל צו אים גערעדט, און
האָט געזאָגט: טאָמער וועלן זיך דאָרטן געפֿינען
פֿערציק? האָט ער געזאָגט: איך וועל עס ניט טאָן פֿון
וועגן די פֿערציק.

ל וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יִחִיד לְאֲדֹנָי וַאֲדֹבֶרֶה
אוֹלֵי יִמְצְאוּן שֵׁם שְׁלֹשִׁים וַיֹּאמֶר לֹא
אֶעֱשֶׂה אִם־אֶמְצֵא שֵׁם שְׁלֹשִׁים:

לא וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָא הוֹאֲלֹתִי לְדִבֵּר
אֶל־אֲדֹנָי אוֹלֵי יִמְצְאוּן שֵׁם עֶשְׂרִים
וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית בַּעֲבוּר הָעֶשְׂרִים:

לב וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי יִחִיד לְאֲדֹנָי וַאֲדֹבֶרֶה
אֶת־הַפַּעַם אוֹלֵי יִמְצְאוּן שֵׁם עֶשְׂרֵה
וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁחִית בַּעֲבוּר הָעֶשְׂרֵה:

לג וַיֵּלֶךְ יְהוָה כְּאִשֶּׁר כָּלָה לְדִבֵּר
אֶל־אַבְרָהָם וְאַבְרָהָם שָׁב לְמִקְמוֹ:

האָט ער געזאָגט: זאָל, איך בעט דיר, מײן האָר ניט
פֿאַרדריסן, און איך וועל רעדן: טאָמער וועלן זיך
דאָרטן געפֿינען דרייסיק? האָט ער געזאָגט: איך וועל
עס ניט טאָן, אויב איך וועל דאָרטן געפֿינען דרייסיק.

האָט ער געזאָגט: זע, איך בעט דיר, איך
אונטערשטיי מיך צו רעדן צו מײן האָר: טאָמער
וועלן זיך דאָרטן געפֿינען צוואַנציק? האָט ער
געזאָגט: איך וועל ניט צעשטערן פֿון וועגן די
צוואַנציק.

האָט ער געזאָגט: זאָל, איך בעט דיר, מײן האָר ניט
פֿאַרדריסן, און איך וועל רעדן נאָר דאָס מאָל:
טאָמער וועלן זיך דאָרטן געפֿינען צען? האָט ער
געזאָגט: איך וועל ניט צעשטערן פֿון וועגן די צען.

און גאָט איז אַוועקגעגאַנגען, ווען ער האָט געענדיקט
רעדן צו אַברהמען; און אַברהם האָט זיך
אומגעקערט צו זײן אָרט.

בראשית יט : 19

און די צוויי מלאכים זינען געקומען קיין סדום אין אָוונט; און לוט איז געזעסן אין טויער פֿון סדום. און לוט האָט זיי דערזען, און ער האָט זיך אויפֿגעשטעלט זיי אַנטקעגן, און האָט זיך געבוקט מיטן פנים צו דער ערד.

און ער האָט צו זיי געזאָגט: זעט, איך בעט אייך, מײַנע האַרן, קערט איין אין הויז פֿון אייער קנעכט אויף איבער נאַכט, און וואָשט אייערע פֿיס; און איר וועט זיך פֿעדערן, און וועט גיין אויף אייער וועג. האָבן זיי געזאָגט: ניין, נײַערט אויף דער גאַס וועלן מיר נעכטיקן.

איז ער זייער צוגעשטאַנען צו זיי, און זיי האָבן אײַנגעקערט צו אים, און זינען אַרײַנגעגאַנגען אין זײַן הויז, און ער האָט פֿאַר זיי געמאַכט אַ מאָלצײַט, און געבאַקן אומגעזייערטע קוכנס, און זיי האָבן געגעסן.

איידער נאָך זיי האָבן זיך געלייגט, האָבן די מענטשן פֿון שטאָט, די מענטשן פֿון סדום, אַרומגערינגלט דאָס הויז, פֿון יונג ביז אַלט, דאָס גאַנצע פֿאָלק פֿון עק צו עק.

און זיי האָבן גערופֿן צו לוטן, און האָבן צו אים געזאָגט: וווּ זינען די מענער וואָס זינען צו דיר געקומען די נאַכט? ברענג זיי אַרויס צו אונדז, מיר זאָלן זיי דערקענען.

איז לוט אַרויסגעגאַנגען צו זיי אין אײַנגאַנג, און די טיר האָט ער פֿאַרשלאָסן הינטער זיך.

און ער האָט געזאָגט: איך בעט אייך, מײַנע ברידער, טוט ניט קיין שלעכטס.

אַט, איך בעט אייך, זינען בײַ מיר צוויי טעכטער וואָס ווייסן ניט פֿון קיין מאָן, לאָמיר זיי אַרויסברענגען צו אייך, און טוט מיט זיי ווי עס איז גוט אין אייערע אויגן, נאָר די דאָזיקע מענער זאָלט איר קיין זאך ניט טאָן, אַזוי ווי זיי זינען געקומען אין דעם שאָטן פֿון מײַן דאָך.

א וַיָּבֹאוּ שְׁנֵי הַמַּלְאָכִים סְדֹמָה בָּעֶרֶב וְלוֹט יָשֵׁב בִּשְׁעַר־סְדֹם וַיִּרְא־לוֹט וַיִּקָּם לִקְרֹאתָם וַיִּשְׁתָּחוּ אִפְּיָם אֶרְצָה:

ב וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא־אֲדֹנִי סוּרוּ נָא אֶל־בֵּית עֲבָדְכֶם וְלִינוּ וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם וְהִשְׁכַּמְתֶּם וְהִלַּכְתֶּם לְדַרְכְּכֶם וַיֹּאמְרוּ לֹא כִּי בְּרָחוּב נָלִין:

ג וַיַּפְצִרְכֶּם מְאֹד וַיִּסְרוּ אֵלָיו וַיָּבֹאוּ אֶל־בֵּיתוֹ וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֶּה וּמִצּוֹת אָפָה וַיֹּאכְלוּ:

ד טָרֶם יִשְׁכְּבוּ וְאִנְשֵׁי הָעִיר אֲנָשֵׁי סְדֹם נִסְבּוּ עַל־הַבַּיִת מִנֶּעַר וְעַד־זָקֵן כָּל־הָעָם מִקְּצָה:

ה וַיִּקְרְאוּ אֶל־לוֹט וַיֹּאמְרוּ לוֹ אַיֵּה הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־בָּאוּ אֵלֶיךָ הַלַּיְלָה הוֹצִיָאם אֵלֵינוּ וְנַדְעָה אֹתָם:

ו וַיֵּצֵא אֲלֵהֶם לוֹט הַפֶּתַח וְהַדָּלֶת סָגַר אַחֲרָיו:

ז וַיֹּאמֶר אֶל־נָא אַחֵי תִרְעוּ:

ח הִנֵּה־נָא לִי שְׁתֵּי בָנוֹת אֲשֶׁר לֹא־יָדְעוּ אִישׁ אוֹצִיָאָה־נָא אֹתָהֶן אֵלֵיכֶם וַעֲשׂוּ לָהֶן כְּטוֹב בְּעֵינֵיכֶם רַק לְאֲנָשִׁים הָאֵל אֶל־תַּעֲשׂוּ דָבָר כִּי־עַל־כֵּן בָּאוּ בְּצֵל קִרְתִּי:

ט וַיֹּאמְרוּ גִשְׁהָלָאָה וַיֹּאמְרוּ הָאֶחָד
בְּאֶלְגֹּר וַיִּשְׁפֹּט שְׁפוֹט עֵתָה נָרַע לָךְ
מֵהֶם וַיִּפְצְרוּ בְּאִישׁ בְּלוֹט מְאֹד וַיִּגְשׁוּ
לְשֹׁבֵר הַדֶּלֶת:

י וַיִּשְׁלַחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־יָדָם וַיָּבִיאוּ
אֶת־לוֹט אֲלֵיהֶם הַבֵּיתָה וְאֶת־הַדֶּלֶת
סָגְרוּ:

יא וְאֶת־הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־פָּתַח הַבַּיִת הֵכוּ
בַּסִּנּוּרִים מִקֶּטֶן וְעַד־גָּדוֹל וַיִּלְאוּ
לְמִצָּא הַפֶּתַח:

יב וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים אֶל־לוֹט עַד מִי־לָךְ
כֹּה חָתָן וּבִנְיָהּ וּבִנְתֶיהָ וְכָל אֲשֶׁר־לָךְ
בְּעִיר הַזֹּאת מִן־הַמָּקוֹם:

יג כִּי־מִשְׁחָתִים אָנַחְנוּ אֶת־הַמָּקוֹם הַזֶּה
כִּי־גִדְלָה צִעָקָתָם אֶת־פְּנֵי יְהוָה
וַיִּשְׁלַחַנו יְהוָה לְשַׁחֲתָהּ:

יד וַיֵּצֵא לוֹט וַיְדַבֵּר אֶל־חֲתָנָיו לֵקְחֵי
בְּנֹתָיו וַיֹּאמֶר קוּמוּ צֵאוּ מִן־הַמָּקוֹם
הַזֶּה כִּי־מִשְׁחִית יְהוָה אֶת־הָעִיר וַיְהִי
כַּמִּצְחָק בְּעֵינֵי חֲתָנָיו:

טו וַיָּבֹאוּ הַנְּשִׁים וַיִּשְׁחַר עָלֶיהָ וַיֵּאֲצִיזוּ הַמְּלָאכִים
בְּלוֹט לֵאמֹר קוּם קַח אֶת־אִשְׁתְּךָ
וְאֶת־שְׁתֵּי בְנֹתֶיךָ הַנִּמְצָאֹת פֶּן־תִּסָּפֶה
בַּעֲוֹן הָעִיר:

טז וַיִּתְּמָהּ מָה וַיַּחֲזְקוּ הָאֲנָשִׁים בְּיָדוֹ
וּבְיַד־אִשְׁתּוֹ וּבְיַד שְׁתֵּי בְנֹתָיו בְּחִמְלָת
יְהוָה עָלָיו וַיִּצְאֵהוּ וַיַּנְחֵהוּ מִחוּץ
לָעִיר:

הָאָבִן זַי גַּעזֶאָגט: גַּי אָוועק! און זַי הָאָבִן גַּעזֶאָגט:
גַּעקומען אַיינער וווינען, און מִשְׁפֶּט וויל ער מִשְׁפֶּט!
אַצונד וועלן מיר זיך מיט דיר נאָך ערגער באַגייין ווי
מיט זַי. און זַי זַינען זַייער צוגעשטאַנען צו דעם
מאַן, צו לוטן, און הָאָבִן גַענענט אַינצוברעכן די טיר.

הָאָבִן די מענער אויסגעשטרעקט זַייער הָאַנט, און
אַרַינגעבראַכט לוטן צו זיך אין הויז, און די טיר
הָאָבִן זַי פֿאַרשלאָסן.

און די לַיט וואָס בַיַם אַינגאַנג פֿון הויז הָאָבִן זַי
גַעשלאָגן מיט בלינדקייט פֿון קליין ביז גרויס, און זַי
הָאָבִן ניט גַעקענט גַעפֿינען דעם אַינגאַנג.

און די מענער הָאָבִן גַעזֶאָגט צו לוטן: וועמען נאָך
הָאַסטו דאָ? אַן איידים אָדער דַינע זין און דַינע
טעכטער, אָדער וועמען נאָר דו הָאַסט אין דער
שטאָט, פֿיר אַרויס פֿון דעם אָרט;

וואָרום מיר צַעשטערן דעם דאָזיקן אָרט, וויל דאָס
גַעשריי וועגן זַי איז גרויס פֿאַר גאָט, און גאָט הָאַט
אונדז גַעשיקט זי צו צַעשטערן.

איז לוט אַרויסגעגאַנגען, און הָאַט גַערעדט צו זַינע
איידים, די וואָס הָאָבִן גַענומען זַינע טעכטער, און
ער הָאַט גַעזֶאָגט: שטייט אויף, גייט אַרויס פֿון דעם
דאָזיקן אָרט, וואָרום גאָט צַעשטערט די שטאָט. און
ער איז גַעווען ווי אַיינער וואָס מאַכט שפּאַס אין די
אויגן פֿון זַינע איידים.

און ווי דער פֿרימאַרגן איז אויפֿגעגאַנגען, אַזוי הָאָבִן
די מלאַכים גַעאַללט לוטן, אַזוי צו זאָגן: שטיי אויף,
נעם דַיַן ווייב, און דַינע צוויי טעכטער וואָס גַעפֿינען
זיך דאָ, פֿדי זאָלסט ניט אומגעבראַכט ווערן דורך
דער זינד פֿון דער שטאָט.

און אַז ער הָאַט גַעזאַמט, הָאָבִן די מענער אָנגענומען
זַיַן הָאַנט, און די הָאַנט פֿון זַיַן ווייב, און די הָאַנט
פֿון זַינע צוויי טעכטער; פֿון וועגן גאָטס
דערבאַרימונג אויף אים. און זַי הָאָבִן אים
אַרויסגעפֿירט, און הָאָבִן אים גַעלאָזט אויסן שטאָט.

יז וַיְהִי כִּהְיוּצִיֵּאם אֹתָם הַחוּצָה וַיֹּאמֶר
הַמֶּלֶט עַל־נַפְשָׁךְ אֶל־תִּבִּיט אַחֲרֶיךָ
וְאֶל־תַּעֲמֹד בְּכָל־הַכֹּכַר הַהֵרָה הַמֶּלֶט
פֶּן־תִּסְפֶּה:

יח וַיֹּאמֶר לוֹט אֲלֵהֶם אֶל־נָא אֲדֹנִי:

יט הִנֵּה־נָא מִצָּא עֲבָדְךָ חֹן בְּעֵינֶיךָ
וּתְגַדֵּל חֲסִדְךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּדִי
לְהַחְיוֹת אֶת־נַפְשִׁי וְאֲנֹכִי לֹא אוֹכֵל
לְהַמְלִיט הַהֵרָה פֶּן־תִּדְבַּקְנִי הָרָעָה
וּמָתִי:

כ הִנֵּה־נָא הָעִיר הַזֹּאת קְרִבָּה לָנוּס
שָׁמָּה וְהִיא מִצָּעֵר אֶמְלִטָּה נָא שָׁמָּה
הֲלֹא מִצָּעֵר הוּא וּתְחִי נַפְשִׁי:

כא וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה נִשְׁאֲתִי פָנֶיךָ גַּם
לְדַבֵּר הַזֶּה לְבִלְתִּי הַפְּכִי אֶת־הָעִיר
אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ:

כב מִהֵר הַמֶּלֶט שָׁמָּה כִּי לֹא אוֹכֵל
לַעֲשׂוֹת דָּבָר עַד־בֹּאֶךָ שָׁמָּה עַל־כֵּן
קָרָא שֵׁם־הָעִיר צוּעֹר:

כג הַשָּׁמֶשׁ יָצָא עַל־הָאָרֶץ וְלוֹט בָּא
צִעֲרָה:

כד וַיְהִי הָמָטִיר עַל־סֹדֶם וְעַל־עֲמֹרָה
גִּפְרִית וְאִשׁ מֵאֵת יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם:

כה וַיַּהַפֵּךְ אֶת־הָעָרִים הָאֵל וְאֵת
כָּל־הַכֹּכַר וְאֵת כָּל־יֹשְׁבֵי הָעָרִים
וְצִמַּח הָאֲדָמָה:

כו וַתִּבֶּט אִשְׁתּוֹ מֵאֲחֲרָיו וַתְּהִי נֹצִיב
מֶלַח:

און עס איז געווען, ווי זיי האָבן אים אַרויסגעפֿירט
דרויסן, אַזוי האָט ער געזאָגט: אַנטרין מיט דיין
לעבן; זאָלסט זיך ניט אומקוקן הינטער דיר, און זיך
ניט אָפּשטעלן אין דער גאַנצער געגנט; אַנטרין צום
באַרג, כּדי זאָלסט ניט אומגעבראַכט ווערן.

האָט לוט צו זיי געזאָגט: ניט אַזוי, איך בעט אײַך,
מײַנע האַרן.

זע, איך בעט דיר, דיין קנעכט האָט געפֿונען
לײַטזעליקייט אין דינע אויגן, און האָסט געגרייסט
דיין חסד וואָס דו האָסט געטאָן מיט מיר, צו לאָזן
לעבן מײַן נפֿש; אָבער איך קען ניט אַנטרינען צום
באַרג, וואָרום דאָס בײַז וועט מיר נאָך אָניאָגן, און
איך וועל שטאַרבן.

אָן, איך בעט דיר, איז יענע שטאָט, נאָנט אַהין צו
אַנטלויפֿן, און זי איז אַ קליינס; לאָמיר, איך בעט
דיר, אַהין אַנטרינען – זי איז דאָך אַ קליינס – און
מײַן נפֿש וועט בלײַבן לעבן.

האָט ער צו אים געזאָגט: זע, איך שוין דיין פנים
אויך אין דער דאָזיקער זאָך, איך זאָל ניט
איבערקערן די שטאָט וואָס דו האָסט געזאָגט.

אַײַל זיך, אַנטרין אַהין, וואָרום איך קען ניט טאָן קיין
זאָך, בײַז דו קומסט אַהין. דרום האָט מען גערופֿן
דעם נאָמען פֿון דער שטאָט צווער.

די זון איז געווען אויפֿגעגאַנגען אויף דער ערד, ווען
לוט איז אָנגעקומען קיין צווער.

און גאָט האָט געמאַכט רעגענען אויף סדום און אויף
עַמֹרָה שוועבל און פֿײַער, פֿון גאָט, פֿון הימל.

און ער האָט איבערגעקערט די דאָזיקע שטעט, און
די גאַנצע געגנט, און אַלע באַוווינער פֿון די שטעט,
און די שפּראַצונג פֿון דער ערד.

און זײַן ווייב האָט זיך אומגעקוקט פֿון הינטער אים,
און איז געוואָרן אַ זײַל זאַלץ.

כו וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בַּבֹּקֶר אֶל־הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר־עָמַד שָׁם אֶת־פָּנָיו יְהוָה:

כח וַיִּשְׁקֹף עַל־פָּנָיו סָדָם וַעֲמֹרָה
וְעַל־כָּל־פָּנָיו אֶרֶץ הַכְּכָר וַיֵּרָא וַהֲנֵה
עָלָה קִיטָר הָאֶרֶץ כְּקִיטָר הַכְּכָשָׁן:

כט וַיְהִי בַשָּׁחַת אֱלֹהִים אֶת־עָרֵי הַכְּכָר
וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־אַבְרָהָם וַיִּשְׁלַח
אֶת־לוֹט מֵתוֹךְ הַהִפְכָּה בְּהַפֹּךְ
אֶת־הָעָרִים אֲשֶׁר־יָשָׁב בָּהֶן לוֹט:

ל וַיַּעַל לוֹט מִצּוּעַר וַיֵּשֶׁב בְּהָר וּשְׁתֵּי
בָנָתָיו עִמּוֹ כִּי יֵרָא לְשִׁבְתָּ בְּצוּעַר
וַיֵּשֶׁב בַּמִּעָרָה הוּא וּשְׁתֵּי בָנָתָיו:

לא וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה אֶל־הַצְעִירָה אָבִינוּ
זָקֵן וְאִישׁ אֵין בָּאֶרֶץ לָבוֹא עָלֵינוּ
כְּדֹרֶךְ כָּל־הָאֶרֶץ:

לב לָכֵה נִשְׁקָה אֶת־אָבִינוּ יִין וְנִשְׁכְּבָה
עִמּוֹ וְנַחֲיָה מֵאָבִינוּ זָרַע:

לג וַתִּשְׁקִין אֶת־אָבִיהֶן יִין בְּלִילָה הוּא
וַתִּבְאֵ הַבְּכִירָה וַתִּשְׁכַּב אֶת־אָבִיהָ
וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ וּבִקּוּמָהּ:

לד וַיְהִי מִמָּחָרָת וַתֹּאמֶר הַבְּכִירָה
אֶל־הַצְעִירָה הֵן־שָׁכַבְתִּי אִמָּשׁ
אֶת־אָבִי נִשְׁקָנוּ יִין גַּם־הַלִּילָה וּבֹאִי
שָׁכְבִי עִמּוֹ וְנַחֲיָה מֵאָבִינוּ זָרַע:

לה וַתִּשְׁקִין גַּם בְּלִילָה הַהוּא אֶת־אָבִיהֶן
יִין וַתִּקֶּם הַצְעִירָה וַתִּשְׁכַּב עִמּוֹ
וְלֹא־יָדַע בְּשִׁכְבָּהּ וּבִקּוּמָהּ:

און אברהם האָט זיך געפֿעדערט אין דער פֿרי צו
דעם אָרט וואָס ער איז דאָרטן געשטאַנען פֿאַר גאָט.

און ער האָט אַראָפּגעקוקט אויף סדום און עמֹרָה,
און אויף דעם גאַנצן לאַנד פֿון דער געגנט, און ער
האָט געזען, ערשט דער רויך פֿון לאַנד גייט אויף
אַזוי ווי דער רויך פֿון אַ קאַלכאווין.

אַזוי איז געשען, ווען גאָט האָט צעשטערט די שטעט
פֿון דער געגנט, אַז גאָט האָט געדאַכט אָן אברהמען,
און האָט אַרויסגעשיקט לוטן פֿון מיטן פֿון דער
איבערקערעניש ביים איבערקערן די שטעט וואָס לוט
איז אין זיי געזעסן.

און לוט איז אַרויפֿגעגאַנגען פֿון צווער, און האָט זיך
באַזעצט אויפֿן באָרג, און זינע צוויי טעכטער מיט
אים; וואָרום ער האָט מורא געהאַט צו זיצן אין
צווער; און ער איז געזעסן אין אַ הייל, ער און זינע
צוויי טעכטער.

האָט די עלטערע געזאָגט צו דער יינגערער: אונדזער
פֿאָטער איז אַלט, און קיין מאַן איז נישטאָ אויף דער
ערד צו קומען צו אונדז, אַזוי ווי דער שטייגער פֿון
דער גאַנצער ערד.

קום, לאָמיר אָנטרינקען אונדזער פֿאָטער מיט וויין,
און מיר וועלן ליגן מיט אים, און מיר וועלן
אויפֿהאַלטן פֿון אונדזער פֿאָטער אַ זאַמען.

האָבן זיי אָנגעטרונקען זייער פֿאָטער מיט וויין אין
יענער נאַכט, און די עלטערע איז געקומען און איז
געלעגן מיט איר פֿאָטער; און ער האָט ניט געוואוסט
פֿון איר לייגן זיך אָדער פֿון איר אויפֿשטיין.

און עס איז געווען אויף מאָרגן, האָט די עלטערע
געזאָגט צו דער יינגערער: זע, נעכטן בין איך געלעגן
מיט מיין פֿאָטער; לאָמיר אים אָנטרינקען מיט וויין
אויך די נאַכט, און קום דו ליג מיט אים, און מיר
וועלן אויפֿהאַלטן פֿון אונדזער פֿאָטער אַ זאַמען.

האָבן זיי אויך אין יענער נאַכט אָנגעטרונקען זייער
פֿאָטער מיט וויין, און די יינגערע איז אויפֿגעשטאַנען
און איז געלעגן מיט אים; און ער האָט ניט געוואוסט
פֿון איר לייגן זיך אָדער פֿון איר אויפֿשטיין.

לו וְתִהְיֶינָה שְׁתֵּי בָנוֹת לֹוט מֵאֲבִיהֶן:

און ביידע טעכטער פֿון לוטן זינען טראַגעדיק
געוואָרן פֿון זייער פֿאָטער.

לו וְתִלְד הַבְּכִירָה בֶּן וְתִקְרָא שְׁמוֹ מוֹאָב
הוא אָבִי־מוֹאָב עַד־הַיּוֹם:

און די עלטערע האָט געבאָרן אַ זון, און זי האָט
גערופֿן זיין נאָמען מוֹאָב; דאָס איז דער פֿאָטער פֿון
דעם היינטיקן מוֹאָב.

לח וְהַצְעִירָה גַם־הִוא יִלְדָּה בֶּן וְתִקְרָא
שְׁמוֹ בֶּן־עַמִּי הוּא אָבִי בְנֵי־עַמּוֹן
עַד־הַיּוֹם:

און די יינגערע, זי אויך האָט געבאָרן אַ זון, און זי
האָט גערופֿן זיין נאָמען בן־עַמִּי; דאָס איז דער
פֿאָטער פֿון די היינטיקע קינדער פֿון עַמּוֹן.

בראשית כ : 20

און אברהם האָט אַוועקגעצויגן פֿון דאָרטן צום לאַנד פֿון דרום, און ער האָט זיך באַזעצט צווישן קַדֶּשׁ און צווישן שור, און האָט געווינט אין גרר.

און אברהם האָט געזאָגט אויף זײַן ווייב שָׂרָה: זי איז מײַנע אַ שוועסטער. האָט געשיקט אבימֶלֶךְ דער מלך פֿון גרר, און האָט צוגענומען שָׂרָה.

איז גאָט געקומען צו אבימֶלֶךְ אין אַ חלום פֿון דער נאַכט, און האָט צו אים געזאָגט: זע, וועסט שטאַרבן פֿון וועגן דער פֿרוי וואָס דו האָסט גענומען, וואָרום זי איז די ווייב פֿון אַ מאַן.

און אבימֶלֶךְ האָט צו איר ניט גענענט און ער האָט געזאָגט: גאָט, ווילסטו אויך אומשולדיק פֿאַלק הרגען?

האָט ער מיר ניט אַליין געזאָגט: זי איז מײַנע אַ שוועסטער? און זי, אויך זי האָט געזאָגט: ער איז מײַנער אַ ברודער. אין דער ערלעכקייט פֿון מײַן האַרצן און אין דער ריינקייט פֿון מײַנע הענט האָב איך דאָס געטאָן.

האָט גאָט צו אים געזאָגט אין חלום: יאָ, איך ווייס אַז אין דער ערלעכקייט פֿון דײַן האַרצן האָסטו דאָס געטאָן, און איך האָב דיך אויך געוואָלט פֿאַרמײַדן פֿון זינדיקן צו מיר, דרום האָב איך דיך ניט געלאָזט זיך צורירן צו איר.

און אַצונד, קער אום די ווייב פֿון דעם מאַן, וואָרום ער איז אַ נביא, און ער וועט מתפלל זײַן פֿאַר דיר, און וועסט בלייבן לעבן; אויב אָבער דו קערסט זי ניט אום, זי וויסן אַז שטאַרבן וועסטו שטאַרבן, דו און אַלע וואָס געהערן צו דיר.

א ויסע מִשֵּׁם אַבְרָהָם אֶרְצָה הַנִּגְבַּב וַיֵּשֶׁב בֵּין־קַדְשׁ וּבֵין שׁוּר וַיָּגֵר בְּגֵרָר:

ב וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־שָׂרָה אִשְׁתּוֹ אַחֲתִי הִוא וַיִּשְׁלַח אַבִּימֶלֶךְ מֶלֶךְ גֵּרָר וַיִּקַּח אֶת־שָׂרָה:

ג וַיְבֹא אֱלֹהִים אֶל־אַבִּימֶלֶךְ בַּחלֹם הַלִּילָה וַיֹּאמֶר לוֹ הִנֵּה מֵת עַל־הָאִשָּׁה אֲשֶׁר־לָקַחְתָּ וְהִוא בְּעֵלְתָּ בְּעַל:

ד וַאֲבִימֶלֶךְ לֹא קָרַב אֵלֶיהָ וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי הַגּוֹי גַּם־צָדִיק תִּהְיֶה:

ה הֲלֹא הִוא אָמַר־לִי אַחֲתִי הִוא וְהִיא־גַם־הִוא אָמְרָה אָחִי הִוא בְּתִם־לִבִּי וּבְנִקִּין כִּפִּי עָשִׂיתִי זֹאת:

ו וַיֹּאמֶר אֱלֹוֹ הָאֱלֹהִים בַּחלֹם גַּם אֲנֹכִי יָדַעְתִּי כִּי בְתִם־לִבְכָּה עָשִׂיתָ זֹאת וְאַחֲשֹׁף גַּם־אֲנֹכִי אוֹתָהּ מִחַטְאוֹלִי עַל־כֵּן לֹא־נִתְּתִיהָ לְנָגַע אֵלֶיהָ:

ז וְעַתָּה הָשִׁב אִשְׁתְּהָאִישׁ כִּי־נָבִיא הִוא וַיִּתְּפִל בַּעֲדָהּ וַחַיָּה וְאִם־אֵינָהּ מֵשִׁיב דַּע כִּי־מוֹת תָּמוּת אִתָּה וְכָל־אֲשֶׁר־לָהּ:

ח וַיִּשְׁכֶּם אַבְיִמֶלֶךְ בַּבֹּקֶר וַיִּקְרָא
לְכָל־עֲבָדָיו וַיְדַבֵּר אֶת־כָּל־הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה בְּאָזְנוֹתָם וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים
מְאֹד:

ט וַיִּקְרָא אַבְיִמֶלֶךְ לְאַבְרָהָם וַיֹּאמֶר לוֹ
מָה־עָשִׂיתָ לָּנוּ וּמָה־חָטָאתִי לָךְ
כִּי־הִבֵּאתָ עָלַי וְעַל־מִמְלַכְתִּי חֲטָאָה
גְּדֹלָה מֵעַשִׂים אֲשֶׁר לֹא־יַעֲשׂוּ עָשִׂיתָ
עִמָּדִי:

י וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ אֶל־אַבְרָהָם מָה
רָאִיתָ כִּי עָשִׂיתָ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה:

יא וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם כִּי אָמַרְתִּי רַק
אִין־יִרְאֶת אֱלֹהִים בְּמָקוֹם הַזֶּה
וְהִרְגֹנִי עַל־דְּבַר אִשְׁתִּי:

יב וְגַם־אָמְנָה אַחֲתִי בַת־אָבִי הִוא אִף
לֹא בַת־אִמִּי וַתְּהִי־לִי לְאִשָּׁה:

יג וַיְהִי כֹאֲשֶׁר הִתְעוּ אֹתִי אֱלֹהִים מִבֵּית
אָבִי וָאִמֶּר לָהּ זֶה חֲסִידְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשִׂי
עִמָּדִי אֶל כָּל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר נָבֹא
שָׁמָּה אֲמַר־לִי אָחִי הִוא:

יד וַיִּקַּח אַבְיִמֶלֶךְ צֹאן וּבָקָר וְעַבְדִּים
וַיִּשְׁפָּחַת וַיִּתֵּן לְאַבְרָהָם וַיָּשָׁב לוֹ אֶת
שָׂרָה אִשְׁתּוֹ:

טו וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ הִנֵּה אֶרְצִי לְפָנֶיךָ
בְּטוֹב בְּעֵינֶיךָ יָשָׁב:

הָאֵט אַבְיִמֶלֶךְ זִיךְ גַּעֲפֻע־דַּעַרְט אִין דַּעַר פֶּרִי, און הָאֵט
צוֹנוּי־פֶּגְעֻרֹפֶן אֶלַע זַינַע קִנְעֶכֶט, און הָאֵט גַּעֲרַעֲדַט
אֶלַע דִּי דְאָזִיקַע ווערטער אִין זַיַּערַע אויערן, און דִּי
מַעֲנַטִּשֶׁן הָאָבֶן זַיַּער מוֹרָא גַעֲהָאָט.

און אַבְיִמֶלֶךְ הָאֵט גַּעֲרֹפֶן אַבְרָהָמַעַן, און הָאֵט צו
אִים גַּעֲזָאָגַט: וואָס הָאָסְטוּ אונדז גַּעֲטָאָן? און וואָס
הָאָב אִיךְ גַּעֲזִינְדִּיקַט אַקַּעֲגֶן דִּיר, וואָס דו הָאָסְט
גַּעֲבֵרָאָכֶט אויף מִיר און אויף מִינִי גַּרְיִיךְ אַזָּא
גַּרוּסַע זִינְדִּ? מַעֲשִׂים וואָס ווערן נִיט גַּעֲטָאָן, הָאָסְטוּ
גַּעֲטָאָן צו מִיר.

און אַבְיִמֶלֶךְ הָאֵט גַּעֲזָאָגַט צו אַבְרָהָמַעַן: וואָס
הָאָסְטוּ אַיִנגַּעֲזַעַן, אַז דו הָאָסְט גַּעֲטָאָן דִּי דְאָזִיקַע
זַיַּאךְ?

הָאֵט אַבְרָהָם גַּעֲזָאָגַט: ווייל אִיךְ הָאָב גַּעֲקַלַּעֲרַט:
פֶּאָר וואָר, קִיין מוֹרָא פֶּאָר גָּאָט אִיז נִיטָאָ אִין דַּעַם
דְאָזִיקֶן אָרַט, און זַיַּי וועלן מִיךְ הִרְגַּעַן פֿון וועגן מִינִי
ווייב.

און זִי אִיז אויך אִין דַּעַר אַמַּתֶּן מַיַּנַּע אַ שוועסטער,
דִּי טאַכטער פֿון מִינִי פֶּאָטער, נאָר נִיט דִּי טאַכטער
פֿון מִינִי מוטער; דרום אִיז זִי מִיר גַעוואָרן פֶּאָר אַ
ווייב.

און עס אִיז גַעווען, אַז גָּאָט הָאָט מִיךְ פֶּאָרוואָגֶלֶט פֿון
מִינִי פֶּאָטערס הויז, הָאָב אִיךְ צו אִיר גַּעֲזָאָגַט: דאָס
זאָל זַיַּינֶן דִּיין חֲסִיד וואָס דו זאָלסט טאָן מִיט מִיר: אִין
אִיטלֶעכֶן אָרַט, וואָס מִיר וועלן אַהִין קומען, זאָג
אויף מִיר: ער אִיז מַיַּנַּעַר אַ בְּרוּדַעַר.

הָאֵט אַבְיִמֶלֶךְ גַּעֲנוּמַעַן שָׂאָף און רִינְדַּעַר, און קִנְעֶכֶט
און דִּינְסֶטֶן, און הָאֵט גַּעֲגַעֲבֶן אַבְרָהָמַעַן, און ער הָאָט
אִים אומגעקערט זַיַּינֶן ווייב שָׂרָהֵן.

און אַבְיִמֶלֶךְ הָאֵט גַּעֲזָאָגַט: אָט אִיז מִינִי לֶאָנְד פֶּאָר
דִּיר; וווּ עס אִיז גוּט אִין דִּינַע אויגן, באַזַּעֵץ זִיךְ.

טז וְלִשְׂרָה אָמַר הִנֵּה נִתְּתִי אֵלֶיךָ כֶּסֶף
לְאַחֶיךָ הִנֵּה הוּא־לְךָ כְּסוּת עֵינַיִם
לְכָל אֲשֶׁר אֲתָךְ וְאֵת כָּל וְנִכְחַת:

יז וַיִּתְּפִל אַבְרָהָם אֶל־הָאֱלֹהִים וַיִּרְפָּא
אֱלֹהִים אֶת־אַבְיִמֶלֶךְ וְאֶת־אִשְׁתּוֹ
וַאֲמָהֶתָיו וַיֵּלְדוּ:

יח כִּי־עָצַר עָצַר יְהוָה בְּעַד כָּל־רָחֵם
לְבֵית אַבְיִמֶלֶךְ עַל־דְּבַר שְׂרָה אִשְׁת
אַבְרָהָם:

און צו שרהן האָט ער געזאָגט: אָט האָב איך געגעבן
דיין ברודער טויזנט זילבערשטיק; זע, דאָס איז דיר אַ
צודעק פֿאַר די אויגן אַקעגן אַלע וואָס מיט דיר; און
פֿאַר אַלעמען ביסטו גערעכטפֿאַרטיקט.

און אברהם האָט מתפלל געווען צו גאָט, און גאָט
האָט געהיילט אַבִּימֶלֶךְ, און זײַן ווייב, און זײַנע
דינסטן, און זיי האָבן געבאָרן.

וואָרום פֿאַרשלאָסן האָט גאָט געהאַט פֿאַרשלאָסן
יעטוועדער טראַכט פֿון אַבִּימֶלֶכס הויז פֿון וועגן
שרה, אברהםס ווייב.

בראשית כא : 21

און גאָט האָט געדאַכט אָן שְׂרָה, אַזוי ווי ער האָט געזאָגט, און גאָט האָט געטאָן צו שְׂרָה אַזוי ווי ער האָט גערעדט.

און שְׂרָה איז טראָגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן אַבְרָהָם אַ זון אויף זײַן עלטער, צו דער צײַט וואָס גאָט האָט אים אָנגעזאָגט.

און אַבְרָהָם האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון זײַן זון וואָס איז אים געבאָרן געוואָרן, וואָס שְׂרָה האָט אים געבאָרן, יִצְחָק.

און אַבְרָהָם האָט געמלט זײַן זון יִצְחָק צו אַכט טעג, אַזוי ווי גאָט האָט אים באַפֿוילן.

און אַבְרָהָם איז געווען הונדערט יאָר אַלט, ווען זײַן זון יִצְחָק איז אים געבאָרן געוואָרן.

און שְׂרָה האָט געזאָגט: אַ געלעכטער האָט מיר גאָט געמאַכט; איטלעכער וואָס הערט עס, וועט לאַכן וועגן מיר.

און זי האָט געזאָגט: ווער וואָלט געזאָגט אַבְרָהָם: שְׂרָה וועט קינדער זײַגן? אַז איך וועל געבערן אַ זון אויף זײַן עלטער?

און דאָס קינד איז געוואָקסן, און איז אַנטווינט געוואָרן, און אַבְרָהָם האָט געמאַכט אַ גרויסן מאָלצײַט אין דעם טאָג וואָס יִצְחָק איז אַנטווינט געוואָרן.

און שְׂרָה האָט געזען דעם זון פֿון הָגָר דער מַצְרִית, וואָס זי האָט געבאָרן אַבְרָהָם, ווי ער שפּילט זיך.

און זי האָט געזאָגט צו אַבְרָהָם: טרײַב אַרויס די דאָזיקע דינסט און איר זון, וואָרום דער זון פֿון דער דאָזיקער דינסט וועט ניט ירשען מיט מײַן זון, מיט יִצְחָק.

א וַיְהִי הַפֶּקֶד אֶת־שָׂרָה כַּאֲשֶׁר אָמַר וַיַּעַשׂ יְהוָה לְשָׂרָה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר:

ב וַתֵּהָר וַתֵּלֶד שָׂרָה לְאַבְרָהָם בֶּן לְזִקְנָיו לְמוֹעֵד אֲשֶׁר־דִּבֶּר אֹתוֹ אֱלֹהִים:

ג וַיִּקְרָא אַבְרָהָם אֶת־שֵׁם־בְּנוֹ הַנּוֹלָד־לּוֹ אֲשֶׁר־יָלְדָהּ־לוֹ שָׂרָה יִצְחָק:

ד וַיִּמַּל אַבְרָהָם אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ בֶּן־שְׁמֹנֶת יָמִים כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֹתוֹ אֱלֹהִים:

ה וַאֲבְרָהָם בֶּן־מֵאָת שָׁנָה בִּהְיוֹלָד לּוֹ אֵת יִצְחָק בְּנוֹ:

ו וַתֹּאמֶר שָׂרָה צִחֶק עָשָׂה לִי אֱלֹהִים כָּל־הַשְּׂמִיעַ יִצְחָק־לִי:

ז וַתֹּאמֶר מִי מָלִל לְאַבְרָהָם הַיְנִיקָה בָּנִים שָׂרָה כִּי־יָלַדְתִּי בֶן לְזִקְנָיו:

ח וַיִּגְדַּל הַיֵּלֶד וַיִּגְמַל וַיַּעַשׂ אַבְרָהָם מִשְׁתֶּה גָדוֹל בַּיּוֹם הַגָּמֵל אֶת־יִצְחָק:

ט וַתֵּרָא שָׂרָה אֶת־בְּנֵי־הָגָר הַמִּצְרִית אֲשֶׁר־יָלְדָה לְאַבְרָהָם מִצְחָק:

י וַתֹּאמֶר לְאַבְרָהָם גֵּרַשׁ הָאֵמָה הַזֹּאת וְאֶת־בְּנָהּ כִּי לֹא יִירַשׁ בֶּן־הָאֵמָה הַזֹּאת עִם־בְּנֵי עַם־יִצְחָק:

יא וַיֵּרַע הַדְּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל
אוֹדֹת בְּנֹו:

יב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־אַבְרָהָם אֶל־יִרְעָה
בְּעֵינֶיךָ עַל־הַנֶּעַר וְעַל־אִמָּתְךָ כֹּל
אֲשֶׁר תֹּאמַר אֵלֶיךָ שָׂרָה שְׁמַע בְּקוֹלָהּ
כִּי בִיצְחָק יִקְרָא לָהּ זֶרַע:

יג וְגַם אֶת־בִּן־הָאֵמָה לְגוֹי אֲשִׁימֶנּוּ כִּי
זֶרַעָהּ הוּא:

יד וַיִּשְׁכֶּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר וַיִּקַּח־לָחֶם
וַחֲמַת מִיָּם וַיִּתֵּן אֶל־הָגֵר שָׁם
עַל־שְׂכָמָהּ וְאֶת־הַיֶּלֶד וַיִּשְׁלַחַהּ וּתְלִיף
וַתִּתֵּן בְּמִדְבַּר בְּאֵר שָׁבַע:

טו וַיְכַלּוּ הַמֵּיִם מִן־הַחֲמַת וַתִּשְׁלַף
אֶת־הַיֶּלֶד תַּחַת אֶחָד הַשִּׁיחִים:

טז וַתִּלְךָ וַתֵּשֶׁב לָהּ מִנְּגֵד הַרְחֵק
כְּמִטְחָוִי קִשְׁת כִּי אָמְרָה אֶל־אֶרְאָה
בְּמוֹת הַיֶּלֶד וַתֵּשֶׁב מִנְּגֵד וַתִּשָּׂא
אֶת־קוֹלָהּ וַתִּבְכֶּה:

יז וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת־קוֹל הַנֶּעַר וַיִּקְרָא
מִלֵּאךְ אֱלֹהִים אֶל־הָגֵר מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֹּאמֶר לָהּ מַה־לָּךְ הָגֵר אֶל־תִּירָאִי
כִּי־שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל־קוֹל הַנֶּעַר
בְּאֲשֶׁר הוּא־שָׁם:

יח קוֹמִי שְׂאִי אֶת־הַנֶּעַר וְהַחֲזִיקִי
אֶת־יָדָךְ בּוֹ כִּי־לְגוֹי גָּדוֹל אֲשִׁימֶנּוּ:

און די זאך איז געווען זייער שלעכט אין די אויגן פֿון
אַבְרָהָם פֿון וועגן זײַן זון.

האַט גאָט געזאָגט צו אַבְרָהָם: זאָל נישט שלעכט זײַן
אין דײַנע אויגן איבער דעם ייִנגל, און איבער דער
דינסט; אַלץ וואָס שׂרָה זאָגט דיר, הער זיך אײַן צו
איר קול, וואָרום אויף יצחקן וועט גערופֿן ווערן דײַן
זאַמען.

אַבער אויך דעם זון פֿון דער דינסט וועל איך מאַכן
פֿאַר אַ פֿאַלק, ווייל ער איז דײַן זאַמען.

האַט אַבְרָהָם זיך געפֿעדערט אין דער פֿרי, און ער
האַט גענומען ברויט און אַ לאָגל וואָסער, און
געגעבן צו הָגֵרן — אַרױפֿגעטאָן אויף איר אַקסל —
און אויך דאָס קינד, און האָט זי אַוועקגעשיקט; און
זי איז אַוועקגעגאַנגען, און האָט אומגעבלאָנדזשעט
אין דעם מדבר פֿון באַר־שָׁבַע.

איז דאָס וואָסער אויסגעגאַנגען פֿון לאָגל, און זי
האַט אַוועקגעוואָרפֿן דאָס קינד אונטער אײַנעם פֿון
די בײַמלעך,

און זי איז אַוועק און האָט זיך געזעצט אַקעגנאיבער
פֿאַר אַ בױגנשאַס ווייט, וואָרום זי האָט געזאָגט:
לאָמִיד נישט זען ווי דאָס קינד שטאַרבט. און זי איז
געזעסן אַקעגנאיבער, און האָט אויפֿגעהויבן איר קול
און האָט געוויינט.

האַט גאָט געהערט דעם קול פֿון דעם ייִנגל, און אַ
מלאַך פֿון גאָט האָט גערופֿן צו הָגֵרן פֿון הימל, און
האַט צו איר געזאָגט: וואָס איז דיר, הָגֵר? זאָלסט
נישט מורא האָבן, וואָרום גאָט האָט צוגעהערט צו
דעם קול פֿון דעם ייִנגל אַווי ער איז דאָרט.

שטײ אויף, הייב אויף דעם ייִנגל, און האַלט אים צו
מיט דײַן האַנט; וואָרום פֿאַר אַ גרויס פֿאַלק וועל
איך אים מאַכן.

יט וַיִּפְקַח אֱלֹהִים אֶת־עֵינֶיהָ וַתֵּרָא בְּאֵר מַיִם וַתֵּלֶךְ וַתִּמְלֹא אֶת־הַחֲמַת מַיִם וַתִּשָּׁק אֶת־הַנָּעַר:

כ וַיְהִי אֱלֹהִים אֶת־הַנָּעַר וַיַּגְדֵּל וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבָּר וַיְהִי רֹבֵה קִשְׁת:

כא וַיֵּשֶׁב בְּמִדְבַּר פָּאֲרָן וַתִּקַּח־לוֹ אִמּוֹ אִשָּׁה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

כב וַיְהִי בַּעַת הַהוּא וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ וּפִיכֹל שַׁר־צָבָאוּ אֶל־אַבְרָהָם לֵאמֹר אֱלֹהִים עִמָּךְ בְּכֹל אֲשֶׁר־אַתָּה עֹשֶׂה:

כג וַעֲתָה הִשְׁבַּעָה לִּי בֵּאלֹהִים הַנָּה אִם־תִּשְׁקַר לִי וּלְנִינִי וּלְנִכְדֵי כַּחַסְדִּי אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי עִמָּךְ תַּעֲשֶׂה עִמָּדִי וְעַם־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־גִּרְתָּהּ בָּהּ:

כד וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֲנֹכִי אֲשַׁבֵּעַ:

כה וַהֲוֹכַח אַבְרָהָם אֶת־אַבְיִמֶלֶךְ עַל־אֲדֹת בְּאֵר הַמַּיִם אֲשֶׁר גָּזְלוּ עַבְדֵי אַבְיִמֶלֶךְ:

כו וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ לֹא יִדְעָתִי מִי עָשָׂה אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְגַם־אַתָּה לֹא־הִגַּדְתָּ לִּי וְגַם אֲנֹכִי לֹא שָׁמַעְתִּי בְּלִתי הַיּוֹם:

כז וַיִּקַּח אַבְרָהָם צֹאן וּבָקָר וַיָּתֵן לְאַבְיִמֶלֶךְ וַיַּכְרֵתוּ שְׁנֵיהֶם בְּרִית:

כח וַיָּצַב אַבְרָהָם אֶת־שִׁבְעַת כִּבְשֹׁת הַצֹּאן לְבְדֻהָן:

כט וַיֹּאמֶר אַבְיִמֶלֶךְ אֶל־אַבְרָהָם מָה הַנָּה שִׁבְעַת כִּבְשֹׁת הָאֵלֶּה אֲשֶׁר הִצַּבְתָּ לְבְדֻהָּ:

און גאָט האָט אויפֿגעעפֿנט אירע אויגן, און זי האָט דערזען אַ ברונעם וואַסער, און זי איז געגאַנגען און האָט אָנגעפֿילט דעם לאָגל מיט וואַסער, און געגעבן טרינקען דעם יינגל.

און גאָט איז געווען מיטן יינגל, און ער איז אויפֿגעוואַקסן, און איז געזעסן אין מדבר, און איז געווען אַ בויגנשיסער.

און ער איז געזעסן אין מדבר פֿאַרן; און זיין מוטער האָט אים גענומען אַ ווייב פֿון לאַנד מִצְרַיִם.

און עס איז געווען אין יענער צייט, האָט אַבִּימֶלֶךְ און פֿיכֹל דער האַר פֿון זיין חיל געזאָגט צו אַבְרָהָם, אַזוי צו זאָגן: גאָט איז מיט דיר אין אַלץ וואָס דו טוסט;

דרום שווער מיר דאָ אַצונד בײַ גאָט, אויב דו וועסט פֿעלשן אָן מיר, אָדער אָן מײַן זון, אָדער אָן מײַן אייניקל; אַזוי ווי דער חסד וואָס איך האָב געטאָן מיט דיר, זאָלסטו טאָן מיט מיר, און מיט דעם לאַנד וואָס דו האָסט זיך אויפֿגעהאַלטן דרינען.

האָט אַבְרָהָם געזאָגט: איך וועל שווערן.

אַבער אַבְרָהָם האָט פֿאַרגעהאַלטן אַבִּימֶלֶךְ וועגן דעם ברונעם וואַסער, וואָס די קנעכט פֿון אַבִּימֶלֶךְ האָבן געגזלט.

האָט אַבִּימֶלֶךְ געזאָגט: איך ווייס ניט ווער עס האָט געטאָן די דאָזיקע זאָך; וואָרום ניט דו האָסט מיר צו מאָל דערציילט, און ניט איך האָב עס צו מאָל געהערט אַחוץ הינט.

האָט אַבְרָהָם גענומען שאָף און רינדער, און געגעבן אַבִּימֶלֶךְ, און זיי האָבן ביידע געשלאָסן אַ בונד.

און אַבְרָהָם האָט אַוועקגעשטעלט זיבן לעמער פֿון די שאָף באַזונדער.

האָט אַבִּימֶלֶךְ געזאָגט צו אַבְרָהָם: וואָס זיינען די דאָזיקע לעמער, וואָס דו האָסט אַוועקגעשטעלט באַזונדער?

ל וַיֹּאמֶר כִּי אֶת־שִׁבְעַת כְּבָשׂוֹת תִּקַּח
מִיָּדִי בַעֲבוּר תְּהִיָּה־לִּי לְעֵדָה כִּי
חִפְרָתִי אֶת־הַבָּאָר הַזֹּאת:

לא עַל־כֵּן קָרָא לַמָּקוֹם הַהוּא בָּאָר שִׁבְעַת
כִּי שָׁם נִשְׁבְּעוּ שְׁנֵיהֶם:

לב וַיִּכְרְתוּ בְרִית בֵּין־בָּאָר שִׁבְעַת וַיָּקָם
אַבְיִמֶלֶךְ וּפִיכָל שַׂר־צָבָאוֹ וַיָּשָׁבוּ
אֶל־אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים:

לג וַיֵּטַע אֲשֵׁל בֵּין־בָּאָר שִׁבְעַת וַיִּקְרָא־שָׁם
בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עוֹלָם:

לד וַיָּגֵר אַבְרָהָם בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים יָמִים
רַבִּים:

האָט ער געזאָגט: פֿאַר וואָר, די זיבן לעמער מוסטו
נעמען פֿון מיין האַנט, כדי דאָס זאָל מיר זיין צום
עדות, אז איך האָב געגראָבן דעם דאָזיקן ברונעם.

דרום האָט מען גערופֿן יענעם אָרט באַר-שִׁבְעַת, ווייל
דאָרטן האָבן זיי ביידע זיך געגעבן אַ שבועה.

אַזוי האָבן זיי געשלאָסן אַ בונד אין באַר-שִׁבְעַת; און
אַבִּימֶלֶךְ און פִּיכֹל דער האַר פֿון זיין חיל זינען
אויפֿגעשטאַנען, און האָבן זיך אומגעקערט אין לאַנד
פֿון די פֿלשתיים.

און ער האָט געפֿלאַנצט אַ טאַמאַריסקנבוים אין
באַר-שִׁבְעַת, און האָט דאָרטן גערופֿן צו דעם נאָמען
פֿון יהוה, דעם אייביקן גאָט.

און אַברהם האָט זיך אויפֿגעהאַלטן אין לאַנד פֿון די
פֿלשתיים פֿיל טעג.

און עס איז געווען נאך די דאזיקע געשעענישן, האט גאט געפרוווט אברהמען, און האט צו אים געזאגט: אברהם! האט ער געענטפערט: דא בין איך.

האט ער געזאגט: נעם דיין זון, דיין איינאיינציקן, וואס דו האסט ליב, יצחקן, און גיי דיר קיין לאנד מוריה, און ברענג אים אויף דארטן פאר א בראנדאפער אויף איינעם פון די בערג וואס איך וועל דיר זאגן.

האט אברהם זיך געפֿעדערט אין דער פֿרי, און ער האט אנגעזאטלט זיין אייזל, און גענומען מיט זיך זינע צוויי יונגען, און זיין זון יצחקן; און ער האט צעהאקט דאס האלץ פֿארן בראנדאפער, און ער איז אויפֿגעשטאנען, און איז געגאנגען צו דעם ארט וואס גאט האט אים געזאגט.

אויפֿן דריטן טאג האט אברהם אויפֿגעהויבן זינע אויגן, און האט דערזען דעם ארט פֿון וויסן.

און אברהם האט געזאגט צו זינע יונגען: בלייבט אייך דא מיטן אייזל, און איך און דער יינגל וועלן גיין ביז אהין, און מיר וועלן זיך בוקן, און זיך אומקערן צו אייך.

און אברהם האט גענומען דאס האלץ פֿארן בראנדאפער, און ארויפֿגעטאן אויף זיין זון יצחקן, און ער האט גענומען אין זיין האנט דאס פֿייער און דעם שלאכטמעסער, און זיי זינען ביידע געגאנגען באנאנד.

האט יצחק זיך אפֿגערופֿן צו זיין פֿאטער אברהמען, און האט געזאגט: מײן פֿאטער! האט ער געענטפֿערט: דא בין איך, מײן זון. האט ער געזאגט: אט איז דאס פֿייער און דאס האלץ, און וווּ איז דאס לאם פֿאר א בראנדאפער?

האט אברהם געזאגט: גאט וועט זיך שוין זען א לאם פֿאר א בראנדאפער, מײן זון. און זיי זינען ביידע געגאנגען באנאנד.

א ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את־אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני:

ב ויאמר קח־נא את־בנך את־יחידך אשר־אהבת את־יצחק ולך־לך אל־ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אשר אמר אליך:

ג וישכם אברהם בבקר ויחבש את־חמרו ויקח את־שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל־המקום אשר־אמר־לו האלהים:

ד ביום השלישי וישא אברהם את־עיניו וירא את־המקום מרחק:

ה ויאמר אברהם אל־נעריו שבו־לכם פה עם־החמור ואני והנער גלכה עד־כה ונשתחוו ונשובה אליכם:

ו ויקח אברהם את־עצי העלה וישם על־יצחק בנו ויקח בידו את־האש ואת־המאכלת וילכו שניהם יחדו:

ז ויאמר יצחק אל־אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה הששה לעלה:

ח ויאמר אברהם אלהים יראה־לו הששה לעלה בני וילכו שניהם יחדו:

ט וַיָּבֹאוּ אֱלֹהֵי־מָקוֹם אֲשֶׁר אָמַרְלוּ
הָאֱלֹהִים וַיְכֹן שָׁם אַבְרָהָם
אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וַיַּעֲרֹף אֶת־הָעֵצִים וַיַּעֲקֹד
אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּשָּׂם אֹתוֹ עַל־הַמִּזְבֵּחַ
מִמָּעַל לָעֵצִים:

י וַיִּשְׁלַח אַבְרָהָם אֶת־יִדְדוֹ וַיִּקַּח
אֶת־הַמֶּאֱכָלֶת לְשַׁחַט אֶת־בְּנוֹ:

יא וַיִּקְרָא אֱלֹוֹ מִלֶּאֱדָה יְהוָה מִן־הַשָּׁמַיִם
וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אַבְרָהָם וַיֹּאמֶר הִנְנִי:

יב וַיֹּאמֶר אֶל־תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל־הַנֶּעֱר
וְאֶל־תַּעֲשֵׂ לֹו מֵאוֹמָה כִּי עֲתָה יָדַעְתִּי
כִּי־יִרָא אֱלֹהִים אֶתָּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ
אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ מִמֶּנִּי:

יג וַיִּשָּׂא אַבְרָהָם אֶת־עֵינָיו וַיִּרְא
וְהִנֵּה־אֵיל אֲחֵר נֶאֱחָז בִּסְבָּךְ בְּקִרְנָיו
וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת־הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ
לְעֵלָה תַּחַת בְּנוֹ:

יד וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא
יְהוָה יִרְאֶה אֲשֶׁר יֹאמַר הַיּוֹם בְּהֵר
יְהוָה יִרְאֶה:

טו וַיִּקְרָא מִלֶּאֱדָה יְהוָה אֶל־אַבְרָהָם שְׁנִית
מִן־הַשָּׁמַיִם:

טז וַיֹּאמֶר בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נְאֻם־יְהוָה כִּי יַעַן
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא
חֲשַׁכְתָּ אֶת־בְּנֶךָ אֶת־יְחִידְךָ:

און זיי זינען געקומען צו דעם אָרט וואָס גאָט האָט
אים געזאָגט; און אַבְרָהָם האָט דאָרטן געבויט אַ
מזבח, און האָט אויסגעלייגט דאָס האָלץ, און ער
האָט געבונדן זיין זון יצחק, און אים אַרויפֿגעטאָן
אויפֿן מזבח, איבערן האָלץ.

און אַבְרָהָם האָט אויסגעשטרעקט זיין האַנט, און
האָט גענומען דעם שלאַכטמעסער צו שעכטן זיין זון.

האָט אַ מלאך פֿון גאָט גערופֿן צו אים פֿון הימל, און
האָט געזאָגט: אַבְרָהָם! אַבְרָהָם! האָט ער
געענטפֿערט: דאָ בין איך.

האָט ער געזאָגט: זאָלסט ניט אויסשטרעקן דיין
האַנט אויפֿן יינגל, און זאָלסט אים גאָרנישט טאָן;
וואָרום אַצונד ווייס איך אַז דו ביסט גאָטספֿאַרכטיק,
אַז דו האָסט ניט פֿאַרמיטן דיין זון, דיין איינאיינציקן,
פֿון מיר.

האָט אַבְרָהָם אויפֿגעהויבן זינע אויגן, און האָט
דערזען ערשט הינטן האָט אַ ווידער זיך אינגעדרייט
אין אַ געצווייג מיט זינע הערנער. איז אַבְרָהָם
געגאַנגען, און האָט גענומען דעם ווידער, און האָט
אים אויפֿגעבראַכט פֿאַר אַ בראַנדאָפֿער אָנשטאַט
זיין זון.

און אַבְרָהָם האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון יענעם אָרט
יהוה־יִרְאֶה; אַזוי ווי עס ווערט נאָך היינט געזאָגט:
אויף דעם באָרג פֿון יהוה ווערט געזען.

און דער מלאך פֿון גאָט האָט גערופֿן צו אַבְרָהָמען אַ
צווייט מאל פֿון הימל,

און האָט געזאָגט: איך שווער ביי זיך, זאָגט גאָט, אַז
ווייל דו האָסט געטאָן די דאָזיקע זאַך, און האָסט ניט
פֿאַרמיטן דיין זון, דיין איינאיינציקן,

יז כִּי־בָרַךְ אֲבִרְכָה וְהִרְבָּה אֲרָבָה
אֶת־זֶרְעָה כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכִחֹל
אֲשֶׁר עַל־שֹׁפֶת הַיָּם וַיִּרֶשׁ זֶרְעָה אֶת
שְׂעַר אֵיבָיו:

יח וְהִתְבָּרְכוּ בְּזֶרְעָה כָּל גִּוְיֵי הָאָרֶץ עֲקֵב
אֲשֶׁר שָׁמַעַתָּ בְּקִלִּי:

יט וַיָּשָׁב אֲבִרְהָם אֶל־נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ
יַחְדָּו אֶל־פָּאָר שָׁבַע וַיָּשָׁב אֲבִרְהָם
בְּפָאָר שָׁבַע:

כ וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּגַד
לְאֲבִרְהָם לֵאמֹר הִנֵּה יִלְדָה מְלָכָה
גַּם־הִוא בָּנִים לְנַחֹר אַחִיָּה:

כא אֶת־עֹיֵץ בְּכֹרוֹ וְאֶת־בּוֹז אַחִיו
וְאֶת־קְמוּאֵל אָבִי אָרָם:

כב וְאֶת־כְּשָׁד וְאֶת־חֲזוֹ וְאֶת־פִּלְדָּשׁ
וְאֶת־יִדְלָף וְאֶת בְּתוּאֵל:

כג וּבְתוּאֵל יָלַד אֶת־רְבֵקָה שְׁמִנָּה אֵלֶּה
יִלְדָה מְלָכָה לְנַחֹר אַחִי אֲבִרְהָם:

כד וּפִילְגֶשׁוּ וּשְׁמָה רְאוּמָה וַתֵּלֶד
גַּם־הִוא אֶת־טִבַּח וְאֶת־גַּחַם
וְאֶת־תַּחַשׁ וְאֶת־מַעֲכָה:

איז, בענטשן וועל איך דײך בענטשן, און מערן וועל
איך מערן דײן זאמען אזוי ווי די שטערן פֿון הימל,
און אזוי ווי דער זאמד וואָס אויפֿן ברעג פֿון ים; און
דײן זאמען וועט אַרבן דעם טויער פֿון זײנע פֿינט.

און בענטשן וועלן זיך מיט דײן זאמען אַלע פֿעלקער
פֿון דער ערד, דערפֿאַר וואָס דו האָסט צוגעהערט צו
מײן קול.

און אַברהם האָט זיך אומגעקערט צו זײנע יונגען, און
זײ זײנען אויפֿגעשטאַנען, און זײנען געגאַנגען באַנאַנד
קײן באַר־שָׁבַע. און אַברהם איז געבליבן אין
באַר־שָׁבַע.

און עס איז געווען נאָך די דאָזיקע געשעענישן, איז
אַנגעזאָגט געוואָרן אַברהמען, אזוי צו זאָגן: זע,
מְלָכָה, זי אויך האָט געבאָרן זין צו דײן ברודער
נַחֹר:

עוץ זײן בכור, און בוז זײן ברודער, און קמואַל דעם
פֿאַטער פֿון אָרָם, און

כְּשָׁדוּ, און חֲזוֹו, און פֿלדָשׁוּ, און ידלפֿן, און בתוואל.

און בתוואל האָט געבאָרן רבקה. די דאָזיקע אַכט
האָט מְלָכָה געבאָרן צו נַחֹר, אַברהמס ברודער.

און זײן קעפסווייב וואָס איר נאָמען איז געווען
רְאוּמָה, זי אויך האָט געבאָרן טִבַּח, און גַחַמען, און
תַּחשׁוּ, און מַעֲכָה.

בראשית כג : 23

און דאָס לעבן פֿון שְׂרָהן איז געווען הונדערט און זיבן יאָר און צוואַנציק יאָר; דאָס זינען געווען די יאָרן פֿון שְׂרָהס לעבן.

און שְׂרָה איז געשטאָרבן אין קר־ת־אַרבע, דאָס איז חֶבְרוֹן, אין לאַנד פֿנֶעץ. און אַבְרָהָם איז געקומען צו קלאָגן אויף שְׂרָהן און זי צו באַוויינען.

און אַבְרָהָם איז אויפֿגעשטאַנען פֿון פֿאַר זיין טויטן, און ער האָט גערעדט צו די קינדער פֿון חַת, אַזוי צו זאָגן:

אַ פֿרעמדער אָבער אַ תּוֹשֵׁב בֵּין אֵיךְ בִּי אֵיךְ, גִּיט מִיר אַ קֶבֶר-אֵיִיגנטום בִּי אֵיךְ, און אֵיךְ וועל באַגראָבן מִיין טויטן פֿון פֿאַר מִיר.

האַבן די קינדער פֿון חַת געענטפֿערט אַבְרָהָמען, אים אַזוי צו זאָגן:

הער אונדז צו, מִיין האָר, אַ געטלעכער פֿירשט ביסטו צווישן אונדז; אין דעם געקליבנסטן פֿון אונדזערע קֶבֶרים באַגראָב דִּיין טויטן; קיינער פֿון אונדז וועט נִיט פֿאַרמִידן זיין קֶבֶר פֿון דִּיר, אויף צו באַגראָבן דִּיין טויטן.

איז אַבְרָהָם אויפֿגעשטאַנען, און האָט זיך געבוקט צו דעם פֿאַלק פֿון לאַנד, צו די קינדער פֿון חַת.

און ער האָט צו זיי גערעדט, אַזוי צו זאָגן: אויב עס איז אַינער ווילן צו באַגראָבן מִיין טויטן פֿון פֿאַר מִיר, הערט מִיך צו, און בעט פֿאַר מִיר בִּי עֲפְרוֹן דעם זון פֿון צוחרן,

ער זאָל מִיר געבן די הייל פֿון מַכְפֶּלָה וואָס געהערט צו אים, וואָס אין עק פֿון זיין פֿעלד; אין פֿולן געלט זאָל ער עס מִיר געבן צווישן אֵיךְ פֿאַר אַ קֶבֶר-אֵיִיגנטום.

א וַיְהִי חַיֵּי שְׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים שָׁנֵי חַיֵּי שְׂרָה:

ב וַתָּמָת שְׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבֶּע הוּא חֶבְרוֹן בְּאֶרֶץ פֿנֶעץ וַיָּבֹא אַבְרָהָם לִסְפֹּד לְשָׂרָה וּלְבַכְתָּהּ:

ג וַיָּקָם אַבְרָהָם מֵעַל פָּנָיו מִתּוֹ וַיְדַבֵּר אֶל-בְּנֵי-חַת לֵאמֹר:

ד גִּרְוֹתַי וְשָׁב אֲנֹכִי עִמָּכֶם תָּנוּ לִי אַחֲזֹת-קֶבֶר עִמָּכֶם וְאֶקְבְּרָה מִתִּי מִלְפָּנַי:

ה וַיַּעֲנוּ בְנֵי-חַת אֶת-אַבְרָהָם לֵאמֹר לוֹ:

ו שְׁמַעְנוּ אֲדֹנָי נְשִׂיא אֱלֹהִים אַתָּה בְּתוֹכֵנוּ בְּמִבְחָר קֶבְרֵינוּ קֶבֶר אֶת-מֵתְךָ אִישׁ מִמָּנוּ אֶת-קֶבְרוֹ לֹא-יִכְלָה מִמֶּךָ מִקֶּבֶר מֵתְךָ:

ז וַיָּקָם אַבְרָהָם וַיִּשְׁתַּחוּ לְעַם-הָאָרֶץ לְבְנֵי-חַת:

ח וַיְדַבֵּר אִתָּם לֵאמֹר אִם-יֵישׁ אֶת-נַפְשְׁכֶם לְקַבֵּר אֶת-מֵתִי מִלְפָּנַי שְׁמַעוּנִי וּפְגַעוּ-לִי בְּעַפְרוֹן בֶּן-צֹחַר:

ט וַיִּתֵּן-לִי אֶת-מַעֲרַת הַמַּכְפֶּלָה אֲשֶׁר-לוֹ אֲשֶׁר בִּקְצֵה שְׂדֵהוּ בִּכְסָף מָלָא וַתִּתְּנָה לִי בְּתוֹכְכֶם לַאֲחֻזַּת-קֶבֶר:

י וַעֲפֹרֹן יָשָׁב בְּתוֹךְ בְּנֵי־חַת וַיַּעַן עֲפֹרֹן
הַחֹתִי אֶת־אַבְרָהָם בְּאָזְנֵי בְנֵי־חַת
לְכָל בָּאֵי שַׁעֲר־עִירוֹ לֵאמֹר:

יא לֹא־אֲדֹנִי שָׁמְעִנִי הַשָּׂדֶה נְתַתִּי לָךְ
וְהַמַּעֲרָה אֲשֶׁר־בּוֹ לָךְ נְתַתִּיהָ לְעֵינִי
בְּנֵי־עַמִּי נְתַתִּיהָ לָךְ קִבֵּר מֵתָהּ:

יב וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַבְרָהָם לִפְנֵי עַם הָאָרֶץ:

יג וַיְדַבֵּר אֶל־עֲפֹרֹן בְּאָזְנֵי עַם־הָאָרֶץ
לֵאמֹר אִךְ אִם־אַתָּה לוֹ שָׁמְעִנִי נְתַתִּי
כֶּסֶף הַשָּׂדֶה קַח מִמֶּנִּי וְאִקְבְּרָה
אֶת־מֵתִי שָׁמָּה:

יד וַיַּעַן עֲפֹרֹן אֶת־אַבְרָהָם לֵאמֹר לוֹ:

טו אֲדֹנִי שָׁמְעִנִי אָרֶץ אַרְבַּע מֵאֹת
שָׁקֶל־כֶּסֶף בִּינִי וּבִינָהּ מֵה־הָוָה
וְאֶת־מֵתָהּ קִבֵּר:

טז וַיִּשְׁמַע אַבְרָהָם אֶל־עֲפֹרֹן וַיִּשְׁקַל
אַבְרָהָם לְעֹפְרוֹן אֶת־הַכֶּסֶף אֲשֶׁר דִּבֶּר
בְּאָזְנֵי בְנֵי־חַת אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל
כֶּסֶף עֹבֵר לְסוּחַר:

יז וַיָּקָם שָׂדֶה עֲפֹרֹן אֲשֶׁר בְּמִכְפֶּלָה
אֲשֶׁר לִפְנֵי מֶמְרָא הַשָּׂדֶה וְהַמַּעֲרָה
אֲשֶׁר־בּוֹ וְכָל־הָעֵץ אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה
אֲשֶׁר בְּכָל־גְּבֻלוֹ סָבִיב:

יח לְאַבְרָהָם לְמִקְנָה לְעֵינֵי בְנֵי־חַת בְּכָל
בָּאֵי שַׁעֲר־עִירוֹ:

און עֲפֹרֹן איז געזעסן צווישן די קינדער פֿון חַת;
האָט עֲפֹרֹן דער חַתִּי געענטפֿערט אַבְרָהָם אין די
אויערן פֿון די קינדער פֿון חַת, פֿאַר אַלע איינגייער
אין דעם טויער פֿון זײַן שטאָט, אַזוי צו זאָגן:

ניין, מײַן האָר, הער מײַך צו: דאָס פֿעלד שענק איך
דיר, אויך די הייל וואָס דרינען שענק איך דיר; פֿאַר
די אויגן פֿון די קינדער פֿון מײַן פֿאָלק שענק איך עס
דיר; באַגראָב דײַן טויטן.

האָט אַבְרָהָם זיך געבוקט פֿאַר דעם פֿאָלק פֿון לאַנד,
און ער האָט גערעדט צו עֲפֹרֹנען אין די אויערן פֿון
דעם פֿאָלק פֿון לאַנד, אַזוי צו זאָגן: ווען דו וואָלסט
מײַך נאָר צוהערן! איך גיב דאָס געלט פֿאַרן פֿעלד,
נעם עס פֿון מיר, און איך וועל דאָרטן באַגראָבן מײַן
טויטן.

האָט עֲפֹרֹן געענטפֿערט אַבְרָהָם, אים אַזוי צו
זאָגן:

הער מײַך צו, מײַן האָר, לאַנד אין פֿיר הונדערט שָׁקֶל
זילבער, וואָס איז דאָס צווישן מיר און צווישן דיר?
און דײַן טויטן באַגראָב.

האָט אַבְרָהָם צוגעהערט צו עֲפֹרֹנען, און אַבְרָהָם
האָט אָפּגעווייגן עֲפֹרֹנען דאָס זילבער, וואָס ער האָט
געזאָגט אין די אויערן פֿון די קינדער פֿון חַת, פֿיר
הונדערט שָׁקֶל זילבער, גאַנצבאַר בײַם סוּחַר.

אַזוי איז געבליבן דאָס פֿעלד פֿון עֲפֹרֹנען, וואָס אין
מִכְפֶּלָה, וואָס פֿאַר מֶמְרָא, דאָס פֿעלד מיט דער
הייל וואָס דרינען, און אַלע ביימער וואָס אויפֿן
פֿעלד, וואָס אין זײַן גאַנצן געמאַרק רונד אַרום,

דער איינקויף פֿון אַבְרָהָם, פֿאַר די אויגן פֿון די
קינדער פֿון חַת, פֿאַר אַלע איינגייער אין דעם טויער
פֿון זײַן שטאָט.

יט וְאַחֲרֵי־כֵן קָבַר אַבְרָהָם אֶת־שָׂרָה
אִשְׁתּוֹ אֶל־מַעְרַת שְׂדֵה הַמַּכְפֵּלָה
עַל־פְּנֵי מַמְרָא הוּא חֶבְרוֹן בְּאֶרֶץ
כְּנָעַן:

און דערנאך האָט אברהם באַגראָבן זײַן ווייב שרה
אין דער הייל פֿון דעם פֿעלד פֿון מכפֿלה פֿאַר
ממרא, דאָס איז חֶבְרוֹן, אין לאַנד כְּנָעַן.

כ וַיָּקָם הַשָּׂדֶה וְהַמַּעְרָה אֲשֶׁר־בוֹ
לְאַבְרָהָם לְאַחֲזֹת־קָבֶר מֵאֵת בְּנֵי־חֵת:

אַזוי איז געבליבן דאָס פֿעלד, און די הייל וואָס
דרינען, בײַ אברהמען פֿאַר אַ קבר-אייגנטום, פֿון די
קינדער פֿון חֵת.

בראשית כד : 24

און אברהם איז געוואָרן אַלט און באַטאַגט; און גאָט האָט געבענטשט אברהמען מיט אַלצדינג.

האָט אברהם געזאָגט צו זײַן קנעכט, דעם עלטסטן פֿון זײַן הויז, וואָס האָט געוועלטיקט איבער אַלץ וואָס ער האָט געהאַט: טו, איך בעט דיר, דײַן האַנט אונטער מײַן דיר,

און איך וועל דיר באַשווערן בײַ יהוה דעם גאָט פֿון הימל און דעם גאָט פֿון דער ערד, אַז דו זאָלסט נישט נעמען אַ ווייב פֿאַר מײַן זון פֿון די טעכטער פֿון דעם פֿנעני וואָס איך זײַ צווישן אים.

נייערט צו מײַן לאַנד און צו מײַן אָפּשטאַם זאָלסטו גיין, און נעמען אַ ווייב פֿאַר מײַן זון, פֿאַר יצחק.

האָט דער קנעכט צו אים געזאָגט: טאָמער וועט די פֿרוי נישט וועלן גיין נאָך מיר אין דעם היגן לאַנד; זאָל איך נישט אַנדערש אומקערן דײַן זון צו דעם לאַנד וואָס דו ביסט פֿון דאָרטן אַרויסגעגאַנגען?

האָט אברהם צו אים געזאָגט: היט דיר, זאָלסט נישט אומקערן מײַן זון אַהין.

יהוה דער גאָט פֿון הימל, וואָס האָט מיר אַרויסגענומען פֿון דעם הויז פֿון מײַן פֿאָטער, און פֿון דעם לאַנד פֿון מײַן געבורט, און וואָס האָט צו מיר גערעדט, און וואָס האָט מיר געשוואָרן, אַזוי צו זאָגן: צו דײַן זאַמען וועל איך געבן דאָס דאָזיקע לאַנד — ער וועט שיקן זײַן מלאַך דיר פֿאַרויס, און וועסט קריגן אַ ווייב פֿאַר מײַן זון פֿון דאָרטן.

און אויב די פֿרוי וועט נישט וועלן גיין נאָך דיר, וועסטו זײַן פֿריי פֿון דער דאָזיקער שבועה מײַנער; אָבער זאָלסט נישט אומקערן מײַן זון אַהין.

א וַאֲבִרְהֶם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַיהוָה בֵּרַךְ אֶת־אַבְרָהָם בְּכָל:

ב וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל־עֲבָדָיו זָקֵן בֵּיתוֹ הַמִּשְׁל בְּכָל־אַשְׁרֵלֹו שְׁיִם־נָא יִדְּךָ מִתַּחַת יָרְכִי:

ג וַאֲשַׁבְּיעָךָ בַּיהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֱלֹהֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא־תִקַּח אִשָּׁה לְבָנִי מִבְּנוֹת הַפְּנִיעֵנִי אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ:

ד כִּי אֶל־אַרְצִי וְאֶל־מוֹלְדֹתַי תֵּלֶךְ וְלִקְחַתָּ אִשָּׁה לְבָנִי לִיצְחָק:

ה וַיֹּאמֶר אֵלָיו הָעֶבֶד אוֹלִי לֹא־תֵאבְּהָ הָאִשָּׁה לָלֶכֶת אַחֲרִי אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת הִהְשִׁיב אָשִׁיב אֶת־בְּנִךְ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־יֵצְאֶתָ מִשָּׁם:

ו וַיֹּאמֶר אֵלָיו אַבְרָהָם הַשְּׁמֶר לְךָ פֶּן־תָּשִׁיב אֶת־בְּנִי שָׁמָּה:

ז יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר לָקַחְנִי מִבֵּית אָבִי וּמֵאָרֶץ מוֹלְדֹתַי וְאֲשֶׁר דִּבֶּר־לִי וְאֲשֶׁר נִשְׁבַּע־לִי לֵאמֹר לְזַרְעָךָ אֶתֵּן אֶת־הָאָרֶץ הַזֹּאת הוּא יִשְׁלַח מְלָאָכּוֹ לִפְנֶיךָ וְלִקְחַתָּ אִשָּׁה לְבָנִי מִשָּׁם:

ח וְאִם־לֹא תֵאבְּהָ הָאִשָּׁה לָלֶכֶת אַחֲרַיָּךְ וְנָקִיתָ מִשְׁבַּעְתִּי זֹאת רַק אֶת־בְּנִי לֹא תָשִׁיב שָׁמָּה:

ט וַיִּשָּׁם הָעֶבֶד אֶת־יָדוֹ תַּחַת יָרֵךְ
אֲבִרָהָם אֲדֹנָיו וַיִּשְׁבַּע לוֹ עַל־הַדָּבָר
הַזֶּה:

י וַיִּקַּח הָעֶבֶד עֲשָׂרָה גַמְלִים מִגְמְלֵי
אֲדֹנָיו וַיִּלְךָ וְכָל־טוֹב אֲדֹנָיו בְּיָדוֹ וַיָּקָם
וַיִּלְךָ אֶל־אָרֶם נְהָרִים אֶל־עִיר נַחֲוֹר:

יא וַיְבִרֵךְ הַגְּמָלִים מַחוּץ לָעִיר אֶל־בָּאֵר
הַמַּיִם לַעֵת עָרֵב לַעֵת צֹאת הַשָּׁאֵבֶת:

יב וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנֵי אֲבִרָהָם
הַקְּרָה־נָּא לִפְנֵי הַיּוֹם וַעֲשֵׂה־חֶסֶד עִם
אֲדֹנֵי אֲבִרָהָם:

יג הִנֵּה אֲנֹכִי נֹצֵב עַל־עֵין הַמַּיִם וּבְנוֹת
אֲנָשֵׁי הָעִיר יֵצְאוּ לְשָׂאֵב מַיִם:

יד וְהָיָה הַנֶּעֱרָר אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֵי הַטִּיבָא
כַּדָּף וְאִשְׁתָּהּ וְאִמְרָה שְׁתֵּה
וְגַם־גְּמָלֶיךָ אִשְׁקָה אֹתָהּ הַכֹּחֶת
לְעִבְדְּךָ לְיִצְחָק וְבָהּ אֲדַע כִּי־עָשִׂיתָ
חֶסֶד עִם־אֲדֹנֵי:

טו וַיְהִי־הוּא טָרֵם כָּלָה לְדַבֵּר וְהָיָה
רַבְּקָה יֵצְאת אֲשֶׁר יִלְדָּה לְבָתוּאֵל
בֶּן־מִלְכָּה אִשְׁתִּי נַחֲוֹר אָחִי אֲבִרָהָם
וְכִדָּה עַל־שִׁכְמָהּ:

טז וְהַנֶּעֱרָר טִבַּת מִרְאָה מֵאֵד בְּתוּלָה
וְאִישׁ לֹא יִדְעָה וַתֵּרֶד הָעֵינָה וַתִּמְלֵא
כִדָּה וַתַּעַל:

יז וַיֵּרֶץ הָעֶבֶד לְקִרְאָתָהּ וַיֹּאמֶר
הַגְּמִיאֵנִי נָא מִעֵט־מַיִם מִכִּידָךְ:

הָאֵט דער קנעכט געטאָן זיין האָנט אונטער דעם דיך
פֿון זיין האַר אברהמען, און ער האָט אים געשוואָרן
אויף דער דאָזיקער זאך.

און דער קנעכט האָט גענומען צען קעמלען פֿון די
קעמלען פֿון זיין האַר, און איז אוועקגעגאַנגען מיט
אַלעם בעסטן פֿון זיין האַר אין זיין האָנט; און ער איז
אויפֿגעשטאַנען, און איז געגאַנגען קיין אַרם־נהר־ים,
צו דער שטאָט פֿון נחור.

און ער האָט געמאַכט קניען די קעמלען אויסן שטאָט
בײַם ברונעם וואַסער, אין אוונט־צײַט, אין דער צײַט
וואָס די שעפּערנס גייען אַרויס.

און ער האָט געזאָגט: יהוה, גאָט פֿון מײַן האַר
אברהמען, שיק מיר צו היינט, איך בעט דיך, אַ
טראַף, און טו חסד מיט מײַן האַר אברהמען.

אָט שטיי איך בײַם קוואַל וואַסער, און די טעכטער
פֿון די שטאָטלײַט קומען אַרויס שעפּן וואַסער;

זאָל זײַן, אַז די מיידל וואָס איך וועל צו איר זאָגן:
»בײַג אײַן, איך בעט דיך, דײַן קרוג, און לאָמִיך
טרינקען«, און זי וועט זאָגן: »טרינק, און אויך דײַנע
קעמלען וועל איך אַנטרינקען«, האָסטו זי באַשערט
פֿאַר דײַן קנעכט יצחק, און דערמיט וועל איך וויסן
אַז דו האָסט געטאָן חסד מיט מײַן האַר.

און עס איז געווען, איידער נאָך ער האָט געענדיקט
רעדן, ערשט רבקה קומט אַרויס — די וואָס איז
געבאָרן געוואָרן בײַ בתוואַל דעם זון פֿון מִלְכָּה, דער
ווייב פֿון נחור, אברהמס ברודער — מיט איר קרוג
אויף איר אַקסל.

און די מיידל איז געווען זייער שיין פֿון אויסזען, אַ
יונגפֿרוי וואָס קיין מאַן האָט נאָך זי נישט געקענט; און
זי האָט אַראָפּגענידערט צום קוואַל, און האָט
אַנגעפֿילט איר קרוג, און איז אַרויפֿגעקומען.

איז דער קנעכט איר געלאָפֿן אַנטקעגן, און האָט
געזאָגט: לאָז מיר אַ זופּ טאָן, איך בעט דיך, אַ ביסל
וואַסער פֿון דײַן קרוג.

יח וַתֹּאמֶר שְׁתֵּה אֶדְנִי וּתְמַהֵר וּתְרֹד
כְּדָה עַל־יָדָהּ וּתְשַׁקְּהוּ:

יט וּתְכַל לְהִשְׁקָתוֹ וַתֹּאמֶר גַּם לְגַמְלִיךָ
אֶשְׁאָב עַד אִם־כָּלוּ לְשֵׁתָת:

כ וּתְמַהֵר וּתְעַר כְּדָה אֶל־הַשִּׁקָּת וּתְרֹץ
עוֹד אֶל־הַבָּאָר לְשָׂאב וּתְשָׂאב
לְכָל־גַּמְלִיו:

כא וְהָאִישׁ מִשְׁתָּאָה לָּהּ מִחֲרִישׁ לְדַעַת
הַהֲצִלִיחַ יְהוָה דְּרָכּוֹ אִם־לֹא:

כב וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלוּ הַגַּמְלִים לְשֵׁתוֹת
וַיִּקַּח הָאִישׁ נָזֶם זָהָב בְּקַע מִשְׁקָלוֹ
וּשְׁנֵי צְמִידִים עַל־יָדָיָהּ עֲשָׂרָה זָהָב
מִשְׁקָלָם:

כג וַיֹּאמֶר בֶּת־מִי אַתְּ הַגִּידִי נָא לִי הֵי־שֵׁ
בֵּית־אָבִיךָ מְקוֹם לָנוּ לָלִין:

כד וַתֹּאמֶר אֵלָיו בֶּת־בְּתוּאֵל אֲנֹכִי
בֶן־מִלְכָּה אֲשֶׁר יְלָדָהּ לְנַחֲוֹר:

כה וַתֹּאמֶר אֵלָיו גַּם־תָּבֵן גַּם־מִסְּפוּא רַב
עִמָּנוּ גַם־מְקוֹם לָלוֹן:

כו וַיִּקַּד הָאִישׁ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה:

כז וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי אֶדְנִי
אֲבָרְהָם אֲשֶׁר לֹא־עָזַב חֶסְדּוֹ וְאַמְתּוֹ
מִעַם אֶדְנִי אֲנֹכִי בַּדֶּרֶךְ נַחֲנִי יְהוָה
בֵּית אָחִי אֶדְנִי:

כח וּתְרֹץ הַנַּעֲרָה וּתְגַד לְבֵית אִמָּהּ
כְּדֹבְרִים הָאֵלֶּה:

הָאֵט זי געזאָגט: טרינק מִיין האַר; און זי האָט אויף
גיך אַראָפּגעלאָזט איר קרוג אויף איר האַנט, און
הָאֵט אים געגעבן טרינקען.

און אַז זי האָט געענדיקט אים געבן טרינקען, האָט זי
געזאָגט: אויך פֿאַר דינע קעמלען וועל איך אָנשעפּן,
ביז זיי האָבן געענדיקט טרינקען.

און זי האָט אויף גיך אויסגעליידיקט איר קרוג אין
דער קאַריטע, און איז ווידער געלאָפֿן צום ברונעם
אָנשעפּן, ביז זי האָט אָנגעשעפּט פֿאַר אַלע זיינע
קעמלען.

און דער מאַן קוקט זי אָן שווינגעדיק, צו וויסן אויב
גאָט האָט באַגליקט זיין וועג אָדער ניט.

און עס איז געווען, ווי די קעמלען האָבן געענדיקט
טרינקען, אַזוי האָט דער מאַן גענומען אַ גילדערנעם
נאַזרינג וואָס זיין וואָג איז געווען אַ בקע, און צוויי
אַרעמבענדער פֿאַר אירע הענט, וואָס זייער וואָג איז
געווען צען גאלדשטיק.

און ער האָט געזאָגט: וועמעס טאָכטער ביסטו? זאָג
מיר, איך בעט דיך, איז דאָ אין דיין פֿאָטערס הויז אַן
אַרט פֿאַר אונדז צום נעכטיקן?

הָאֵט זי צו אים געזאָגט: איך בין די טאָכטער פֿון
בְּתוּאֵל דעם זון פֿון מִלְכָּה, וואָס זי האָט געבאָרן
נַחֲוֹר.

און זי האָט צו אים געזאָגט: אי שטרוי אי פוטער אַ
סך איז דאָ ביי אונדז, אי אַן אַרט צום נעכטיקן.

הָאֵט דער מאַן זיך גענישט און זיך געבוקט צו גאָט.

און ער האָט געזאָגט: געלויבט איז יְהוָה דער גאָט
פֿון מִיין האַר אַבְרָהָם, וואָס האָט ניט פֿאַרלאָזן זיין
חֶסֶד און זיין טריישאַפֿט צו מִיין האַר; מִיך האָט גאָט
געפֿירט אויף דעם וועג צו דעם הויז פֿון מִיין האַרס
ברידער.

און די מיידל איז געלאָפֿן, און האָט דערציילט אין
איר מוטערס הויז די דאָזיקע זאַכן.

כט וְלִרְבֵּקָה אָח וְשִׁמּוֹ לָבֶן וַיִּרְץ לָבֶן
אֶל־הָאִישׁ הַחוּצָה אֶל־הָעֵין:

און רבקה האָט געהאַט אַ ברודער וואָס זיין נאָמען
איז געווען לָבֶן; איז לָבֶן אַרויסגעלאָפֿן צו דעם מאַן
דרויסן צום קוואַל.

ל וַיְהִי כִּרְאֹת אֶת־הַנָּזִם וְאֶת־הַצַּמְדִּים
עַל־יְדֵי אָחִיתוֹ וְכִשְׁמָעוֹ אֶת־דְּבָרֵי
רְבֵּקָה אָחִיתוֹ לֵאמֹר כֹּה־דָבַר אֵלַי
הָאִישׁ וַיָּבֹא אֶל־הָאִישׁ וְהִנֵּה עֹמֵד
עַל־הַגְּמָלִים עַל־הָעֵין:

און עס איז געווען, ווי ער האָט דערזען דעם נאָזרינג,
און די אַרעמבענדער אויף די הענט פֿון זיין
שוועסטער, און ווי ער האָט געהערט די ווערטער פֿון
זיין שוועסטער רבקה, אַזוי צו זאָגן: אַזוי און אַזוי
האָט דער מאַן צו מיר גערעדט — איז ער געקומען
צו דעם מאַן ווי ער שטייט בײַ די קעמלען לעבן
קוואַל,

לא וַיֹּאמֶר בּוֹא בְּרוּךְ יְהוָה לָמָּה תַעֲמִיד
בַּחוּץ וְאַנְכִי פְּנִיתִי הַבַּיִת וּמִקוֹם
לְגַמְלִים:

און ער האָט געזאָגט: קום, געבענטשטער פֿון גאָט,
פֿאַר וואָס שטייסטו דרויסן? איך האָב דאָך
אויפֿגעראַמט דאָס הויז, און אַן אָרט פֿאַר די
קעמלען.

לב וַיָּבֹא הָאִישׁ הַבִּיטָה וַיִּפְתַּח הַגְּמָלִים
וַיִּתֵּן תָּבֶן וּמִסְפּוֹא לְגַמְלִים וּמִים
לְרֹחַץ רִגְלָיו וְרִגְלֵי הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר
אִתּוֹ:

איז דער מאַן אַרײַנגעגאַנגען אין הויז; און ער האָט
אָפּגעבונדן די קעמלען, און האָט דערלאָנגט שטרוי
און פֿוטער פֿאַר די קעמלען, און וואָסער צו וואַשן
זײַנע פֿיס, און די פֿיס פֿון די מענטשן וואָס מיט אים.

לג וַיִּישָׁם וַיִּישָׁם לִפְנֵי לְאַכֹּל וַיֹּאמֶר לֹא
אֲכַל עַד אִם־דִּבַּרְתִּי דְּבָרֵי וַיֹּאמֶר
דִּבֶּר:

און עס איז געשטעלט געוואָרן פֿאַר אים צום עסן,
אַבער ער האָט געזאָגט: איך וועל ניט עסן, ביז איך
האָב גערעדט מײַנע רייד. האָט ער געזאָגט: רעד.

לד וַיֹּאמֶר עֲבַד אַבְרָהָם אָנְכִי:

האָט ער געזאָגט: דער קנעכט פֿון אַבְרָהָם בין איך.

לה וַיְהִי בֵּרוּךְ אֶת־אֲדֹנִי מְאֹד וַיִּגְדֹּל
וַיִּתֵּן־לוֹ צֹאן וּבָקָר וְכֶסֶף וְזָהָב וְעַבְדָּם
וְשִׁפְחֹת וּגְמָלִים וְחֲמָרִים:

און גאָט האָט זייער געבענטשט מײַן האַר, און ער
איז געוואָרן רײַך; און ער האָט אים געגעבן שאָף און
רינדער, און זילבער און גאָלד, און קנעכט און
דינסטן, און קעמלען און אייזלען.

לו וַתֵּלֶד שָׂרָה אִשְׁתּוֹ אֲדֹנִי בֶן לְאֲדֹנִי
אַחֲרֵי זִקְנָתָהּ וַיִּתֵּן־לוֹ
אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ:

און שָׂרָה, מײַן האַרס ווייב, האָט געבאָרן אַ זון צו
מײַן האַר אויף איר עלטער; און ער האָט אים
אוועקגעגעבן אַלץ וואָס ער האָט געהאַט.

לז וַיִּשְׁבַּעַנִי אֲדֹנִי לֵאמֹר לֹא־תִקַּח אִשָּׁה
לְבָנִי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אָנְכִי יֹשֵׁב
בְּאֶרְצוֹ:

און מײַן האַר האָט מײַך באַשוואָרן, אַזוי צו זאָגן:
זאָלסט ניט נעמען אַ ווייב פֿאַר מײַן זון פֿון די
טעכטער פֿון דעם כְּנַעֲנִי וואָס איך זײַ אין זײַן לאַנד.

לח אַם־לֹא אֶל־בֵּית־אָבִי תֵּלֶךְ
וְאֶל־מִשְׁפַּחְתִּי וְלִקְחַתָּ אִשָּׁה לְבָנִי:

לט וְאָמַר אֶל־אֲדֹנָי אֱלֹהֵי לֹא־תֵּלֶךְ הָאִשָּׁה
אַחֲרַי:

מ וַיֹּאמֶר אֵלָי יְהוָה אֲשֶׁר־הִתְּהַלֵּכְתִּי
לִפְנָיו יִשְׁלַח מַלְאָכּוֹ אִתּוֹ וְהִצְלִיחַ
דַּרְכּוֹ וְלִקְחַתָּ אִשָּׁה לְבָנִי מִמִּשְׁפַּחְתִּי
וּמִבֵּית אָבִי:

מא אַז תִּנָּקֶה מֵאֻלְתִּי כִּי תָבוֹא
אֶל־מִשְׁפַּחְתִּי וְאִם־לֹא יִתְּנוּ לָךְ וְהָיִיתָ
נָקִי מֵאֻלְתִּי:

מב וְאַבְאֵ הַיּוֹם אֶל־הָעֵין וְאָמַר יְהוָה
אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם אִם־יִשְׁדָּנָא
מִצְּלִיחַ דַּרְכֵּי אֲשֶׁר אָנֹכִי הֵלֶךְ עָלֶיהָ:

מג הִנֵּה אָנֹכִי נֹצֵב עַל־עֵין הַמַּיִם וְהָיָה
הָעֲלָמָה הַיְצִאתָ לְשָׂאב וְאִמְרָתִי
אֵלֶיהָ הִשְׁקִינִי־נָא מְעַט־מַיִם מִכֶּדֶף:

מד וְאִמְרָה אֵלָי גַּם־אַתָּה שְׂתֵּה וְגַם
לְגַמְלֶיךָ אֲשָׂאב הוּא הָאִשָּׁה
אֲשֶׁר־הִכִּיתָ יְהוָה לְבֶן־אֲדֹנָי:

מה אֲנִי טָרִם אֲכַלָּה לְדַבֵּר אֶל־לְבִי וְהִנֵּה
רִבְקָה יֵצֵאת וְכֹדֶה עַל־שִׂכְמָהּ וְתוֹרֵד
הָעֵינָה וְתִשָּׂאב וְאָמַר אֵלֶיהָ הִשְׁקִינִי
נָא:

מו וְתִמְהַר וְתוֹרֵד כֹּדֶה מֵעָלֶיהָ וְתֹאמַר
שְׂתֵּה וְגַם־גַּמְלֶיךָ אֲשָׁקֶה וְאִשָּׁתִּי וְגַם
הַגַּמְלִים הִשְׁקַתָּה:

ניט אַנדערש נאָר צו מײַן פֿאַטערס הויז זאָלסטו גיין,
און צו מײַן משפּחה, און נעמען אַ ווייב פֿאַר מײַן זון.

האָב איך געזאָגט צו מײַן האָר: טאָמער וועט די פֿרוי
ניט וועלן גיין מיט מיר?

האָט ער צו מיר געזאָגט: יהוה וואָס איך בין
געגאַנגען פֿאַר אים, וועט שיקן זײַן מלאַך מיט דיר,
און וועט באַגליקן דײַן וועג, און וועסט קריגן אַ ווייב
פֿאַר מײַן זון, פֿון מײַן משפּחה און פֿון מײַן פֿאַטערס
הויז.

דענצמאָל וועסטו פֿרײַ זײַן פֿון מײַן שבועה, אַז דו
וועסט קומען צו מײַן משפּחה; און אויב זײַ וועלן
דיר ניט געבן, וועסטו אויך פֿרײַ זײַן פֿון מײַן שבועה.

בין איך געקומען הײַנט צום קוואַל, און האָב
געזאָגט: יהוה, גאָט פֿון מײַן האָר אַבְרָהָמען, אויב דו
וויילסט, איך בעט דיר, באַגליקן מײַן וועג וואָס איך
גיי אויף אים:

אַט שטיי איך בײַם קוואַל וואָסער; און עס זאָל זײַן,
אַז די מײַדל וואָס קומט אַרויס שעפּן, און איך וועל
זאָגן צו איר: «גיב מיר טרינקען, איך בעט דיר, אַ
ביסל וואָסער פֿון דײַן קרוג»,

און זי וועט זאָגן צו מיר: «אי דו טרינק, אי פֿאַר
דײַנע קעמלען וועל איך אָנשעפּן», זאָל זי זײַן די
ווייב, וואָס גאָט האָט באַשערט פֿאַר מײַן האָרס זון.

מז וְאֶשְׁאַל אֶתְּהָ וְאֹמַר בְּתַמִּי אֶתְּ
וְתֹאמַר בְּתִבְתּוּאֵל בְּוִנְחֹר אֲשֶׁר
יִלְדֶּה-לּוֹ מִלֶּכָּה וְאִשִּׁם הַנָּזִם
עַל-אִפֹּה וְהַצְמִידִים עַל-יָדֶיהָ:

מח וְאֶקַּד וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה וְאֶבְרַךְ
אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵי אֲדֹנִי אֲבִרְהֶם אֲשֶׁר
הִנְחֵנִי בְּדֶרֶךְ אֲמַת לְקַחַת
אֶת-בֵּת-אָחִי אֲדֹנִי לְבָנוֹ:

מט וְעַתָּה אִם-יִשְׁכֶּם עֲשִׂים חֶסֶד וְאֲמַת
אֶת-אֲדֹנִי הַגִּידוּ לִי וְאִם-לֹא הַגִּידוּ לִי
וְאִפְּנֶה עַל-יָמִין אוֹ עַל-שְׂמָאל:

נ וַיַּעַן לָבָן וּבְתוּאֵל וַיֹּאמְרוּ מִיְּהוָה יֵצֵא
הַדָּבָר לֹא נוֹכַל דְּבַר אֱלֹהֵי רַע
אוֹ-טוֹב:

נא הִנֵּה-רִבְקָה לְפָנֶיךָ קַח וְלֶךְ וְתָהִי
אִשָּׁה לְבֶן-אֲדֹנֶיךָ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה:

נב וַיְהִי כַּאֲשֶׁר שָׁמַע עֶבֶד אֲבִרְהֶם
אֶת-דְּבָרֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה לַיהוָה:

נג וַיּוֹצֵא הָעֶבֶד כְּלֵי-כֶסֶף וְכָלִי זָהָב
וּבִגְדִים וַיִּתֵּן לְרִבְקָה וּמַגְדָּנָתָהּ
לְאָחִיהָ וּלְאִמָּהּ:

נד וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ הוּא וְהָאֲנָשִׁים
אֲשֶׁר-עִמּוֹ וַיְלִינוּ וַיִּקְוֹמוּ בִּבְקָר וַיֹּאמֶר
שְׁלַחְנִי לְאֲדֹנִי:

נה וַיֹּאמֶר אָחִיהָ וְאִמָּהּ תֵּשֵׁב הַנֶּעֱרָ
אִתָּנוּ יָמִים אוֹ עָשׂוֹר אַחֵר תֵּלָךְ:

הָאָב אֵיךְ זֵי גַעֲפֶרְעִגֵט און הָאָב גַעזאָגט: וועמעס
טאַכטער ביסטו? הָאָט זֵי גַעזאָגט: דִי טאַכטער פֿון
בְּתוּאֵל דַעם זון פֿון נְחֹר, וואָס מִלְכָּה הָאָט גַעבֶאָרן
צו אים. און אֵיךְ הָאָב אָנגעטאָן דַעם נאָזרינג אויף
איר נאָז, און דִי אַרעמבענדער אויף אירע הענט.

און אֵיךְ הָאָב מִיך גַענִיגט און מִיך גַעבֹקט צו יְהוָה,
און אֵיךְ הָאָב גַעלויבט יְהוָה דַעם גאָט פֿון מִינן הָאָר
אַב־הַמֶּעַן, וואָס הָאָט מִיך גַעפִירט אויפֿן רִיכְטִיקן
וועג צו קריגן דִי טאַכטער פֿון מִינן הָאָרס אָן
אייגענעם פֿאַר זיין זון.

און אַצונד, אויב איר ווילט טאָן אַ חסד און אַ
טרישטאַפֿט מיט מִינן הָאָר, זאָגט מיר; און אויב ניט,
זאָגט מיר; און אֵיךְ וועל מִיך קערן אויף רַעכטס
אַדער אויף לינקס.

הָאָט גַעענטפֿערט לָבָן און בְּתוּאֵל, און זיי הָאָבן
גַעזאָגט: דִי זאַך איז אַרויס פֿון גאָט; מיר קענען ניט
רעדן צו דיר שלעכטס אַדער גוטס.

אַט איז רבקה פֿאַר דיר, נַעם און גיי, און זאָל זֵי זיין
אַ ווייב צו דַעם זון פֿון דִינן הָאָר, אַזוי ווי גאָט הָאָט
גַערעדט.

און עס איז גַעווען, ווי דער קנַעכט פֿון אַב־הַמֶּעַן
הָאָט גַעהערט זייערע ווערטער, אַזוי הָאָט ער זיך
גַעבֹקט צו דער ערד פֿאַר גאָט.

און דער קנַעכט הָאָט אַרויסגענומען זילבערנע זאַכן,
און גילדערנע זאַכן, און קליידער, און גַעגעבן רבקה;
אויך איר ברודער און איר מוטער הָאָט ער גַעגעבן
טַייערע מתנות.

און זיי הָאָבן גַעגעסן און גַעטרונקען, ער און דִי
מַענטשן וואָס מיט אים; און זיי הָאָבן
איבערגעגעבן שטאַנען אין
דער פֿרי, און ער הָאָט גַעזאָגט: שיקט מִיך אַוועק צו
מִינן הָאָר.

הָאָט גַעזאָגט איר ברודער און איר מוטער: זאָל דִי
מִידל בלִיבן בִּי אונדז אַ יאָר אַדער צען חדשים,
דערנאָך וועט זֵי גיין.

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־תַּאֲחֶרֶוּ אֹתִי וַיהוָה
הַצִּלִּיחַ דַּרְכֵי שְׁלֹחֹנִי וְאֶלְכָה לְאֹדְנִי:

הָאָט ער צו זיי געזאָגט: האַלט מיך ניט אויף, אַז
גאָט האָט באַגליקט מײַן וועג. שיקט מיך אַוועק, און
לאַמיר גיין צו מײַן האַר.

וַיֹּאמְרוּ נִקְרָא לְנֶעֱר וְנִשְׁאַלָהּ
אֶת־פִּיהָ:

האָבן זיי געזאָגט: מיר וועלן רופֿן די מיידל, און מיר
וועלן פֿרעגן איר מויל.

וַיִּקְרָאוּ לְרַבֵּקָה וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ הִתְלַכִּי
עִם־הָאִישׁ הַזֶּה וְתֹאמַר אֵלָיו:

האָבן זיי גערופֿן רבקה, און האָבן צו איר געזאָגט:
ווילסטו גיין מיט דעם דאָזיקן מאַן? האָט זי געזאָגט:
איך וויל גיין.

וַיִּשְׁלַחוּ אֶת־רַבֵּקָה אַחֲתָם
וְאֶת־מִנְקֵתָהּ וְאֶת־עֶבֶד אַבְרָהָם
וְאֶת־אֲנָשָׁיו:

האָבן זיי אַרויסבאַלייט זייער שוועסטער רבקה, און
איר אַם, און אַברהם'ס קנעכט, און זײַנע מענטשן.

וַיְבָרְכוּ אֶת־רַבֵּקָה וַיֹּאמְרוּ לָהּ אַחֲתָנוּ
אֵת הָיִי לְאֵלֶיךָ רַבֵּבָה וַיִּירָשׁ זֶרְעֶךָ
אֵת שְׂעַר שְׂנָאָיו:

און זיי האָבן געבענטשט רבקה, און האָבן צו איר
געזאָגט: אונדזער שוועסטער, דו ווער טויזנטער מאַל
צען טויזנט, און דײַן זאָמען זאָל אַרבן דעם טויער פֿון
זײַנע פֿײַנט.

וּתְקַם רַבֵּקָה וְנִעְרַתֶּיהָ וְתִרְכַּבְנָה
עַל־הַגְּמֵלִים וְתִלְכְּנָה אַחֲרֵי הָאִישׁ
וַיִּקַּח הָעֶבֶד אֶת־רַבֵּקָה וַיֵּלֶךְ:

און רבקה איז אויפֿגעשטאַנען מיט אירע מיידלעך,
און זיי האָבן זיך אַרויפֿגעזעצט אויף די קעמלען, און
זײַנען געגאַנגען נאָך דעם מאַן. און דער קנעכט האָט
גענומען רבקה, און איז אַוועקגעגאַנגען.

וַיִּצְחָק בָּא מִבּוֹא בְּאֵר לַחֵי רֹאִי וְהוּא
יֹשֵׁב בְּאֶרֶץ הַנָּגֶב:

און יצחק איז אָנגעקומען פֿון וווּ מע גייט קיין
באַר-לַחֵי־רֹאִי, וואָרום ער איז געזעסן אין לאַנד פֿון
דֶּרום —

וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשׁוּחַ בִּשְׂדֵה לְפָנוֹת עָרֵב
וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה גְמֵלִים בָּאִים:

און יצחק איז אַרויסגעגאַנגען זיך דורכצוגיין אין
פֿעלד אַקעגן אָוונט — האָט ער אויפֿגעהויבן זײַנע
אויגן און האָט אַ קוק געטאָן, ערשט קעמלען קומען
אַן.

וְתִשָּׂא רַבֵּקָה אֶת־עֵינֶיהָ וְתִרְא
אֶת־יִצְחָק וְתִפֹּל מֵעַל הַגְּמֵל:

און רבקה האָט אויפֿגעהויבן אירע אויגן, און האָט
דערזען יצחק, און זי האָט זיך אַראָפֿגעלאָזט פֿון
קעמל.

וְתֹאמַר אֶל־הָעֶבֶד מִי־הָאִישׁ הַלֹּזָה
הַהִלֵּךְ בִּשְׂדֵה לְקִרְאֹתֵנוּ וַיֹּאמַר
הָעֶבֶד הוּא אֲדֹנִי וְתִקַּח הַצִּעִיר
וְתִתְּכֶם:

און זי האָט געזאָגט צו דעם קנעכט: ווער איז יענער
מאַן וואָס גייט אין פֿעלד אונדז אַנטקעגן? האָט דער
קנעכט געזאָגט: דאָס איז מײַן האַר. האָט זי גענומען
דעם שלײַער, און האָט זיך פֿאַרדעקט.

סו וַיִּסְפֹּר הָעֶבֶד לְיִצְחָק אֵת כָּל־הַדְּבָרִים און דער קנעכט האָט דערציילט יצחקן אַלע זאַכן וואָס ער האָט געטאָן. אַזֶּר עָשָׂה:

און יצחק האָט זי אַרײַנגעבראַכט אין דעם געצעלט פֿון זײַן מוטער שׂרהן. און ער האָט גענומען רבקהן, און זי איז אים געוואָרן פֿאַר אַ ווייב; און ער האָט זי ליב געהאַט. און יצחק האָט זיך געטרייסט נאָך זײַן מוטער.

סז וַיְבָאֵה יִצְחָק הָאֵלֶּלָה שָׂרָה אִמּוֹ וַיִּקַּח אֶת־רַבְּקָה וּתְהִי־לוֹ לְאִשָּׁה וַיֵּאָהֲבָהּ וַיִּנָּחֶם יִצְחָק אַחֲרֵי אִמּוֹ:

בראשית כה : 25

- א וַיִּסַּף אַבְרָהָם וַיִּקַּח אִשָּׁה וְשָׁמָּה
קְטוּרָה:
און אברהם האט ווידער גענומען אַ ווייב, און איר
נאָמען איז געווען קטורה.
- ב וַתֵּלֶד לוֹ אֶת־זִמְרֹן וְאֶת־יִקְשָׁן
וְאֶת־מֶדֶן וְאֶת־מֶדִין וְאֶת־יִשְׁבָּק
וְאֶת־שׁוּחַ:
און זי האט אים געבאָרן זמֶרנען, און יִקשָנען, און
מֶדנען, און מֶדינען, און יִשבֶקן, און שוּחַ.
- ג וַיִּקְשֵׁן יֵלֶד אֶת־שָׁבָא וְאֶת־דִּדָן וּבְנֵי
דִּדָן הָיוּ אַשּׁוּרִים וְלִטְוּשִׁים וְלָאֳמִים:
און יִקשֵׁן האט געבאָרן שָבָא, און דִּדָנען. און די
קינדער פֿון דִּדָנען זײנען געווען אַשּׁוּרִים, און לִטְוּשִׁים,
און לָאֳמִים.
- ד וּבְנֵי מֶדִין עֵיפָה וְעֶפְרָה וְחִנֹּךְ וַאֲבִידָע
וְאַלְדָּעָה כָּל־אֵלֶּה בְנֵי קְטוּרָה:
און די זין פֿון מֶדינען זײנען געווען: עֵיפָה, און עֶפְרָה,
און חִנֹּךְ, און אַבִידָע, און אַלְדָּעָה, די אַלע זײנען
געווען די קינדער פֿון קטורה.
- ה וַיָּתֵן אַבְרָהָם אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ
לְיִצְחָק:
און אברהם האט אַוועקגעגעבן אַלץ וואָס ער האט
געהאט צו יצחק.
- ו וּלְבְנֵי הַפִּילִגְשִׁים אֲשֶׁר לְאַבְרָהָם נָתַן
אַבְרָהָם מִתְּנַת וַיְשַׁלְחֵם מֵעַל יִצְחָק
בְּנוֹ בְּעוֹדָנּוּ חַי קְדָמָה אֶל־אֶרֶץ קְדָם:
און צו די זין פֿון די קעפסווייבער וואָס אברהם האט
געהאט, האט אברהם געגעבן מתנות, און האט זיי
אַוועקגעשיקט פֿון זײַן זון יצחק, ווען ער האט נאָך
געלעבט, קיין מזרח אין מזרח-לאַנד.
- ז וְאֵלֶּה יְמֵי שְׁנֵי־חַיֵּי אַבְרָהָם אֲשֶׁר־חַי
מֵאֵת שָׁנָה וְשִׁבְעִים שָׁנָה וְחָמֵשׁ
שָׁנִים:
און דאָס זײנען די טעג פֿון די יאָרן פֿון אברהם
לעבן וואָס ער האט געלעבט: הונדערט יאָר און פינף
יאָר און זיבעציק יאָר.
- ח וַיָּגוּעַ וַיָּמָת אַבְרָהָם בְּשִׁיבָה טוֹבָה
זָקֵן וְשָׁבַע וַיֵּאָסֶף אֶל־עַמּוּיוֹ:
און אברהם איז פֿאַרגאַנגען און איז געשטאָרבן אין אַ
גוטער עלטער, אַלט און זאָט מיט יאָרן ; און ער איז
אַנגעזאַמלט געוואָרן צו זײַן פֿאָלק.
- ט וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ יִצְחָק וַיְשַׁמְעָאֵל בְּנָיו
אֶל־מַעֲרַת הַמְּכֹפֶלֶה אֶל־שֵׁדָה עֶפְרֹן
בֶּן־צֹחַר הַחֲתִי אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי מִמְרָא:
און יצחק און יִשְׁמָעֵאל, זײנע זין, האָבן אים
באָגראָבן אין דער הייל פֿון מְכֹפֶלֶה, אין דעם פֿעלד
פֿון עֶפְרֹן דעם זון פֿון צֹחַר דעם חֲתִי, וואָס פֿאַר
מִמְרָא;
- י הַשֵּׁדָה אֲשֶׁר־קָנָה אַבְרָהָם מֵאֵת
בְּנֵי־חֵת שָׁמָּה קָבַר אַבְרָהָם וְשָׂרָה
אִשְׁתּוֹ:
דאָס פֿעלד וואָס אברהם האט אָפּגעקויפֿט פֿון די
קינדער פֿון חֵת, דאָרטן איז באָגראָבן געוואָרן
אַברהם, און זײַן ווייב שָׂרָה.

יא וַיְהִי אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיְבָרֶךְ
אֱלֹהִים אֶת־יִצְחָק בְּנוֹ וַיֵּשֶׁב יִצְחָק
עִם־בְּאֵר לַחֵי רְאִי:

יב וְאַלֶּה תְּלֻדַּת יִשְׁמָעֵאל בֶּן־אַבְרָהָם
אֲשֶׁר יָלְדָה הָגָר הַמִּצְרִית שְׁפָחַת
שָׂרָה לְאַבְרָהָם:

יג וְאַלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל בְּשֵׁמֹתָם
לְתוֹלְדֹתָם בְּכֹר יִשְׁמָעֵאל נָבִית וְקֹדֶר
וְאַדְבָּאֵל וּמִבְשָׁם:

יד וּמִשְׁמַע וְדוּמָה וּמִשָּׂא:

טו חֲדָד וְתִימָא יִטּוֹר נָפִישׁ וְקֹדְמָה:

טז אֵלֶּה הֵם בְּנֵי יִשְׁמָעֵאל וְאַלֶּה שְׁמֹתָם
בְּחִצְרֵיהֶם וּבְטִירְתָּם שְׁנִים־עָשָׂר
נָשִׂאִם לְאִמָּתָם:

יז וְאַלֶּה שְׁנֵי חַיֵּי יִשְׁמָעֵאל מֵאֵת שָׁנָה
וּשְׁלָשִׁים שָׁנָה וְשִׁבְעַת שָׁנִים וַיָּגֹעַ
וַיָּמָת וַיֵּאָסֶף אֶל־עַמּוּיוֹ:

יח וַיִּשְׁכְּנוּ מִחֻילָה עַד־שׁוּר אֲשֶׁר
עַל־פְּנֵי מִצְרַיִם בְּאֶכָה אֲשׁוּרָה
עַל־פְּנֵי כָל־אֶחָיו נָפַל:

יט וְאַלֶּה תּוֹלְדַת יִצְחָק בֶּן־אַבְרָהָם
אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת־יִצְחָק:

כ וַיְהִי יִצְחָק בֶּן־אַרְבָּעִים שָׁנָה בְּקַחְתּוֹ
אֶת־רִבְקָה בַּת־בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי מִפְּדֹן
אָרָם אֲחֹת לָבָן הָאֲרָמִי לוֹ לְאִשָּׁה:

כא וַיַּעֲתֶר יִצְחָק לַיהוָה לִנְכַח אִשְׁתּוֹ כִּי
עָקְרָה הוּא וַיַּעֲתֶר לוֹ יְהוָה וַתֵּהָרֶה
רִבְקָה אִשְׁתּוֹ:

און עס איז געווען נאך דעם טויט פֿון אברהמען,
האָט גאָט געבענטשט זײַן זון יצחק. און יצחק איז
געזעסן בײַ באַר-לַחֵי-רְאִי.

און דאָס זײַנען די געבורטן פֿון יִשְׁמָעֵאל, אברהמס
זון, וואָס הָגָר די מִצְרִית, די דינסט פֿון שָׂרָה, האָט
געבאָרן אברהמען.

און דאָס זײַנען די נעמען פֿון יִשְׁמָעֵאלס זין, נאָך
זייערע נעמען, לויט זייערע געבורטן: דער בכֹּר פֿון
יִשְׁמָעֵאל, נָבִית, און קֹדֶר, און אַדְבָּאֵל, און מִבְשָׁם;

און מִשְׁמַע, און דוּמָה, און מִשָּׂא;

חֲדָד, און תִּימָא, איטור, נָפִישׁ און קֹדְמָה.

דאָס זײַנען די זין פֿון יִשְׁמָעֵאל, און דאָס זײַנען
זייערע נעמען אין זייערע דערפֿער, און אין זייערע
לאַגערן; צוועלף פֿירשטן לויט זייערע פֿעלקער. —

און דאָס זײַנען די יאָרן פֿון יִשְׁמָעֵאלס לעבן:
הונדערט יאָר און זיבן יאָר און דרייסיק יאָר. און ער
איז פֿאַרגאַנגען און איז געשטאַרבן; און ער איז
אײַנגעזאַמלט געוואָרן צו זײַן פֿאָלק. —

און זיי האָבן געווינט פֿון חֻילָה ביז שׁוּר וואָס פֿאַר
מִצְרַיִם, ווי דו גייסט קיין אַשׁוּר; אין געזיכט פֿון אַלע
זײַנע ברידער האָט ער זיך באַזעצט.

און דאָס איז די געשיכטע פֿון יצחק, אברהמס זון;
אברהם האָט געבאָרן יצחק.

און יצחק איז געווען פֿערציק יאָר אַלט, ווען ער האָט
זיך גענומען רבקה, די טאכטער פֿון בתוּאֵל דעם
אַרָמִי פֿון פְּדֹן־אָרָם, די שוועסטער פֿון לָבָן דעם
אַרָמִי, פֿאַר אַ ווייב.

און יצחק האָט געבעטן צו גאָט פֿון וועגן זײַן ווייב,
וואָרום זי איז געווען אַן עקרה; און גאָט האָט זיך
געלאָזט דערבעטן פֿון אים, און רבקה זײַן ווייב איז
טראָגעדיק געוואָרן.

כב וַיִּתְּרָצוּ הַבָּנִים בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר
אִם־כֹּן לָמָּה זֶה אָנֹכִי וַתֵּלֶךְ לְדֶרֶשׁ
אֶת־יְהוָה:

כג וַיֹּאמֶר יְהוָה לָהּ שְׁנֵי גִיִּים
בְּבִטְנָהּ וּשְׁנֵי לְאָמִים מִמֶּעֶיךָ יִפְרְדּוּ
וְלֹאִם מִלֹּאִם יֵאָמֶץ וְרַב יַעֲבֹד צָעִיר:

כד וַיִּמְלְאוּ יָמֶיהָ לָלֶדֶת וְהִנֵּה תוֹמָם
בְּבִטְנָהּ:

כה וַיֵּצֵא הָרֹאשׁוֹן אֶדְמוֹנִי כָּלֹ כְּאֶדְרֶת
שֶׁעַר וַיִּקְרָאוּ שְׁמוֹ עֵשָׂו:

כו וְאַחֲרֵי־כֵן יָצָא אָחִיו וַיְדוּ אֶחָת
בְּעֵקֶב עֵשָׂו וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיִּצְחָק
בֶּן־שָׁשִׁים שָׁנָה בְּלֶדֶת אֹתָם:

כז וַיִּגְדְּלוּ הַנְּעָרִים וַיְהִי עֵשָׂו אִישׁ יָדָע
צִיד אִישׁ שֹׁדָה וַיַּעֲקֹב אִישׁ תָּם יֵשֵׁב
אֹהֲלִים:

כח וַיֹּאֲהֵב יִצְחָק אֶת־עֵשָׂו כִּי־צִיד בְּפִיו
וְרִבְקָה אֹהֶבֶת אֶת־יַעֲקֹב:

כט וַיִּזַּד יַעֲקֹב נָזִיד וַיָּבֹא עֵשָׂו מִן־הַשָּׂדֶה
וְהוּא עָיִף:

ל וַיֹּאמֶר עֵשָׂו אֶל־יַעֲקֹב הֲלָעִיטָנִי נָא
מִן־הָאָדָם הָאָדָם הִזֶּה כִּי עָיִף אָנֹכִי
עַל־כֵּן קָרָא־שְׁמוֹ אֶדּוֹם:

לא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב מְכַרָּה כִּיּוֹם אֶת־בְּכֹרְתְךָ
לִי:

און די קינדער האָבן זיך געשטויסן אין איר, און זי
האָט געזאָגט: אויב אַזוי, נאָך וואָס דען לעב איך?
און זי איז געגאַנגען פֿרעגן ביי גאָט.

און גאָט האָט צו איר געזאָגט: צוויי אומות זיינען אין
דיין ליב, און צוויי פֿעלקער וועלן זיך פֿון דיין
אינגעווייד צעשיידן, און אַ פֿאַלק פֿון אַ פֿאַלק וועט
זיין שטאַרקער, און דער עלטערער וועט דינען דעם
יינגערן.

און אז אירע טעג זיינען פֿול געוואָרן צום געווינען,
ערשט אַ צווילינג איז אין איר ליב.

און דער ערשטער איז אַרויסגעקומען אַ רויטער, אין
גאַנצן אַזוי ווי אַ האַריקער מאַנטל; און מע האָט
גערופֿן זיין נאָמען עשָׂו.

און דערנאָך איז אַרויסגעקומען זיין ברודער, און זיין
האַנט האָט צוגעהאַלטן דעם טריט פֿון עשָׂו; און מע
האָט גערופֿן זיין נאָמען יַעקב. און יצחק איז געווען
זעכציק יאָר אַלט ביי זייער געבאָרן ווערן.

און די יינגלעך זיינען אויפֿגעוואַקסן; און עשָׂו איז
געווען אַ מענטש געניט אין געיעג, אַ פֿעלדמענטש,
און יעקב איז געווען אַ שטילער מענטש וואָס זיצט
אין געצעלטן.

און יצחק האָט ליב געהאַט עשָׂו, ווייל דאָס געפֿאַנג
איז אים געווען צום מויל; און רבקה האָט ליב
געהאַט יעקבן.

האָט יעקב איין מאָל געקאַכט אַ געקעכטס, און עשָׂו
איז אָנגעקומען פֿון פֿעלד, און ער איז געווען
פֿאַרשמאַכט.

האָט עשָׂו געזאָגט צו יעקבן: לאַז מיר אַ שלונג טאָן,
איך בעט דיר, פֿון דעם דאָזיקן רויטן־רויטן, וואָרום
איך בין פֿאַרשמאַכט; דרום האָט מען גערופֿן זיין
נאָמען אָדום.

האָט יעקב געזאָגט: פֿאַרקויף מיר אַקאַרשט דיין
בכורה.

לב וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב הִנֵּה אָנֹכִי הוֹלֵךְ לָמוֹת
וְלָמָּה זֶה לִּי בְכֹרָה:

הָאָט יַעֲקֹב גַּעֲזָאָגט: זע, איך גיי צום שטאַרבן, און צו
וואָס מיר דען בכֹּרָה?

לג וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב הַשְּׁבֹעָה לִּי כִּי־וַיִּשְׁבַּע
לוֹ וַיִּמָּכֶר אֶת־בְּכֹרְתּוֹ לְיַעֲקֹב:

הָאָט יַעֲקֹב גַּעֲזָאָגט: שווער מיר אַקאַרשט. הָאָט ער
אים געשוואָרן, און ער הָאָט פֿאַרקויפֿט זײַן בכֹּרָה
צו יַעֲקֹב.

לד וַיַּעֲקֹב נָתַן לְיַעֲקֹב לֶחֶם וַנִּזְיֵד עַד־שָׁמַיִם
וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתְּ וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ וַיָּבֹז יַעֲקֹב
אֶת־הַבְּכֹרָה:

און יַעֲקֹב הָאָט געגעבן עֲשׂוֹן ברויט און געקעכטס פֿון
לינדזן; און ער הָאָט געגעסן און געטרונקען, און איז
אויפֿגעשטאַנען און אַוועקגעגאַנגען. אַזוי הָאָט יַעֲקֹב
פֿאַראַכט די בכֹּרָה.

און עס איז געוואָרן אַ הונגער אין לאַנד, אַחוץ דעם פֿריערדיקן הונגער, וואָס איז געווען אין די טעג פֿון אַברהמען; און יצחק איז געגאַנגען צו אַבימֶלֶךְ דעם מלך פֿון די פֿלשתיים, קיין גֶרָר.

און גאָט האָט זיך באַוויזן צו אים, און האָט געזאָגט: זאָלסט נישט נידערן קיין מַצְרַיִם, ווױן אין דעם לאַנד וואָס איך וועל דיר זאָגן.

האַלט זיך אויף אין דעם דאָזיקן לאַנד, און איך וועל זײַן מיט דיר, און וועל דיר בענטשן; וואָרום צו דיר און צו דיין זאַמען וועל איך געבן אַלע די דאָזיקע לענדער, און איך וועל מקיים זײַן די שבועה וואָס איך האָב געשוואָרן צו דיין פֿאַטער אַברהמען.

און איך וועל מערן דיין זאַמען אַזוי ווי די שטערן פֿון הימל, און וועל געבן צו דיין זאַמען אַלע די דאָזיקע לענדער; און בענטשן וועלן זיך מיט דיין זאַמען אַלע פֿעלקער פֿון דער ערד;

דערפֿאַר וואָס אַברהם האָט צוגעהערט צו מײַן קול, און האָט געהיט מײַן היטונג, מײַנע געבאָט, מײַנע געזעצן, און מײַנע לערנונגען.

און יצחק האָט זיך באַזעצט אין גֶרָר.

האַבן די מענטשן פֿון דעם אָרט געפֿרעגט וועגן זײַן ווייב, און ער האָט געזאָגט: זי איז מײַנע אַ שוועסטער; וואָרום ער האָט מורא געהאַט צו זאָגן «מײַן ווייב»; «טאַמער וועלן די מענטשן פֿון דעם אָרט מיך הרגען איבער רבקהן, ווייל זי איז שײַן פֿון אויסזען».

א וַיְהִי רָעַב בָּאָרֶץ מִלֶּבֶד הָרֶעֶב הָרָאשׁוֹן אֲשֶׁר הָיָה בְּיַמֵּי אַבְרָהָם וַיֵּלֶךְ יִצְחָק אֶל־אֲבִימֶלֶךְ מֶלֶךְ־פְּלִשְׁתִּים גֶּרָרָה:

ב וַיֵּרָא אֵלָיו יְהוָה וַיֹּאמֶר אֶל־תֵּרֶד מִצְרַיִמָּה שָׁכֵן בָּאָרֶץ אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהֶיךָ:

ג גֹּר בָּאָרֶץ הַזֹּאת וְאַהֲיָה עִמָּךְ וְאַבְרָכָךְ כִּי־לֶךְ וּלְזִרְעֶךָ אֶתְּךָ אֶת־כָּל־הָאָרֶץ הָאֵל וְהַקִּמְתִּי אֶת־הַשְּׂבָעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם אָבִיךָ:

ד וְהִרְבִּיתִי אֶת־זִרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְנָתַתִּי לְזִרְעֶךָ אֶת כָּל־הָאָרֶץ הָאֵל וְהִתְבָּרְכוּ בְּזִרְעֶךָ כָּל גּוֹיֵי הָאָרֶץ:

ה עָקֹב אֲשֶׁר־שָׁמַע אַבְרָהָם בְּקוֹלִי וַיִּשְׁמַר מִשְׁמַרְתִּי מִצּוֹתַי חֻקּוֹתַי וְתוֹרֹתַי:

ו וַיָּשָׁב יִצְחָק בְּגֶרָר:

ז וַיִּשְׁאַלוּ אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם לְאִשְׁתּוֹ וַיֹּאמֶר אַחֲתִי הוּא כִּי יִרָא לְאִמִּר אִשְׁתִּי פֶן־יִהְרָגֵנִי אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם עַל־רִבְקָה כִּי־טוֹבַת מְרָאָה הִיא:

ח וַיְהִי כִּי אָרְכוּ-לוֹ שָׁם הַיָּמִים וַיִּשְׁקֶף אַבְימֶלֶךְ מֶלֶךְ פְּלִשְׁתִּים בְּעַד הַחֲלוֹן וַיֵּרָא וְהִנֵּה יִצְחָק מְצַחֵק אֶת רַבְּקָה אִשְׁתּוֹ:

ט וַיִּקְרָא אַבְימֶלֶךְ לְיִצְחָק וַיֹּאמֶר אֵף הִנֵּה אִשְׁתְּךָ הוּא וְאִיךָ אִמְרַתְּ אַחֲתִי הוּא וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק כִּי אִמְרַתִּי פֶן-אֲמוֹת עָלֶיהָ:

י וַיֹּאמֶר אַבְימֶלֶךְ מִה־זֹּאת עָשִׂיתְ לָנוּ כִּמְעַט שָׁכַב אֶחָד הָעָם אֶת-אִשְׁתּוֹ וְהִבַּאתְ עָלֵינוּ אִשָּׁם:

יא וַיֵּצֵאוּ אַבְימֶלֶךְ אֶת-כָּל-הָעָם לֵאמֹר הִנֵּגַע בְּאִישׁ הַזֶּה וּבְאִשְׁתּוֹ מוֹת יוֹמָת:

יב וַיִּזְרַע יִצְחָק בָּאֶרֶץ הַהוּא וַיִּמְצָא בִשְׁנָה הַהוּא מֵאָה שְׁעָרִים וַיְבָרְכֶהָ יְהוָה:

יג וַיִּגְדֵּל הָאִישׁ וַיֵּלֶךְ הָלוֹךְ וַיִּגְדַּל עַד כִּי-יִגְדַּל מְאֹד:

יד וַיְהִי-לוֹ מְקִנָּה-צֹאן וּמְקִנָּה בָקָר וַעֲבָדָה רַבָּה וַיִּקְנְאוּ אֹתוֹ פְּלִשְׁתִּים:

טו וְכָל-הַבְּאֵרֹת אֲשֶׁר חָפְרוּ עַבְדֵי אָבִיו בְּיָמֵי אַבְרָהָם אָבִיו סִתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים וַיִּמְלְאוּם עָפָר:

טז וַיֹּאמֶר אַבְימֶלֶךְ אֶל-יִצְחָק לֵךְ מֵעַמָּנוּ כִּי-עֲצַמְתָּ-מִּמָּנוּ מְאֹד:

יז וַיֵּלֶךְ מִשָּׁם יִצְחָק וַיֵּחַן בְּנַחֲל-גֶרָר וַיֵּשֶׁב שָׁם:

און עס איז געווען, אז ער איז דארטן אָפּגעווען אַ לאַנגע צײַט, האָט אַבִּימֶלֶךְ דער מלך פֿון די פֿלִשְׁתִּים אַרויסגעקוקט דורכן פֿענצטער, און געזען, ערשט יצחק שטיפט מיט זײַן ווייב רבקה.

האָט אַבִּימֶלֶךְ גערופֿן יצחק, און האָט געזאָגט: זי איז דאָך גאָר דײַן ווייב, און ווי אַזוי האָסטו געזאָגט: זי איז מײַנע אַ שוועסטער? האָט יצחק צו אים געזאָגט: וויל איך האָב געקלערט: איך וועל נאָך אומקומען איבער איר.

האָט אַבִּימֶלֶךְ געזאָגט: וואָס האָסטו דאָ געטאָן צו אונדז? שיר-שיר וואָלט איינער פֿון פֿאָלק געלעגן מיט דײַן ווייב, און וואָסלט געבראַכט אויף אונדז אַ שולד.

און אַבִּימֶלֶךְ האָט באַפוילן דעם גאַנצן פֿאָלק, אַזוי צו זאָגן: דער וואָס רירט אָן דעם דאָזיקן מאַן אָדער זײַן ווייב, וועט טײַטן געטײט ווערן.

און יצחק האָט געזײט אין יענעם לאַנד, און האָט געקריגן אין יענעם יאָר הונדערט מאָל אַזוי פֿיל; און גאָט האָט אים געבענטשט.

און דער מאַן איז געוואָרן רײַך, און איז נאָכאַנאַנד רײַכער געוואָרן, ביז ער איז געוואָרן זײַער רײַך.

און ער האָט געהאַט סטאַדעס שאַף, און סטאַדעס רינדער, און פֿיל קנעכט; און די פֿלִשְׁתִּים האָבן אים מקנא געווען.

און אַלע ברונעמער וואָס די קנעכט פֿון זײַן פֿאָטער האָבן געגראָבן אין די טעג פֿון זײַן פֿאָטער אַברהמען, האָבן די פֿלִשְׁתִּים זײַ פֿאַרשטאַפּט, און זײ אָנגעפֿילט מיט ערד.

און אַבִּימֶלֶךְ האָט געזאָגט צו יצחק: גײ אַוועק פֿון אונדז, וואָרום ביסט פֿיל מאַכטיקער פֿון אונדז.

איז יצחק אַוועקגעגאַנגען פֿון דארטן, און האָט געלאַגערט אין טאַל פֿון גֶרָר, און האָט זיך דארטן באַזעצט.

יח וַיָּשָׁב יִצְחָק וַיַּחֲפֹר אֶת־בְּאֵרֹת הַמַּיִם
אֲשֶׁר חָפְרוּ בְיָמֵי אֲבִרְהָם אָבִיו
וַיִּסְתָּמוּם פְּלִשְׁתִּים אַחֲרֵי מוֹת
אֲבִרְהָם וַיִּקְרָא לָהֶן שְׁמוֹת כַּשְׁמֹת
אֲשֶׁר־קָרָא לָהֶן אָבִיו:

יט וַיַּחֲפְרוּ עַבְדֵי־יִצְחָק בְּנַחֲל
וַיִּמְצְאוּ־שָׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים:

כ וַיְרִיבוּ רַעֲי גֵרָר עִם־רַעֲי יִצְחָק לֵאמֹר
לָנוּ הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם־הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי
הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ:

כא וַיַּחֲפְרוּ בְּאֵר אַחֶרֶת וַיְרִיבוּ גַם־עָלֶיהָ
וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שְׁטָנָה:

כב וַיַּעֲתֶק מִשָּׁם וַיַּחֲפֹר בְּאֵר אַחֶרֶת וְלֹא
רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת
וַיֹּאמֶר כִּי־עָתָה הִרְחִיב יְהוָה לָנוּ
וַפְרִינוּ בְּאֶרֶץ:

כג וַיַּעַל מִשָּׁם בְּאֵר שֶׁבַע:

כד וַיִּרְא אֱלֹיו יְהוָה בְּלִילָה הַהוּא וַיֹּאמֶר
אֲנֹכִי אֱלֹהֵי אֲבִרְהָם אָבִיךָ אֶל־תִּירָא
כִּי־אֲתָךְ אֲנֹכִי וּבִרְכָתִיךָ וְהִרְבִּיתִי
אֶת־זֶרְעֶךָ בְּעִבּוֹר אֲבִרְהָם עַבְדִּי:

כה וַיְבִן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה
וַיִּט־שָׁם אֱהֱלוֹ וַיִּכְרו־שָׁם עַבְדֵי־יִצְחָק
בְּאֵר:

כו וַאֲבִימֶלֶךְ הַלִּזְּ אֱלֹיו מִגֵּרָר וְאַחֲזֹת
מִרְעֵהוּ וּפִיכֹל שֶׁר־צָבָאוּ:

און יצחק האָט ווידער אויפֿגעגראָבן די
וואַסערברונעמער וואָס מע האָט געגראָבן אין די
טעג פֿון זײַן פֿאָטער אברהמען, און די פֿלשתיים האָבן
זיי פֿאַרשטאָפֿט נאָך דעם טויט פֿון אברהמען; און ער
האָט זיי גערופֿן מיט נעמען אזוי ווי די נעמען וואָס
זײַן פֿאָטער האָט זיי גערופֿן.

און די קנעכט פֿון יצחקן האָבן געגראָבן אין טאָל,
און האָבן דאָרטן געפֿונען אַ ברונעם לעבעדיקע
וואַסער.

האָבן זיך געקריגט די פֿאַסטוכער פֿון גֵרָר מיט די
פֿאַסטוכער פֿון יצחקן, אזוי צו זאָגן: אונדז געהערט
דאָס וואַסער. און ער האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון
דעם ברונעם עֵשֶׂק, וויל זיי האָבן זיך געעסֶקט מיט
אים.

און זיי האָבן געגראָבן אַן אַנדער ברונעם, און האָבן
זיך איבער אים אויך געקריגט. און ער האָט גערופֿן
זײַן נאָמען שְׁטָנָה.

און ער האָט זיך איבערגעטראָגן פֿון דאָרטן, און האָט
געגראָבן אַן אַנדער ברונעם; און זיי האָבן זיך איבער
אים ניט געקריגט. האָט ער גערופֿן זײַן נאָמען
רְחֹבוֹת, וויל ער האָט געזאָגט: אַצונד האָט אונדז
גאָט געגעבן רְחֹבוֹת, און מיר וועלן וואַקסן אין לאַנד.

און ער איז אַרויפֿגעגאַנגען פֿון דאָרטן קיין
באָר־שֶׁבַע.

און גאָט האָט זיך באַוויזן צו אים אין יענער נאַכט,
און האָט געזאָגט: איך בין דער גאָט פֿון דיין פֿאָטער
אברהמען; זאָלסט ניט מורא האָבן, וואָרום איך בין
מיט דיר, און איך וועל דיך בענטשן, און וועל מערן
דיין זאָמען, פֿון מײַן קנעכט אברהמס וועגן.

האָט ער דאָרטן געבויט אַ מזבח, און ער האָט
גערופֿן צו דעם נאָמען יהוה; און ער האָט דאָרטן
אויפֿגעשטעלט זײַן געצעלט. און די קנעכט פֿון יצחקן
האָבן דאָרטן געגראָבן אַ ברונעם.

און אַבִּימֶלֶךְ איז געגאַנגען צו אים פֿון גֵרָר, מיט
אַחֲזֹת זײַן גוטן פֿרײַנט, און פֿיכֹל דעם האָר פֿון זײַן
היל.

כו וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יִצְחָק מִדּוּעַ בָּאתֶם
אֵלַי וְאַתֶּם שְׂנֵאתֶם אֹתִי וְתִשְׁלַחֲנִי
מֵאֲתָכֶם:

האָט יצחק צו זיי געזאָגט: נאָך וואָס זשט איר
געקומען צו מיר, אַז איר זשט מיר שְׂנֵאתֶם, און האָט
מיד אַרויסגעשיקט פֿון אײַךְ?

כח וַיֹּאמְרוּ רְאוּ רָאִינוּ כִּי־הָיָה יְהוָה עִמָּךְ
וְנֹאמַר תְּהִי נָא אֱלֹהַּ בִּינוֹתֵינוּ בִּינֵינוּ
וּבִינֶךָ וְנִכְרְתָהּ בְּרִית עִמָּךְ:

האָבן זיי געזאָגט: זען האָבן מיר געזען אַז גאָט איז
מיט דיר, און מיר האָבן געזאָגט: זאָל-זשע זײַן אַ
שבועה צווישן אונדז, צווישן אונדז און צווישן דיר,
און לאָמיר שליסן אַ בונד מיט דיר.

כט אַם־תַּעֲשֶׂה עִמָּנוּ רָעָה כַּאֲשֶׁר לֹא
נִגְעַנּוּךָ וְכַאֲשֶׁר עָשִׂינוּ עִמָּךְ רַק־טוֹב
וְנִשְׁלַחְךָ בְּשָׁלוֹם אֶתָּה עִתָּה בְּרוּךְ
יְהוָה:

אויב דו וועסט טאָן מיט אונדז בייז! אַזוי ווי מיר
האָבן דײַךְ ניט אָנגערירט, און אַזוי ווי מיר האָבן מיט
דיר רק גוטס געטאָן, און מיר האָבן דײַךְ
אַוועקגעלאָזט בשלום. אַצונד ביסטו אַ געבענטשטער
פֿון גאָט.

ל וַיַּעַשׂ לָהֶם מִשְׁתֶּה וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ:

האָט ער געמאַכט פֿאַר זיי אַ מאָלצײַט, און זיי האָבן
געגעסן און געטרונקען.

לא וַיִּשְׁכִּימוּ בַבֹּקֶר וַיִּשְׁבְּעוּ אִישׁ לְאָחִיו
וַיִּשְׁלַחֲהֶם יִצְחָק וַיֵּלְכוּ מֵאֵתוֹ בְּשָׁלוֹם:

און זיי האָבן זיך געפֿעדערט אין דער פֿרי, און זיי
האָבן געשוואָרן איינער דעם אַנדערן, און יצחק האָט
זיי אַרויסבאַלייט, און זיי זײַנען אַוועקגעגאַנגען פֿון
אים בשלום.

לב וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי יִצְחָק
וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל־אֲדוֹת הַבָּאָר אֲשֶׁר חָפְרוּ
וַיֹּאמְרוּ לוֹ מִצְאָנוּ מַיִם:

און עס איז געווען אין יענעם טאָג, זײַנען געקומען די
קנעכט פֿון יצחקן, און האָבן אים דערציילט וועגן אַ
ברונעם וואָס זיי האָבן געגראָבן, און זיי האָבן צו
אים געזאָגט: מיר האָבן געפֿונען וואָסער.

לג וַיִּקְרָא אֹתָהּ שְׁבַעָה עַל־כֵּן שֵׁם־הָעִיר
בָּאָר שְׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה:

האָט ער אים גערופֿן שְׁבַעָה. דרום איז דער נאָמען
פֿון דער שטאָט באָר-שְׁבַע ביז אויף הײַנטיקן טאָג.

לד וַיְהִי עָשׂוּ בֶן־אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיָּקַח
אִשָּׁה אֶת־יְהוּדִית בַּת־בָּאָרִי הַחֲתָנִי
וְאֶת־בְּשֵׁמֶת בַּת־אֵילָן הַחֲתָנִי:

און אַז עָשׂוּ איז געווען פֿערציק יאָר אַלט, האָט ער
גענומען פֿאַר אַ ווייב יהודית די טאָכטער פֿון באָרי
דעם חתני, און בשׁמֶת די טאָכטער פֿון אֵילָן דעם
חתני.

לה וַתְּהִיִּן מֵרַת רוּחַ לְיִצְחָק וּלְרַבֵּקָה:

און זיי זײַנען געווען אַ האַרצביטערניש פֿאַר יצחקן
און פֿאַר רבקהן.

בראשית כז : 27

און עס איז געווען, אז יצחק איז אַלט געוואָרן, און זינע אויגן זינען געוואָרן צו טונקל צו זען, האָט ער גערופֿן זיין עלטערן זון יעִשׁוֹן, און האָט צו אים געזאָגט: מײַן זון! האָט ער צו אים געזאָגט: דאָ בין איך.

האָט ער געזאָגט: זע נאָר, איך בין אַלט, איך ווייס ניט דעם טאָג פֿון מײַן טויט.

דרום נעם אַצונד, איך בעט דײַך, זינע וואַפֿן, דײַן פֿילבײַטל און דײַן בויגן, און גײ אַרויס אין פֿעלד, און פֿאַנג מיר אַ געפֿאַנג;

און מאַך מיר אַ מאַכל אַזוי ווי איך האָב ליב, און ברענג מיר, און איך וועל עסן; כּדי מײַן זעל זאָל דײַך בענטשן איידער איך שטאַרב.

און רבקה האָט געהערט ווי יצחק רעדט צו זיין זון יעִשׁוֹן. און עִשׂוֹן איז אַוועקגעגאַנגען אין פֿעלד, צו פֿאַנגען אַ געפֿאַנג אויף צו ברענגען.

האָט רבקה געזאָגט צו איר זון יעקבן, אַזוי צו זאָגן: זע, איך האָב געהערט דײַן פֿאַטער רעדן צו דײַן ברודער יעִשׁוֹן, אַזוי צו זאָגן:

ברענג מיר אַ געפֿאַנג, און מאַך מיר אַ מאַכל, און איך וועל עסן, און איך וועל דײַך בענטשן פֿאַר גאָט פֿאַר מײַן טויט.

איז אַצונד, מײַן זון, הער צו מײַן קול לויט ווי איך באַפֿעל דיר.

גײ אַקאַרשט צו די שאַף, און ברענג מיר פֿון דאָרטן צוויי גוטע ציגנבעקלעך, און איך וועל פֿון זיי מאַכן אַ מאַכל פֿאַר דײַן פֿאַטער, אַזוי ווי ער האָט ליב.

און וועסט ברענגען צו דײַן פֿאַטער, ער זאָל עסן, כּדי ער זאָל דײַך בענטשן פֿאַר זיין טויט.

א וַיְהִי כִּי־זָקַן יִצְחָק וַתִּכְהֶינּוּ עֵינָיו
מִרְאֵת וַיִּקְרָא אֶת־עִשׂוֹ בְּנוֹ הַגָּדֹל
וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּנִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנְנִי:

ב וַיֹּאמֶר הִנֵּה־נָא זָקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי יוֹם
מוֹתִי:

ג וַעֲתָה שְׂאֵ־נָא כְלִיךָ תְּלִיךָ וְקִשְׁתְּךָ
וְצֵא הַשָּׂדֶה וְצוּדָה לִי צִידָה צִיד:

ד וַעֲשֵׂה־לִּי מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי
וְהִבִּיאָה לִּי וְאָכְלָה בְּעִבּוֹר תְּבָרְכֶךָ
נַפְשִׁי בְּטָרֶם אָמוֹת:

ה וּרְבֵקָה שָׁמְעַת בְּדִבְרֵי יִצְחָק אֶל־עִשְׂוֹ
בְּנוֹ וַיֵּלֶךְ עִשְׂוֹ הַשָּׂדֶה לְצוּד צִיד
לְהָבִיא:

ו וּרְבֵקָה אָמְרָה אֶל־יַעֲקֹב בְּנָה לֵאמֹר
הִנֵּה שָׁמְעֵתִי אֶת־אָבִיךָ מְדַבֵּר
אֶל־עִשְׂוֹ אָחִיךָ לֵאמֹר:

ז הִבִּיאָה לִּי צִיד וַעֲשֵׂה־לִּי מִטְעָמִים
וְאָכְלָה וְאִבְרַכְכָּה לְפָנַי יְהוָה לְפָנַי
מוֹתִי:

ח וַעֲתָה בְנִי שָׁמַע בְּקוֹלִי לֵאשֶׁר אָנִי
מְצִוָּה אֹתְךָ:

ט לֶךְ־נָא אֶל־הַצֹּאן וְקַח־לִּי מִשָּׁם שְׁנֵי
גִּדְיֵי עִזִּים טָבִים וְאֶעֱשֶׂה אֹתָם
מִטְעָמִים לְאָבִיךָ כַּאֲשֶׁר אֶהֱב:

י וְהִבֵּאתָ לְאָבִיךָ וְאָכַל בְּעִבּוֹר אֲשֶׁר
יְבָרְכֶךָ לְפָנַי מוֹתִי:

יא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־רַבֵּקָה אִמּוֹ הֵן עֲשׂוֹ
אָחִי אִישׁ שָׂעֵר וְאִנֹּכִי אִישׁ חָלָק:

יב אוֹלִי יִמְשְׁנִי אָבִי וְהָיִיתִי בְּעֵינָיו
כְּמַתְעַתֵּעַ וְהִבֵּאתִי עָלַי קָלְלָה וְלֹא
בְּרָכָה:

יג וַתֹּאמֶר לוֹ אִמּוֹ עָלַי קָלְלָתְךָ בְּנִי אֶף
שָׁמַע בְּקֻלִּי וְלֹךְ קַח־לִי:

יד וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח וַיָּבֵא לְאִמּוֹ וַתַּעַשׂ אִמּוֹ
מִטַּעַמִּים כַּאֲשֶׁר אָהֵב אָבִיו:

טו וַתִּקַּח רַבֵּקָה אֶת־בְּגָדֵי עֲשׂוֹ בְּנֶה
הַגָּדֹל הַחֲמֹדֶת אֲשֶׁר אָתָּה בְּבִית
וַתִּלְבַּשׂ אֶת־יַעֲקֹב בְּנֶה הַקָּטָן:

טז וְאֵת עֹרֹת גִּדְּיֵי הָעִזִּים הִלְבִּישָׁה
עַל־יָדָיו וְעַל חֻלְקֶת צִנּוֹאָרָיו:

יז וַתִּתֵּן אֶת־הַמִּטַּעַמִּים וְאֶת־הַלֶּחֶם
אֲשֶׁר עָשְׂתָה בְּיַד יַעֲקֹב בְּנֶה:

יח וַיָּבֵא אֶל־אָבִיו וַיֹּאמֶר אָבִי וַיֹּאמֶר
הַנְּנִי מִי אָתָּה בְּנִי:

יט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־אָבִיו אִנֹּכִי עֲשׂוֹ
בְּכֻרְךָ עָשִׂיתִי כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלַי
קוּם־נָא שָׁבָה וְאָכְלָה מִצִּידִי בְּעִבּוֹר
תְּבָרַכְנִי נְפֹשְׁךָ:

כ וַיֹּאמֶר יַצְחָק אֶל־בָּנוּ מַה־זֶּה מַה־רָּתָה
לְמַצָּא בְּנִי וַיֹּאמֶר כִּי הִקְרָה יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לְפָנָי:

הָאָט יַעֲקֹב גַּעזאַגט צו זײַן מוטער רבקה: זע, מײַן
ברודער עֲשׂוֹ איז אַ מענטש אַ האַריקער, און איך בין
אַ מענטש אַ גלאַטער.

טאַמער וועט מיך מײַן פֿאַטער אַנטאַפֿן, וועל איך זײַן
אין זײַנע אויגן אַזוי ווי אַן אָפּנאַרער, און איך וועל
ברענגען אויף מיר אַ קללה, און ניט אַ ברכה.

הָאָט זײַן מוטער צו אים געזאַגט: אויף מיר דײַן
קללה, מײַן זון! נאָר הער צו מײַן קול, און גײַ ברענג
מיר.

איז ער געגאַנגען, און הָאָט גענומען און געבראַכט צו
זײַן מוטער, און זײַן מוטער הָאָט געמאַכט אַ מאַכל
אַזוי ווי זײַן פֿאַטער הָאָט ליב געהאַט.

און רבקה הָאָט גענומען די שענסטע בגדים פֿון איר
עלטערן זון עֲשׂוֹן, וואָס זײַנען געווען בײַ איר אין
הויז, און זי הָאָט אָנגעטאַן איר ייִנגערן זון יַעֲקֹב.

און די פֿעלכלעך פֿון די ציגנבעקלעך הָאָט זי
אָנגעטאַן אויף זײַנע הענט און אויף זײַן גלאַטן
האַלדז.

און זי הָאָט געגעבן דעם מאַכל און דאָס ברויט וואָס
זי הָאָט געמאַכט, אין דער האַנט פֿון איר זון יַעֲקֹב.

און ער איז געקומען צו זײַן פֿאַטער, און הָאָט
געזאַגט: פֿאַטער מײַנער! הָאָט ער געזאַגט: דאָ בין
איך; ווער ביסטו מײַן זון?

הָאָט יַעֲקֹב געזאַגט צו זײַן פֿאַטער: איך בין עֲשׂוֹ דײַן
בְּכוֹר; איך האָב געטאַן אַזוי ווי דו האָסט מיר
געהייסן. הייב דײַך אויף, איך בעט דײַך, זעץ דײַך, און
עס פֿון מײַן געפֿאַנג, כּדי דײַן זעל זאָל מײַך בענטשן.

הָאָט יצחק געזאַגט צו זײַן זון: ווי האָסטו עפעס אַזוי
גײַך געפֿונען, מײַן זון? הָאָט ער געזאַגט: ווייל יְהוָה
דײַן גאָט הָאָט מיר צוגעשיקט אַ טראָף.

כא וַיֹּאמֶר יִצְחָק אֶל־יַעֲקֹב גִּשָּׁה־נָּא
וְאַמְשֶׁה בְּנֵי הָאֵתָה זֶה בְּנִי עֲשׂוּ
אִם־לֹא:

כב וַיִּגַּשׁ יַעֲקֹב אֶל־יִצְחָק אָבִיו וַיִּמְשְׁהוּ
וַיֹּאמֶר הִקֵּל קוֹל יַעֲקֹב וְהַיָּדִים יָדֵי
עֲשׂוּ:

כג וְלֹא הִכִּירוּ כִּי־הָיוּ יָדָיו כִּיָּדֵי עֲשׂוּ
אָחִיו שְׁעֶרֶת וַיְבָרְכֶהוּ:

כד וַיֹּאמֶר אֵתָה זֶה בְּנִי עֲשׂוּ וַיֹּאמֶר אָנִי:

כה וַיֹּאמֶר הַגִּשָּׁה לִּי וְאֶכְלָה מִצֵּיד בְּנִי
לְמַעַן תְּבָרְכָה נַפְשִׁי וַיִּגַּשְׁלוּ וַיֹּאכֵל
וַיָּבֵא לוֹ יִין וַיִּשָּׂת:

כו וַיֹּאמֶר אֵלָיו יִצְחָק אָבִיו גִּשָּׁה־נָּא
וּשְׁקָה־לִּי בְּנִי:

כז וַיִּגַּשׁ וַיִּשְׁקֵלּוּ וַיֵּרַח אֶת־רִיחַ בְּגָדָיו
וַיְבָרְכֶהוּ וַיֹּאמֶר רֵאָה רִיחַ בְּנִי כְּרִיחַ
שְׂדֵה אֲשֶׁר בָּרַכּוּ יְהוָה:

כח וַיִּתֵּן־לָהּ הָאֱלֹהִים מְטֵל הַשָּׁמַיִם
וּמִשְׁמַנֵּי הָאָרֶץ וְרֹב דָּגָן וְתִירֹשׁ:

כט יַעֲבֹדוּהָ עַמִּים וַיִּשְׁתַּחֲוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּ לָהּ
לְאֲמִים הָיָה גִבִּיר לְאָחִיָּה וַיִּשְׁתַּחֲוּ
לָהּ בְּנֵי אֲמָה אֲרָרִיָּה אֲרֹר וּמְבָרְכִיָּה
בְּרוּךְ:

האָט יצחק געזאָגט צו יעקבן: גענען, איך בעט דיר,
און לאָמיר דיר אָנטאָפן, מײן זון, אויב דו ביסט דאָס
מײן זון עֲשׂו, אָדער ניט.

האָט יעקב גענענט צו זײן פֿאָטער יצחקן, און ער
האָט אים אָנגעטאָפט, און האָט געזאָגט: דער קול
איז דער קול פֿון יעקבן, אָבער די הענט זײנען די
הענט פֿון עֲשׂו.

און ער האָט אים ניט דערקענט, ווײל זײנע הענט
זײנען געווען האָריק, אַזוי ווי די הענט פֿון זײן
ברודער עֲשׂו; און ער האָט אים געבענטשט.

און ער האָט געזאָגט: דו ביסט דאָס מײן זון עֲשׂו?
האָט ער געזאָגט: איך בין עס.

האָט ער געזאָגט: דערלאָנג מיר, און איך וועל עסן
פֿון מײן זונס געפֿאָנג, כּדי מײן זעל זאָל דיר בענטשן.
האָט ער אים דערלאָנגט, און ער האָט געגעסן; און
ער האָט אים געבראַכט ווײן, און ער האָט
געטרונקען.

און זײן פֿאָטער יצחק האָט געזאָגט צו אים: גענען,
איך בעט דיר, און טו מיר אַ קוש, מײן זון.

האָט ער גענענט, און האָט אים אַ קוש געטאָן. און
ער האָט געשמעקט דעם ריח פֿון זײנע בגדים, און
האָט אים געבענטשט, און געזאָגט: זע, דער ריח פֿון
מײן זון איז ווי דער ריח פֿון אַ פֿעלד וואָס גאָט האָט
עס געבענטשט.

און גאָט זאָל דיר געבן פֿון דעם טוי פֿון הימל, און
פֿון די פֿעטקײטן פֿון דער ערד, און פֿיל תּבואה און
ווײן.

פֿעלקער זאָלן דיר דינען, און אומות זאָלן זיך בוקן צו
דיר. זײ אַ האָר איבער דינען ברידער, און די זין פֿון
דיין מוטער זאָלן זיך בוקן צו דיר. פֿאַרשאַלטן די
וואָס שילטן דיר, און געבענטשט די וואָס בענטשן
דיר!

ל וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלָה יִצְחָק לְבָרֶךְ
אֶת־יַעֲקֹב וַיְהִי אֵד יֵצֵא יַעֲקֹב
מֵאֵת פְּנֵי יִצְחָק אָבִיו וַעֲשׂוֹ אָחִיו בָּא
מִצִּידוֹ:

לא וַיַּעַשׂ גַּם־הוּא מַטְעָמִים וַיָּבֵא לְאָבִיו
וַיֹּאמֶר לְאָבִיו יָקָם אָבִי וַיֹּאכַל מִצִּיד
בְּנוֹ בַּעֲבוּר תְּבָרַכְנִי נִפְשָׁךְ:

לב וַיֹּאמֶר לוֹ יִצְחָק אָבִיו מִי־אַתָּה וַיֹּאמֶר
אָנִי בְנֶךָ בְּכֶרֶךְ עֲשׂוֹ:

לג וַיִּחְרַד יִצְחָק חֲרָדָה גְּדֹלָה עַד־מָאֵד
וַיֹּאמֶר מִי־אֶפּוֹא הוּא הַצִּד־צִיד וַיָּבֵא
לִי וַאֲכַל מְכַל בִּטְרָם תְּבוֹא וַאֲבָרַכְהוּ
גַּם־בְּרוּךְ יִהְיֶה:

לד כַּשְׁמֶעַ עֲשׂוֹ אֶת־דְּבָרֵי אָבִיו וַיַּעַק
צִעָקָה גְּדֹלָה וּמָרָה עַד־מָאֵד וַיֹּאמֶר
לְאָבִיו בְּרַכְנִי גַם־אָנִי אָבִי:

לה וַיֹּאמֶר בָּא אָחִיךָ בְּמֶרְמָה וַיִּקַּח
בְּרַכְתְּךָ:

לו וַיֹּאמֶר הֵכִי קְרָא שְׁמוֹ יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹבֵנִי
זֶה פַעַמִּים אֶת־בְּרַכְתִּי לָקַח וְהִנֵּה
עַתָּה לָקַח בְּרַכְתִּי וַיֹּאמֶר הֲלֹא־אֶצְלָתָּ
לִי בְרַכָּה:

לז וַיַּעַן יִצְחָק וַיֹּאמֶר לְעֲשׂוֹ הֵן גִּבּוֹר
שְׁמִתִּיו לָךְ וְאֶת־כָּל־אָחִיו נָתַתִּי לָךְ
לְעַבְדִּים וְדָגָן וְתִירָשׁ סִמְכִתִּיו וְלָכָה
אֶפּוֹא מָה אַעֲשֶׂה בְּנִי:

און עס איז געווען, אז יצחק האָט געענדיקט בענטשן
יעקבן, איז ווי נאָר יעקב איז אַרויסגעגאַנגען פֿון פֿאַר
זײַן פֿאַטער יצחקן, אַזוי איז זײַן ברודער עֲשׂוֹ
אַנגעקומען פֿון זײַן געיעג.

און ער אויך האָט געמאַכט אַ מאַכל און געבראַכט
צו זײַן פֿאַטער; און ער האָט געזאָגט צו זײַן פֿאַטער:
זאַל מײַן פֿאַטער אויפֿשטײַן, און עסן פֿון זײַן זונס
געפֿאַנג, כּדי דײַן זעל זאַל מײַך בענטשן.

האָט זײַן פֿאַטער יצחק צו אים געזאָגט: ווער ביסטו?
האָט ער געזאָגט: איך בין דײַן זון, דײַן בָּכוֹר עֲשׂוֹ.

האָט יצחק געציטערט זייער אַ גרויס ציטערניש און
ער האָט געזאָגט: הינט ווער איז דער וואָס האָט
געפֿאַנגען אַ געפֿאַנג און מיר געבראַכט, און איך
האָב געגעסן פֿון אַלץ איידער דו ביסט געקומען, און
איך האָב אים געבענטשט? ער וועט אויך זײַן
געבענטשט.

ווי עֲשׂוֹ האָט געהערט די ווערטער פֿון זײַן פֿאַטער,
אַזוי האָט ער אויסגעשריען אַ זייער גרויס און ביטער
געשרײַ, און ער האָט געזאָגט צו זײַן פֿאַטער: בענטש
מײַך אויך, מײַן פֿאַטער.

האָט ער געזאָגט: דײַן ברודער איז געקומען מיט
באַטרוג, און האָט צוגענומען דײַן ברכה.

האָט ער געזאָגט: צי דען רופֿט מען זײַן נאָמען יעקב,
ווייל ער האָט מיר שוין צוויי מאל אויסגענאַרט?
מײַן בכורה האָט ער צוגענומען, און אָט האָט ער
אַצונד צוגענומען מײַן ברכה. און ער האָט געזאָגט:
האַסטו נישט באַהאַלטן פֿאַר מיר אַ ברכה?

האָט יצחק געענטפֿערט און האָט געזאָגט צו עֲשׂוֹ:
זע, איך האָב אים געמאַכט פֿאַר אַ האַר איבער דיר,
און אַלע זײַנע ברידער האָב איך אים געגעבן פֿאַר
קנעכט, און מיט תּבוּאה און וויין האָב איך אים
פֿאַרזאָרגט, און פֿאַר דיר, וואָס קען איך דען טאָן,
מײַן זון?

לח וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֶל־אֲבִיו הַבְּרָכָה אַחַת
הוּא־לָךְ אָבִי בְּרַכְנִי גַם־אֲנִי אָבִי
וַיֵּשָׂא עֲשׂוּ קִלּוֹ וַיִּבֶךְ:

לט וַיַּעַן יִצְחָק אָבִיו וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַיָּה
מִשְׁמֵנִי הָאָרֶץ יִהְיֶה מִזֶּשְׁבֶּךָ וּמִטֵּל
הַשָּׁמַיִם מֵעַל:

מ וְעַל־חֲרָבֶךָ תַּחֲיֶה וְאֶת־אֲחִיךָ תַעֲבֹד
וְהָיָה כַּאֲשֶׁר תִּרְדּוּ וּפְרֻקָתְךָ עָלָיו מֵעַל
צוּרֶךָ:

מא וַיִּשְׁטֹם עֲשׂוּ אֶת־יַעֲקֹב עַל־הַבְּרָכָה
אֲשֶׁר בֵּרַכּוּ אָבִיו וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ בְלָבוֹ
יִקְרְבוּ יָמֵי אָבִל אָבִי וְאֶהְרֹגָה
אֶת־יַעֲקֹב אָחִי:

מב וַיִּגַּד לְרַבֶּקָּה אֶת־דְּבָרֵי עֲשׂוּ בְּנָה
הַגָּדֹל וְתִשְׁלַח וְתִקְרָא לְיַעֲקֹב בְּנָה
הַקָּטָן וְתֹאמַר אֵלָיו הִנֵּה עֲשׂוּ אֲחִיךָ
מִתְנַחֵם לָךְ לְהִרְגָּךְ:

מג וַעֲתָה בְּנֵי שְׁמַע בְּקִלֵּי וְקוֹם בְּרַח־לָךְ
אֶל־לָבָן אָחִי חֲרָנָה:

מד וַיִּשְׁבֹּתָ עִמּוֹ יָמִים אֲחָדִים עַד
אֲשֶׁר־תָּשׁוּב חֲמַת אֲחִיךָ:

מה עַד־שׁוּב אֶף־אֲחִיךָ מִמֶּךָ וְשָׂכַח אֶת
אֲשֶׁר־עָשִׂיתָ לוֹ וְשָׁלַחְתִּי וּלְקַחְתִּיךָ
מִשָּׁם לָמָּה אֲשַׁכֵּל גַּם־שְׁנֵיכֶם יוֹם
אֶחָד:

האָט עֲשׂוּ געזאָגט צו זײַן פֿאָטער: איז דאָס די
איינציקע ברכה בײַ דיר, מײַן פֿאָטער? בענטש מײַך
אויך, מײַן פֿאָטער. און עֲשׂוּ האָט אויפֿגעהויבן זײַן
קול און האָט געוויינט.

האָט זײַן פֿאָטער יצחק זיך אָפֿגערופֿן און האָט צו
אײַם געזאָגט: זע, ווייט פֿון די פֿעטקײטן פֿון דער ערד
וועט זײַן דײַן ווײַנונג, און אָן דעם הימלס טוי פֿון
אויבן; און אויף דײַן שווערד וועסטו לעבן, און דײַן
ברודער וועסטו דינען;

און עס וועט זײַן, אַז דו וועסט זיך אָפֿרײַסן, וועסטו
אַראָפֿוואַרפֿן זײַן יאָך פֿון דײַן האַלדז.

און עֲשׂוּ האָט פֿײַנט געקריגן יעקבן איבער דער
ברכה וואָס זײַן פֿאָטער האָט אײַם געבענטשט, און
עֲשׂוּ האָט געזאָגט בײַ זיך אין האַרצן: זאָלן אָנקומען
די טרויערטעג נאָך מײַן פֿאָטער, און איך וועל הרגען
מײַן ברודער יעקבן.

זײַנען דערציילט געוואָרן רבקהן די ווערטער פֿון איר
עלטערן זון עֲשׂוּ, און זי האָט געשיקט און האָט
גערופֿן איר ״ינגערן זון יעקבן, און האָט צו אײַם
געזאָגט: זע, דײַן ברודער עֲשׂוּ טרײַסט זיך וועגן דיר,
אַז ער וועט דײַך הרגען.

און אַצונד, מײַן זון, הער צו מײַן קול, און שטײ
אויף, אַנטלויף דיר צו מײַן ברודער לָבָנען קײַן חָרָן.

און וועסט זיצן בײַ אײַם עטלעכע יאָר, ביז וואָנען
דער גרימצאָרן פֿון דײַן ברודער וועט אָפֿגיין;

ביז דער פֿעס פֿון דײַן ברודער וועט זיך אָפקערן פֿון
דיר, און ער וועט פֿאַרגעסן וואָס דו האָסט אײַם
געטאָן; און איך וועל שיקן, און וועל דײַך אָפֿנעמען
פֿון דאָרטן. נאָך וואָס זאָל איך אָנווערן אײַך בײַדן
אין אײַן טאָג?

וַתֹּאמֶר רַבָּקָה אֶל־יִצְחָק קַצְתִּי בְּחַיֵּי
מִפְּנֵי בָנוֹת חַת אִם־לִקַּח יַעֲקֹב אִשָּׁה
מִבָּנוֹת־חַת כָּאֵלֶּה מִבָּנוֹת הָאָרֶץ
לְמָה לִּי חַיִּים:

און רבקה האָט געזאָגט צו יצחקן: מײַן לעבן איז מיר
נמאס פֿון וועגן די טעכטער פֿון חת; אויב יעקב
נעמט אַ ווייב פֿון די טעכטער פֿון חת, אַזוי ווי די
דאָזיקע, פֿון די טעכטער פֿון לאַנד, וואָס טויג מיר
דאָס לעבן?

הָאֵט יִצְחָק גִּעְרוּפֹן יַעֲקֹב, און האָט אים געבענטשט, און האָט אים באַפֿוילן, און האָט צו אים געזאָגט: זאָלסט ניט נעמען אַ ווייב פֿון די טעכטער פֿון כְּנָען.

שטײ אויף, גײ קײן פֿדן-אַרם, צו דעם הויז פֿון בתואל, דײַן מוטערס פֿאַטער, און נעם דיר פֿון דאָרטן אַ ווייב פֿון די טעכטער פֿון לָבָן, דײַן מוטערס ברודער.

און גאָט שײַ וועט דײַך בענטשן, און וועט דײַך פֿרוכפֿערן און דײַך מערן, און וועסט ווערן אַ געזעמל פֿעלקער.

און ער וועט דיר געבן די ברכה פֿון אַברהמען, דיר און דײַן זאַמען מיט דיר, פֿדי זאָלסט אַרבן דאָס לאַנד פֿון דײַן ווײַנשאַפֿט, וואָס גאָט האָט געגעבן צו אַברהמען.

און יִצְחָק האָט אַוועקגעשיקט יַעֲקֹב, און ער איז געגאַנגען קײן פֿדן-אַרם, צו לָבָן דעם זון פֿון בתואל דעם אַרמי, דעם ברודער פֿון רבקה, דער מוטער פֿון יַעֲקֹב און עֶשָׂו.

און עֶשָׂו האָט געזען אז יִצְחָק האָט געבענטשט יַעֲקֹב, און האָט אים אַוועקגעשיקט קײן פֿדן-אַרם, זיך צו נעמען אַ ווייב פֿון דאָרטן; אז ווען ער האָט אים געבענטשט, האָט ער אים באַפֿוילן, אַזוי צו זאָגן: זאָלסט ניט נעמען אַ ווייב פֿון די טעכטער פֿון כְּנָען;

און יַעֲקֹב האָט צוגעהערט צו זײַן פֿאַטער און צו זײַן מוטער, און איז געגאַנגען קײן פֿדן-אַרם.

און עֶשָׂו האָט געזען אז די טעכטער פֿון כְּנָען זײַנען שלעכט אין די אויגן פֿון זײַן פֿאַטער יִצְחָק,

און עֶשָׂו איז געגאַנגען צו יִשְׁמָעֵאל, און האָט, צו זײַנע אַנדערע ווייבער, זיך גענומען פֿאַר אַ ווייב מַחֲלָת די טאָכטער פֿון יִשְׁמָעֵאל, אַברהמס זון, די שוועסטער פֿון נָבִיּוֹתָן.

א וַיִּקְרָא יִצְחָק אֶל-יַעֲקֹב וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ וַיִּצְוֵהוּ וַיֹּאמֶר לוֹ לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן:

ב קוּם לֵךְ פִּדְנָה אֲרָם בֵּיתָה בְּתוּאֵל אָבִי אִמָּךְ וְקַח-לָךְ מִשָּׁם אִשָּׁה מִבְּנוֹת לָבָן אָחִי אִמָּךְ:

ג וְאֵל שְׁדֵי יִבְרָךְ אֶתְךָ וַיְפָרֶךְ וַיְרַבְּךָ וְהָיִיתָ לְקָהָל עַמִּים:

ד וַיִּתֵּן-לָךְ אֶת-בְּרִכַּת אַבְרָהָם לָךְ וַיִּזְרְעֶךָ אֶתְךָ לְרִשְׁתָּךְ אֶת-אֶרֶץ מִגְרִיף אֲשֶׁר-נָתַן אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם:

ה וַיִּשְׁלַח יִצְחָק אֶת-יַעֲקֹב וַיֵּלֶךְ פִּדְנָה אֲרָם אֶל-לָבָן בֶּן-בְּתוּאֵל הָאֲרָמִי אָחִי רַבְקָה אִם יַעֲקֹב וַעֲשׂו:

ו וַיֵּרָא עֶשָׂו כִּי-יְבָרֶךְ יִצְחָק אֶת-יַעֲקֹב וַיִּשְׁלַח אֹתוֹ פִּדְנָה אֲרָם לְקַח-תּוֹ לִּי מִשָּׁם אִשָּׁה בְּבָרְכּוֹ אֹתוֹ וַיֵּצֵו עָלָיו לֵאמֹר לֹא-תִקַּח אִשָּׁה מִבְּנוֹת כְּנָעַן:

ז וַיִּשְׁמַע יַעֲקֹב אֶל-אָבִיו וְאֶל-אִמּוֹ וַיֵּלֶךְ פִּדְנָה אֲרָם:

ח וַיֵּרָא עֶשָׂו כִּי רָעוֹת בָּנוֹת כְּנָעַן בְּעֵינָיו יִצְחָק אָבִיו:

ט וַיֵּלֶךְ עֶשָׂו אֶל-יִשְׁמָעֵאל וַיִּקַּח אֶת-מַחֲלָת בַּת-יִשְׁמָעֵאל בֶּן-אַבְרָהָם אִחֹת נָבִיּוֹת עַל-נָשָׁיו לִי לְאִשָּׁה:

י וַיֵּצֵא יַעֲקֹב מִבְּאֵר שָׁבַע וַיֵּלֶךְ חֲרָנָה:

און יעקב איז אַרויסגעגאַנגען פֿון באַר-שָׁבַע, און איז געגאַנגען קיין חֲרָן.

יא וַיִּפְגַּע בַּמָּקוֹם וַיֵּלֶן שָׁם כִּי־בֹא הַשָּׁמֶשׁ וַיִּקַּח מֵאֲבִנֵי הַמָּקוֹם וַיִּשָּׂם מִרְאשֵׁיתוֹ וַיִּשְׁכַּב בַּמָּקוֹם הַהוּא:

און ער האָט געטראָפֿן אַן אָרט, און איז דאָרטן געבליבן נעכטיקן, וואָרום די זון איז אונטערגעגאַנגען; און ער האָט גענומען פֿון די שטיינער פֿון דעם אָרט, און געמאַכט פֿאַר זײַן צוקאַפֿנס, און האָט זיך געלייגט אין יענעם אָרט.

יב וַיַּחלֶם וְהִנֵּה סֹלֶם מַצֵּב אֶרְצָה וְרֹאשׁוֹ מִגִּיעַ הַשָּׁמַיְמָה וְהִנֵּה מְלָאכִי אֱלֹהִים עֲלִים וְיֹרְדִים בּוֹ:

האָט זיך אים געחלומט, ערשט אַ לייטער שטייט אויף דער ערד, און זײַן שפיץ גרייכט ביזן הימל, און זע, מלאכים פֿון גאָט גייען אַרויף און נידערן אַראָפּ אויף אים.

יג וְהִנֵּה יְהוָה נֹצֵב עָלָיו וַיֹּאמֶר אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם אָבִיךָ וְאֱלֹהֵי יִצְחָק הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה שֹׁכֵב עָלֶיהָ לָךְ אֶתְנַנָּה וּלְזֶרְעֶךָ:

און אָט שטייט גאָט איבער אים, און ער זאָגט: איך בין יְהוָה דער גאָט פֿון דײַן פֿאָטער אַבְרָהָם, און דער גאָט פֿון יִצְחָק. דאָס לאַנד וואָס דו ליגסט דערויף, צו דיר וועל איך עס געבן, און צו דײַן זאָמען.

יד וְהָיָה זֶרְעֶךָ כְּעֶפֶר הָאָרֶץ וּפְרָצְתָּ יָמָה וְקִדְמָה וּצְפֹנָה וְנִגְבָּה וַנִּבְרְכוּ בְךָ כָּל־מִשְׁפַּחַת הָאָדָמָה וּבְזֶרְעֶךָ:

און דײַן זאָמען וועט זײַן אַזוי ווי שטויב פֿון דער ערד, און וועסט זיך אויסשפרייטן קיין מערב און קיין מזרח און קיין צפֿון און קיין דרום, און בענטשן וועלן זיך מיט דיר און מיט דײַן זאָמען אַלע משפחות פֿון דער ערד.

טו וְהִנֵּה אֲנֹכִי עֹמֵד וְשִׁמְרֹתֶיךָ בְּכָל אֲשֶׁר־תֵּלֶךְ וְהִשְׁבַּתֶּיךָ אֶל־הָאָדָמָה הַזֹּאת כִּי לֹא אֶעֱזָבְךָ עַד אֲשֶׁר אִם־עָשִׂיתִי אֵת אֲשֶׁר־דִּבַּרְתִּי לָךְ:

און זע, איך וועל זײַן מיט דיר, און איך וועל דיך היטן אומעטום וווּ דו וועסט גיין, און איך וועל דיך אומקערן צו דער דאָזיקער ערד, וואָרום איך וועל דיך נישט פֿאַרלאָזן, ביז וואָנען איך האָב געטאָן וואָס איך האָב דיר צוגעזאָגט.

טז וַיִּיקֶץ יַעֲקֹב מִשְׁנָתוֹ וַיֹּאמֶר אָכֵן יֵשׁ יְהוָה בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאֲנֹכִי לֹא יָדַעְתִּי:

האָט יעקב זיך אויפֿגעכאַפט פֿון זײַן שלאָף, און ער האָט געזאָגט: פֿאַר וואָר, גאָט איז פֿאַראַן אין דעם דאָזיקן אָרט, און איך האָב נישט געוואוסט.

יז וַיִּירָא וַיֹּאמֶר מֶה־נּוֹרָא הַמָּקוֹם הַזֶּה אֵין זֶה כִּי אִם־בֵּית אֱלֹהִים וְזֶה שַׁעַר הַשָּׁמַיִם:

און ער האָט מורא געהאַט, און האָט געזאָגט: ווי מוראדיק איז דער דאָזיקער אָרט! דאָס איז נישט אַנדערש ווי דאָס הויז פֿון גאָט, און דאָס איז דער טויער פֿון הימל.

יח וַיִּשְׁכֶּם יַעֲקֹב בַּבֹּקֶר וַיִּקַּח אֶת־הָאֶבֶן
אֲשֶׁר־שָׁם מִרְאֲשֵׁתוֹ וַיִּשָּׂם אֹתָהּ
מַצְבֵּה וַיִּצֹק שָׁמֶן עַל־רֹאשָׁהּ:

יט וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא
בֵּית־אֵל וְאוּלָם לוֹז שֵׁם־הָעִיר
לְרֹאשָׁנָה:

כ וַיַּדַּר יַעֲקֹב נָדָר לֵאמֹר אִם־יְהִיָּה
אֱלֹהִים עֲמָדִי וּשְׁמִרָנִי בַּדֶּרֶךְ הַזֶּה
אֲשֶׁר אָנֹכִי הוֹלֵךְ וְנָתַן־לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל
וּבְגָד לְלַבֵּשׁ:

כא וּשְׁכַתִּי בְשָׁלוֹם אֶל־בֵּית אָבִי וְהָיָה
יְהוָה לִי לֵאלֹהִים:

כב וְהָאֶבֶן הַזֹּאת אֲשֶׁר־שָׁמַתִּי מַצְבֵּה
יְהִיָּה בֵּית אֱלֹהִים וְכָל אֲשֶׁר תִּתֵּן־לִי
עֲשֹׂר אֶעֱשְׂרֶנּוּ לְךָ:

און יעקב האָט זיך געפֿעדערט אין דער פֿרי, און ער
האָט גענומען דעם שטיין וואָס ער האָט געמאַכט
פֿאַר זיין צוקאַפֿנס, און האָט אים געמאַכט פֿאַר אַ
זיילשטיין, און ער האָט אַרױפֿגעגאַסן אייל אויף זיין
שפיץ.

און ער האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון יענעם אָרט
בית-אַל, אָבער לוז איז געווען דער נאָמען פֿון דער
שטאָט צוערשט.

און יעקב האָט אַ נדר געטאָן, אַזוי צו זאָגן: אויב
גאָט וועט זיין מיט מיר, און וועט מיך היטן אויף דעם
דאָזיקן וועג וואָס איך גיי, און ער וועט מיר געבן
ברױט צום עסן, און אַ בגד אָנצוטאָן,

און איך וועל מיך אומקערן בשלום צו מיין פֿאָטערס
הויז, וועט יהוה מיר זיין צום גאָט.

און דער דאָזיקער שטיין וואָס איך האָב געמאַכט
פֿאַר אַ זיילשטיין, וועט זיין אַ הויז פֿון גאָט; און פֿון
אַלץ וואָס דו וועסט מיר געבן, וועל איך מעשרן
מעשר צו דיר.

און יעקב האָט אויפֿגעהויבן זײַנע פֿיס, און איז געגאַנגען צו דעם לאַנד פֿון די קינדער פֿון מזרח.

און ער האָט אַ קוק געטאָן, ערשט אַ ברונעם איז אין פֿעלד, און זע, דריי סטאַדעס שאָף הויערן דאָרטן ביי אים; וואָרום פֿון יענעם ברונעם פֿלעגט מען אָנטרינקען די סטאַדעס, און דער שטיין אויפֿן מויל פֿון ברונעם איז געווען גרויס.

און אז דאָרטן האָבן זיך צונויפֿגעזאַמלט אַלע סטאַדעס, האָט מען אַראָפֿגעקײקלט דעם שטיין פֿון דעם מויל פֿון ברונעם, און מע האָט אָנגעטרונקען די שאָף, און אומגעקערט דעם שטיין אויפֿן מויל פֿון דעם ברונעם אויף זײַן אָרט.

האָט יעקב צו זיי געזאָגט: פֿון וואָנען זײַט איר, מײַנע ברידער? האָבן זיי געזאָגט: פֿון חָרן זײַנען מיר.

האָט ער צו זיי געזאָגט: קענט איר לָבן דעם זון פֿון נַחֹר? האָבן זיי געזאָגט: מיר קענען.

האָט ער צו זיי געזאָגט: איז פֿריד צו אים? האָבן זיי געזאָגט: פֿריד; און אָן קומט זײַן טאָכטער רחל מיט די שאָף.

האָט ער צו זיי געזאָגט: זעט, דער טאָג איז נאָך גרויס, נאָך ניט צײַט דאָס פֿי זאָל אײַנגעזאַמלט ווערן; טרינקט אָן די שאָף, און גײַט פֿיטערט.

האָבן זיי געזאָגט: מיר קענען ניט, ביז וואָנען אַלע סטאַדעס וועלן זיך צונויפֿזאַמלען, און מע וועט אַראָפֿקײלען דעם שטיין פֿון דעם מויל פֿון ברונעם; און מיר וועלן אָנטרינקען די שאָף.

ווי ער רעדט נאָך מיט זיי, אַזוי איז רחל אונטערגעקומען מיט איר פֿאָטערס שאָף; וואָרום זי איז געווען אַ פֿאַסטוכערין.

א וַיִּשָּׂא יַעֲקֹב רִגְלָיו וַיֵּלֶךְ אֶרְצָה
בְּנֵי־קָדָם:

ב וַיֵּרָא וְהִנֵּה בָּאָר בַּשָּׂדֶה וְהִנֵּה־שָׁם
שְׁלֹשָׁה עֲדָרֵי־צֹאן רֹבְצִים עָלֶיהָ כִּי
מִן־הַבָּאָר הָהוּא יִשְׁקוּ הָעֲדָרִים
וְהָאֶבֶן גְּדֹלָה עַל־פִּי הַבָּאָר:

ג וַנֹּאסְפוּ־שָׂמָּה כָּל־הָעֲדָרִים וַיִּגְלְלוּ
אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל פִּי הַבָּאָר וְהִשְׁקוּ
אֶת־הַצֹּאן וְהַשִּׁיבוּ אֶת־הָאֶבֶן עַל־פִּי
הַבָּאָר לְמַקְמָתָהּ:

ד וַיֹּאמֶר לָהֶם יַעֲקֹב אַחֵי מַאֲיֵן אַתֶּם
וַיֹּאמְרוּ מַחֲרָן אֲנַחְנוּ:

ה וַיֹּאמֶר לָהֶם הִידְעֶתֶם אֶת־לָבָן
בֶּן־נַחֹר וַיֹּאמְרוּ יֵדְעֵנוּ:

ו וַיֹּאמֶר לָהֶם הַשְׁלוֹם לוֹ וַיֹּאמְרוּ
שְׁלוֹם וְהִנֵּה רַחֵל בָּתּוֹ בָּאָה
עִם־הַצֹּאן:

ז וַיֹּאמֶר הֵן עוֹד הַיּוֹם גְּדוֹל לֹא־עֵת
הָאֶסֶף הַמִּקְנֶה הַשִּׁקּוֹ הַצֹּאן וּלְכוּ
רְעוּ:

ח וַיֹּאמְרוּ לֹא נוּכַל עַד אֲשֶׁר יֵאָסְפוּ
כָּל־הָעֲדָרִים וַיִּגְלְלוּ אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל פִּי
הַבָּאָר וְהִשְׁקִינוּ הַצֹּאן:

ט עוֹדְנוּ מְדַבֵּר עִמָּם וְרַחֵל בָּאָה
עִם־הַצֹּאן אֲשֶׁר לְאָבִיהָ כִּי רָעָה הוּא:

י וַיְהִי כַּאֲשֶׁר רָאָה יַעֲקֹב אֶת־רַחֵל
בַּת־לָבָן אָחִי אִמּוֹ וְאֶת־צֹאן לָבָן אָחִי
אִמּוֹ וַיֵּגֶשׁ יַעֲקֹב וַיַּגֵּל אֶת־הָאֶבֶן מֵעַל
פִּי הַבָּאָר וַיִּשָּׂק אֶת־צֹאן לָבָן אָחִי
אִמּוֹ:

יא וַיִּשָּׂק יַעֲקֹב לְרַחֵל וַיִּשָּׂא אֶת־קִלּוֹ
וַיִּבְדֶּךָ:

יב וַיֵּגֶד יַעֲקֹב לְרַחֵל כִּי אָחִי אָבִיהָ הוּא
וְכִי בֶן־רִבְקָה הוּא וַתֵּרֶץ וַתִּגֵּד
לְאָבִיהָ:

יג וַיְהִי כַשְּׁמַע לָבָן אֶת־שְׁמַע יַעֲקֹב
בֶּן־אָחִיתוֹ וַיֵּרֶץ לְקִרְאָתוֹ וַיַּחֲבֹק־לוֹ
וַיִּנָּשֶׁק־לוֹ וַיְבִיֵּאֵהוּ אֶל־בֵּיתוֹ וַיִּסְפָּר
לְלָבָן אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

יד וַיֹּאמֶר לוֹ לָבָן אֶף עַצְמִי וּבְשָׁרִי אִתָּהּ
וַיֵּשֶׁב עִמּוֹ חֹדֶשׁ יָמִים:

טו וַיֹּאמֶר לָבָן לִיעֲקֹב הֲכִי־אָחִי אִתָּהּ
וַעֲבַדְתַּנִּי חֲנָם הַגִּידָה לִּי
מַה־מְשַׁכְּרֶתָּךְ:

טז וּלְלָבָן שְׁתֵּי בָנוֹת שֵׁם הַגְּדֹלָה לָאָה
וְשֵׁם הַקְּטָנָה רַחֵל:

יז וַעֲיָנִי לָאָה רַכּוֹת וְרַחֵל הָיְתָה
יִפְתָּתָאֵר וַיִּפֹּת מִרְאָה:

יח וַיָּאָהֵב יַעֲקֹב אֶת־רַחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבֹדָךְ
שִׁבְעָה שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתָךְ הַקְּטָנָה:

יט וַיֹּאמֶר לָבָן טוֹב תַּתִּי אִתָּהּ לָךְ מִתַּתִּי
אִתָּהּ לְאִישׁ אַחֵר שְׁבָה עִמָּדִי:

און עס איז געווען, ווי יעקב האָט דערזען רחלען, די
טאָכטער פֿון לָבָן, זיין מוטערס ברודער, און די שאָף
פֿון לָבָן, זיין מוטערס ברודער, אזוי האָט יעקב
געזענט, און האָט אַראָפּגעקײקלט דעם שטיין פֿון
דעם מויל פֿון ברונעם, און האָט אָנגעטרונקען די
שאָף פֿון לָבָן, זיין מוטערס ברודער.

און יעקב האָט געקושט רחלען, און האָט
אויפֿגעהויבן זיין קול און האָט געוויינט.

און יעקב האָט דערציילט רחלען אַז ער איז איר
פֿאָטערס אָן אייגענער, און אַז ער איז רבקהס אַ זון;
און זי איז געלאָפֿן, און האָט אָנגעזאָגט איר פֿאָטער.

און עס איז געווען, ווי לָבָן האָט געהערט די הערונג
וועגן יעקב, זיין שוועסטערס זון, אזוי איז ער אים
געלאָפֿן אַנטקעגן, און ער האָט אים געהאַלדזט און
אים געקושט, און האָט אים אַריינגעבראַכט אין זיין
הויז. און ער האָט דערציילט לָבָנען אַלע יענע
געשעענישן.

און לָבָן האָט צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָר, מײַן ביין
און מײַן פֿלייש ביסטו. און ער איז געזעסן בײַ אים אַ
חודש צײַט.

האָט לָבָן געזאָגט צו יעקבן: צי וויל דו ביסט מײַנער
אַן אייגענער, זאָסלטו מיר דינען אומזיסט? זאָג מיר
וואָס איז דיין לויין.

און לָבָן האָט געהאַט צוויי טעכטער; דער נאָמען פֿון
דער עלטערער איז געווען לאה, און דער נאָמען פֿון
דער יינגערער רחל.

און לאהס אויגן זײַנען געווען שלאָפֿע, און רחל איז
געווען שיין אויפֿן געשטאַלט, און שיין אויפֿן פנים,

און יעקב האָט ליב געקריגן רחלען; און ער האָט
געזאָגט: איך וועל דיר דינען זיבן יאָר פֿאַר דיין
יינגערער טאָכטער רחלען.

האָט לָבָן געזאָגט: בעסער איך זאָל זי דיר געבן,
איידער איך זאָל זי געבן צו אַן אַנדער מאַן; בלײַב
בײַ מיר.

כ וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרָחֵל שְׁבַע שָׁנִים וַיְהִי
 בְּעֵינָיו כַּיָּמִים אַחָדִים בְּאַהֲבָתוֹ אֹתָהּ:
 כא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-לָבָן הִבֵּה
 אֶת-אִשְׁתִּי כִּי מָלְאוּ יָמִי וְאִבּוֹאָה
 אֵלַיָּהּ:
 כב וַיֵּאסֹף לָבָן אֶת-כָּל-אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם
 וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּהּ:
 כג וַיְהִי בָּעָרֶב וַיִּקַּח אֶת-לֵאָה בִּתּוֹ וַיָּבֵא
 אֹתָהּ אֵלָיו וַיָּבֵא אֵלַיָּהּ:
 כד וַיִּתֵּן לָבָן לָהּ אֶת-זִלְפָּה שִׁפָּתָהּ
 לְלֵאָה בִּתּוֹ שִׁפָּתָהּ:
 כה וַיְהִי בִּבְקָר וַהֲנֶה-הוּא לֵאָה וַיֹּאמֶר
 אֶל-לָבָן מַה-זֹּאת עָשִׂיתָ לִּי הֲלֹא
 בְּרָחֵל עַבְדָּתִי עִמָּךְ וְלָמָּה רָמִיתָנִי:
 כו וַיֹּאמֶר לָבָן לֹא-יַעֲשֶׂה כֵן בַּמָּקוֹמִנוּ
 לְתֵת הַצְעִירָה לְפָנַי הַבְּכִירָה:
 כז מָלֵא שְׁבַע זֹאת וְנִתְּנָה לָךְ
 גַּם-אֶת-זֹאת בַּעֲבֹדָה אֲשֶׁר תַּעֲבֹד
 עִמָּדִי עוֹד שְׁבַע-שָׁנִים אַחֲרוֹת:
 כח וַיַּעַשׂ יַעֲקֹב כֵּן וַיִּמְלֵא שְׁבַע זֹאת
 וַיִּתֵּן-לוֹ אֶת-רָחֵל בִּתּוֹ לוֹ לְאִשָּׁה:
 כט וַיִּתֵּן לָבָן לְרָחֵל בִּתּוֹ אֶת-בִּלְהָה
 שִׁפָּתָהּ לָהּ לְשִׁפָּתָהּ:
 ל וַיָּבֵא גַם אֶל-רָחֵל וַיֹּאֲהֵב
 גַּם-אֶת-רָחֵל מְלָאָה וַיַּעֲבֹד עִמּוֹ עוֹד
 שְׁבַע-שָׁנִים אַחֲרוֹת:

און יעקב האָט געדינט פֿאַר רחלען זיבן יאָר, און זיי
 זינען געווען אין זינע אויגן אַזוי ווי עטלעכע טעג,
 פֿון זיין ליבשאַפֿט צו איר.
 און יעקב האָט געזאָגט צו לָבָנען: גיב מיר מיין ווייב,
 וואָרום מינע טעג זינען דערפֿילט געוואָרן; און איך
 וועל קומען צו איר.
 האָט לָבָן איינגעזאָמלט אלע מענטשן פֿון דעם אָרט,
 און ער האָט געמאַכט אַ מאַלצייט.
 און עס איז געווען אין אָוונט, האָט ער גענומען זיין
 טאָכטער לאה, און האָט זי געבראַכט צו אים, און
 ער איז געקומען צו איר.
 און לָבָן האָט איר געגעבן זיין דינסט זלפָּהן – פֿאַר אַ
 דינסט צו זיין טאָכטער לאה.
 און עס איז געווען אין דער פֿרי, ערשט דאָס איז
 לאה. האָט ער געזאָגט צו לָבָנען: וואָס האָסטו מיר
 דאָ געטאָן? האָב איך נישט געדינט ביי דיר פֿאַר
 רחלען, און פֿאַר וואָס האָסטו מיך גענאָרט?
 האָט לָבָן געזאָגט: עס ווערט נישט געטאָן אַזוי אין
 אונדזער מקום, אויסצוגעבן די יינגערע פֿאַר דער
 עלטערער.
 דערפֿיל די וואָך פֿון דער, און מיר וועלן דיר אויך
 יענע געבן, פֿאַר דעם דינסט וואָס דו וועסט דינען ביי
 מיר נאָך זיבן אַנדערע יאָר.
 האָט יעקב אַזוי געטאָן, און ער האָט דערפֿילט די
 וואָך פֿון דער; און ער האָט אים געגעבן זיין טאָכטער
 רחלען, אים פֿאַר אַ ווייב.
 און לָבָן האָט געגעבן צו זיין טאָכטער רחלען זיין
 דינסט בלָהָהן פֿאַר אַ דינסט צו איר.
 און ער איז געקומען אויך צו רחלען. און ער האָט
 רחלען אויך מער ליב געהאַט פֿון לאה; און ער האָט
 געדינט ביי אים נאָך זיבן אַנדערע יאָר.

לא וַיֵּרָא יְהוָה כִּי־שְׁנוּאָה לָאָה וַיִּפְתַּח
אֶת־רַחֲמָה וְרָחֵל עָקְרָה:

און גאָט האָט געזען אַז לאה איז אומבאַליבט, און
ער האָט געעפֿנט איר טראַכט; און רחל איז געווען
אין עקרה.

לב וַתֵּהָר לָאָה וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא שְׁמוֹ
רְאוּבֵן כִּי אָמְרָה כִּי־רָאָה יְהוָה בְּעֵנַי
כִּי עָתָה יֵאָהֲבֵנִי אִישִׁי:

און לאה איז טראָגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן אַ
זון, און זי האָט גערופֿן זיין נאָמען רְאוּבֵן, ווייל זי
האָט געזאָגט: יא, גאָט האָט געזען מײַן פֿיין, וואָרום
אַצונד וועט מיך מײַן מאַן לײַב האָבן.

לג וַתֵּהָר עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר כִּי־שָׁמַע
יְהוָה כִּי־שְׁנוּאָה אָנֹכִי וַיִּתֵּן־לִי
גַם־אֶת־זֶה וַתִּקְרָא שְׁמוֹ שְׁמֹעוֹן:

און זי איז ווידער טראָגעדיק געוואָרן, און האָט
געבאָרן אַ זון, און זי האָט געזאָגט: ווייל גאָט האָט
געהערט אַז איך בין אומבאַליבט, דרום האָט ער מיר
געגעבן אויך דעם דאָזיקן; און זי האָט גערופֿן זיין
נאָמען שְׁמֹעוֹן.

לד וַתֵּהָר עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר עָתָה
הַפַּעַם יֵלֹּה אִישִׁי אֵלַי כִּי־יִלְדָתִי לוֹ
שְׁלֹשָׁה בָּנִים עַל־כֵּן קָרָא־שְׁמוֹ לְוִי:

און זי איז ווידער טראָגעדיק געוואָרן, און האָט
געבאָרן אַ זון, און זי האָט געזאָגט: אַצונד דאָס מאָל
וועט מײַן מאַן ווערן צוגעטאָן צו מיר, ווייל איך האָב
אים געבאָרן דריי זין; דרום האָט מען גערופֿן זיין
נאָמען לְוִי.

לה וַתֵּהָר עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר הַפַּעַם
אוֹדָה אֶת־יְהוָה עַל־כֵּן קָרָאָה שְׁמוֹ
יְהוּדָה וַתַּעֲמֵד מִלְּדָת:

און זי איז ווידער טראָגעדיק געוואָרן, און האָט
געבאָרן אַ זון, און זי האָט געזאָגט: דאָס מאָל טו איך
לויבן גאָט; דרום האָט זי גערופֿן זיין נאָמען יהוּדָה.
און זי האָט אויפֿגעהערט געבערן.

בראשית ל : 30

און אז רחל האָט געזען אַז זי געבערט ניט פֿון יעקבן, האָט רחל מקנא געווען איר שוועסטער, און זי האָט געזאָגט צו יעקבן: גיב מיר קינדער, אָניט שטאַרב איך.

האָט דער צאָרן פֿון יעקבן געגרימט אויף רחלען, און ער האָט געזאָגט: בין איך דען אויף דעם אָרט פֿון גאָט, וואָס האָט פֿאַרמיטן פֿון דיר פֿרוכט פֿון ליב?

האָט זי געזאָגט: אָט איז מיין דינסט בלֶהָה, קום צו איר, און זי וועט געבערן אויף מינע קני, און אויך איך וועל אויפֿגעריכט ווערן פֿון איר.

און זי האָט אים געגעבן איר דינסט בלֶהָה פֿאַר אַ ווייב, און יעקב איז צו איר געקומען.

און בלֶהָה איז טראָגעדיק געוואָרן, און האָט יעקבן געבאָרן אַ זון.

און רחל האָט געזאָגט: גאָט האָט זיך פֿאַר מיר אָנגענומען, און האָט אויך מיין קול צוגעהערט, און מיר געגעבן אַ זון; דרום האָט זי גערופֿן זיין נאָמען דן.

און בלֶהָה, רחל'ס דינסט, איז ווידער טראָגעדיק געוואָרן, און האָט יעקבן געבאָרן אַ צווייטן זון.

און רחל האָט געזאָגט: שטאַרקע ראַנגלענישן האָב איך זיך געראַנגלט מיט מיין שוועסטער, און איך בין בייגעקומען; דרום האָט זי גערופֿן זיין נאָמען נַפְתָּלִי.

און לאה האָט געזען אַז זי האָט אויפֿגעהערט געבערן, האָט זי גענומען איר דינסט זלֶפָהָה, און זי געגעבן יעקבן פֿאַר אַ ווייב.

און זלֶפָהָה, לאה'ס דינסט, האָט יעקבן געבאָרן אַ זון.

א וַתֵּרָא רָחֵל כִּי לֹא יֵלְדָה לְיַעֲקֹב
וַתִּקְנֶא רָחֵל בְּאַחֲתָהּ וַתֹּאמֶר
אֶל־יַעֲקֹב הִבֵּה־לִּי בָנִים וְאִם־אֵין
מִתָּה אֲנֹכִי:

ב וַיַּחֲרֹאֲף יַעֲקֹב בְּרָחֵל וַיֹּאמֶר הִתַּחַת
אֱלֹהִים אֲנֹכִי אֲשֶׁר־מִנַּע מִמֶּךָּ
פְּרִי־בִטְן:

ג וַתֹּאמֶר הִנֵּה אֲמַתִּי בִלְהָה בֹּא אֵלַיָּהּ
וְתֵלֵד עַל־בְּרָכִי וְאֶכְפֶּנָּה גַם־אֲנֹכִי
מִמֶּנָּה:

ד וַתִּתֵּן־לוֹ אֶת־בִּלְהָה שְׁפָחָתָהּ לְאִשָּׁה
וַיָּבֹא אֵלַיָּהּ יַעֲקֹב:

ה וַתֵּהָר בִּלְהָה וְתֵלֵד לְיַעֲקֹב בֶּן:

ו וַתֹּאמֶר רָחֵל דִּנְיָ אֱלֹהִים וְגַם שָׁמַע
בְּקוֹלִי וַיִּתֵּן־לִּי בֶן עַל־כֵּן קִרְאָהּ שְׁמוֹ
דָּן:

ז וַתֵּהָר עוֹד וְתֵלֵד בִּלְהָה שְׁפָחַת רָחֵל
בֶּן שְׁנֵי לְיַעֲקֹב:

ח וַתֹּאמֶר רָחֵל נִפְתּוּלִי אֱלֹהִים נִפְתַּלְתִּי
עִם־אָחִתִּי גַם־יָכַלְתִּי וַתִּקְרָא שְׁמוֹ
נַפְתָּלִי:

ט וַתֵּרָא לָאָה כִּי עֲמָדָה מְלָדָת וַתִּקַּח
אֶת־זֶלְפָּה שְׁפָחָתָהּ וַתִּתֵּן אֹתָהּ
לְיַעֲקֹב לְאִשָּׁה:

י וַתֵּלֵד זֶלְפָּה שְׁפָחַת לָאָה לְיַעֲקֹב בֶּן:

יא וַתֹּאמֶר לֹאֲה בַּגֹּד בָּא גֹד וַתִּקְרָא
אֶת־שְׁמוֹ גֹּד:

יב וַתֵּלֶד זֶלְפָּה שְׁפָחַת לֹאֲה בֶן שְׁנֵי
לַיָּעֶקֶב:

יג וַתֹּאמֶר לֹאֲה בְּאֲשְׁרֵי כִי אֲשֶׁרוֹנִי
בָּנוֹת וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ אֲשֶׁר:

יד וַיֵּלֶךְ רְאוּבֵן בְּיָמֵי קְצִיר־חֹטִים וַיִּמָּצֵא
דוֹדָאִים בַּשָּׂדֶה וַיָּבֵא אֹתָם אֶל־לֹאֲה
אִמּוֹ וַתֹּאמֶר רָחֵל אֶל־לֹאֲה תְּנִי־נָא
לִי מִדּוֹדָאֵי בְנֶיהָ:

טו וַתֹּאמֶר לָהּ הִמָּעַט קִחְתְּךָ אֶת־אִישִׁי
וְלָקַחְתָּ גַם אֶת־דּוֹדָאֵי בְנֵי וַתֹּאמֶר
רָחֵל לָכֵן יִשְׁכַּב עִמָּךְ הַלַּיְלָה תַּחַת
דּוֹדָאֵי בְנֶיהָ:

טז וַיָּבֵא יַעֲקֹב מִן־הַשָּׂדֶה בָּעֶרֶב וַתֵּצֵא
לֹאֲה לִקְרָאתוֹ וַתֹּאמֶר אֵלַי תָּבוֹא כִּי
שָׁכַר שְׁכָרְתִּיךָ בְּדוֹדָאֵי בְנֵי וַיִּשְׁכַּב
עִמָּה בַּלַּיְלָה הַהוּא:

יז וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶל־לֹאֲה וַתֵּהָר וַתֵּלֶד
לַיָּעֶקֶב בֶּן חֲמִישִׁי:

יח וַתֹּאמֶר לֹאֲה נָתַן אֱלֹהִים שְׁכָרִי
אֲשֶׁר־נָתַתִּי שְׁפָחָתִי לְאִישִׁי וַתִּקְרָא
שְׁמוֹ יִשְׁשָׁכָר:

יט וַתֵּהָר עוֹד לֹאֲה וַתֵּלֶד בֶּן־שְׁשִׁי
לַיָּעֶקֶב:

כ וַתֹּאמֶר לֹאֲה זָבַדְנִי אֱלֹהִים אֹתִי זָבַד
טוֹב הַפַּעַם יִזְבְּלֵנִי אִישִׁי כִּי־יִלְדָתִי לוֹ
שִׁשָּׁה בָּנִים וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ זְבֻלֹן:

הָאָט לֹאֲה גַעזֶאָגט: מִזֵּל אִיז גַּעקומען; און זי הָאָט
גַּערוּפֿן זײַן נאָמען גֹּד.

און זֶלְפָּה, לֹאֲה'ס דינסט, הָאָט יַעקבן גַּעבֶאָרן אַ
צווייטן זון.

הָאָט לֹאֲה גַעזֶאָגט: אויף מײַן גליק! וואָרום די
טעכטער וועלן מיך שאַצן גליקלעך; און זי הָאָט
גַּערוּפֿן זײַן נאָמען אֲשֶׁר.

און ראובן איז געגאַנגען אין די טעג פֿון ווייצשניט,
און הָאָט געפֿונען ליבעפעלעך אין פֿעלד, און הָאָט זיי
געבראַכט צו זײַן מוטער לֹאֲה. הָאָט רחל גַּעזֶאָגט צו
לֹאֲה: גיב מיר, איך בעט דיר, פֿון דיין זונס
ליבעפעלעך.

הָאָט זי גַּעזֶאָגט צו איר: ווינציק וואָס דו הָאָסט
צוגענומען מײַן מאָן, ווילסטו נאָך צונעמען מײַן זונס
ליבעפעלעך? הָאָט רחל גַּעזֶאָגט: דערפֿאַר זאָל ער
ליגן מיט דיר היינטיקע נאַכט, פֿאַר די ליבעפעלעך
פֿון דיין זון.

און ווי יַעקב איז גַּעקומען פֿון פֿעלד אין אָוונט, אַזוי
איז לֹאֲה אים אַרויסגעגאַנגען אַנטקעגן, און הָאָט
גַּעזֶאָגט: צו מיר מוזטו קומען, וואָרום אָפּדינגען הָאָב
איך דיר אָפּגעדונגען פֿאַר די ליבעפעלעך פֿון מײַן זון.
און ער איז מיט איר געלעגן אין יענער נאַכט.

און גאָט הָאָט צוגעהערט צו לֹאֲה, און זי איז
טראָגעדיק געוואָרן, און הָאָט יַעקבן גַּעבֶאָרן אַ
פֿינפֿטן זון.

און לֹאֲה הָאָט גַּעזֶאָגט: גאָט הָאָט געגעבן מײַן שָׁכַר
פֿאַר וואָס איך הָאָב געגעבן מײַן דינסט צו מײַן מאָן;
און זי הָאָט גַּערוּפֿן זײַן נאָמען יִשְׁשָׁכָר.

און לֹאֲה איז ווידער טראָגעדיק געוואָרן, און הָאָט
יַעקבן גַּעבֶאָרן אַ זעקסטן זון.

און לֹאֲה הָאָט גַּעזֶאָגט: גאָט הָאָט מיך באַשאַנקען
מיט אַ גוטן געשאַנק; דאָס מאָל וועט מײַן מאָן
ווינען מיט מיר, ווייל איך הָאָב אים גַּעבֶאָרן זעקס
זין; און זי הָאָט גַּערוּפֿן זײַן נאָמען זְבֻלֹן.

און דערנאך האָט זי געבאָרן אַ טאָכטער, און זי האָט גערופֿן איר נאָמען דינה.

און גאָט האָט געדאַכט אָן רחלען, און גאָט האָט צוגעהערט צו איר, און האָט געעפֿנט איר טראַכט.

און זי איז טראַגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן אַ זון; און זי האָט געזאָגט: גאָט האָט אָפֿגעטאָן מײַן חרפה.

און זי האָט גערופֿן זײַן נאָמען יוסף, אַזוי צו זאָגן: גאָט זאָל מיר צוגעבן נאָך אַן אַנדער זון.

און עס איז געווען, אַז רחל האָט געבאָרן יוספֿן, האָט יעקב געזאָגט צו לָבֿנען: לאַז מײַך אַוועק, און איך וועל גיין צו מײַן אָרט און צו מײַן לאַנד.

גיב מיר מײַנע ווייבער און מײַנע קינדער, וואָס איך האָב דיר פֿאַר זיי געדינט, און איך וועל גיין; וואָרום דו ווייסט מײַן דינסט וואָס איך האָב דיר געדינט.

האָט לָבֿן צו אים געזאָגט: אויב, איך בעט דיר, איך האָב געפֿונען לײַטזעליקייט אין דײַנע אויגן; — איך האָב געמערקט אַז גאָט האָט מײַך געבענטשט פֿון דײַנעטוועגן.

און ער האָט געזאָגט: זאָג מיר דײַן לוי, און איך וועל געבן.

האָט ער צו אים געזאָגט: דו ווייסט ווי איך האָב דיר געדינט, און וואָס דײַן פֿי איז געוואָרן אונטער מיר;

וואָרום ווינציק-וואָס האָסטו געהאַט פֿאַר מיר, און עס האָט זיך פֿאַרמערט לרוב, און גאָט האָט דיר געבענטשט אין מײַנע טריט. און אַצונד, ווען וועל איך אויך טאָן פֿאַר מײַן הויזגעזינט?

האָט ער געזאָגט: וואָס זאָל איך דיר געבן? האָט יעקב געזאָגט: זאָלסט מיר גאָרנישט געבן; אויב דו וועסט מיר טאָן די דאָזיקע זאַך, וועל איך ווידער פֿיטערן דײַנע שאַף, און היטן:

כא וְאַחֵר יָלְדָה בֵּת וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמָהּ דִּינָה:

כב וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת־רַחֵל וַיִּשְׁמַע אֱלֹהֵי אֱלֹהִים וַיִּפְתַּח אֶת־רַחֲמָהּ:

כג וַתֵּהָר וַתֵּלֶד בֶּן וַתֹּאמֶר אֶסָּף אֱלֹהִים אֶת־חַרְפֹּתַי:

כד וַתִּקְרָא אֶת־שְׁמוֹ יוֹסֵף לֵאמֹר יֹסֵף יִהְיֶה לִּי בֶן אַחֵר:

כה וַיְהִי כַּאֲשֶׁר יָלְדָה רַחֵל אֶת־יוֹסֵף וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־לָבֵן שְׁלַחֲנִי וְאֶלְכָה אֶל־מְקוֹמִי וְלֹאֲרָצִי:

כו תָּנֵה אֶת־נָשָׁי וְאֶת־יְלָדֵי אֲשֶׁר עִבַּדְתִּי אִתָּךְ בָּהֶן וְאֶלְכָה כִּי אֶתָּה יֹדַעְתָּ אֶת־עִבַּדְתִּי אֲשֶׁר עִבַּדְתִּיךָ:

כז וַיֹּאמֶר אֱלֹוֹ לָבֵן אִם־נָא מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ נַחֲשֵׁתִי וַיְבָרְכֵנִי יְהוָה בְּגִלְלָהּ:

כח וַיֹּאמֶר נָקְבָה נְקָבָה שְׁכָרְךָ עָלַי וְאַתָּה:

כט וַיֹּאמֶר אֱלֹוֹ אֶתָּה יֹדַעְתָּ אֶת אֲשֶׁר עִבַּדְתִּיךָ וְאֶת אֲשֶׁר־הָיָה מִקְנֶךָ אִתִּי:

ל כִּי מַעֲט אֲשֶׁר־הָיָה לָךְ לִפְנֵי וַיִּפְרֹץ לָרֹב וַיְבָרֶךְ יְהוָה אֶתָּה לְרַגְלִי וְעַתָּה מָתִי אַעֲשֶׂה גַם־אֲנֹכִי לְבֵיתִי:

לא וַיֹּאמֶר מָה אֶתָּן־לָךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לֹא־תִתֶּן־לִי מְאוּמָה אִם־תַּעֲשֶׂה־לִּי הַדָּבָר הַזֶּה אֲשׁוּבָה אֶרְעָה צֹאנְךָ אֲשֶׁמֶר:

לב אַעבר בְּכָל־צִאֲנָה הַיּוֹם הַסֵּר מִשָּׁם
כָּל־שָׂה נָקֹד וְטָלוּא וְכָל־שֵׁה־חֹם
בְּכַשְׁבִּים וְטָלוּא וְנָקֹד בְּעֵזִים וְהָיָה
שְׁכָרִי:

לג וְעִנְתָּה־בִּי צִדְקָתִי בְּיוֹם מָחָר
כִּי־תָבוֹא עַל־שְׁכָרִי לְפָנֶיךָ כָּל
אֲשֶׁר־אֵינְנוּ נָקֹד וְטָלוּא בְּעֵזִים וְחֹם
בְּכַשְׁבִּים גָּנוּב הוּא אֹתִי:

לד וַיֹּאמֶר לָבֹן הֵן לוֹ יְהִי כְדִבְרְךָ:

לה וַיִּסֵּר בְּיוֹם הַהוּא אֶת־הַתִּישִׁים
הָעֲקָדִים וְהַטְּלָאִים וְאֵת כָּל־הָעֵזִים
הַנִּקְדוֹת וְהַטְּלָאֵת כָּל אֲשֶׁר־לָבֹן בּוֹ
וְכָל־חֹם בְּכַשְׁבִּים וַיִּתֵּן בְּיַד־בָּנָיו:

לו וַיִּשֶׁם דָּרָךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בֵּינוֹ וּבֵין
יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב רָעָה אֶת־צֹאן לָבֹן
הַנוֹתֶרֶת:

לז וַיִּקַּח־לוֹ יַעֲקֹב מִקָּל לְבָנָה לַח וְלוֹז
וְעֶרְמוֹן וַיַּפְצִל בָּהֶן פְּצָלוֹת לְבָנוֹת
מִחֹשֶׁף הַלָּבֹן אֲשֶׁר עַל־הַמְּקָלוֹת:

לח וַיַּצֵּג אֶת־הַמְּקָלוֹת אֲשֶׁר פָּצַל
בְּרֹהֶטִים בְּשִׁקְתוֹת הַמַּיִם אֲשֶׁר תָּבֹאן
הַצֹּאן לְשִׁתּוֹת לְנֹכַח הַצֹּאן וַיַּחֲמֶנָה
בְּבֹאֵן לְשִׁתּוֹת:

לט וַיַּחֲמוּ הַצֹּאן אֶל־הַמְּקָלוֹת וַתִּלְדָּן
הַצֹּאן עֲקָדִים נִקְדִּים וְטָלָאִים:

אִךְ וּוְעַל דּוּרְכִּיִּין הַיֵּנֶט דּוּרְךְ אֵלַע דִּינַע שְׁאָף,
אַפְצוּטָאן פֿון דָּאָרטן אַיטלעך געשפרענקלט און
געפֿלעקט לאַם, און אַיטלעך טונקל לאַם צווישן די
שעפֿסן, און געפֿלעקט און געשפרענקלט צווישן די
ציגן; און אַזוינס זאָל זײַן מײַן לױן.

און עדות זאָגן וועט אויף מיר מײַן ערלעכקייט פֿאַר
דיר, אין אַ שפּעטערדיקן טאָג, אַז דו וועסט קומען
איבערקוקן מײַן לױן: אַיטלעכס וואָס איז נײַט
געשפרענקלט און געפֿלעקט צווישן די ציגן און
טונקל צווישן די שעפֿסן, איז דאָס אַ געגנבעטס בײַ
מיר.

האַט לָבֹן געזאָגט: יאַ, זאָל זײַן אַזוי ווי דײַן וואָרט.

און ער האָט אָפּגעטאָן אין יענעם טאָג די
געשטרײַפטע און געפֿלעקטע בעק, און אֵלַע
געשפרענקלטע און געפֿלעקטע ציגן, אַיטלעכס וואָס
האַט אויף זיך ווייס, און אַיטלעך טונקלס צווישן די
שעפֿסן, און ער האָט זײַ איבערגעגעבן אין דער
האַנט פֿון זײַנע זין.

און ער האָט געמאַכט דרײַ טעג וועגס צווישן זיך און
צווישן יעקבן. און יעקב האָט געפֿיטערט לָבֹנס
איבעריקע שְׁאָף.

האַט יעקב זיך גענומען פֿיכטע שטעקלעך פֿון
טאָפּאַל, און מאַנדלבוים, און פּלאַטאַנענבוים, און ער
האַט אויסגעשײלט אויף זײַ ווייסע אויסשײלונגען,
אַפּדעקנדיק דאָס ווייסע וואָס אויף די שטעקלעך.

און ער האָט אַרײַנגעשטעלט די שטעקלעך וואָס ער
האַט אַרומגעשײלט, אין די קאַריטעס, אין די
וואַסעררינעס וווּ די שְׁאָף קומען טרינקען, אַקעגן די
שְׁאָף; און זײַ האָבן זיך געפּאַרט אַז זײַ זײַנען
געקומען טרינקען.

און די שְׁאָף האָבן זיך געפּאַרט פֿאַר די שטעקלעך,
און די שְׁאָף האָבן געבאָרן געשטרײַפטע,
געשפרענקלטע, און געפֿלעקטע.

מ וְהַפְּשָׁבִים הִפְרִיד יַעֲקֹב וַיִּתֵּן פָּנָיו
הַצֵּאן אֶל־עֶקֶד וְכָל־חֹם בְּצֹאן לָבָן
וַיִּשְׁתַּלּוּ עֲדָרִים לְבָדּוֹ וְלֹא שָׂתָם
עַל־צֹאן לָבָן:

מא וְהָיָה בְּכָל־יָחַם הַצֹּאן הַמִּקְשָׁרוֹת
וְשֵׁם יַעֲקֹב אֶת־הַמִּקְלוֹת לְעֵינֵי הַצֹּאן
בְּרֹהֲטִים לִיַּחֲמָנָה בַּמִּקְלוֹת:

מב וּבַהֲעֲטִיף הַצֹּאן לֹא יָשִׁים וְהָיָה
הָעֲטָפִים לְלָבָן וְהַקְשָׁרִים לְיַעֲקֹב:

מג וַיִּפְרֹץ הָאִישׁ מְאֹד מְאֹד וַיְהִי־לּוֹ צֹאן
רַבּוֹת וּשְׂפָחוֹת וְעֶבְדִּים וְגַמְלִים
וְחֻמְרִים:

און די לעמער האָט יעקב אָפּגעשיידט – און ער
האָט צוגעקערט די פנימער פֿון די שאָף אין לָבָנִס
שאָף צו די געשטרעפֿטע און אַלע טונקעלע – און
האָט זיך געמאַכט סטאַדעס באַזונדער, און האָט זיי
ניט געשטעלט מיט לָבָנִס שאָף.

און עס איז געווען, ווען נאָר די שטאַרקע שאָף האָבן
זיך געפֿאַרט, אַזוי פֿלעגט יעקב אַרײַנטאָן די
שטעקלעך פֿאַר די אויגן פֿון די שאָף אין די
קאַריטעס, כדי זיי זאָלן זיך פֿאַרן בײַ די שטעקלעך;

אַבער אַז די שאָף זײַנען געווען שוואַכע, פֿלעגט ער
ניט אַרײַנטאָן; אַזוי פֿלעגן די שוואַכע אָנקומען
לָבָנען, און די שטאַרקע יעקבן.

און דער מאַן איז געוואָרן זייער זייער רײַך, און ער
האָט געהאַט פֿיל שאָף, און דינסטן און קנעכט, און
קעמלען און אייזלען.

בראשית לא : 31

און ער האָט געהערט די ווערטער פֿון לָבַנִס זין, אַזוי צו זאָגן: יעקב האָט צוגענומען אַלץ וואָס אונדזער פֿאָטער האָט געהאַט, און פֿון אונדזער פֿאָטערס האָב האָט ער געמאַכט די דאָזיקע גאַנצע רייכקייט.

און יעקב האָט געזען אָן לָבַנִס פנים, ערשט ער איז ניט צו אים ווי נעכטן-איייערנעכטן.

און גאָט האָט געזאָגט צו יעקב: קער זיך אום צו דעם לאַנד פֿון דינע עלטערן, און צו דיין אָפּשטאַם, און איך וועל זיין מיט דיר.

האָט יעקב געשיקט און האָט גערופֿן רחלען און לאהן אין פֿעלד, צו זיינע שאָף.

און ער האָט צו זיי געזאָגט: איך זע אָן אייער פֿאָטערס פנים, אַז ער איז ניט צו מיר ווי נעכטן-איייערנעכטן; אָבער דער גאָט פֿון מײַן פֿאָטער איז געווען מיט מיר.

און איר ווייסט אַז מיט מײַן גאַנצן כּוֹח האָב איך געדינט אייער פֿאָטער.

און אייער פֿאָטער האָט געמאַכט געשפּעט פֿון מיר, און האָט געביטן מײַן לויין צען מאָל, נאָר גאָט האָט אים ניט געלאָזן שלעכטס טאָן מיט מיר.

אַז ער האָט אַזוי געזאָגט: געשפרענקלטע זאָלן זיין דיין לויין, האָבן אַלע שאָף געבאָרן געשפרענקלטע; און אַז ער האָט אַזוי געזאָגט: געשטרײַפֿטע זאָלן זיין דיין לויין, האָבן אַלע שאָף געבאָרן געשטרײַפֿטע.

און גאָט האָט אַוועקגענומען פֿון אייער פֿאָטערס פֿי, און געגעבן מיר.

א וישמע את־דברי בני־לבן לאמר לקח יעקב את כל־אשר לא־בנינו וימא־שר לא־בנינו עֲשֵׂה את כל־הכבוד הַזֶּה:

ב וירא יעקב את־פְּנֵי לָבָן וְהִנֵּה אֵינֶנּוּ עִמּוֹ כְּתִמּוֹל שְׁלֹשׁוֹם:

ג ויאמר יהוה אֱלֹהֵי־יעקב שׁוּב אֶל־אֶרֶץ אֲבוֹתָיִךָ וְלִמְוֹלְדֹתֶיךָ וְאֵהִיָּה עִמָּךְ:

ד וישלח יעקב ויקרא לְרַחֵל וּלְלֵאָה הַשָּׂדֶה אֶל־צֹאנֹו:

ה ויאמר לָהּ רָאָה אֲנֹכִי אֶת־פְּנֵי אֲבִיכֶן כִּי־אֵינֶנּוּ אֵלַי כְּתִמָּל שְׁלֹשׁם וְאֵלֵהִי אָבִי הִיָּה עִמָּדִי:

ו ואתנה יָדְעָתָן כִּי בְּכָל־כְּחִי עָבַדְתִּי אֶת־אֲבִיכֶן:

ז ואֲבִיכֶן הִתֵּל בִּי וְהִחֲלֵף אֶת־מִשְׁכְּבֹתַי עֲשֶׂרֶת מַנִּים וְלֹא־נִתְּנוּ אֱלֹהִים לְהִרַע עִמָּדִי:

ח אַם־כֹּה יֹאמֶר נְקָדִים יְהִיָּה שְׁכָרְךָ וְיִלְדוּ כָּל־הַצֹּאן נְקָדִים וְאַם־כֹּה יֹאמֶר עֲקָדִים יְהִיָּה שְׁכָרְךָ וְיִלְדוּ כָּל־הַצֹּאן עֲקָדִים:

ט ויצל אֱלֹהִים אֶת־מִקְנֶה אֲבִיכֶם ויִתֵּן־לִי:

י וַיְהִי בַּעֲת יַחַם הַצֹּאן וְאַשָּׁא עֵינָי
וְאַרְא בַּחֲלוֹם וְהִנֵּה הָעֵתִידִים הָעֲלִים
עַל־הַצֹּאן עֲקָדִים וְקָדִים וּבְרָדִים:

יא וַיֹּאמֶר אֵלִי מֶלֶאךָ הָאֱלֹהִים בַּחֲלוֹם
יַעֲקֹב וַאֲמַר הִנְנִי:

יב וַיֹּאמֶר שָׂאֲנָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה
כָּל־הָעֵתִידִים הָעֲלִים עַל־הַצֹּאן עֲקָדִים
וְקָדִים וּבְרָדִים כִּי רָאִיתִי אֶת
כָּל־אֲשֶׁר לָבֵן עָשָׂה לָךְ:

יג אֲנֹכִי הָאֵל בֵּית־אֵל אֲשֶׁר מִשְׁחַת שָׁם
מִצִּבָּה אֲשֶׁר נִדְרָתָ לִי שָׁם נָדַר עֲתָה
קוּם צֵא מִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב
אֶל־אָרֶץ מוֹלְדֹתְךָ:

יד וַתַּעַן רַחֵל וּלְאָה וַתֹּאמְרֶנָּה לוֹ הַעוֹד
לָנוּ חֵלֶק וְנַחֲלָה בְּבֵית אָבִינוּ:

טו הֲלוֹא נִכְרִיּוֹת נַחֲשָׁבֵנוּ לוֹ כִּי מִכְּרָנוּ
וַיֹּאכַל גַּם־אֹכֹל אֶת־כֶּסֶּפֵּנוּ:

טז כִּי כָל־הָעֹשֶׁר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים
מֵאֲבִינוּ לָנוּ הוּא וּלְבָנֵינוּ וְעֲתָה כָּל
אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עָשָׂה:

יז וַיָּקָם יַעֲקֹב וַיֵּשָׂא אֶת־בָּנָיו וְאֶת־נָשָׁיו
עַל־הַגְּמָלִים:

יח וַיְהִיג אֶת־כָּל־מִקְנֵהוּ וְאֶת־כָּל־רֶכֶשׁוֹ
אֲשֶׁר רָכַשׁ מִקְנֵה קִנְיָנוּ אֲשֶׁר רָכַשׁ
בְּפָדוֹן אָרֶם לְבֹא אֶל־יִצְחָק אָבִיו
אֶרְצָה כְּנָעַן:

און עס איז געווען אין דער צייט ווען די שאף האבן
זיך געפארט, האב איך אויפגעוויבן מינע אויגן, און
האב געזען אין חלום, ערשט די בעק וואס שפרינגען
אויף די שאף זינען געשטרעפטע, געשפרענקלטע,
און געפלעקטע.

און א מלאך פון גאט האט געזאגט צו מיר אין חלום:
יעקב! און איך האב געזאגט: דא בין איך.

האט ער צו מיר געזאגט: הייב אקארשט אויף דינע
אויגן און זע, אלע בעק וואס שפרינגען אויף די שאף
זינען געשטרעפטע, געשפרענקלטע, און געפלעקטע;
ווארום איך האב געזען אלץ וואס לבן טוט צו דיר.

איך בין דער גאט פון בית-אל וואס דו האסט דארטן
געזאלבט א זילשטיין, וואס דו האסט דארטן געטאן
א נדר צו מיר. און אצונד שטיי אויף, גיי ארויס פון
דעם היגן לאנד, און קער זיך אום צו דעם לאנד פון
דיין געבורט.

האבן רחל און לאה געענטפערט און געזאגט צו אים:
האבן מיר דען נאך א חלק אדער א ירושה אין
אונדזער פאטערס הויז?

זינען מיר ניט אזוי ווי פרעמדע פאררעכנט ביי אים?
ווארום ער האט אונדז פארקויפט, און אויפעסן אויך
אויפגעגעסן דאס געלט פאר אונדז.

ווארום די גאנצע עשירות וואס גאט האט
אוועקגענומען פון אונדזער פאטער, דאס איז
אונדזערס און אונדזערע קינדערס. און אצונד, אלץ
וואס גאט האט דיר געהייסן, טו.

איז יעקב אויפגעשטאנען, און האט ארויפגעזעצט
זינע קינדער און זינע ווייבער אויף קעמלען;

און ער האט אוועקגעפירט דאס גאנצע פיי זינס, און
זיין גאנצן פארמעג וואס ער האט אנגעקליבן, דאס
פיי פון זיין אייגנס וואס ער האט אנגעקליבן אין
פדון-ארם — כדי צו גיין צו זיין פאטער יצחק, קיין
כנען.

י וְלִבָּן הָלֹךְ לִגְזוֹ אֶת־צֹאֲנוֹ וַתִּגְנוֹב רַחֵל אֶת־הַתָּרְפִים אֲשֶׁר לְאֲבִיהָ:

און לָבָן איז געווען אוועקגעגאנגען שערן זיינע שאָף. האָט רחל אַרויסגעגנבעט דעם תָּרְפִים פֿון איר פֿאַטער.

כ וַיִּגְנוֹב יַעֲקֹב אֶת־לֵב לִבָּן הָאֶרְמִי עַל־בְּלִי הַגִּיד לוֹ כִּי בָרַח הוּא:

און יעקב האָט געגנבעט דאָס האַרץ פֿון לָבָן דעם אַרְמִי מיט וואָס ער האָט אים ניט געלאָזט מערקן אַז ער אַנטלויפֿט.

כא וַיְבָרַח הוּא וְכָל־אֲשֶׁר־לוֹ וַיָּקָם וַיַּעֲבֹר אֶת־הַנָּהָר וַיֵּשֶׁם אֶת־פָּנָיו הָרַ הַגְּלָעָד:

און ער איז אַנטלאָפֿן מיט אַלץ וואָס ער האָט געהאַט, און ער איז אויפֿגעשטאַנען און אַריבערגעגאַנגען דעם טײַך, און האָט געקערט זײַן פנים צום באַרג גלעד.

כב וַיִּגַּד לְלִבָּן בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּי בָרַח יַעֲקֹב:

איז אַנגעזאָגט געוואָרן לָבָנען אויפֿן דריטן טאָג אַז יעקב איז אַנטלאָפֿן.

כג וַיִּקַּח אֶת־אָחִיו עִמּוֹ וַיְרִדְהָ אַחֲרָיו דֶּרֶךְ שְׁבַעַת יָמִים וַיַּדְבֵּק אֹתוֹ בְּהַר הַגְּלָעָד:

האָט ער גענומען זײַנע ברידער מיט זיך, און האָט אים נאָכגעיאָגט זיבן טעג וועגס, און ער האָט אים אַנגעיאָגט אויפֿן באַרג גלעד.

כד וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל־לִבָּן הָאֶרְמִי בַחֲלֹם הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ הַשְּׁמַר לְךָ פֶּן־תִּדְבֹּר עִם־יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד־רָע:

איז גאָט געקומען צו לָבָן דעם אַרְמִי אין אַ חלום פֿון דער נאַכט, און האָט צו אים געזאָגט: היט דײַך, זאָלסט ניט רעדן מיט יעקבן פֿון גוטס ביז שלעכטס.

כה וַיִּשָּׁג לִבָּן אֶת־יַעֲקֹב וַיַּעֲקֹב תָּקַע אֶת־אָהֳלוֹ בְּהַר וְלִבָּן תָּקַע אֶת־אָחִיו בְּהַר הַגְּלָעָד:

און לָבָן האָט אַנגעיאָגט יעקבן. און יעקב האָט אויפֿגעשטעלט זײַן געצעלט אויפֿן באַרג; אויך לָבָן און זײַנע ברידער האָבן אויפֿגעשטעלט אויפֿן באַרג גלעד.

כו וַיֹּאמֶר לִבָּן לְיַעֲקֹב מָה עָשִׂיתָ וַתִּגְנוֹב אֶת־לִבִּבִּי וַתִּנְהַג אֶת־בְּנֹתַי כְּשִׁבּוֹת חָרָב:

האָט לָבָן געזאָגט צו יעקבן: וואָס האָסטו געטאָן וואָס דו האָסט געגנבעט מײַן האַרץ, און האָסט אוועקגעפֿירט מײַנע טעכטער אַזוי ווי געפֿאַנגענע פֿון שווערד?

כז לָמָּה נִחַבְתָּ לְבָרַח וַתִּגְנוֹב אֹתִי וְלֹא־הִגַּדְתָּ לִּי וְאַשְׁלַחְךָ בְּשִׁמְחָה וּבְשָׂרִים בְּתַף וּבְכִנּוֹר:

פֿאַר וואָס ביסטו אַנטלאָפֿן באַהאַלטענערהייט, און האָסט זיך אוועקגעגנבעט פֿון מיר, און האָסט מיר ניט אויסגעזאָגט, אַז איך זאָל דײַך באַלײטן מיט שִׁמְחָה און מיט געזאַנגען, מיט פּוֹיק און מיט האַרץ?

כח וְלֹא נִשְׁתַּנִּי לְנִשְׁק לְבִנִּי וְלִבְנֹתַי עִתָּה הִסְכַּלְתָּ עִשׂוֹ:

און האָסט מײַך ניט געלאָזן קושן מײַנע זין און מײַנע טעכטער. נאָריש האָסטו אַצונד געטאָן.

כט יִשְׁלָאֵל יְדֵי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע
וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם אָמַשׁ אָמַר אֵלַי
לֵאמֹר הַשְׁמַר לְךָ מִדִּבֶּר עִם־יַעֲקֹב
מִטּוֹב עַד־רָע:

ל וְעַתָּה הִלֵּךְ הִלַּכְתָּ כִּי־נִכְסְךָ נִכְס־פֶּתַח
לְבַית אָבִיךָ לָמָּה גִנַּבְתָּ אֶת־אֱלֹהֵי:

לא וַיַּעַן יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר לְלִבִּי כִּי יֵרָאִיתִי כִּי
אֲמַרְתִּי פֶן־תִּגְזַל אֶת־בְּנוֹתַי מִעַמִּי:

לב עִם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶת־אֱלֹהֶיךָ לֹא
יִחְיֶה נֶגֶד אֲחִינוּ הַכֹּהֵן לְךָ מָה עָמְדִי
וְקַח־לְךָ וְלֹא־יִדַּע יַעֲקֹב כִּי רָחֵל
גִּנָּבְתָם:

לג וַיָּבֹא לָבֵן בְּאֵהָל יַעֲקֹב וּבְאֵהָל לָאָה
וּבְאֵהָל שְׁתֵּי הָאִמָּהֹת וְלֹא מָצָא וַיֵּצֵא
מֵאֵהָל לָאָה וַיָּבֹא בְּאֵהָל רָחֵל:

לד וְרָחֵל לָקְחָה אֶת־הַתָּרְפִים וּתְשֻׁמֹּת
בְּכֹר הַגָּמֶל וּתָשִׁב עֲלֵיהֶם וַיִּמָּשֶׁשׁ
לָבֵן אֶת־כָּל־הָאֵהָל וְלֹא מָצָא:

לה וַתֹּאמֶר אֶל־אֲבִיהָ אֵל־יִחָר בְּעֵינַי
אֲדֹנִי כִּי לֹא אוֹכַל לָקוֹם מִפְּנֵיךָ
כִּי־דָרְךָ נָשִׁים לִי וַיַּחֲפֹשׂ וְלֹא מָצָא
אֶת־הַתָּרְפִים:

לו וַיִּחָר לִיעֲקֹב וַיָּרֹב בְּלָבֵן וַיַּעַן יַעֲקֹב
וַיֹּאמֶר לְלִבִּי מַה־פָּשַׁעִי מַה חַטָּאתִי
כִּי דָלַקְתָּ אַחֲרַי:

מִיָּן הָאֵסֶת הָאֵסֶת בְּכֹחַ צוֹ טָאָן מִיט אַיִךְ שְׁלֵעֲכֶס,
נֶאָר דֶּער גָּאָט פֿון אַיִער פֿאַטער הָאָט נֶעכטן בִּי
נֶאָכט געזאָגט צו מיר, אַזוי צו זאָגן: הֵיט דִיך פֿון צו
רעדן מִיט יַעקֹב פֿון גוטס ביז שְׁלֵעֲכֶס.

און אַצונד, אַוועקגיין ביסטו אַוועקגעגאַנגען, וויל
בענקען הָאָסטו זיך פֿאַרבֶּנקט נאָך דִיין פֿאַטערס
הויז, אַלמאַי אָבער הָאָסטו געגנבעט מִיין גאָט?

הָאָט יַעקֹב געענטפֿערט און הָאָט געזאָגט צו לָבֵנען:
וויל איך הָאָב מורא געהאַט, וואָרום איך הָאָב
געקלערט: טאַמער וועסטו אַוועקרויבן דִינע טעכטער
פֿון מיר.

בִּי וועמען אָבער דו וועסט געפֿינען דִיין גאָט, דער
זאָל ניט לעבן. פֿאַר אונדזערע ברידער דערקען וואָס
איז דִינס בִּי מיר, און נעם דיר צו. און יַעקֹב הָאָט
ניט געוויסט אַז רחל הָאָט עס געגנבעט.

איז לָבֵן אַרײַנגעגאַנגען אין דעם געצעלט פֿון יַעקֹב,
און אין דעם געצעלט פֿון לאָה, און אין דעם
געצעלט פֿון די צוויי דינסטן, און ער הָאָט ניט
געפֿונען; און ער איז אַרויסגעגאַנגען פֿון לאָהס
געצעלט, און איז אַרײַנגעגאַנגען אין דעם געצעלט פֿון
רחלען.

און רחל הָאָט גענומען דעם תָּרְפִים, און הָאָט אים
אַרײַנגעטאָן אין זאָטלקישן פֿון דעם קעמל, און הָאָט
זיך געזעצט דערויף; און לָבֵן הָאָט אַרומגעטאַפט
דאָס גאַנצע געצעלט, און הָאָט ניט געפֿונען.

הָאָט זי געזאָגט צו איר פֿאַטער: זאָל ניט פֿאַרדריסן
אין די אויגן פֿון מִיין האָר, וואָס איך קען ניט
אויפֿשטיין פֿאַר דיר, וויל דער שטייגער פֿון ווייבער
איז בִּי מיר. און ער הָאָט געזוכט, און הָאָט ניט
געפֿונען דעם תָּרְפִים.

הָאָט יַעקֹב פֿאַרדראָסן, און ער הָאָט זיך געקריגט
מִיט לָבֵנען. און יַעקֹב הָאָט זיך אָפּגערופֿן און הָאָט
געזאָגט צו לָבֵנען: וואָס איז מִיין פֿאַרברעך, וואָס איז
מִיין חטא, וואָס דו הָאָסט מִיך נאָכגעיאָגט?

לו כִּי־מִשְׁשֶׁת אֶת־כָּל־כְּלִי מִה־מְצָאָתָּ
מִכָּל כְּלִי־בֵיתְךָ שִׁים כֹּה נֶגֶד אֲחִי
וְאֲחִיךָ וְיֹכִיחוּ בֵּין שְׁנֵינוּ:

לח זֶה עֲשָׂרִים שָׁנָה אָנֹכִי עִמָּךְ רַחֲלִיךָ
וְעִזִּיךָ לֹא שָׁכְלוּ וְאִלִּי צֹאנְךָ לֹא
אֶכְלָתִי:

לט טִרְפָּה לֹא־הֵבֵאתִי אֵלֶיךָ אָנֹכִי
אֲחֻטָּנָה מִיָּדִי תִּבְקֹשְׁנָה גְּנֹבְתִי יוֹם
וְגְנֹבְתִי לַיְלָה:

מ הֵייתִי בַּיּוֹם אֶכְלָנִי חֶרֶב וְקָרַח בְּלִילָה
וְתִדַּד שְׁנָתִי מֵעֵינַי:

מא זֶה־לִּי עֲשָׂרִים שָׁנָה בְּבֵיתְךָ עִבְדְתִּיךָ
אַרְבַּע־עֶשְׂרֵה שָׁנָה בְּשֵׁתִי בְּנֶתְךָ
וְשֵׁשׁ שָׁנִים בְּצֹאנְךָ וְתַחֲלֶךְ
אֶת־מִשְׁכְּרָתִי עֲשֶׂרֶת מָנִים:

מב לוֹלִי אֱלֹהֵי אָבִי אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם וּפְחַד
יִצְחָק הָיָה לִּי כִּי עָתָה רִיקָם
שְׁלַחְתָּנִי אֶת־עֲנָנִי וְאֶת־יָגִיעַ כִּפִּי רָאָה
אֱלֹהִים וַיּוֹכַח אִמִּישׁ:

מג וַיַּעַן לָבָן וַיֹּאמֶר אֶל־יַעֲקֹב הַבָּנוֹת
בְּנֹתִי וְהַבָּנִים בְּנֵי וְהַצֹּאן צֹאנִי וְכָל
אֲשֶׁר־אַתָּה רָאָה לִי־הוּא וְלִבְנֹתִי
מִה־אֶעֱשֶׂה לְאֵלֶּה הַיּוֹם אוֹ לְבָנִיהֶן
אֲשֶׁר יִלְדוּ:

מד וְעָתָה לָכֶּה נִכְרְתָה בְּרִית אֲנִי וְאַתָּה
וְהָיָה לְעַד בֵּינִי וּבֵינְךָ:

מה וַיִּקַּח יַעֲקֹב אֶבֶן וַיְרִמֶּהָ מִצִּבְּהָ:

אז דו האסט דורכגעטאפט אלע מינע זאכן, וואס
האסטו געפונען פון אלע דינע כלי-בית? לייג עס דא
פאר מינע ברידער און דינע ברידער, און זאלן זיי
אנטשיידן צווישן אונדז ביידן.

פאר די צוואנציק יאר וואס איך בין געווען מיט דיר,
האבן דינע שעפסן און דינע ציגן ניט פאר ווארפן,
און די ווידערס פון דינע שאף האב איך ניט געגעסן.

א פארצוקטע האב איך ניט געבראכט צו דיר; איך
פלעג לידן איר שאדן; פון מין האנט פלעגסטו עס
אויפמאנען, געגנבעט ביי טאג, צי געגנבעט ביי
נאכט.

ביי טאג פלעגט מיר אויפֿעסן די היץ, און דער
פראסט ביי נאכט; און מין שלאף האט געוויכט פון
מינע אויגן.

פאר צוואנציק יאר בין איך געווען אין דין הויז:
פֿערצן יאר האב איך דיר געדינט פֿאר דינע צוויי
טעכטער, און זעקס יאר פֿאר דינע שאף; און דו
האסט געביטן מין לוינ צען מאל.

ווען ניט דער גאט פון מין פֿאטער, דער גאט פון
אברהמען און די פֿארכט פון יצחקן, וואלט געווען
מיט מיר, וואלסטו מיר אצונד אוועקגעשיקט מיט
ליידיקן. גאט האט געזען מין פֿין און די מאטערניש
פון מינע הענט, און ער האט אנטשיידט נעכטן ביי
נאכט.

האט לָבָן געענטפֿערט און האט געזאָגט צו יעקבן; די
טעכטער זינען מינע טעכטער, און די קינדער מינע
קינדער, און די שאף מינע שאף, און אַלץ וואס דו
זעסט איז מינס; און וואס קען איך היינט טאן צו די
דאזיקע טעכטער מינע, אָדער צו זייערע קינדער
וואס זיי האבן געבאָרן?

און אצונד, קום לאָמיר שליסן אַ בונד, איך און דו,
און זאל עס זיין צום עדות צווישן מיר און צווישן
דיר.

האט יעקב גענומען אַ שטיין, און האט אים
אויפֿגעשטעלט פֿאר אַ זיילשטיין.

מו וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְאָחִיו לְקַטֹּף אֲבָנִים
וַיִּקְחוּ אֲבָנִים וַיַּעֲשׂוּ-גֹל וַיֹּאכְלוּ שָׁם
עַל-הַגֹּל:

מז וַיִּקְרָא-לוֹ לָבֵן יֶגֶר שְׂהָדוּתָא וַיַּעֲקֹב
קָרָא לוֹ גִּלְעָד:

מח וַיֹּאמֶר לָבֵן הַגֹּל הִזֵּה עַד בֵּינִי וּבֵינְךָ
הַיּוֹם עַל-כֵּן קָרָא-שְׁמוֹ גִּלְעָד:

מט וְהַמִּצָּפָה אֲשֶׁר אָמַר יִצְחָק יְהוָה בֵּינִי
וּבֵינְךָ כִּי נִסְתַּר אִישׁ מִרְעָהוּ:

נ אִם-תִּעָנֶה אֶת-בִּנְתִּי וְאִם-תִּקַּח נָשִׁים
עַל-בִּנְתִּי אֵין אִישׁ עִמָּנוּ רְאֵה אֱלֹהִים
עַד בֵּינִי וּבֵינְךָ:

נא וַיֹּאמֶר לָבֵן לִיַּעֲקֹב הִנֵּה הַגֹּל הִזֵּה
וְהִנֵּה הַמִּצָּבָה אֲשֶׁר יָרִיתִי בֵּינִי
וּבֵינְךָ:

נב עַד הַגֹּל הִזֵּה וְעַדָּה הַמִּצָּבָה אִם-אֲנִי
לֹא-אֶעֱבֹר אֵלֶיךָ אֶת-הַגֹּל הִזֵּה
וְאִם-אֵתָּה לֹא-תֵעָבֵר אֵלַי אֶת-הַגֹּל
הִזֵּה וְאֶת-הַמִּצָּבָה הַזֹּאת לְרָעָה:

נג אֱלֹהֵי אֲבֹרָהֶם וְאֱלֹהֵי נַחֲוֹר יִשְׁפְּטוּ
בֵּינֵינוּ אֱלֹהֵי אֲבִיהֶם וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב
בְּפֶחַד אָבִיו יִצְחָק:

נד וַיִּזְבַּח יַעֲקֹב זֶבַח בְּהָר וַיִּקְרָא לְאָחִיו
לְאָכַל-לֶחֶם וַיֹּאכְלוּ לֶחֶם וַיְלִינוּ בְּהָר:

און יעקב האָט געזאָגט צו זײנע ברידער: קלײבט אָן
שטײנער. האָבן זײ גענומען שטײנער, און געמאַכט
אַ הויפֿן, און זײ האָבן געגעסן דאָרטן אויפֿן הויפֿן.

און לָבֵן האָט אים גערופֿן יֶגֶר-שְׂהָדוּתָא, און יעקב
האָט אים גערופֿן גִלְעָד.

און לָבֵן האָט געזאָגט: דער דאָזיקער הויפֿן איז אָן
עדות צווישן מיר און צווישן דיר היינט. דרום האָט
מען גערופֿן זײן נאָמען גִלְעָד;

און אויך מִצָּפָה, ווייל ער האָט געזאָגט: גאָט זאָל
אַראָפקוקן צווישן מיר און צווישן דיר, ווען מיר וועלן
זײן פֿאַרהוילן איינער פֿון אַנדערן,

אויב דו וועסט פֿיניקן מײנע טעכטער, און אויב דו
וועסט צונעמען אַנדערע ווייבער צו מײנע טעכטער,
בעת קײן מענטש איז נישטאָ לעבן אונדז; זע, גאָט איז
אָן עדות צווישן מיר און צווישן דיר.

און לָבֵן האָט געזאָגט צו יעקבן: אָט איז דער
דאָזיקער הויפֿן, און אָט איז דער זײלשטיין, וואָס איך
האָב אויפֿגעשטעלט צווישן מיר און צווישן דיר.

אָן עדות איז דער דאָזיקער הויפֿן, און אָן עדות דער
זײלשטיין, אַז איך וועל נישט אַריבערגיין דעם דאָזיקן
הויפֿן צו דיר, און אַז דו וועסט נישט אַריבערגיין דעם
דאָזיקן הויפֿן און דעם דאָזיקן זײלשטיין צו מיר, צום
בײזן.

זאָל דער גאָט פֿון אַבֿרהָמען, און דער גאָט פֿון נַחֲוֹר,
דער גאָט פֿון זײער פֿאָטער, משפטן צווישן אונדז.
און יעקב האָט געשוואָרן בײַ דער פֿאַרכט פֿון זײן
פֿאָטער יצחקן.

און יעקב האָט געשלאָכט שלאַכטאָפֿער אויפֿן
באָרג, און ער האָט גערופֿן זײנע ברידער צו עסן
ברויט; און זײ האָבן געגעסן ברויט, און האָבן
גענעכטיקט אויפֿן באָרג.

און לָבָן האָט זיך געפֿעדערט אין דער פֿרי, און ער האָט געקושט זיינע זין און זיינע טעכטער, און האָט זיי געבענטשט; און לָבָן איז אַוועקגעגאַנגען, און האָט זיך אומגעקערט צו זיין אָרט.

און יעקב איז געגאַנגען אויף זיין וועג, און מלאכים פֿון גאָט האָבן אים באַגענט.

און יעקב האָט געזאָגט, אַז ער האָט זיי דערזען: גאָטס מחנה איז דאָס; און ער האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון יענעם אָרט מַחֲנֵי.

און יעקב האָט געשיקט שלוחים פֿאַרויס פֿאַר זיך צו זיין ברודער עשָׂון קיין לאַנד שְׁעִיר, אין פֿעלד פֿון אָדום.

און ער האָט זיי באַפֿוילן, אַזוי צו זאָגן: אַזוי זאָלט איר זאָגן צו מִינ האַר, צו עשָׂון: אַזוי האָט געזאָגט דִּין קנעכט יעקב: בִּי לָבָנען האָב איך געווינט, און איך האָב זיך אויפֿגעהאַלטן ביז אַצונד.

און איך האָב אָקסן און אייזלען, שאָף, און קנעכט און דינסטן; האָב איך געשיקט אַנזאָגן מִינ האַר, כדי צו געפֿינען לִיטזעליקייט אין דינע אויגן.

האָבן די שלוחים זיך אומגעקערט צו יעקבן, אַזוי צו זאָגן: מיר זיינען געקומען צו דִּין ברודער, צו עשָׂון, און ער גייט דיר אויך אַנטקעגן, און פֿיר הונדערט מאַן מיט אים.

האָט יעקב זייער מורא געקריגן, און ער איז געווען באַקלעמט. און ער האָט צעטיילט דאָס פֿאַלק וואָס מיט אים, און די שאָף און די רינדער און די קעמלען, אין צוויי מחנות.

און ער האָט געזאָגט: אויב עשָׂו וועט קומען אויף איין מחנה, און וועט זי שלאָגן, וועט די איבעריקע מחנה אַנטרונען ווערן.

א וַיִּשְׁכֶּם לָבָן בַּבֹּקֶר וַיִּנָּשֶׁק לְבָנָיו וּלְבָנוֹתָיו וַיְבָרֶךְ אֹתָהֶם וַיֵּלֶךְ וַיָּשָׁב לָבָן לְמָקוֹמוֹ:

ב וַיַּעֲקֹב הֵלֶךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ-בּוֹ מַלְאָכֵי אֱלֹהִים:

ג וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב כַּאֲשֶׁר רָאִים מַחֲנֵה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא מַחֲנֵי:

ד וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב מַלְאָכִים לִפְנֵי אֶלְעִשָׁו אָחִיו אֶרְצָה שְׁעִיר שִׁדָּה אָדוֹם:

ה וַיֵּצֵאוּ אֹתָם לֵאמֹר כֹּה תֹאמְרוּן לְאֹדְנִי לַעֲשׂוֹ כֹּה אָמַר עֲבָדְךָ יַעֲקֹב עִם-לָבָן גִּרְתִּי וְאַחֲרַי עַד-עֲתָה:

ו וַיְהִי-לִי שׂוֹר וַחֲמֹר צֹאן וְעֶבֶד וְשִׁפְחָה וְאֶשְׁלַחָהּ לְהַגִּיד לְאֹדְנִי לְמַצְאֹתִי בְעֵינֶיךָ:

ז וַיָּשָׁבוּ הַמַּלְאָכִים אֶל-יַעֲקֹב לֵאמֹר כַּאֲנוּ אֶל-אָחִיךָ אֶל-עִשָׂו וְגַם הֵלֶךְ לִקְרֹאתָךְ וְאַרְבַּע-מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ:

ח וַיִּירָא יַעֲקֹב מְאֹד וַיֵּצֵר לוֹ וַיַּחֲצֵ אֶת-הָעֶם אֲשֶׁר-אִתּוֹ וְאֶת-הַצֹּאן וְאֶת-הַבָּקָר וְהַגְּמָלִים לְשְׁנֵי מַחֲנוֹת:

ט וַיֹּאמֶר אִם-יָבֹא עִשָׂו אֶל-הַמַּחֲנֵה הָאֶחָד וְהִכָּהוּ וְהָיָה הַמַּחֲנֵה הַנִּשְׁאָר לְפָלִיטָה:

י וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֱלֹהֵי אָבִי אֲבָרְהָם
וְאֱלֹהֵי אָבִי יִצְחָק יְהוָה הָאֵלֶּה הָאֵמֶר אֵלַי
שׁוּב לְאַרְצָךָ וְלִמְוֹלָדֹתֶךָ וְאִיטִיבָה
עִמָּךְ:

יא קָטַנְתִּי מִכָּל הַחֲסִדִּים וּמִכָּל־הָאֱמֶת
אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת־עֲבָדֶךָ כִּי בְמִקְלִי
עָבַרְתִּי אֶת־הִרְדֹּן הַזֶּה וְעַתָּה הִיִּיתִי
לְשָׁנִי מַחְנוֹת:

יב הִצִּילָנִי נָא מִיַּד אָחִי מִיַּד עֲשׂוֹ
כִּי־יֵרָא אֲנֹכִי אֹתוֹ פָּן־יָבֹא וְהַכְנִי אִם
עַל־בָּנִים:

יג וְאַתָּה אֲמַרְתָּ הֵיטֵב אִיטִיב עִמָּךְ
וְשִׁמְתִּי אֶת־זֶרְעֶךָ כְּחוֹל הַיָּם אֲשֶׁר
לֹא־יִסָּפֵר מֵרֹב:

יד וַיֵּלֶן שָׁם בְּלִילָה הַהוּא וַיִּקַּח מִן־הַבָּא
בִּידוֹ מִנְחָה לַעֲשׂוֹ אָחִיו:

טו עֲזִים מֵאֲתִים וּתְיָשִׁים עֶשְׂרִים רְחִלִּים
מֵאֲתִים וְאֵילִים עֶשְׂרִים:

טז גַּמְלִים מִיִּנְיָקוֹת וּבְנֵיהֶם שְׁלֹשִׁים
פָּרוֹת אַרְבָּעִים וּפְרִים עֶשְׂרֵה אֶתְנֵת
עֶשְׂרִים וְעִזִּים עֶשְׂרֵה:

יז וַיִּתֵּן בְּיַד־עֲבָדָיו עֶדֶר עֶדֶר לְבָדוֹ
וַיֹּאמֶר אֶל־עֲבָדָיו עֲבְרוּ לִפְנֵי וְרוּחַ
תְּשִׁימוּ בֵּין עֶדֶר וּבֵין עֶדֶר:

יח וַיָּצוּ אֶת־הָרֹאשֹׁן לֵאמֹר כִּי יִפְגְּשֶׁךָ
עֲשׂוֹ אָחִי וְשָׁאַלְךָ לֵאמֹר לְמִי־אַתָּה
וְאָנָּה תֵּלֶךְ וְלָמִי אָלֶּה לְפָנֶיךָ:

און יעקב האָט געזאָגט: גאָט פֿון מײַן פֿאָטער
אַבְרָהָם, און גאָט פֿון מײַן פֿאָטער יִצְחָק, יְהוָה,
וואָס האָט געזאָגט צו מיר: קער זיך אום צו דיין
לאַנד און צו דיין אָפּשטאַם, און איך וועל גוטס טאָן
מיט דיר;

איך בין צו קליין פֿאַר אַלע חסדים און פֿאַר אַלדער
טרישטאַפֿט וואָס דו האָסט געטאָן מיט דיין קנעכט;
וואָרום מיט מײַן שטעקן בין איך אַריבערגעגאַנגען
דעם דאָזיקן יַרְדֵּן, און אַצונד בין איך געוואָרן צוויי
מחנות.

זי מיך מציל, איך בעט דיר, פֿון דער האַנט פֿון מײַן
ברודער, פֿון דער האַנט פֿון עֲשָׂו, וואָרום איך האָב
מורא פֿאַר אים, ער זאָל ניט קומען און מיך שלאָגן
מוטער מיט קינדער.

דו האָסט דאָך געזאָגט: גוטס טאָן וועל איך גוטס
טאָן מיט דיר, און איך וועל מאַכן דיין זאַמען אַזוי ווי
דער זאַמד פֿון ים, וואָס קען ניט געציילט ווערן פֿון
פֿילקייט.

און ער האָט דאָרטן גענעכטיקט יענע נאַכט; און ער
האָט גענומען פֿון וואָס אים איז געקומען צו דער
האַנט, אַ מתנה פֿאַר זײַן ברודער עֲשָׂו:

צוויי הונדערט ציגן, און צוואַנציק בעק, צוויי
הונדערט שעפסן, און צוואַנציק ווידערס,

דרייסיק קעמלען זייגעדיקע מיט זייערע יונגע,
פֿערציק קי, און צען אַקסן, צוואַנציק אייזעלינס, און
צען יונגע אייזלען.

און ער האָט איבערגעגעבן אין דער האַנט פֿון זײַנע
קנעכט, צו סטאַדע, צו סטאַדע באַזונדער; און ער
האָט אָנגעזאָגט זײַנע קנעכט: גייט מיר פֿאַרויס, און
וואַרע זאָלט איר מאַכן צווישן סטאַדע און סטאַדע.

און ער האָט באַפֿוילן דעם ערשטן, אַזוי צו זאָגן: אַז
דיך וועט באַגעגענען עֲשָׂו מײַן ברודער, און וועט דיר
פֿרעגן, אַזוי צו זאָגן: וועמעס ביסטו? און ווהיין
גייסטו? און וועמעס זײַנען די דאָזיקע פֿאַר דיר?

יט וַאֲמַרְתָּ לְעֶבֶדְךָ לְיַעֲקֹב מִנְחָה הִוא שְׁלוּחָה לְאֹדְנִי לַעֲשׂוֹ וְהִנֵּה גַם־הִוא אַחֲרֵינוּ:

כ וַיְצִו גַּם אֶת־הַשָּׁנִי גַם אֶת־הַשְּׁלִישִׁי גַם אֶת־כָּל־הַלְכִים אַחֲרֵי הָעֵדְרִים לֵאמֹר כַּדָּבָר הַזֶּה תִּדְבְּרוּן אֶל־עֲשׂו בְּמִצְאָכֶם אֹתוֹ:

כא וַאֲמַרְתֶּם גַּם הִנֵּה עֶבֶדְךָ יַעֲקֹב אַחֲרֵינוּ כִּי־אָמַר אֲכַפְּרָה פָּנָיו בַּמִּנְחָה הַהִלַּכְתָּ לְפָנָי וְאַחֲרֵי־כֵן אֶרְאֶה פָּנָיו אוֹלִי יִשָּׂא פָנָי:

כב וַתַּעֲבֹר הַמִּנְחָה עַל־פָּנָיו וְהִוא לָן בְּלִילָה־הַהִוא בַּמַּחֲנֶה:

כג וַיָּקָם בְּלִילָה הִוא וַיִּקַּח אֶת־שְׁתֵּי נָשָׁיו וְאֶת־שְׁתֵּי שְׂפָחָתָיו וְאֶת־אֶחָד עָשָׂר יְלָדָיו וַיַּעֲבֹר אֶת מֵעֶבֶר יָבֹק:

כד וַיִּקַּחֶם וַיַּעֲבִרֶם אֶת־הַנָּחַל וַיַּעֲבֹר אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ:

כה וַיּוֹתֵר יַעֲקֹב לְבָדּוֹ וַיֵּאָבֶק אִישׁ עִמּוֹ עַד עֲלוֹת הַשָּׁחַר:

כו וַיֵּרָא כִּי לֹא יָכַל לוֹ וַיִּגַּע בְּכַף־יָרְכּוֹ וַתִּקַּע כַּף־יָרְךָ יַעֲקֹב בְּהֶאָבֶקוֹ עִמּוֹ:

כז וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלְּחֶךָ כִּי אִם־בִּרְכָּתִנִּי:

כח וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַה־שָּׁמָךְ וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב:

זאָלסטו זאָגן: דײַן קנעכט יעקבס; אַ מתנה איז דאָס געשיקט צו מיין האַר, צו עשׂו; און אָן איז ער אויך הינטער אונדז.

און ער האָט באַפֿוילן אויך דעם צווייטן און דעם דריטן, און אַלע וואָס זײַנען געגאַנגען הינטער די סטאַדעס, אַזוי צו זאָגן: אַזוי ווי די דאָזיקע רײד זאָלט איר רעדן צו עשׂו, אַז איר טרעפֿט אים;

און איר זאָלט זאָגן: אָן איז אויך דײַן קנעכט יעקב הינטער אונדז. וואָרום ער האָט געזאָגט: לאָמִיך אים איבערבעטן מיט דער מתנה וואָס גייט מיר פֿאַרויס, און דערנאָך וועל איך זען זײַן פנים, אפֿשר וועט ער מיך אויפֿנעמען.

איז די מתנה אַוועק אים פֿאַרויס, און ער האָט גענעכטיקט יענע נאַכט אין לאַגער.

און ער איז אויפֿגעשטאַנען אין יענער נאַכט, און האָט גענומען זײַנע צוויי ווייבער, און זײַנע צוויי דינסטן, און זײַנע עלף קינדער, און ער איז אַריבערגעפֿאַרן דעם איבערפֿאַר פֿון יבֿוק.

ער האָט זיי גענומען, און האָט זיי אַריבערגעפֿירט איבערן טײַך, און האָט אַריבערגעפֿירט וואָס ער האָט געהאַט.

און אַז יעקב איז געבליבן אַליין, האָט אַ מאַן זיך געראַנגלט מיט אים ביז דער פֿרימאָרגן איז אויפֿגעגאַנגען.

און אַז ער האָט געזען אַז ער קען אים ניט בייקומען, האָט ער אָנגערירט דאָס לעפֿל פֿון זײַן דיך; און דאָס לעפֿל פֿון יעקבס דיך איז אויסגעלונקען געוואָרן אין זײַן ראַנגלען זיך מיט אים.

האָט ער געזאָגט: לאַז מיך אַוועק, וואָרום דער פֿרימאָרגן איז אויפֿגעגאַנגען. האָט ער געזאָגט: איך וועל דיך ניט אַוועקלאָזן, סײַדן וועסט מיך בענטשן.

האָט ער צו אים געזאָגט: וואָס איז דײַן נאָמען? האָט ער געזאָגט: יעקב.

כט וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֵאמָר עוֹד שְׁמִי כִּי
אֶם־יִשְׂרָאֵל כִּי־שָׂרִית עִם־אֱלֹהִים
וְעִם־אֲנָשִׁים וְתוֹכֹל:

ל וַיִּשְׂאֵל יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַגִּידָה־נָא שְׁמִי
וַיֹּאמֶר לְמָה זֶה תִּשְׂאֵל לְשְׁמִי וַיְבָרֶךְ
אֹתוֹ שֵׁם:

לא וַיִּקְרָא יַעֲקֹב שֵׁם הַמָּקוֹם פְּנִיָּאל
כִּי־רְאִיתִי אֱלֹהִים פָּנִים אֶל־פָּנִים
וְתַנְצִל נַפְשִׁי:

לב וַיַּזְכֹּר־לוֹ הַשֵּׁם שֶׁכָּאֲשֶׁר עָבַר
אֶת־פְּנוּאֵל וְהוּא צִלַּע עַל־יָרְכוֹ:

לג

האָט ער געזאָגט: ניט מער זאָל יעקב גערופֿן ווערן
דײַן נאָמען, נײַערט ישְׂרָאֵל, וואָרום האָסט געשטריטן
מיט גאָט און מיט מענטשן, און ביסט בײַגעקומען.

האָט יעקב געפֿרעגט און האָט געזאָגט: זאָג מיר, איך
בעט דײַך, דײַן נאָמען. האָט ער געזאָגט: נאָך וואָס
דען פֿרעגסטו אויף מײַן נאָמען? און ער האָט אים
דאָרטן געבענטשט.

און יעקב האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון דעם אָרט
פֿניָאל, ווייל: איך האָב געזען גאָט פֿנים אַל פֿנים, און
מײַן זעל איז ניצול געוואָרן.

און די זון איז אים אויפֿגעגאָנגען ווי ער איז
אַריבערגעגאָנגען פֿניָאל. און ער האָט געהונקען אויף
זײַן דײַך.

דרום עסן ניט די קינדער פֿון ישְׂרָאֵל דעם
שפּרינגאָדער וואָס אויפֿן לעפֿל פֿון דײַך, ביז אויף
הײַנטיקן טאָג; ווייל ער האָט אָנגערירט דאָס לעפֿל
פֿון יעקבס דײַך, דעם שפּרינגאָדער.

בראשית לג : 33

- א על־כֵּן לֹא־יֵאכְלוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־גִּיד
הַנֶּזֶה אֲשֶׁר עַל־כַּף הַיָּרֵךְ עַד הַיּוֹם
הַזֶּה כִּי נָגַע בְּכַף־יָרֵךְ יַעֲקֹב בְּגִיד
הַנֶּזֶה:
- ב וַיֵּשָׂא יַעֲקֹב עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה עֹשׂוֹ בָּא
וְעָמוֹ אַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ וַיַּחֲזֵק
אֶת־הַיְלָדִים עַל־לֵאָה וְעַל־רָחֵל וְעַל
שְׁתֵּי הַשָּׁפְחוֹת:
- ג וַיִּשָּׂם אֶת־הַשָּׁפְחוֹת וְאֶת־יְלָדֵיהֶן
רִאשֹׁנָה וְאֶת־לֵאָה וַיְלִידָהּ אַחֲרָנִים
וְאֶת־רָחֵל וְאֶת־יוֹסֵף אַחֲרָנִים:
- ד וְהוּא עָבַר לִפְנֵיהֶם וַיִּשְׁתַּחוּ אַרְצָה
שָׁבַע פְּעָמִים עַד־גִּשְׁתּוֹ עַד־אֶחָיו:
- ה וַיֵּרָץ עֹשׂוֹ לִקְרֹאתוֹ וַיַּחֲבֹקְהוּ וַיִּפֹּל
עַל־צְוָאָרוֹ וַיִּשָּׁקְהוּ וַיִּבְכּוּ:
- ו וַיֵּשָׂא אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־הַנָּשִׁים
וְאֶת־הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי־אַלֶּה לָךְ
וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים אֲשֶׁר־חָנַן אֱלֹהִים
אֶת־עַבְדְּךָ:
- ז וַתִּגְשֵׁן הַשָּׁפְחוֹת הֵנָּה וַיְלִידֶיהֶן
וַתִּשְׁתַּחוּוּ:
- ח וַתִּגַּשׁ גַּם־לֵאָה וַיְלִידָהּ וַיִּשְׁתַּחוּ וַאֲחֵר
נָגַשׁ יוֹסֵף וְרָחֵל וַיִּשְׁתַּחוּ:
- און יעקב האט אויפֿגעהויבן זינע אויגן, און האט אַ
קוק געטאָן, ערשט עֵשׂו קומט אָן, און פֿיר הונדערט
מאַן מיט אים; האט ער איינגעטיילט די קינדער צו
לאהן, און צו רחלען, און צו די צוויי דינסטן.
- און ער האט געשטעלט די דינסטן און זייערע קינדער
צוערשט, און לאהן און אירע קינדער הינטער זיי, און
רחלען און יוספֿן די לעצטע.
- און ער איז אַוועק זיי פֿאַרויס, און ער האט זיך
געבוקט צו דער ערד זיבן מָאָל ביז ער האט גענענט
צו זיין ברודער.
- איז עֵשׂו אים געלאָפֿן אַנטקעגן, און ער האט אים
אַרומגענומען, און איז אים געפֿאַלן אויפֿן האַלדז, און
האט אים געקושט, און זיי האָבן געוויינט.
- און ער האט אויפֿגעהויבן זינע אויגן, און האט געזען
די ווייבער און די קינדער, און ער האט געזאָגט: ווער
זינען די דאָזיקע ביי דיר? האט ער געזאָגט: די
קינדער מיט וואָס האט האט געלייטזעליקט דיין
קנעכט.
- האָבן גענענט די דינסטן, זיי און זייערע קינדער, און
האָבן זיך געבוקט.
- און אויך לאה און אירע קינדער האָבן גענענט, און
האָבן זיך געבוקט; און דערנאָך האָבן גענענט יוסף
און רחל, און האָבן זיך געבוקט.
- האט ער געזאָגט: וואָס איז ביי דיר די דאָזיקע גאַנצע
מחנה וואָס איך האָב באַגעגנט? האט ער געזאָגט:
צו געפֿינען לייטזעליקייט אין די אויגן פֿון מיין האַר.

ט וַיֹּאמֶר מִי לָךְ כָּל־הַמַּחֲנֶה הַזֶּה אֲשֶׁר
פָּגַשְׁתִּי וַיֹּאמֶר לְמַצֵּא־חַן בְּעֵינֵי אָדָנִי:

י וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ יִשְׁלִי רַב אָחִי יְהִי לָךְ
אֲשֶׁר־לָךְ:

יא וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־נָא אִם־נָא מִצָּאתִי
חַן בְּעֵינֶיךָ וְלִקְחָתָּ מִנִּי מִיָּדִי כִּי
עַל־כֵּן רָאִיתִי פָנֶיךָ כְּרֹאת פְּנֵי אֱלֹהִים
וְתִרְצָנִי:

יב קַח־נָא אֶת־בְּרִכְתִּי אֲשֶׁר הִבָּאת לָךְ
כִּי־חֲנִנִי אֱלֹהִים וְכִי יִשְׁלִי־כָל
וַיַּפְצֵר־בוּ וַיִּקָּח:

יג וַיֹּאמֶר נִסְעָה וְנִלְכָּה וְאִלְכָּה לְנִגְדָּךְ:

יד וַיֹּאמֶר אֵלָיו אָדָנִי יָדַע כִּי־הִילָדִים
רַבִּים וְהִצָּאן וְהִבָּקֶר עָלוֹת עָלַי
וְדָפְקוּם יוֹם אֶחָד וּמָתוּ כָּל־הַצֵּאן:

טו יַעֲבֹר־נָא אָדָנִי לְפָנַי עֲבָדוּ וְאָנִי
אֶתְנַהֲלָה לְאִטִּי לְרֹגֶל הַמְּלָאכָה
אֲשֶׁר־לְפָנַי וּלְרֹגֶל הַיִּלָּדִים עַד
אֲשֶׁר־אָבֹא אֶל־אָדָנִי שְׁעִירָה:

טז וַיֹּאמֶר עֲשׂוּ אֲצִיגָה־נָא עִמָּךְ מִן־הָעָם
אֲשֶׁר אִתִּי וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה אֲמַצֵּא־חַן
בְּעֵינֵי אָדָנִי:

האָט עֲשׂוּ געזאָגט: איך האָב גענוג, מײן ברודער,
זאל בלײבן בײ דיר וואָס בײ דיר.

האָט יעקב געזאָגט: גיין, איך בעט דיר; אויב, איך
בעט דיר, איך האָב געפֿונען לײטזעליקייט אין דײנע
אויגן, זאָלסטו אָננעמען מײן מתנה פֿון מײן האַנט,
וואָרום איך האָב געזען דײן פנים, אַזוי ווי מע זעט
דעם פנים פֿון גאָט, און דו האָסט מיך באַווליקט.

נעם אָן, איך בעט דיר, מײן געשאַנק וואָס איז דיר
געבראַכט געוואָרן, ווײל גאָט האָט מיך
געלײטזעליקט, און ווײל בײ מיר איז דאָ פֿון אַלעם.
און ער איז צוגעשטאַנען צו אים, ביז ער האָט
אָנגענומען.

האָט ער געזאָגט: לאָמיר ציען און גיין, און איך וועל
גיין לעבן דיר.

האָט ער צו אים געזאָגט: מײן האָר מערקט אַז די
קינדער זײנען יונג, און די שאָף און די רינדער זײנען
בײ מיר זײגעדיקע, און אַז מע וועט זיי צוטרײבן איין
טאָג, וועלן אויסשטאַרבן אַלע שאָף.

זאל, איך בעט דיר, מײן האָר אַוועקגיין פֿאַרויס פֿאַר
זײן קנעכט, און איך וועל מיר ציען פֿאַמעלעך נאָך די
טריט פֿון דעם פֿי וואָס פֿאַר מיר, און נאָך די טריט
פֿון די קינדער, ביז וואָנען איך וועל קומען צו מײן
האר קיין שְׁעִיר.

האָט עֲשׂוּ געזאָגט: לאָמִיך אָפשטעלן בײ דיר פֿון
דעם פֿאָלק וואָס מיט מיר. האָט ער געזאָגט: נאָך
וואָס גאָר זאל איך געפֿינען לײטזעליקייט אין די
אויגן פֿון מײן האָר?

און עֲשׂוּ האָט זיך אומגעקערט אין יענעם טאָג אויף
זײן וועג קיין שְׁעִיר.

יז וַיָּשָׁב בַּיּוֹם הַהוּא עֲשׂוֹ לְדֶרֶכּוֹ
שְׁעִירָה:

און יעקב האָט אַוועקגעצויגן קיין סופות, און ער
האָט געבויט פֿאַר זיך אַ הויז, און פֿאַר זײַנע פֿי האָט
ער געמאַכט בײַדלעך; דרום האָט מען גערופֿן דעם
נאָמען פֿון דעם אָרט סופות.

יח וַיַּעֲקֹב נָסַע סִכְתָּה וַיָּבֶן לוֹ בַּיִת
וַלְמִקְנֶהוּ עֲשָׂה סִכְתַּת עַל־כֵּן קָרָא
שֵׁם־הַמָּקוֹם סִכּוֹת:

און יעקב איז געקומען בשלום אין דער שטאָט שכם
וואָס אין לאַנד פֿנען, ווען ער איז געקומען פֿון
פֿדן-אַרם; און ער האָט געלאָגערט פֿאַר דער שטאָט.

יט וַיָּבֹא יַעֲקֹב שָׁלֵם עִיר שָׁכֶם אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ כְּנַעַן בָּבֹאוּ מִפֶּדֶן אֲרָם וַיַּחֲנוּ
אֶת־פָּנֵי הָעִיר:

און ער האָט אָפּגעקויפֿט דאָס שטיק פֿעלד וואָס ער
האָט דאָרטן אויפֿגעשטעלט זײַן געצעלט, פֿון דער
האַנט פֿון די קינדער פֿון חמור דעם פֿאַטער פֿון
שכָּמען, פֿאַר הונדערט קשיטָה.

כ וַיָּקֵן אֶת־חֶלְקֵת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר
נָטָה־שָׁם אָהֳלוֹ מִיַּד בְּנֵי־חֲמוֹר אָבִי
שָׁכֶם בְּמֵאָה קְשִׁיטָה:

און ער האָט דאָרטן אויפֿגעשטעלט אַ מזבֿח, און
האָט אים גערופֿן אַל-אַלֹהֵי־יִשְׂרָאֵל.

כא וַיַּצַּב־שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא־לוֹ אֵל אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל:

בראשית לד : 34

און דינה די טאכטער פֿון לאהן, וואָס זי האָט געבאָרן יעקבן, איז אַרויסגעגאַנגען זען די טעכטער פֿון לאַנד.

האָט שָׁכֶם דער זון פֿון חֲמוֹר דעם חָוִי, דעם פֿירשט פֿון לאַנד, זי דערזען, און ער האָט זי גענומען, און איז געלעגן מיט איר, און האָט זי געפֿיניקט.

און זיין זעל האָט זיך באַהעפֿט אָן יעקבס טאָכטער דינה, און ער האָט ליב געקריגן די מיידל, און ער האָט גערעדט צום האַרצן פֿון דער מיידל.

און שָׁכֶם האָט געזאָגט צו זיין פֿאָטער חֲמוֹרן, אַזוי צו זאָגן: נעם מיר די דאָזיקע מיידל פֿאַר אַ ווייב.

און יעקב האָט געהערט אַז ער האָט פֿאַראומרייניקט זיין טאָכטער דינה, ווען זינע זיין זינען געווען מיט זיין פֿי אין פֿעלד; האָט יעקב געשוויגן ביז זיי זינען געקומען.

און חֲמוֹר דער פֿאָטער פֿון שָׁכֶם איז אַרויסגעקומען צו יעקבן, צו רעדן מיט אים.

און די זין פֿון יעקבן זינען געקומען פֿון פֿעלד, ווי זיי האָבן עס געהערט; און די מענער האָבן זיך געקלעמט, און זיי האָט שטאַרק געברענט וואָס ער האָט באַגאַנגען אַ נבלה אַקעגן ישראֵל, צו ליגן מיט דער טאָכטער פֿון יעקבן, וואָס אַזוי-וואָס טאָר ניט געטאָן ווערן.

און חֲמוֹר האָט גערעדט מיט זיי, אַזוי צו זאָגן: די זעל פֿון מײַן זון שָׁכֶם גלוסט נאָך אייער טאָכטער. גיט זי אים, איך בעט אייך, פֿאַר אַ ווייב.

און זײַט זיך מתחתן מיט אונדז; אייערע טעכטער וועט איר אונדז געבן, און אונדזערע טעכטער וועט איר אייך נעמען.

א וַתֵּצֵא דִּינָה בַּת־לָאָה אֲשֶׁר יִלְדָּה לְיַעֲקֹב לִרְאוּת בְּכָנוֹת הָאָרֶץ:

ב וַיֵּרָא אֹתָהּ שָׁכֶם בֶּן־חֲמוֹר הַחִוִּי נָשִׂיא הָאָרֶץ וַיִּקַּח אֹתָהּ וַיִּשְׁכַּב אִתָּהּ וַיַּעֲנֶה:

ג וַתִּדְּבַק נַפְשׁוֹ בְּדִינָה בַּת־יַעֲקֹב וַיֵּאָהֱב אֶת־הַנַּעֲרָ וַיְדַבֵּר עַל־לֵב הַנַּעֲרָ:

ד וַיֹּאמֶר שָׁכֶם אֶל־חֲמוֹר אָבִיו לֵאמֹר קַח־לִי אֶת־הַיִּלְדָּה הַזֹּאת לְאִשָּׁה:

ה וַיַּעֲקֹב שָׁמַע כִּי טָמֵא אֶת־דִּינָה בָתּוֹ וּבָנָיו הָיוּ אֶת־מְקַנְהוּ בַּשָּׂדֶה וְהַחֲרָשׁ יַעֲקֹב עַד־בָּאָם:

ו וַיֵּצֵא חֲמוֹר אָבִי־שָׁכֶם אֶל־יַעֲקֹב לְדַבֵּר אִתּוֹ:

ז וּבְנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ מִן־הַשָּׂדֶה כְּשָׁמְעָם וַיִּתְּעֲצְבוּ הָאֲנָשִׁים וַיַּחֲרֵלָהֶם מְאֹד כִּי־נָבְלָה עָשָׂה בְּיִשְׂרָאֵל לְשָׁכֹב אֶת־בַּת־יַעֲקֹב וְכֵן לֹא יַעֲשֶׂה:

ח וַיְדַבֵּר חֲמוֹר אִתָּם לֵאמֹר שָׁכֶם בְּנֵי חַשְׁקָה נַפְשׁוֹ בְּבִתְכֶם תָּנוּ נָא אֹתָהּ לֹו לְאִשָּׁה:

ט וְהִתְחַתְּנוּ אִתָּנוּ בְּנִיתִיכֶם תִּתְּנוּ־לָנוּ וְאֶת־בְּנִיתֵינוּ תִּקְחוּ לָכֶם:

י וַאֲתָנּוּ תִּשְׁבוּ וְהָאָרֶץ תִּהְיֶה לְפָנֵיכֶם
שְׁבוּ וּסְחֲרוּהָ וְהֶאָחֲזוּ בָּהּ:

יא וַיֹּאמֶר שְׁכֶם אֶל־אָבִיהָ וְאֶל־אֶחָיָהּ
אִמְצָא־חֵן בְּעֵינֵיכֶם וְאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ
אֵלַי אֶתֵּן:

יב הִרְבוּ עָלַי מָאד מְהֵרָה וּמִתֵּן וְאֶתְּנָה
כַּאֲשֶׁר תֹּאמְרוּ אֵלַי וּתְנוּ־לִי
אֶת־הַנֶּעֱרָר לְאִשָּׁה:

יג וַיַּעֲנוּ בְנֵי־יַעֲקֹב אֶת־שְׁכֶם וְאֶת־חָמוֹר
אָבִיו בְּמִרְמָה וַיִּדְּבְרוּ אֲשֶׁר טִמְא אֶת
דִּינָה אֶחָתָם:

יד וַיֹּאמְרוּ אֲלֵיהֶם לֹא נוֹכַל לַעֲשׂוֹת
הַדָּבָר הַזֶּה לְתֵת אֶת־אֶחָתָנוּ לְאִישׁ
אֲשֶׁר־לוֹ עֲרָלָה כִּי־חֲרָפָה הוּא לָנוּ:

טו אֲדִי־בִזְזֹאת נָאוֹת לָכֶם אִם תִּהְיוּ כְּמֹנֵי
לְהַמְלִל לָכֶם כָּל־זָכָר:

טז וַנִּתְּנוּ אֶת־בְּנֹתֵינוּ לָכֶם וְאֶת־בְּנֹתֵיכֶם
נִקְחָ־לָנוּ וַיִּשְׁכְּנוּ אִתְּכֶם וְהָיִינוּ לָעַם
אֶחָד:

יז וְאִם־לֹא תִשְׁמָעוּ אֵלֵינוּ לְהַמּוֹל
וְלִקְחָנוּ אֶת־בָּתֵּינוּ וְהָלַכְנוּ:

יח וַיִּיטְבוּ דְבָרֵיהֶם בְּעֵינֵי חָמוֹר וּבְעֵינֵי
שְׁכֶם בֶּן־חָמוֹר:

יט וְלֹא־אֲחֵר הַנֶּעֱרָר לַעֲשׂוֹת הַדָּבָר כִּי
חָפִץ בַּבַּת־יַעֲקֹב וְהוּא נִכְבָּד מִכָּל
בֵּית אָבִיו:

און איר וועט זיך באַזעצן בײַ אונדז, און דאָס לאַנד
וועט ליגן פֿאַר אײַך; זיצט און פֿאַרקערט דרינען און
באַפֿעסטיקט אײַך אין איר.

און שכם האָט געזאָגט צו איר פֿאָטער און צו אירע
ברידער: לאַמיר געפֿינען לײַטזעליקייט אין אײַערע
אויגן, און וואָס איר וועט מיר זאָגן, וועל איך געבן.

מערט אויף מיר נדן און מתנות ביז גאָר, און איך
וועל געבן אַזוי ווי איר וועט מיר זאָגן, נאָר גיט מיר
די מיידל פֿאַר אַ ווייב.

האָבן די זין פֿון יעקבן געענטפֿערט שכם און זײַן
פֿאָטער חָמוֹר מיט ליסטיקייט, און זיי האָבן גערעדט
— וועל ער האָט פֿאַראומרייניקט זייער שוועסטער
דינָה —

און זיי האָבן צו זיי געזאָגט: מיר קענען ניט טאָן די
דאָזיקע זאַך, צו געבן אונדזער שוועסטער צו אַ מאַן
וואָס איז אומבאַשניטן, וואָרום דאָס איז אַ חרפה
פֿאַר אונדז.

נאָר מיט דעם באַדינג וועלן מיר אײַנוויליקן צו אײַך:
אויב איר וועט ווערן אַזוי ווי מיר, אַז בײַ אײַך זאָל
געמלט ווערן איטלעכער מאַנספֿאַרשוינ.

דענצמאָל וועלן מיר אײַך געבן אונדזערע טעכטער,
און אײַערע טעכטער וועלן מיר אונדז נעמען, און מיר
וועלן זיך באַזעצן בײַ אײַך, און ווערן איין פֿאָלק.

אַבער אַז איר וועט ניט צוהערן צו אונדז, זיך צו
מלן, וועלן מיר נעמען אונדזער טאָכטער, און מיר
וועלן אַוועקגיין.

און זייערע ווערטער זײַנען וויל געפֿעלן אין די אויגן
פֿון חָמוֹר, און אין די אויגן פֿון שכם דעם זון פֿון
חָמוֹר.

און דער יונג האָט ניט געזאָמט צו טאָן די זאַך,
וואָרום ער האָט געגאָרט נאָך דער טאָכטער פֿון
יעקבן; און ער איז געווען דער אָנגעזעענסטער פֿון
דעם גאַנצן הויז פֿון זײַן פֿאָטער.

כ וַיָּבֹא חֲמוֹר וּשְׁכֶם בְּנוֹ אֶל־שַׁעַר
עִירָם וַיְדַבְּרוּ אֶל־אַנְשֵׁי עִירָם לֵאמֹר:

כא הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה שְׁלָמִים הֵם אִתָּנוּ
וַיֵּשְׁבוּ בְּאֶרֶץ וַיִּסְתְּרוּ אֹתָהּ וְהָאֶרֶץ
הַזֶּה רַחֲבַת־יָדַיִם לִפְנֵיהֶם אֶת־בְּנֹתָם
נִקְחָלָנוּ לְנָשִׁים וְאֶת־בְּנֹתֵינוּ נָתַן
לָהֶם:

כב אֶף־בְּזָאת יָאתוּ לָנוּ הָאֲנָשִׁים לְשֹׁכֵת
אִתָּנוּ לְהִיּוֹת לָעַם אֶחָד בְּהֵמוֹל לָנוּ
כָּל־זָכָר כַּאֲשֶׁר הֵם נְמָלִים:

כג מִקְנֵהֶם וּקְנִיָּנָם וְכָל־בְּהֶמְתָּם הָלוֹא
לָנוּ הֵם אֶף נֹאוֹתָהּ לָהֶם וַיֵּשְׁבוּ
אִתָּנוּ:

כד וַיִּשְׁמְעוּ אֶל־חֲמוֹר וְאֶל־שְׁכֶם בְּנוֹ
כָּל־יִצְחָאִי שַׁעַר עִירוֹ וַיִּמְלֹו כָּל־זָכָר
כָּל־יִצְחָאִי שַׁעַר עִירוֹ:

כה וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהֲיוֹתָם כְּאֲבִים
וַיִּקְחוּ שְׁנֵי־בְנֵי־יַעֲקֹב שְׁמֹעוֹן וְלֵוִי אֶחָי
דִּינָה אִישׁ חָרְבוּ וַיָּבֹאוּ עַל־הָעִיר
בְּטַח וַיַּהַרְגוּ כָּל־זָכָר:

כו וְאֶת־חֲמוֹר וְאֶת־שְׁכֶם בְּנוֹ הָרְגוּ
לְפִי־חָרֵב וַיִּקְחוּ אֶת־דִּינָה מִבֵּית שְׁכֶם
וַיֵּצְאוּ:

כז בְּנֵי יַעֲקֹב בָּאוּ עַל־הַחֲלָלִים וַיָּבֹזוּ
הָעִיר אֲשֶׁר טָמְאוּ אַחֲוָתָם:

און חמור און זיין זון שכם זינען געקומען צום טויער
פֿון זייער שטאָט, און האָבן גערעדט צו די מענטשן
פֿון זייער שטאָט, אזוי צו זאָגן:

די דאָזיקע מענטשן זינען אין שלום מיט אונדז; זאָלן
זיי זיך באַזעצן אין לאַנד, און פֿאַרקערן דרינען;
וואָרום זעט, דאָס לאַנד ליגט געראָם אין אָרט פֿאַר
זיי. זייערע טעכטער וועלן מיר אונדז נעמען פֿאַר
ווייבער, און אונדזערע טעכטער וועלן מיר זיי געבן.

אָבער נאָר מיט דעם באַדינג וועלן די מענטשן
איינוויליקן צו אונדז זיך צו באַזעצן בײַ אונדז, צו
ווערן איין פֿאָלק, אַז בײַ אונדז זאָל געמלט ווערן
איטלעכער מאַנספֿאַרשויין, אזוי ווי זיי זינען געמלט.

זייער פֿי, און זייער אייגנס, און אַלע זייערע בהמות,
וועלן דאָך זיין אונדזערע; זאָלן מיר נאָר איינוויליקן
צו זיי, און זיי זאָלן זיך באַזעצן בײַ אונדז.

האָבן אַלע אַרויסגייער פֿון דעם טויער פֿון זיין שטאָט
צוגעהערט צו חמור און צו זיין זון שכם, און אַלע
מאָנספֿאַרשוינען זינען געמלט געוואָרן, אַלע
אַרויסגייער פֿון דעם טויער פֿון זיין שטאָט.

און עס איז געווען אויפֿן דריטן טאָג, ווען זיי זינען
געווען אין ווייטאָק, האָבן יעקבס צוויי זין, שמעון
און לֵוִי, די ברידער פֿון דינָה, גענומען איטלעכער זיין
שווערד, און זיי זינען געקומען זיכערערהייט אויף
דער שטאָט, און האָבן אויסגעהרגעט אַלע
מאָנספֿאַרשוינען.

אויך חמור און זיין זון שכם האָבן זיי געהרגעט
מיטן שאַרף פֿון שווערד; און זיי האָבן צוגענומען
דינָה פֿון שכםס הויז, און זינען אַרויסגעגאַנגען.

זינען די זין פֿון יעקבן געקומען אויף די
דערשלאָגענע, און האָבן אויסגערויבט די שטאָט,
ווייל זיי האָבן פֿאַראומרייניקט זייער שוועסטער;

כח אֶת־צֹאנֵם וְאֶת־בְּקָרָם וְאֶת־חֲמִירֵיהֶם
וְאֵת אֲשֶׁר־בְּעִיר וְאֶת־אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה
לְקַח:

כט וְאֶת־כָּל־חִילָם וְאֶת־כָּל־טָפָם
וְאֶת־נָשִׁיהֶם שָׁבוּ וַיָּבִיאוּ אֵת כָּל־אֲשֶׁר
בְּבֵית:

ל וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־שָׁמְעוֹן וְאֶל־לֵוִי
עֲכָרְתֶּם אֹתִי לְהַבְאִישְׁנִי בְיֹשֵׁב הָאָרֶץ
בַּכֶּנְעָנִי וּבַפְּרָזִי וְאֲנִי מְתִי מִסֶּפֶר
וְנֶאֱסָפוּ עָלַי וְהַכּוּנִי וְנִשְׁמַדְתִּי אֲנִי
וּבֵיתִי:

לא וַיֹּאמְרוּ הַכְּזוּנָה יַעֲשֶׂה אֶת־אֲחֻתָּנוּ:

זייערע שאָף און זייערע רינדער און זייערע אייזלען,
סײַ וואָס אין שטאָט, סײַ וואָס אין פֿעלד, האָבן זיי
צוגענומען;

און זייער גאנצן פֿארמעג, און אַלע זייערע קליינע
קינדער און זייערע ווייבער, האָבן זיי געפֿאַנגען און
אוועקגערויבט – אַלץ וואָס אין הויז.

האַט יעקב געזאָגט צו שמעונען און צו לֵוִי: איר
האַט מִיך פֿאַראומגליקט, מִיך צו פֿאַרמיאוסן בײַ
דעם באַווינער פֿון לאַנד, בײַ דעם כֶּנְעָנִי און בײַ
דעם פְּרָזִי; וואָרום איך בין אַ הִנְפֶּל מענטשן, און זיי
וועלן זיך אויפֿקלייבן אַקעגן מיר, און וועלן מִיך
שלאָגן, און איך און מײַן הויז וועלן פֿאַרטיליקט
ווערן.

האַבן זיי געזאָגט: זאָל מען אַזוי ווי מיט אַ זונה זיך
באַגײן מיט אונדזער שוועסטער?

בראשית לה : 35

און גאָט האָט געזאָגט צו יעקבן: שטיי אויף, גיי אַרויף קיין בית-אֵל און זיין דאָרטן, און מאַך דאָרטן אַ מזבח צו דעם גאָט וואָס האָט זיך באַוויזן צו דיר בײַ דיין אַנטלויפֿן פֿון דיין ברודער עשָׂו.

האָט יעקב געזאָגט צו זײַן הויזגעזינט, און צו אַלע וואָס מיט אים: טוט אָפּ די פֿרעמדע געטער וואָס צווישן אײַך, און רייניקט אײַך, און בײַט איבער אײַערע קליידער.

און לאָמיר אויפֿשטיין און אַרויפֿגיין קיין בית-אֵל, און איך וועל דאָרטן מאַכן אַ מזבח צו דעם גאָט וואָס האָט מיר געענטפֿערט אין טאָג פֿון מײַן נויט, און איז געווען מיט מיר אויף דעם וועג וואָס איך בין געגאַנגען.

האָבן זײ אָפּגעגעבן יעקבן אַלע פֿרעמדע געטער וואָס אין זײַער האַנט, און די אױרינגען וואָס אין זײַערע אױערן; און יעקב האָט זײ באַהאַלטן אונטער דעם אייכנבוים וואָס בײַ שׂכָם.

און זײ האָבן אַוועקגעצויגן; און אַ שרעק פֿון גאָט איז געווען אויף די שטעט וואָס אַרום זײ, און זײ האָבן ניט נאָכגעיאָגט די זין פֿון יעקבן.

און יעקב איז געקומען קיין לוז וואָס אין לאַנד כְּנָען — דאָס איז בית-אֵל — ער און דאָס גאַנצע פֿאָלק וואָס מיט אים.

און ער האָט דאָרטן געבויט אַ מזבח, און האָט גערופֿן דעם אָרט אֵל-בית-אֵל, וואָרום דאָרטן האָט זיך גאָט אַנטפלעקט צו אים בײַ זײַן אַנטלויפֿן פֿון זײַן ברודער.

א וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-יַעֲקֹב קוּם עֲלֵה בֵּית-אֵל וְשִׁב-שָׁם וַעֲשֵׂה-שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הַנִּרְאָה אֵלֶיךָ בְּבִרְחָךְ מִפְּנֵי עֲשׂוֹ אָחִיךָ:

ב וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל-בֵּיתוֹ וְאֶל כָּל-אֲשֶׁר עִמּוֹ הִסְרוּ אֶת-אֱלֹהֵי הַנִּכָּר אֲשֶׁר בְּתֹכְכֶם וְהִטְהֵרוּ וְהִחְלִיפוּ שְׂמֹלֹתֵיכֶם:

ג וְנִקְוָמָה וְנַעֲלֶה בֵּית-אֵל וְאָעֲשֵׂה-שָׁם מִזְבֵּחַ לְאֵל הָעֲנָה אֲתִי בַיּוֹם צָרְתִּי וַיְהִי עֲמָדִי בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הָלַכְתִּי:

ד וַיִּתְּנוּ אֶל-יַעֲקֹב אֶת כָּל-אֱלֹהֵי הַנִּכָּר אֲשֶׁר בְּיָדָם וְאֶת-הַנִּזְמִים אֲשֶׁר בְּאֲזִנֵּיהֶם וַיִּטְּמֵן אֹתָם יַעֲקֹב תַּחַת הָאֵלָה אֲשֶׁר עִם-שָׂכָם:

ה וַיִּסְעוּ וַיְהִי חַתַּת אֱלֹהִים עַל-הָעָרִים אֲשֶׁר סְבִיבֹתֵיהֶם וְלֹא רָדְפוּ אַחֲרֵי בְנֵי יַעֲקֹב:

ו וַיָּבֹא יַעֲקֹב לִוְזָה אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן הוּא בֵּית-אֵל הוּא וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-עִמּוֹ:

ז וַיְבִן שָׁם מִזְבֵּחַ וַיִּקְרָא לְמָקוֹם אֵל בֵּית-אֵל כִּי שָׁם נִגְלוּ אֵלָיו הָאֱלֹהִים בְּבִרְחוֹ מִפְּנֵי אָחִיו:

ח ותַּמַּת דְּבָרָה מִיִּנְקַת רִבְקָה וַתִּקְבֹּר
מִתַּחַת לְבֵית-אֵל תַּחַת הָאֱלֹון וַיִּקְרָא
שְׁמוֹ אֱלֹון בְּכוֹת:

ט וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶל-יַעֲקֹב עוֹד בְּבֹאוֹ
מִפָּדֹן אֶרֶם וַיְבָרֶךְ אֹתוֹ:

י וַיֹּאמְרוּ-לוֹ אֱלֹהִים שְׁמֹךְ יַעֲקֹב
לֹא-יִקְרָא שְׁמֹךְ עוֹד יַעֲקֹב כִּי
אִם-יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה שְׁמֹךְ וַיִּקְרָא
אֶת-שְׁמוֹ יִשְׂרָאֵל:

יא וַיֹּאמֶר לוֹ אֱלֹהִים אֲנִי אֵל שְׁדֵי פְרָה
וַיְרִבָּה גֹי וַיִּקְהַל גֹּיִם יִהְיֶה מִמֶּךָ
וּמַלְכִים מִחֻלְצֶיךָ יֵצְאוּ:

יב וְאֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְאַבְרָהָם
וְלִיצְחָק לָךְ אֶתְנַנֶּה וְלִזְרַעְךָ אַחֲרֶיךָ
אֶתֵּן אֶת-הָאָרֶץ:

יג וַיַּעַל מַעֲלִיו אֱלֹהִים בְּמָקוֹם
אֲשֶׁר-דִּבֶּר אֹתוֹ:

יד וַיֵּצֵב יַעֲקֹב מַצֵּבָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר-דִּבֶּר
אֹתוֹ מַצֵּבַת אֲבֹן וַיִּסֹּךְ עָלֶיהָ נֶסֶךְ
וַיִּצַּק עָלֶיהָ שָׁמֶן:

טו וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶת-שֵׁם הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
דִּבֶּר אֹתוֹ שֵׁם אֱלֹהִים בֵּית-אֵל:

טז וַיִּסְעוּ מִבֵּית אֵל וַיְהִי-עוֹד
כְּבִרְת־הָאָרֶץ לְבֹא אֶפְרָתָה וַתֵּלֶד
רָחֵל וַתִּקְשׁ בְּלִדְתָּהּ:

יז וַיְהִי בְּהַקְשָׁתָהּ בְּלִדְתָּהּ וַתֹּאמֶר לָהּ
הַמְּלִידָת אֶל-תִּירְאִי כִּי-גַם-זֶה לָךְ בֶּן:

און דבורה, רבקהס אַם, איז געשטאַרבן, און זי איז
באַגראָבן געוואָרן אונטער בית-אַל, אונטער דעם
אייכנבוים; און ער האָט גערופֿן זיין נאָמען
אַלון-בכות.

און גאָט האָט זיך ווידער באַוויזן צו יעקבן ביי זיין
קומען פֿון פֿדן-אַרם, און ער האָט אים געבענטשט.

און גאָט האָט צו אים געזאָגט: דיין נאָמען איז יעקב;
זאָל מער ניט גערופֿן ווערן דיין נאָמען יעקב, ניערט
ישראל זאָל זיין דיין נאָמען; און ער האָט גערופֿן זיין
נאָמען ישראל.

און גאָט האָט צו אים געזאָגט: איך בין גאָט שְׁדֵי,
פֿרוכפער דיך און מער דיך; אַ פֿאָלק און אַ געזעמל
פֿעלקער זאָל ווערן פֿון דיר, און מלכים זאָלן
אַרויסגיין פֿון דינע לענדן.

און דאָס לאַנד וואָס איך האָב געגעבן אַברהמען און
יצחקן, דיר וועל איך עס געבן, און דיין זאָמען נאָך
דיר וועל איך געבן דאָס לאַנד.

און גאָט האָט זיך אויפֿגעהויבן פֿון איבער אים אין
דעם אָרט וווּ ער האָט מיט אים גערעדט.

און יעקב האָט אויפֿגעשטעלט אַ זייל אויף דעם אָרט
וואו ער האָט מיט אים גערעדט, אַ זייל פֿון שטיין, און
ער האָט אַרויפֿגעגאָסן אויף אים אַ גיסאַפֿפֿער, און
געגאָסן אויף אים אייל.

און יעקב האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון דעם אָרט
וואָס גאָט האָט גערעדט מיט אים דאָרטן, בית-אַל.

און זיי האָבן אַוועקגעצויגן פֿון בית-אַל. און ווען עס
איז נאָך געווען אַ שטרעק לאַנד צו קומען קיין
אַפֿרָת, איז רחל געגאַנגען צו קינד, און זי האָט
געהאַט אַ שווערע געבורט.

און עס איז געווען, אין איר שווערער געבורט, האָט
די הייבין צו איר געזאָגט: זאָלסט ניט מורא האָבן,
וואָרום אויך דאָס איז דיר אַ זון.

יח וַיְהִי בַצֵּאת נַפְשָׁה כִּי מָתָה וַתִּקְרָא
שְׁמוֹ בֶן-אוֹנִי וְאָבִיו קָרָא-לוֹ בְּנִימִין:

יט וַתָּמָת רָחֵל וַתִּקְבֹּר בְּדֶרֶךְ אֶפְרָתָה
הוּא בֵּית לָחֶם:

כ וַיָּצַב יַעֲקֹב מַצֵּבָה עַל-קִבְרֹתֶיהָ הֵוא
מַצֵּבַת קִבְרֹת-רָחֵל עַד-הַיּוֹם:

כא וַיִּסַּע יִשְׂרָאֵל וַיֵּט אֶהְלֵה מִהֶלְאָה
לְמַגְדֹּל-עֵדֶר:

כב וַיְהִי בַשָּׁכֵן יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הַהוּא וַיֵּלֶךְ
רְאוּבֵן וַיִּשְׁכַּב אֶת-בִּלְהָה פִּילְגֶשׁ
אָבִיו וַיִּשְׁמַע יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בְנֵי-יַעֲקֹב
שְׁנַיִם עָשָׂר:

כג בְּנֵי לֵאָה בְּכוֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן וְשִׁמְעוֹן
וְלֵוִי וַיהוּדָה וַיִּשְׁשֹׁכֶר וְזָבֻלֹן:

כד בְּנֵי רָחֵל יוֹסֵף וּבְנִימִין:

כה וּבְנֵי בִלְהָה שְׁפָחַת רָחֵל דָּן וְנַפְתָּלִי:

כו וּבְנֵי זִלְפָּה שְׁפָחַת לֵאָה גָד וְאָשֶׁר
אֵלֶּה בְנֵי יַעֲקֹב אֲשֶׁר יָלַד-לוֹ בְּפָדֹן
אֲרָם:

כז וַיָּבֹא יַעֲקֹב אֶל-יִצְחָק אָבִיו מִמֶּרֶא
קְרִית הָאֲרָבֶע הוּא חֶבְרוֹן
אֲשֶׁר-גֵּר-שָׁם אֲבִרָהֶם וַיִּצְחָק:

כח וַיְהִי יְמֵי יִצְחָק מָאת שָׁנָה וּשְׁמֹנִים
שָׁנָה:

כט וַיָּגֹעַ יִצְחָק וַיָּמָת וַיֹּאסֹף אֶל-עַמּוּי זָקֵן
וַיִּשְׁבַּע יָמִים וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ עֵשָׂו וַיַּעֲקֹב
בְּנָיו:

און עס איז געווען, ווען איר נשמה איז
אויסגעגאנגען, בעת זי איז געשטראָבן, האָט זי
גערופֿן זיין נאָמען בן-אוֹנִי; אָבער זיין פֿאָטער האָט
אים גערופֿן בְּנִימִין.

און רחל איז געשטאָרבן, און זי איז באָגראָבן
געוואָרן אויפֿן וועג קיין אֶפְרָת, דאָס איז בית-לָחֶם.

און יעקב האָט געשטעלט אַ מצבָה אויף איר קבֿר;
דאָס איז די מצבָה פֿון רחלס קבֿר ביז אויף הייַנט.

און יִשְׂרָאֵל האָט אַוועקגעצויגן, און ער האָט
אויפֿגעשטעלט זיין געצעלט פֿון יענער זייט
מַגְדֹּל-עֵדֶר.

און עס איז געווען ווען יִשְׂרָאֵל האָט געוויינט אין
יענעם לאַנד, איז געגאָנגען ראובן און איז געלעגן
מיט בִּלְהָה, זיין פֿאָטערס קעפסווייב; און יִשְׂרָאֵל
האָט עס געהערט. און די זין פֿון יעקבן זיינען געווען
צוועלף:

די זין פֿון לאה: יעקבס בכֹּור ראובן, און שמעון, און
לֵוִי, און יהודה, און יִשְׁשָׁכָר, און זבולון;

די זין פֿון רחלען: יוסף און בנימין;

און די זין פֿון בִּלְהָה, רחלס דינסט: דָּן און נַפְתָּלִי;

און די זין פֿון זִלְפָּה, לאהס דינסט: גָד און אָשֶׁר.
דאָס זיינען די זין פֿון יעקבן, וואָס זיינען אים געבאָרן
געוואָרן אין פֿדֹן-אֲרָם.

און יעקב איז געקומען צו זיין פֿאָטער יצחקן קיין
מֶרֶא, קיין קְרִית-אֲרָבֶע — דאָס איז חֶבְרוֹן — וואָס
דאָרטן האָט געוויינט אַבְרָהָם און יצחק.

און די טעג פֿון יצחקן זיינען געווען הונדערט יאָר און
אַכציק יאָר.

און יצחק איז פֿאַרגאַנגען און איז געשטאָרבן, און ער
איז אַינגעזאַמלט געוואָרן צו זיין פֿאָלק, אַלט און
זאַט מיט טעג. און עֵשָׂו און יעקב זיינע זין האָבן אים
באָגראָבן.

בראשית לו : 36

און דאָס זינען די געבורטן פֿון עֶשָׂו, דאָס איז אָדום.

עֶשָׂו האָט גענומען זינע ווייבער פֿון די טעכטער פֿון כְּנָען: עֵדָה די טאָכטער פֿון אֵילֹן דעם חתִּי, און אַהֲלִיבָמָה די טאָכטער פֿון עֲנָה, די טאָכטער פֿון צִבְעֹן דעם חִוִּי;

און בשׁמֹת די טאָכטער פֿון יִשְׁמָעֵאל, די שוועסטער פֿון נְבִיּוֹת.

און עֵדָה האָט עֶשָׂו געבאָרן אַלִּיפֹז; און בשׁמֹת האָט געבאָרן רְעוּאֵל;

און אַהֲלִיבָמָה האָט געבאָרן יְעוֹשָׁן, און יַעֲלֹמֶען, און קֶרְחַן. דאָס זינען די זין פֿון עֶשָׂו, וואָס זינען אים געבאָרן געוואָרן אין לאַנד כְּנָען.

און עֶשָׂו האָט גענומען זינע ווייבער, און זינע זין און זינע טעכטער, און אַלֵּע נפֿשֹׁת פֿון זיין הויזגעזינט, און זיין פי, און אַלֵּע זינע בהמות, און זיין גאַנץ אייגנס וואָס ער האָט אָנגעקליבן אין לאַנד כְּנָען, און ער איז אַוועקגעגאַנגען אין אַ לאַנד, אַוועק פֿון זיין ברודער יַעֲקֹב.

וואָרום זייער פֿאַרמעג איז געווען צו גרויס אויף צו זיצן באַנאַנד, און דאָס לאַנד פֿון זייער וווינשאַפט האָט זיי ניט געקענט טראָגן פֿון וועגן זייער פי.

האָט עֶשָׂו זיך באַזעצט אויפֿן באַרג שְׁעִיר; עֶשָׂו דאָס איז אָדום.

און דאָס זינען די געבורטן פֿון עֶשָׂו דעם פֿאַטער פֿון אָדום אויפֿן באַרג שְׁעִיר.

דאָס זינען די נעמען פֿון עֶשָׂו'ס זין: אַלִּיפֹז דער זון פֿון עֶשָׂו ווייב עֵדָה, רְעוּאֵל דער זון פֿון עֶשָׂו ווייב בשׁמֹת.

א וְאֵלֶּה תִּלְדֹּת עֶשָׂו הוּא אָדום:

ב עֶשָׂו לָקַח אֶת־נָשָׁיו מִבְּנוֹת כְּנָעַן
אֶת־עֵדָה בַּת־אֵילֹן הַחִתִּי
וְאֶת־אַהֲלִיבָמָה בַּת־עֲנָה בַת־צִבְעֹן
הַחִוִּי:

ג וְאֶת־בְּשָׁמֹת בַּת־יִשְׁמָעֵאל אַחֹת
נְבִיּוֹת:

ד וַתֵּלֶד עֵדָה לְעֶשָׂו אֶת־אַלִּיפֹז וּבְשָׁמֹת
יִלְדָּה אֶת־רְעוּאֵל:

ה וְאַהֲלִיבָמָה יִלְדָּה אֶת־יְעוֹשָׁן
וְאֶת־יַעֲלֹמֶעַן וְאֶת־קֶרְחַן
אֵלֶּה בְּנֵי עֶשָׂו
אֲשֶׁר יִלְדוּלוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן:

ו וַיִּקַּח עֶשָׂו אֶת־נָשָׁיו וְאֶת־בְּנָיו
וְאֶת־בָּנָתָיו וְאֶת־כָּל־נַפְשֹׁת בֵּיתוֹ
וְאֶת־מִקְנֵהוּ וְאֶת־כָּל־בְּהֶמְתּוֹ וְאֶת־
כָּל־קִנְיָנוֹ אֲשֶׁר רָכַשׁ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן
וַיֵּלֶךְ אֶל־אֶרֶץ מִפְּנֵי יַעֲקֹב אָחִיו:

ז כִּי־הָיָה רְכוּשָׁם רַב מִשְׁבֹּת יַחֲדָו וְלֹא
יָכְלָה אֶרֶץ מְגוּרֵיהֶם לִשְׂאת אֹתָם
מִפְּנֵי מִקְנֵיהֶם:

ח וַיֵּשֶׁב עֶשָׂו בְּהַר שְׁעִיר עֶשָׂו הוּא
אָדום:

ט וְאֵלֶּה תִּלְדֹּת עֶשָׂו אָבִי אָדום בְּהַר
שְׁעִיר:

י אֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי־עֶשָׂו אַלִּיפֹז בֶּן־עֵדָה
אִשֶּׁת עֶשָׂו רְעוּאֵל בֶּן־בְּשָׁמֹת אִשֶּׁת
עֶשָׂו:

און די זין פֿון אַליפֿזן זינען געווען: תִּימָן, אֹמֶר, צִפּוֹ,
און גַּעְתָּם, און קִנּוֹ.

און תִּמְנֶע אײַז געווען אַ קעפּסווייב פֿון עֲשׂוֹס זון
אַליפֿזן, און זי האָט אַליפֿזן געבאַרן עמֶלֶקן. דאָס
זינען די זין פֿון עֲשׂוֹס ווייב עֲדָהן.

און דאָס זינען די זין פֿון רַעוּאַלן: נַחַת, און זָרַח,
שָׁמָה, און מִזָּה. דאָס זינען געווען די זין פֿון עֲשׂוֹס
ווייב בַּשְׁמַתָּן.

און דאָס זינען געווען די זין פֿון עֲשׂוֹס ווייב
אַהֲלִיבֶמָה דער טאָכטער פֿון עֲנָהן, דער טאָכטער פֿון
צִבְעֹנָען; זי האָט עֲשׂוֹן געבאַרן יַעוֹשׁ, און יַעֲלָמֶען,
און קָרַחן.

דאָס זינען די פִּירשטן פֿון די קינדער פֿון עֲשׂוֹ: די
קינדער פֿון עֲשׂוֹס בְּכוֹר אַליפֿזן: דער פִּירשט פֿון
תִּימָן, דער פִּירשט פֿון אֹמֶר, דער פִּירשט פֿון צִפּוֹ,
דער פִּירשט פֿון קִנּוֹ,

דער פִּירשט פֿון קָרַח, דער פִּירשט פֿון גַּעְתָּם, דער
פִּירשט פֿון עמֶלֶק. דאָס זינען די פִּירשטן פֿון אַליפֿז
אין לאַנד אֲדוֹם. דאָס זינען די קינדער פֿון עֲדָהן.

און דאָס זינען די קינדער פֿון עֲשׂוֹס זון רַעוּאַלן: דער
פִּירשט פֿון נַחַת, דער פִּירשט פֿון זָרַח, דער פִּירשט
פֿון שָׁמָה, דער פִּירשט פֿון מִזָּה. דאָס זינען די
פִּירשטן פֿון רַעוּאַל אין לאַנד אֲדוֹם. דאָס זינען די
קינדער פֿון עֲשׂוֹס ווייב בַּשְׁמַתָּן.

און דאָס זינען די קינדער פֿון עֲשׂוֹס ווייב אַהֲלִיבֶמָהן:
דער פִּירשט פֿון יַעוֹשׁ, דער פִּירשט פֿון יַעֲלָם, דער
פִּירשט פֿון קָרַח; דאָס זינען די פִּירשטן פֿון עֲשׂוֹס
ווייב אַהֲלִיבֶמָה דער טאָכטער פֿון עֲנָהן.

דאָס זינען די קינדער פֿון עֲשׂוֹ, און דאָס זינען
זייערע פִּירשטן; דאָס איז אֲדוֹם.

דאָס זינען די זין פֿון שְׁעִיר דַּעַם חֹרִי, די באַווינער
פֿון לאַנד: לוֹטָן, און שׁוֹבֵל, און צִבְעֹן, און עֲנָה,

וַיְהִיו בְּנֵי אַלְיָפִז תִּימָן אֹמֶר צִפּוֹ
וְגַעְתָּם וְקִנּוֹ:

וְתִמְנֶע הָיְתָה פִּילָגֶשׁ לְאַלְיָפִז בִּן־עֲשׂוֹ
וְתִלְדַּ לְאַלְיָפִז אֶת־עַמְלֶק אֱלֹה בְּנֵי
עֲדָה אִשָּׁת עֲשׂוֹ:

וְאַלֶּה בְּנֵי רַעוּאַל נַחַת וְזָרַח שָׁמָה
וּמִזָּה אֱלֹה הָיוּ בְּנֵי בַשְׁמַת אִשָּׁת
עֲשׂוֹ:

וְאַלֶּה הָיוּ בְּנֵי אַהֲלִיבֶמָה בַּת־עֲנָה
בַּת־צִבְעֹן אִשָּׁת עֲשׂוֹ וְתִלְדַּ לְעֲשׂוֹ
אֶת־יַעֲיִשׁ יַעוֹשׁ וְאֶת־יַעֲלָם וְאֶת־קָרַח:

אֵלֶּה אֱלוֹפֵי בְּנֵי־עֲשׂוֹ בְּנֵי אַלְיָפִז
בְּכוֹר עֲשׂוֹ אֱלוֹף תִּימָן אֱלוֹף אֹמֶר
אֱלוֹף צִפּוֹ אֱלוֹף קִנּוֹ:

אֱלוֹף־קָרַח אֱלוֹף גַּעְתָּם אֱלוֹף עַמְלֶק
אֵלֶּה אֱלוֹפֵי אַלְיָפִז בְּאֶרֶץ אֲדוֹם אֱלֹה
בְּנֵי עֲדָה:

וְאַלֶּה בְּנֵי רַעוּאַל בִּן־עֲשׂוֹ אֱלוֹף נַחַת
אֱלוֹף זָרַח אֱלוֹף שָׁמָה אֱלוֹף מִזָּה
אֵלֶּה אֱלוֹפֵי רַעוּאַל בְּאֶרֶץ אֲדוֹם
אֱלֹה בְּנֵי בַשְׁמַת אִשָּׁת עֲשׂוֹ:

וְאַלֶּה בְּנֵי אַהֲלִיבֶמָה אִשָּׁת עֲשׂוֹ
אֱלוֹף יַעוֹשׁ אֱלוֹף יַעֲלָם אֱלוֹף קָרַח
אֵלֶּה אֱלוֹפֵי אַהֲלִיבֶמָה בַּת־עֲנָה
אִשָּׁת עֲשׂוֹ:

אֵלֶּה בְּנֵי־עֲשׂוֹ וְאַלֶּה אֱלוֹפֵיהֶם הוּא
אֲדוֹם:

אֵלֶּה בְּנֵי־שְׁעִיר הַחֹרִי יִשְׁבִּי הָאֶרֶץ
לוֹטָן וְשׁוֹבֵל וְצִבְעֹן וְעֲנָה:

- כא וְדָשׁוֹן וְאַצָּר וְדִישָׁן אֱלֹהַ אֱלוֹפֵי הַחֲרִי
בְּנֵי שְׁעִיר בְּאֶרֶץ אֲדוֹם:
- כב וַיְהִי בְּנִי-לוֹטָן חֲרִי וְהֵימָּם וְאַחֹת
לוֹטָן תַּמְנָע:
- כג וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוּבֵל עֵלֶן וּמִנַּחַת וְעִיבֵל
שָׁפוּ וְאוֹנָם:
- כד וְאֵלֶּה בְּנֵי-צִבְעוֹן וְאִיהָ וְעָנָה הוּא
עָנָה אֲשֶׁר מָצָא אֶת-הֵימָם בַּמִּדְבָּר
בְּרַעְתּוֹ אֶת-הַחֲמָרִים לְצִבְעוֹן אָבִיו:
- כה וְאֵלֶּה בְּנֵי-עָנָה דִּישָׁן וְאֵה־לִּיבְמָה
בַּת-עָנָה:
- כו וְאֵלֶּה בְּנֵי דִישָׁן חֲמָדָן וְאַשְׁבֹּן וַיִּתְּרוּ
וּכְרָן:
- כז אֵלֶּה בְּנֵי-אַצָּר בִּלְהָן וְזַעֲזָן וְעָקָן:
- כח אֵלֶּה בְּנֵי-דִישָׁן עוֹץ וְאַרְן:
- כט אֵלֶּה אֱלוֹפֵי הַחֲרִי אֱלוֹף לוֹטָן אֱלוֹף
שׁוּבֵל אֱלוֹף צִבְעוֹן אֱלוֹף עָנָה:
- ל אֱלוֹף דִּישָׁן אֱלוֹף אַצָּר אֱלוֹף דִּישָׁן
אֵלֶּה אֱלוֹפֵי הַחֲרִי לְאַלְפֵיהֶם בְּאֶרֶץ
שְׁעִיר:
- לא וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ
אֲדוֹם לִפְנֵי מֶלֶךְ-מֶלֶךְ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
- לב וַיְמָלֶךְ בְּאֲדוֹם בִּלְע בֶּן-בְּעוֹר וְשֵׁם
עִירוֹ דְּנֶהָבָה:
- לג וַיָּמָת בִּלְע וַיְמָלֶךְ תַּחֲתָיו יוֹכָב בֶּן-זֶרַח
מִבְּצָרָה:
- לד וַיָּמָת יוֹכָב וַיְמָלֶךְ תַּחֲתָיו חֲשָׁם
מֵאֶרֶץ הַתִּמָּנִי:
- און דשון, און אצור, און דישון, דאס זינען די פירשטן
פון די חורים, די קינדער פון שעיר אין לאנד אדום.
- און די זין פון לוטנען זינען געווען חורי און היימם.
און לוטנס שוועסטער איז געווען תמנע.
- און דאס זינען די זין פון שובל: עלן, און מנחת, און
עיבל, שפו, און אונם.
- און דאס זינען די זין פון צבעען: איה און ענה.
דאס איז דער ענה וואס האט געפונען די הייסע
קוואלן אין דער מדבר, ווען ער האט געפיטערט די
איילען פון זיין פאטער צבעען.
- און דאס זינען די קינדער פון ענה: דשון, און
אהליבמה די טאכטער פון ענה.
- און דאס זינען די זין פון דשונען: חמדן, און אשבן,
און יתרו, און כרו.
- דאס זינען די זין פון אצרון: בלהן, און זעזון, און עקן.
- דאס זינען די זין פון דישנען: עוז און ארון.
- דאס זינען די פירשטן פון דעם חורי: דער פירשט פון
לוטון, דער פירשט פון שובל, דער פירשט פון צבעען,
דער פירשט פון ענה,
- דער פירשט פון דשון, דער פירשט פון אצור, דעם
פירשט פון דישון. דאס זינען די פירשטן פון די
חורים, לויט זייערע פירשטן אין לאנד שעיר.
- און דאס זינען די מלכים וואס האבן געקייניגט אין
לאנד אדום, איידער עס האט געקייניגט א קייניג ביי
די קינדער פון ישראל.
- עס האט געקייניגט אין אדום בלע דער זון פון בעורן;
און דער נאמען פון זיין שטאט איז געווען דנהבה.
- איז בלע געשטארבן, און אויף זיין ארט האט
געקייניגט יוכב דער זון פון זרחן, פון בצרה.
- איז יוכב געשטארבן, און אויף זיין ארט האט
געקייניגט חושם פון לאנד פון דעם תימני.

לֵה וַיָּמָת חַשְׁם וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו הִדָּד
בְּן־בִּדָד הַמֶּכָּה אֶת־מִדְיָן בַּשָּׂדֶה
מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֲוִית:

לו וַיָּמָת הִדָּד וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו שְׁמֶלֶךְ
מִמְּשָׁרְקָה:

לז וַיָּמָת שְׁמֶלֶךְ וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו שָׁאוּל
מִרְחֻבוֹת הַנֶּגֶר:

לח וַיָּמָת שָׁאוּל וַיִּמְלֹךְ תַּחֲתָיו בַּעַל חֲנָן
בֶּן־עֶכְבֹּר:

לט וַיָּמָת בַּעַל חֲנָן בֶּן־עֶכְבֹּר וַיִּמְלֹךְ
תַּחֲתָיו הִדָּר וְשֵׁם עִירוֹ פָּעוֹ וְשֵׁם
אִשְׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל בֶּת־מִטְרָד בֶּת מִי
זָהָב:

מ וְאַלֶּה שְׁמוֹת אֱלֹהֵי עֲשׂוֹ לְמִשְׁפַּחָתָם
לְמִקְמָתָם בְּשִׁמְתָם אֱלֹהֵי תַמְנֶע
אֱלֹהֵי עֲלֹהֶה אֱלֹהֵי יִתָּת:

מא אֱלֹהֵי אֶהְלִיבְמָה אֱלֹהֵי אֶלֶה אֱלֹהֵי
פִינֹן:

מב אֱלֹהֵי קִנֹּז אֱלֹהֵי תִימָן אֱלֹהֵי מִבְּצָר:

מג אֱלֹהֵי מַגְדִּיאֵל אֱלֹהֵי עֵירָם אֶלֶה
אֱלֹהֵי אָדוֹם לְמִשְׁבַּתָם בְּאֶרֶץ
אֲחֻזָּתָם הוּא עֲשׂוֹ אֲבִי אָדוֹם:

איז חושם געשטארבן, און אויף זיין אָרט האָט
געקניגט הִדָּד דער זון פֿון בִּדָּד, וואָס האָט געשלאָגן
מִדְיָן אין פֿעלד פֿון מואָב; און דער נאָמען פֿון זיין
שטאָט איז געווען עֲוִית.

איו הִדָּד געשטארבן, און אויף זיין אָרט האָט
געקניגט שְׁמֶלֶךְ פֿון מְשָׁרְקָה.

איו שְׁמֶלֶךְ געשטארבן, און אויף זיין אָרט האָט
געקניגט שָׁאוּל פֿון רחובות הנֶגֶר.

איו שָׁאוּל געשטארבן, און אויף זיין אָרט האָט
געקניגט בעל-חֲנָן דער זון פֿון עֶכְבֹּר.

איו בעל-חֲנָן דער זון פֿון עֶכְבֹּרן געשטארבן, און
אויף זיין אָרט האָט געקניגט הִדָּד; און דער נאָמען
פֿון זיין שטאָט איז געווען פָּעוֹ; און דער נאָמען פֿון
זיין ווייב איז געווען מְהִיטְבָּאֵל די טאָכטער פֿון מִטְרָד
דער טאָכטער פֿון מִי-זָהָב.

און דאָס זיינען די נעמען פֿון די פֿירשטן פֿון עֲשׂוֹ,
לויט זייערע משפחות, לויט זייערע ערטער, מיט
זייערע נעמען: דער פֿירשט פֿון תַּמְנֶע, דער פֿירשט
פֿון עֲלֹהֶה, דער פֿירשט פֿון יִתָּת,

דער פֿירשט פֿון אֶהְלִיבְמָה, דער פֿירשט פֿון אֶלֶה,
דער פֿירשט פֿון פִינֹן,

דער פֿירשט פֿון קִנֹּז, דער פֿירשט פֿון תִּימָן, דער
פֿירשט פֿון מִבְּצָר,

דער פֿירשט פֿון מַגְדִּיאֵל, דער פֿירשט פֿון עֵירָם. דאָס
זיינען די פֿירשטן פֿון אָדוֹם לויט זייערע וווינערטער,
אין דעם לאַנד פֿון זייער אײַגנטום. דאָס איז עֲשׂוֹ
דער פֿאָטער פֿון אָדוֹם.

בראשית לז : 37

- א וַיָּשָׁב יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִגְוִרֵי אָבִיו בְּאֶרֶץ
כְּנָעַן:
- ב אֵלֶּה תִּלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף
בֶּן־שִׁבְעֵ־עָשָׂרָה שָׁנָה הָיָה רָעָה
אֶת־אָחִיו בְּצֹאן וְהוּא נָעַר אֶת־בְּנֵי
בְּלָהָה וְאֶת־בְּנֵי זִלְפָּה נְשֵׁי אָבִיו וַיָּבֹא
יוֹסֵף אֶת־דִּבְתָּם רָעָה אֶל־אֲבִיהֶם:
- ג וַיִּשְׂרָאֵל אֶהָב אֶת־יוֹסֵף מִכָּל־בְּנָיו
כִּי־בֶן־זִקְנִים הוּא לוֹ וַעֲשֵׂה לוֹ כְּתוּבַת
פְּסִים:
- ד וַיֵּרְאוּ אָחָיו כִּי־אֹתוֹ אֶהָב אֲבִיהֶם
מִכָּל־אָחָיו וַיִּשְׁנְאוּ אֹתוֹ וְלֹא יָכְלוּ
דַּבְּרוֹ לְשָׁלָם:
- ה וַיַּחֲלֵם יוֹסֵף חֲלוֹם וַיַּגֵּד לְאָחָיו וַיֹּסְפוּ
עוֹד שְׁנֹא אֹתוֹ:
- ו וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם שְׁמַעוּ־נָא הַחֲלוֹם
הַזֶּה אֲשֶׁר חָלַמְתִּי:
- ז וְהִנֵּה אֲנִי חֲנוּ מֵאֲלֹמִים אֲלֹמִים בְּתוֹךְ
הַשָּׂדֶה וְהִנֵּה קָמָה אֲלֵמְתִי וְגַם־נִצָּבָה
וְהִנֵּה תִסְבִּינָה אֲלֵמְתֵיכֶם וְתִשְׁתַּחֲוּוּ
לְאֵלֵמְתִּי:
- ח וַיֹּאמְרוּ לוֹ אָחָיו הֲמָלֵךְ תִּמְלֹךְ עָלֵינוּ
אִם־מְשׁוֹל תִּמְשָׁל בָּנוּ וַיֹּסְפוּ עוֹד
שְׁנֹא אֹתוֹ עַל־חֲלֹמְתּוֹ וְעַל־דִּבְרָיו:
- און יעקב איז געזעסן אין דעם לאַנד פֿון זײַן פֿאָטערס
ווינשאַפֿט, אין לאַנד כְּנָעַן.
- דאָס איז די געשיכטע פֿון יעקבן: יוסף צו זיבעצן יאָר
איז געווען אַ פֿאַסטוך מיט זײַנע ברידער בײַ די שאָף;
און ער איז געווען אַ ייִנגל אַקעגן די זין פֿון בלָהָה,
און אַקעגן די זין פֿון זִלְפָּה, די וויבער פֿון זײַן
פֿאָטער; און יוסף האָט געבראַכט בייזע רייד אויף זיי
צו זייער פֿאָטער.
- און ישׂראל האָט ליב געהאַט יוספֿן מער פֿון אַלע
זײַנע זין, ווייל ער איז בײַ אים געווען אַ בן־זקונים.
און ער האָט אים געמאַכט אַ געשטרײַפט העמדל.
- און אַז זײַנע ברידער האָבן געזען אַז זייער פֿאָטער
האָט אים ליבער פֿון אַלע זײַנע ברידער, האָבן זיי
אים פֿיינט געקריגן, און ניט געקענט רעדן צו אים
פרידלעך.
- און יוספֿן האָט זיך געחלומט אַ חלום, און ער האָט
דערציילט זײַנע ברידער, און זיי האָבן אים נאָך מער
פֿיינט געקריגן.
- און ער האָט צו זיי געזאָגט: הערט אַקאַרשט דעם
דאָזיקן חלום וואָס מיר האָט זיך געחלומט:
- מיר בינדן אַזוי גאַרבן אין פעלד, ערשט מײַן גאַרב
האָט זיך אויפֿגעהויבן, און איז אויך געבליבן שטיין;
און זע, אייערע גאַרבן האָבן זיך אַרומגעשטעלט, און
האָבן זיך געבוקט צו מײַן גאַרב.
- האָבן זײַנע ברידער צו אים געזאָגט: קיינען ווילסטו
קיינען איבער אונדז? אָדער געוועלטיקן ווילסטו
געוועלטיקן איבער אונדז? און זיי האָבן אים נאָך
מער פֿיינט געקריגן פֿאַר זײַנע חלומות, און פֿאַר זײַנע
רייד.

ט וַיִּחַלֵּם עוֹד חֵלֹם אַחֵר וַיִּסְפֹּר אֹתוֹ
לְאָחִיו וַיֹּאמֶר הִנֵּה חֲלֻמֹּתַי חֵלֹם עוֹד
וְהִנֵּה הַשֶּׁמֶשׁ וְהַיָּרֵחַ וְאַחַד עָשָׂר
כּוֹכָבִים מִשְׁתַּחֲוִים לִי:

י וַיִּסְפֹּר אֶל־אָבִיו וְאֶל־אָחִיו וַיִּגְעַר־בּוֹ
אָבִיו וַיֹּאמֶר לוֹ מָה הַחֲלֹם הַזֶּה
אֲשֶׁר חֲלַמְתָּ הִבּוֹא נִבּוֹא אֲנִי וְאַמְךָ
וְאֶחָיִךְ לְהִשְׁתַּחֲוֹת לָךְ אַרְצָה:

יא וַיִּקְנְאוּ־בּוֹ אָחִיו וְאָבִיו שָׁמַר
אֶת־הַדָּבָר:

יב וַיֵּלְכוּ אָחִיו לְרַעוּת אֶת־צֹאן אָבִיהֶם
בְּשֹׁכֶם:

יג וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף הֲלוֹא אֶחָיִךְ
רָעִים בְּשֹׁכֶם לָכֵה וְאַשְׁלַחְךָ אֲלֵיהֶם
וַיֹּאמֶר לוֹ הִנְנִי:

יד וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ־נָא רֹאה אֶת־שְׁלֹם
אֶחָיִךְ וְאֶת־שְׁלֹם הַצֹּאן וְהִשְׁבֵּנִי דָּבָר
וַיִּשְׁלַחְהוּ מֵעֵמֶק חֶבְרוֹן וַיָּבֹא שְׁכֶמָה:

טו וַיִּמְצְאוּהוּ אִישׁ וְהִנֵּה תַעֲהָ בַשָּׂדֶה
וַיִּשְׁאַלְהוּ הָאִישׁ לֵאמֹר מַה־תִּבְקֹשׁ:

טז וַיֹּאמֶר אֶת־אֶחָי אֲנֹכִי מִבְּקֶשׁ
הַגִּידָה־נָא לִי אֵיפֹה הֵם רָעִים:

יז וַיֹּאמֶר הָאִישׁ נִסְעוּ מִזֶּה כִּי שְׁמַעְתִּי
אֲמָרִים גְּלֻכָּה דַתְיָנָה וַיֵּלֶךְ יוֹסֵף אַחֵר
אָחִיו וַיִּמְצְאֵם בְּדֹתָן:

און אים האָט זיך ווידער געחלומט אן אַנדער חלום,
און ער האָט דערציילט זײנע ברידער, און האָט
געזאָגט: אָט האָט זיך מיר ווידער געחלומט אַ חלום:
ערשט די זון און די לבנה און די עלף שטערן בוקן
זיך צו מיר.

און ווי ער האָט עס דערציילט זײן פאָטער און זײנע
ברידער, האָט זײן פאָטער אָנגעשריען אויף אים, און
האָט צו אים געזאָגט: וואָס איז דאָס פֿאַר אַ חלום
וואָס דיר האָט זיך געחלומט? זאָל איך און דײן
מוטער און זײנע ברידער גאָר קומען זיך בוקן פֿאַר
דיר צו דער ערד?

און די ברידער האָבן אים מקנא געווען; אָבער זײן
פאָטער האָט די זאך געהאַלטן אין זײנען.

און זײנע ברידער זײנען געגאַנגען פיטערן די שאָף פֿון
זײער פאָטער אין שֹכֶם.

האָט ישראל געזאָגט צו יוֹסֵף: זײנע ברידער פיטערן
דאָך אין שֹכֶם; קום און איך וועל דיר שיקן צו זיי.
האָט ער צו אים געזאָגט: דאָ בין איך.

האָט ער צו אים געזאָגט: גיי אַקאַרשט זע אויב פריד
איז צו זײנע ברידער, און פריד צו די שאָף, און
ברענג מיר אַן ענטפער. און ער האָט אים
אָוועקגעשיקט פֿון דעם טאָל פֿון חֶבְרוֹן, און ער איז
געקומען קיין שֹכֶם.

האָט אים געפונען אַ מאַן, ערשט ער בלאָנדזשעט
אום אין פעלד; און דער מאַן האָט אים געפרעגט,
אַזוי צו זאָגן: וואָס זוכסטו?

האָט ער געזאָגט: מײנע ברידער זוך איך; זאָג מיר,
איך בעט דיר, וווּ פיטערן זיי?

האָט דער מאַן געזאָגט: זיי האָבן אָוועקגעצויגן פֿון
דאַנען, וואָרום איך האָב געהערט ווי זיי זאָגן: לאָמיר
גיין קיין דוֹתָן. איז יוסף געגאַנגען נאָך זײנע ברידער,
און ער האָט זיי געפונען אין דוֹתָן.

יח וַיֵּרְאוּ אֹתוֹ מִרְחֹק וּבִטְרֵם יִקְרַב
אֲלֵיהֶם וַיִּתְנַפְּלוּ אֹתוֹ לְהַמִּיתוֹ:

יט וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו הִנֵּה בַעַל
הַחַלְמוֹת הִלְזָה בָּא:

כ וַעֲתָה לָכוּ וְנַהַרְגֵהוּ וְנִשְׁלַכְהוּ בְּאֶחָד
הַבְּרוֹת וְאָמַרְנוּ חַיָּה רָעָה אֲכָלְתָּהּ
וְנִרְאָה מַה־יְהִי חַלְמָתִיו:

כא וַיִּשְׁמַע רְאוּבֵן וַיִּצְלֵהוּ מִיָּדָם וַיֹּאמֶר
לֹא נִפְנוּ נַפְשׁ:

כב וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם רְאוּבֵן אֶל־תִּשְׁפְּכוּ־דָם
הַשְּׁלִיכוּ אֹתוֹ אֶל־הַבּוֹר הַזֶּה אֲשֶׁר
בַּמִּדְבָּר וַיֵּד אֶל־תִּשְׁלַחוּ־בּוֹ לְמַעַן
הַצִּיל אֹתוֹ מִיָּדָם לְהָשִׁיבוֹ אֶל־אָבִיו:

כג וַיְהִי כַּאֲשֶׁר־בָּא יוֹסֵף אֶל־אָחָיו
וַיִּפְשִׁטוּ אֶת־יוֹסֵף אֶת־כְּתֻנָּתוֹ
אֶת־כְּתֻנַּת הַפָּסִים אֲשֶׁר עָלָיו:

כד וַיִּקְחֵהוּ וַיִּשְׁלַכְהוּ אֹתוֹ הַבְּרָה וְהַבּוֹר
רַק אֵין בּוֹ מַיִם:

כה וַיֵּשְׁבוּ לֹאֲכָל־לֶחֶם וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם
וַיֵּרְאוּ וְהִנֵּה אֲרֻחַת יִשְׁמַעְאֵלִים בָּאָה
מִגְּלָעָד וּגְמָלֵיהֶם נִשְׂאִים נִכְאֹת וַצָּרִי
וְלֹט הוֹלְכִים לְהוֹרִיד מִצְרַיִם:

כו וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל־אָחָיו מַה־בָּצַע כִּי
נִהְרַג אֶת־אָחֵינוּ וְכִסִּינוּ אֶת־דָּמוֹ:

כז לָכוּ וְנִמְכְּרֵנוּ לַיִּשְׁמַעְאֵלִים וַיִּדְנוּ
אֶל־תִּהְיֶיבוּ כִּי־אָחֵינוּ בְּשָׁרְנוּ הוּא
וַיִּשְׁמְעוּ אָחָיו:

און ווי זיי האָבן אים דערזען פֿון ווייטן, און איידער
נאָך ער האָט גענענט צו זיי, האָבן זיי זיך געקליגט
קעגן אים, אים צו טייטן.

און זיי האָבן געזאָגט איינער צום אַנדערן: אָן קומט
דער דאָזיקער בעל־חלומות.

און אַצונד, קומט, און לאָמיר אים הרגען, און אים
אַרײַנוואַרפֿן אין איינער פֿון די גריבער, און מיר וועלן
זאָגן: אַ בייזע חיה האָט אים אויפֿגעגעסן; און מיר
וועלן זען וואָס וועט ווערן פֿון זײַנע חלומות.

האָט ראובן דערהערט, און ער האָט אים געזוכט
מציל צו זײַן פֿון זייער האַנט, און האָט געזאָגט:
לאָמיר אים ניט נעמען דאָס לעבן.

און ראובן האָט צו זיי געזאָגט: איר זאָלט ניט
פֿאַרגיסן קיין בלוט; וואָרפט אים אַרײַן אין יענער
גרוב וואָס אין מדבר, אָבער אַ האַנט זאָלט איר ניט
אויסשטרעקן אויף אים – כּדי אים מציל צו זײַן פֿון
זייער האַנט, אים אומצוקערן צו זײַן פֿאַטער.

און עס איז געווען, ווי יוסף איז צוגעקומען צו זײַנע
ברידער, אַזוי האָבן זיי אויסגעטאָן יוספֿן זײַן העמדל,
דאָס געשטרעפּטע העמדל וואָס אויף אים.

און זיי האָבן אים גענומען, און האָבן אים
אַרײַנגעוואַרפֿן אין דער גרוב. און די גרוב איז געווען
ליידיק, קיין וואָסער איז אין איר ניט געווען.

און זיי האָבן זיך געזעצט עסן ברויט. און זיי האָבן
אויפֿגעהויבן זייערע אויגן, און האָבן אַ קוק געטאָן,
ערשט אַ קאַראַוואַן ישמעאליים קומט אָן פֿון גלעָד,
און זייערע קעמלען טראָגן געווירץ און באַלזאַם און
לאַדאָן וואָס זיי גייען אַראָפּנידערן קיין מִצְרַיִם.

האָט יהודה געזאָגט צו זײַנע ברידער: וואָס וועט
אַרויסקומען, אַז מיר וועלן הרגען אונדזער ברודער,
און מיר וועלן פֿאַרדעקן זײַן בלוט?

קומט, און לאָמיר אים פֿאַרקויפֿן צו די ישמעאליים,
און אונדזער האַנט זאָל ניט זײַן אויף אים; וואָרום
אונדזער ברודער, אונדזער פלייש איז ער. און זײַנע
ברידער האָבן צוגעהערט.

כח וַיַּעֲבְרוּ אֲנָשִׁים מְדִינִים סָחָרִים
וַיִּמְשְׁכוּ וַיַּעֲלוּ אֶת־יוֹסֵף מִן־הַבּוֹר
וַיִּמְכְּרוּ אֶת־יוֹסֵף לַיִּשְׁמָעֵאלִים
בְּעֶשְׂרִים כֶּסֶף וַיְבִיאוּ אֶת־יוֹסֵף
מִצְרָיִם:

כט וַיָּשָׁב רְאוּבֵן אֶל־הַבּוֹר וַהֲנִה אֵין־יוֹסֵף
בַּבּוֹר וַיִּקְרַע אֶת־בְּגָדָיו:

ל וַיָּשָׁב אֶל־אֶחָיו וַיֹּאמֶר הִילָד אֵינֶנּוּ
וְאֲנִי אָנֹכִי אֲנִי־בָא:

לא וַיִּקְחוּ אֶת־כֶּתֶנֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁחֲטוּ שָׁעִיר
עֲזִים וַיִּטְבְּלוּ אֶת־הַכֶּתֶנֶת בַּדָּם:

לב וַיִּשְׁלְחוּ אֶת־כֶּתֶנֶת הַפָּסִים וַיְבִיאוּ
אֶל־אֲבִיהֶם וַיֹּאמְרוּ זֹאת מְצָאנוּ
הַכְּרִנָּא הַכֶּתֶנֶת בְּנֶה הוּא אִם־לֹא:

לג וַיִּכְרֶה וַיֹּאמֶר כֶּתֶנֶת בְּנֵי חַיָּה רָעָה
אֲכַלְתֶּהוּ טָרֶף טָרֶף יוֹסֵף:

לד וַיִּקְרַע יַעֲקֹב שִׁמְלֹתָיו וַיִּשֶׁם שָׁק
בְּמִתְנָיו וַיִּתְאַבֵּל עַל־בָּנוּ יָמִים רַבִּים:

לה וַיִּקְמוּ כָל־בָּנָיו וְכָל־בָּנֹתָיו לְנַחֲמוֹ
וַיִּמָּאן לְהַתְנַחֵם וַיֹּאמֶר כִּי־אֶרֶד
אֶל־בְּנֵי אָבִל שְׂאֵלָה וַיִּבֶן אֹתוֹ אָבִיו:

לו וְהַמְדִּינִים מָכְרוּ אֹתוֹ אֶל־מִצְרָיִם
לְפוֹטִיפָר סָרִיס פְּרָעָה שֶׁר הַטְּבָחִים:

און ווי די מדינישע ליט, די סוחרים, זינען
פארבגעגאנגען, אזוי האבן זיי ארויסגעצויגן און
ארויפגעבראכט יוספן פון דער גרוב, און זיי האבן
פארקויפט יוספן צו די ישמעאלים פאר צוואנציק
זילבערשטיק; און די האבן אוועקגעפירט יוספן קיין
מצרים.

און ראובן האט זיך אומגעקערט צו דער גרוב, ערשט
יוסף איז נישט אין דער גרוב; האט ער צעריסן זינע
קליידער.

און ער האט זיך אומגעקערט צו זינע ברידער, און
האט געזאגט: דער יינגל איז נישט, און איך, ווי טו
איך מיך אהין?

און זיי האבן גענומען יוספס העמדל, און האבן
געשאכטן א ציגנבאק, און האבן אינגעטונקט דאס
העמדל אין דעם בלוט.

און זיי האבן אוועקגעשיקט דאס געשטרעפטע
העמדל, און געלאזט ברענגען צו זייער פאטער, און
געלאזט זאגן: דאס האבן מיר געפונען; דערקען
אקארשט אויב דאס איז דין זונס העמדל אדער נישט.

האט ער עס דערקענט, און ער האט געזאגט: מין
זונס העמדל; א ביזע חיה האט אים אויפגעגעסן,
פארצוקן פארצוקט געווארן איז יוסף.

און יעקב האט צעריסן זינע קליידער, און אנגעטאן
זאק אויף זינע לענדן, און ער האט געטרויערט אויף
זיין זון פיל טעג.

און אלע זינע זין און אלע זינע טעכטער זינען
אויפגעשטאנען אים צו טרייסטן, אבער ער האט זיך
ניט געוואלט טרייסטן; און ער האט געזאגט: פאר
וואר, אן אבל וועל איך נידערן צו מין זון אין קבר.
און זיין פאטער האט אים באוויינט.

און די מדינים האבן אים פארקויפט אין מצרים צו
פוטיפר, א הויפדינער פון פרעה, דעם
אויבערלעבועכטער.

בראשית לח : 38

און עס איז געווען אין יענער צייט, האָט יהודה אַראָפּגענידערט פֿון זײַנע ברידער, און ער האָט אײַנגעקערט צו אַ מאַן פֿון עדולם, וואָס זײַן נאָמען איז געווען חירָה.

און יהודה האָט דאָרטן געזען די טאָכטער פֿון אַ מאַן אַ כַּנְעָנִי, וואָס זײַן נאָמען איז געווען שוע, און ער האָט זי גענומען, און איז געקומען צו איר.

און זי איז טראָגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן אַ זון; און ער האָט גערופֿן זײַן נאָמען עֵר.

און זי איז ווידער טראָגעדיק געוואָרן, און האָט געבאָרן אַ זון; און זי האָט גערופֿן זײַן נאָמען אֹנָן.

און זי האָט ווידער געבאָרן אַ זון; און זי האָט גערופֿן זײַן נאָמען שֵׁלָה. און ער איז געווען אין כּוֹזֵב, אַז זי האָט אים געבאָרן.

און יהודה האָט גענומען אַ ווייב פֿאַר עֵר זײַן בָּכּוֹר, וואָס איר נאָמען איז געווען תָּמָר.

און עֵר, יהודה'ס בָּכּוֹר, איז געווען שלעכט אין די אויגן פֿון גאָט, און גאָט האָט אים געטײט.

האָט יהודה געזאָגט צו אֹנָנֶען: קום צו זײַן ברודערס ווייב, און באַשוועגער זי, און שטעל אויף אַ זאָמען נאָך זײַן ברודער.

און אַזוי ווי אֹנָן האָט געוואוסט אַז דער זאָמען וועט נישט געהערן צו אים, איז, אַז ער איז געקומען צו זײַן ברודערס ווייב, האָט ער אויסגעבראַכט צו דער ערד, כּדי נישט צו געבן אַ זאָמען צו זײַן ברודער.

איז געווען שלעכט אין די אויגן פֿון גאָט וואָס ער האָט געטאָן, און ער האָט אים אויך געטײט.

א וְיְהִי בַּעֲת הַהִוא וַיֵּרֶד יְהוּדָה מֵאֵת אָחִיו וַיֵּט עַד-אִישׁ עַדְלָמִי וּשְׁמוֹ חִירָה:

ב וַיֵּרָא-שָׁם יְהוּדָה בִּת-אִישׁ כַּנְעָנִי וּשְׁמוֹ שׁוּעַ וַיִּקְחָהּ וַיָּבֵא אֵלֶיהָ:

ג וַתֵּהָר וַתֵּלֶד בֶּן וַיִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ עֵר:

ד וַתֵּהָר עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ אֹנָן:

ה וַתִּסֶּף עוֹד וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ שֵׁלָה וְהָיָה בְּכוֹזֵב בְּלִדְתָּהּ אֹתוֹ:

ו וַיִּקַּח יְהוּדָה אִשָּׁה לְעֵר בְּכוֹרוֹ וּשְׁמָהּ תָּמָר:

ז וְיְהִי עֵר בְּכוֹר יְהוּדָה רַע בְּעֵינֵי יְהוָה וַיִּמָּתֶהוּ יְהוָה:

ח וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְאֹנָן בֹּא אֶל-אִשְׁתִּי אַחִיךָ וַיְבִים אֹתָהּ וְהָקָם זָרַע לְאַחִיךָ:

ט וַיַּדַּע אֹנָן כִּי לֹא לוֹ יְהִיָּה הַזָּרַע וְהָיָה אִם-בָּא אֶל-אִשְׁתִּי אָחִיו וְשָׁחַת אֶרְצָהּ לְבִלְתִּי נָתֹן-זָרַע לְאַחִיו:

י וַיֵּרַע בְּעֵינֵי יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה וַיָּמָת גַּם-אֹתוֹ:

יא וַיֹּאמֶר יְהוּדָה לְתָמָר כִּלְתּוֹ שְׁבִי
אֶלְמָנָה בֵּית־אָבִיךָ עַד־יִגְדַּל שְׁלָה בְנִי
כִּי אָמַר פְּנֵי־מוֹת גַּם־הוּא כָּאֲחִיו
וּתְלִיךְ תָּמָר וַתֵּשֶׁב בֵּית אָבִיהָ:

הָאָט יְהוּדָה גַּעזֶאָגט צו זײַן שְׁנוֹר תָּמָר: זײַן אָן
אַלמָנָה אײַן דײַן פּאַטערס הױז, בײַז מײַן זון שְׁלָה
וועט אויפֿוואַקסן; וואָרום ער הָאָט געקלערט:
טאַמער וועט ער אויך שטאַרבן אַזוי ווי זײַנע
ברידער. איז תָּמָר אַוועקגעגאַנגען, און איז געזעסן
אין איר פּאַטערס הױז.

יב וַיִּרְבוּ הַיָּמִים וַתָּמָת בַּת־שׁוּעַ
אֲשֶׁת־יְהוּדָה וַיִּנָּחֻם יְהוּדָה וַיַּעַל
עַל־גִּזְזֵי צֵאָנוּ הוּא וְחִירָה רַעְהוּ
הָעֶדְלָמִי תַּמְנָתָה:

הָאָבן זיך געמערט די טעג, און שוועס טאַכטער, די
ווייב פֿון יְהוּדָה, איז געשטאַרבן. און אַז יְהוּדָה הָאָט
זיך געהאַט געטרייסט, איז ער אַרױפֿגעגאַנגען צו די
שערער פֿון זײַנע שאַף קיין תַּמְנָה, ער און זײַן גוטער
פריינט חִירָה פֿון עֶדוֹלָם.

יג וַיַּגֵּד לְתָמָר לֵאמֹר הִנֵּה חָמִיד עָלָה
תַּמְנָתָה לָגַז צֵאָנוּ:

איז אָנגעזאָגט געוואָרן תָּמָר, אַזוי צו זאָגן: זע, דײַן
שווער גייט אַרױף קיין תַּמְנָה, צו שערן זײַנע שאַף.

יד וַתִּסֹּר בְּגָדֵי אֶלְמָנוּתָהּ מֵעַלֶּיהָ וַתִּכְסֵּם
בַּצִּעִיף וַתַּתְּעֵלָּהּ וַתֵּשֶׁב בַּפֶּתַח עֵינִים
אֲשֶׁר עַל־דָּרֶךְ תַּמְנָתָה כִּי רָאָתָה
כִּי־יִגְדַּל שְׁלָה וְהוּא לֹא־נִתְּנָה לוֹ
לְאִשָּׁה:

הָאָט זי אויסגעטאַן אירע אַלמָנָה-קליידער פֿון זיך,
און הָאָט זיך פֿאַרדעקט מיט אַ שלייער, און זיך
אַינגעוויקלט, און זי הָאָט זיך געזעצט בײַם
פֿון עינים, וואָס אויפֿן וועג קיין תַּמְנָה; וואָרום זי
הָאָט געזען אַז שְׁלָה איז אויפֿגעוואַקסן, און זי איז
ניט געגעבן געוואָרן צו אים פֿאַר אַ ווייב.

טו וַיִּרְאֶה יְהוּדָה וַיַּחֲשֹׁבָהּ לְזוֹנָה כִּי
כִסְתָּה פָּנֶיהָ:

און יְהוּדָה הָאָט זי געזען, און ער הָאָט זי גערעכנט
פֿאַר אַ זֹנָה, ווייל זי הָאָט פֿאַרדעקט איר פנים.

טז וַיֵּט אֵלֶיהָ אֶל־הַדֶּרֶךְ וַיֹּאמֶר הִבָּה־נָא
אָבּוֹא אֵלֶיךָ כִּי לֹא יָדַע כִּי כִלְתּוֹ הוּא
וַתֹּאמֶר מַה־תַּתֵּן־לִי כִּי תָבּוֹא אֵלַי:

הָאָט ער פֿאַרקערט צו איר בײַם וועג, און הָאָט
געזאָגט: קום, איך בעט דײַך, לאָמִיד קומען צו דיר;
וואָרום ער הָאָט ניט געוויסט אַז זי איז זײַן שְׁנוֹר.
הָאָט זי געזאָגט: וואָס וועסטו מיר געבן, אַז דו
וועסט קומען צו מיר?

יז וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲשַׁלַּח גְּדִיעִים
מִן־הַצֹּאן וַתֹּאמֶר אִם־תַּתֵּן עֲרִבּוֹן עַד
שְׁלֹחָהּ:

הָאָט ער געזאָגט: איך וועל שיקן אַ ציגנבעקל פֿון די
שאַף. הָאָט זי געזאָגט: סײַדן וועסטו מיר געבן אַ
משכּוֹן בײַז דו שיקסט.

יח וַיֹּאמֶר מָה הָעֲרִבּוֹן אֲשֶׁר אַתָּן־לִּי
וַתֹּאמֶר חֲתָמָהּ וּפְתִילָהּ וּמִטָּהּ אֲשֶׁר
בִּידָךְ וַיִּתֵּן־לָהּ וַיָּבֹא אֵלֶיהָ וַתַּהַר לוֹ:

הָאָט ער געזאָגט: וואָס פֿאַר אַ משכּוֹן זאָל איך דיר
געבן? הָאָט זי געזאָגט: דײַן זיגלרינג, און דײַן שְׁנוֹר,
און דײַן שטעקן וואָס אײַן דײַן האַנט. הָאָט ער עס
איר געגעבן, און ער איז צו איר געקומען, און זי איז
טראָגעדיק געוואָרן פֿון אים.

יט ותקם ותלך ותסר צעיפה מעליה
ותלבש בגדי אלמנותה:

כ וישלח יהודה את־גדי העזים ביד
רעהו העדלמי לקחת הערבון מיד
האשה ולא מצאה:

כא וישאל את־אנשי מקמה לאמר איה
הקדשה הוא בעינים על־הדרך
ויאמרו לא־היתה בזה קדשה:

כב וישב אל־יהודה ויאמר לא מצאתיה
וגם אנשי המקום אמרו לא־היתה
בזה קדשה:

כג ויאמר יהודה תקח־לה פן נהיה
לבוז הנה שלחתי הגדי הנה ואתה
לא מצאתה:

כד ויהי כמשלש חדשים ויגד ליהודה
לאמר זנתה תמר כלתך וגם הנה
הרה לזנונים ויאמר יהודה הוציאה
ותשרף:

כה הוא מוצאת והיא שלחה אל־חמיה
לאמר לאיש אשר־אלה לו אנכי
הרה ותאמר הכר־נא למי החתמת
והפתילים והמטה האלה:

כו ויכר יהודה ויאמר צדקה ממני
כִּי־על־כן לא־נתתיה לשלה בני
ולא־יסוף עוד לדעתה:

כז ויהי בעת לדתה והנה תאומים
בבטנה:

און זי איז אויפגעשטאנען און איז אוועקגעגאנגען,
און זי האט אויסגעטאן פֿון איר שלייער, און
האט אָנגעטאָן אירע אַלמנה-קליידער.

און יהודה האָט געשיקט דאָס ציגנבעקל דורך דער
האַנט פֿון זיין גוטן פֿריינט פֿון עדולם, כדי
אָפּצונעמען דעם משכון פֿון דער פֿרויס האַנט; אָבער
ער האָט זי נישט געפונען.

האָט ער געפרעגט די מענטשן פֿון איר אָרט, אַזוי צו
זאָגן: וווּ איז די זונה וואָס איז געווען אין עינים ביים
וועג? האָבן זיי געזאָגט: דאָ איז נישט געווען קיין זונה.

האָט ער זיך אומגעקערט צו יהודה, און האָט
געזאָגט: איך האָב זי נישט געפונען. און אויך די
מענטשן פֿון דעם אָרט האָבן געזאָגט: דאָ איז נישט
געווען קיין זונה.

האָט יהודה געזאָגט: זאָל זי עס האַלטן פֿאַר זיך, כדי
מיר זאָלן נישט ווערן צו שפּאַט; איך האָב דאָך
געשיקט דאָס דאָזיקע ציקעלע, און דו האָסט זי נישט
געפונען.

און עס איז געווען אין אַרום דריי חדשים, איז
אָנגעזאָגט געוואָרן יהודה, אַזוי צו זאָגן: זיין שנור
תָּמַר האָט מִזְנָה געווען, און אָט איז זי אויך
טראָגעדיק פֿון זנות. האָט יהודה געזאָגט: פֿירט זי
אַרויס, און זאָל זי פֿאַרברענט ווערן.

ווי זי איז אַרויסגעפֿירט געוואָרן, אַזוי האָט זי
געשיקט זאָגן צו איר שווער: פֿון דעם מאָן וואָס די
דאָזיקע געהערן צו אים, בין איך טראָגעדיק. און זי
האָט געזאָגט: דערקען אַקאַרשט וועמעס איז דער
דאָזיקער זיגלרינג, און די שנורן, און דער שטעקן?

האָט יהודה דערקענט, און ער האָט געזאָגט: זי איז
גערעכטער פֿון מיר, דערפֿאַר וויל איך האָב זי נישט
געגעבן צו מיין זון שלֹהן. אָבער ער האָט מער
ווידער נישט פֿאַרקערט מיט איר.

און עס איז געווען אין דער צייט פֿון איר געבערן,
ערשט אַ צוויילינג איז אין איר ליב.

כח וַיְהִי בְּלִדְתָּהּ וַיִּתֶּן-יָד וַתִּקַּח הַמַּלְאָכָה
וַתִּקְשֹׁר עַל-יָדוֹ שְׁנֵי לֵאמֹר זֶה יֵצֵא
רִאשׁוֹנָה:

כט וַיְהִי כַּמְשִׁיב יָדוֹ וְהָיָה יֵצֵא אָחִיו
וַתֹּאמֶר מִה-פֶּרֶצַת עָלֶיךָ פֶּרֶץ וַיִּקְרָא
שְׁמוֹ פֶּרֶץ:

ל וְאַחֵר יֵצֵא אָחִיו אֲשֶׁר עַל-יָדוֹ הַשְּׁנִי
וַיִּקְרָא שְׁמוֹ זֶרַח:

און עס איז געווען, אז זי האָט געבאָרן, האָט איינער
אַרויסגעשטעקט זיין האַנט, און די הייבן האָט
גענומען און האָט אָנגעבונדן אָן זיין האַנט אַ רויטן
פּאָדים, אַזוי צו זאָגן: דער דאָזיקער איז
אַרויסגעקומען צוערשט.

און עס איז געווען, ווי ער ציט צוריק זיין האַנט,
ערשט זיין ברודער איז אַרויסגעקומען; האָט זי
געזאָגט: וואָס האָסטו זיך געריסן מיט אַזאַ
רײַסעניש? און מע האָט גערופֿן זיין נאָמען פֿרֶץ.

און דערנאָך איז אַרויסגעקומען זיין ברודער, וואָס
אויף זיין האַנט איז געווען דער רויטער פּאָדים; און
מע האָט גערופֿן זיין נאָמען זֶרַח.

און יוסף איז אַראָפּגענידערט געוואָרן קיין מצרים, און פּוטיפר, אַ הויפּדינער פֿון פֿרעהן, דער אויבערלעבנעכטער, אַ מצרישער מאַן, האָט אים אָפּגעקויפט פֿון דער האַנט פֿון די ישמעאליים וואָס האָבן אים אַהין אַראָפּגענידערט.

און גאָט איז געווען מיט יוספֿן, און ער איז געווען אַ באַגליקטער מענטש; און ער איז געווען אין הויז פֿון זיין האַר דעם מצרי.

און זיין האַר האָט געזען, אַז גאָט איז מיט אים, און אַלץ וואָס ער טוט, באַגליקט גאָט אין זיין האַנט;

האָט יוסף געפונען חן אין זינע אויגן, און ער האָט אים באַדינט. און ער האָט אים אויפֿגעזעצט איבער זיין הויז, און אַלץ וואָס ער האָט געהאַט, האָט ער איבערגעגעבן אין זיין האַנט.

און עס איז געווען, פֿון זינט ער האָט אים אויפֿגעזעצט איבער זיין הויז, און איבער אַלץ וואָס ער האָט געהאַט, האָט געבענטשט דעם מצרים הויז פֿון יוספּס וועגן, און אַ ברכה פֿון גאָט איז געווען אויף אַלץ וואָס ער האָט געהאַט אין הויז און אין פעלד.

האָט ער איבערגעלאָזן אַלץ וואָס ער האָט געהאַט אין יוספּס האַנט, און ער האָט לעבן אים ניט געוויסט פֿון קיין זאך, אַחוץ דעם ברויט וואָס ער האָט געגעסן. און יוסף איז געווען שיין אויפֿן געשטאַלט, און שיין אויפֿן פנים.

און עס איז געווען נאָך די דאָזיקע געשעענישן, האָט זיין האַרס ווייב אויפֿגעהויבן אירע אויגן אויף יוספֿן, און זי האָט געזאָגט: ליג מיט מיר.

האָט ער ניט געוואָלט, און ער האָט געזאָגט צו זיין האַרס ווייב: זע, מײַן האַר ווייס ניט לעבן מיר וואָס אין הויז טוט זיך, און אַלץ וואָס ער האָט, האָט ער איבערגעגעבן אין מײַן האַנט.

א וְיוֹסֵף הוֹרֵד מִצְרַיִםהוּ וַיִּקְנֶהוּ פּוֹטִיפֶר סָרִיס פֶּרְעָה עַר הַטְּבָחִים אִישׁ מִצְרֵי מִיד הַיִּשְׁמְעֵאלִים אֲשֶׁר הוֹרְדוּהוּ שָׁמָּה:

ב וַיְהִי יְהוָה אֶת־יוֹסֵף וַיְהִי אִישׁ מְצַלִּיחַ וַיְהִי בְּבֵית אֲדֹנָיו הַמִּצְרִי:

ג וַיֵּרָא אֲדֹנָיו כִּי יְהוָה אִתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה יְהוָה מְצַלִּיחַ בְּיָדוֹ:

ד וַיִּמָּצֵא יוֹסֵף חָן בְּעֵינָיו וַיִּשְׁתָּר אֹתוֹ וַיִּפְקְדֵהוּ עַל־בֵּיתוֹ וְכָל־יִשְׁלּוֹ נָתַן בְּיָדוֹ:

ה וַיְהִי מֵאִזְ הַפִּקֵּיד אֹתוֹ בְּבֵיתוֹ וְעַל כָּל־אֲשֶׁר יִשְׁלּוֹ וַיְבָרֶךְ יְהוָה אֶת־בֵּית הַמִּצְרִי בְּגִלְל יוֹסֵף וַיְהִי בִּרְכַּת יְהוָה בְּכָל־אֲשֶׁר יִשְׁלּוֹ בְּבֵית וּבְשָׂדֵה:

ו וַיַּעֲזֹב כָּל־אֲשֶׁר־לּוֹ בְּיַד־יוֹסֵף וְלֹא־יָדַע אֹתוֹ מֵאֻמָּה כִּי אִם־הִלָּחֶם אֲשֶׁר־הוּא אוֹכֵל וַיְהִי יוֹסֵף יִפְה־תֹּאֵר וַיִּפֶּה מֶרְאֶה:

ז וַיְהִי אַחֵר הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּשָּׂא אִשְׁת־אֲדֹנָיו אֶת־עֵינֶיהָ אֶל־יוֹסֵף וַתֹּאמֶר שִׁכְבָּה עִמִּי:

ח וַיִּמָּאן וַיֹּאמֶר אֶל־אִשְׁת־אֲדֹנָיו הֵן אֲדֹנִי לֹא־יָדַע אֹתִי מִה־בְּבֵית וְכָל אֲשֶׁר־יִשְׁלּוֹ נָתַן בְּיָדִי:

ט איננו גדול בבית הזה ממני
ולא־חשד ממני מאומה כי אם־אותך
באשר את־אשתו ואיך אעשה
הרעה הגדלה הזאת וחסאתי
לאלהים:

י ויהי כדברה אל־יוסף יום יום
ולא־שמע אליה לשכב אצלה
להיות עמה:

יא ויהי כהיום הזה ויבא הביתה
לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי
הבית שם בבית:

יב ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי
ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה:

יג ויהי כראותה כיעזב בגדו בידה
וינס החוצה:

יד ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם
לאמר ראו הביא לנו איש עברי
לצחק בנו בא אלי לשכב עמי
ואקרא בקול גדול:

טו ויהי כשמעו כ־הרימתי קולי ואקרא
ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה:

טז ותנח בגדו אצלה עד־בוא אדניו
אל־ביתו:

יז ותדבר אליו כדברים האלה לאמר
בא־אלי העבד העברי אשר־הבאת
לנו לצחק בי:

ער איז אין דעם דאָזיקן הויז ניט גרעסער פֿון מיר,
און ער האָט ניט פֿאַרמיטן פֿון מיר קיין זאך, נאָר
בלויז דין, וועל דו ביסט זיין וועב. היינט ווי קען איך
טאָן דאָס דאָזיקע גרויסע בייז, און זינדיקן צו גאָט?

און עס איז געווען, אַז זי האָט גערעדט צו יוספֿן טאָג
פֿאַר טאָג, און ער האָט ניט צוגעהערט צו איר, צו
ליגן מיט איר, צו זיין מיט איר,

איז, איין טאָג ווען ער איז אַרײַנגעקומען אין הויז צו
טאָן זײַן אַרבעט, און קיין מענטש פֿון די הויזלייט איז
דאָרטן ניט געווען אין הויז,

האָט זי אים אָנגעכאַפט פֿאַר זײַן קלייד, אַזוי צו
זאָגן: ליג מיט מיר. האָט ער איבערגעלאָזן זײַן קלייד
אין איר האַנט, און איז אַנטלאָפֿן און אַרויס דרויסן.

און עס איז געווען, ווי זי האָט געזען, אַז ער האָט
איבערגעלאָזן זײַן קלייד אין איר האַנט, און איז
אַנטלאָפֿן דרויסן,

אַזוי האָט זי גערופֿן צו אירע הויזלייט, און האָט צו
זיי געזאָגט, אַזוי צו זאָגן: זעט, מע האָט אונדז
געבראַכט אַ מאַן אַ עברי, צו מאַכן געשפּעט פֿון
אונדז; ער איז געקומען צו מיר צו ליגן מיט מיר, און
איך האָב גערופֿן אויף אַ הויכן קול.

איז, ווי ער האָט געהערט, אַז איך האָב אויפֿגעהויבן
מײַן קול און האָב גערופֿן, אַזוי האָט ער
איבערגעלאָזן זײַן קלייד בײַ מיר, און איז אַנטלאָפֿן
און אַרויס דרויסן.

און זי האָט אוועקגעלייגט זײַן קלייד בײַ זיך, ביז זײַן
האַר איז געקומען אַהיים.

און זי האָט גערעדט צו אים אַזוי ווי די דאָזיקע
ווערטער, אַזוי צו זאָגן: דער קנעכט דער עברי וואָס
דו האָסט אונדז געבראַכט, איז געקומען צו מיר צו
מאַכן געשפּעט פֿון מיר.

יח וַיְהִי כִּפְּרִימִי קוֹלִי וְאֶקְרָא וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ
אֶצְלִי וַיָּנֶס הַחוּצָה:

און עס איז געווען, ווי איך האָב אויפֿגעהויבן מײַן
קול און האָב גערופֿן, אַזוי האָט ער איבערגעלאָזן זײַן
קלייד בײַ מיר, און איז אַנטלאָפֿן דרויסן.

יט וַיְהִי כַשְׁמַע אֲדֹנָיו אֶת־דִּבְרֵי אִשְׁתּוֹ
אֲשֶׁר דִּבְּרָה אֵלָיו לֵאמֹר כְּדִבְרֵים
הָאֵלֶּה עָשָׂה לִי עֲבָדְךָ וַיַּחַר אָפוֹ:

און עס איז געווען, ווי זײַן האַר האָט געהערט די
ווערטער פֿון זײַן ווייב, וואָס זי האָט צו אים גערעדט,
אַזוי צו זאָגן: אַזעלכע זאַכן האָט געטאָן צו מיר דײַן
קנעכט, האָט זײַן צאָרן געגרימט.

כ וַיִּקַּח אֲדֹנִי יוֹסֵף אֹתוֹ וַיִּתְּנֵהוּ אֶל־בֵּית
הַסֵּהר מְקוֹם אֲשֶׁר־אֲסוּרִי אֲסִירֵי
הַמֶּלֶךְ אֲסוּרִים וַיְהִי־שָׁם בְּבֵית
הַסֵּהר:

און יוספס האַר האָט אים גענומען, און האָט אים
אַרײַנגעזעצט אין געפענקעניש, אין דעם אָרט וווּ דעם
מלכס געפאַנגענע זײַנען אײַנגעשפּאַרט; און ער איז
דאָרטן געווען אין געפענקעניש.

כא וַיְהִי יְהוָה אֶת־יוֹסֵף וַיְטֵ אֵלָיו חֶסֶד
וַיִּתֵּן חֲנוּ בְּעֵינָיו שֹׁר בֵּית־הַסֵּהר:

און גאָט איז געווען מיט יוספֿן, און ער האָט געניגט
צו אים גענאָד, און אים געגעבן חן אין די אויגן פֿון
דעם האַר פֿון געפענקעניש.

כב וַיִּתֵּן שֹׁר בֵּית־הַסֵּהר בְּיַד־יוֹסֵף אֵת
כָּל־הָאֲסִירִם אֲשֶׁר בְּבֵית הַסֵּהר וְאֵת
כָּל־אֲשֶׁר עֹשִׂים שָׁם הוּא הָיָה עֹשֶׂה:

און דער האַר פֿון געפענקעניש האָט איבערגעגעבן
אויף דער האַנט פֿון יוספֿן אַלע געפאַנגענע וואָס אין
געפענקעניש; און אַלץ וואָס מע האָט דאָרטן געטאָן,
האָט ער אויפֿגעטאָן.

כג אֵין שֹׁר בֵּית־הַסֵּהר רָאָה
אֶת־כָּל־מְאוּמָּה בְּיָדוֹ בְּאֲשֶׁר יְהוָה
אֹתוֹ וְאֲשֶׁר־הוּא עֹשֶׂה יְהוָה מִצְּלִיחַ:

דער האַר פֿון געפענקעניש האָט ניט נאָכגעקוקט קיין
שום זאַך אונטער זײַן האַנט, ווייל גאָט איז געווען
מיט אים, און וואָס ער האָט געטאָן, האָט גאָט
באַגליקט.

און עס איז געווען נאך די דאזיקע געשעענישן, האט דער טראַנקמייסטער פֿון דעם מלך פֿון מצרים, און דער בעקער, זיך פֿאַרזינדיקט אַקעגן זייער האַר, דעם מלך פֿון מצרים.

און פֿרעה האַט געצערנט אויף זינע צוויי הויפֿדינער, אויף דעם אויבערטראַנקמייסטער און אויף דעם אויבערבעקער.

און ער האַט זיי אַרײַנגעזעצט אין דער וואַך פֿון דעם אויבערלײַבוועכטערס הויז, אין געפֿענקעניש, אין דעם אָרט וואָס יוסף איז דאָרטן געווען אײַנגעשפֿאַרט.

און דער אויבערלײַבוועכטער האַט געשטעלט יוסף לעבן זיי, און ער האַט זיי באַדינט; און זיי זינען געווען אַ צײַט אין וואַך.

האָט זיך ביידן געחלומט אַ חלום אין איין נאַכט, איטלעכן זיין חלום, איטלעכן לויט דעם פֿיתרון פֿון זיין חלום — דעם טראַנקמייסטער און דעם בעקער פֿון דעם מלך פֿון מצרים, וואָס זינען געווען אײַנגעשפֿאַרט אין געפֿענקעניש.

און יוסף איז געקומען צו זיי אין דער פֿרי, און האַט זיי אָנגעקוקט, ערשט זיי זינען צעטראָגן.

האָט ער געפֿרעגט די הויפֿדינער פֿון פֿרעהן וואָס מיט אים אין דער וואַך פֿון זיין האַרס הויז, אַזוי צו זאָגן: פֿאַר וואָס זינען איבערע פֿנימער היינט פֿאַרערגערט?

האָבן זיי צו אים געזאָגט: אונדז האָט זיך געחלומט אַ חלום, און ניטאָ ווער זאָל אים פֿותר זײַן. האָט יוסף צו זיי געזאָגט: פֿיתרונים זינען דאָך פֿון גאָט; דערציילט מיר, איך בעט אײַך.

האָט דער אויבערטראַנקמייסטער דערציילט זיין חלום צו יוסף, און ער האָט צו אים געזאָגט: מיר חלומט זיך, ערשט פֿאַר מיר איז אַ ווייניגשטאָק,

א וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה חָטְאוּ מִשְׁקָה מֶלֶךְ-מִצְרַיִם וְהָאֶפֶה לְאֹדְנֵיהֶם לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם:

ב וַיִּקְצֹף פֶּרֶעָה עַל שְׁנֵי סֹרִיסָיו עַל שֶׁר הַמִּשְׁקִים וְעַל שֶׁר הָאוֹפִים:

ג וַיִּתֵּן אֹתָם בְּמִשְׁמַר בֵּית שֶׁר הַטְּבָחִים אֶל-בֵּית הַסֵּהר מְקוֹם אֲשֶׁר יוֹסֵף אָסוּר שָׁם:

ד וַיִּפְקֹד שֶׁר הַטְּבָחִים אֶת-יוֹסֵף אֹתָם וַיִּשְׁרֹת אֹתָם וַיְהִי יָמִים בְּמִשְׁמַר:

ה וַיַּחֲלֹמוּ חֲלוֹם שְׁנֵיהֶם אִישׁ חֲלֹמוֹ בַּלַּיְלָה אֶחָד אִישׁ כְּפִתְרוֹן חֲלֹמוֹ הַמִּשְׁקָה וְהָאֶפֶה אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ מִצְרַיִם אֲשֶׁר אָסוּרִים בְּבֵית הַסֵּהר:

ו וַיָּבֹא אֲלֵיהֶם יוֹסֵף בְּבֹקֶר וַיֵּרָא אֹתָם וְהֵנָּם זֹעֲפִים:

ז וַיִּשְׁאַל אֶת-סֹרִיסֵי פֶרֶעָה אֲשֶׁר אֹתוֹ בְּמִשְׁמַר בֵּית אֹדְנָיו לֵאמֹר מַדּוּעַ פָּנִיכֶם רָעִים הַיּוֹם:

ח וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו חֲלוֹם חֲלֹמְנוּ וּפִתְרֵנוּ אֵין אֹתוֹ וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הֲלוֹא לְאֱלֹהִים פִּתְרָנִים סִפְרוּ-נָא לִּי:

ט וַיֹּסֶפֶר שֶׁר-הַמִּשְׁקִים אֶת-חֲלֹמוֹ לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ בְּחִלּוּמִי וְהִנֵּה-גֹפֶן לְפָנַי:

י וּבִגְפוֹן שְׁלִשָּׁה שָׁרִיגִם וְהִיא כְּפֶרֶחַת
עֲלֹתָהּ נֹצֶה הַבְּשִׁילוֹ אֲשַׁכְּלֶתֶיהָ
עֲנָבִים:

יא וְכֹס פֶּרֶעָה בְּיָדִי וְאָקַח אֶת־הָעֲנָבִים
וְאֲשַׁחַט אֹתָם אֶל־כֹּס פֶּרֶעָה וְאֶת־
אֶת־הַכֹּס עַל־כֶּף פֶּרֶעָה:

יב וַיֹּאמֶר לוֹ יוֹסֵף זֶה פֶּתְלֹנוֹ שְׁלִשֶׁת
הַשָּׂרָגִים שְׁלִשֶׁת יָמִים הֵם:

יג בְּעוֹד שְׁלִשֶׁת יָמִים יִשָּׂא פֶּרֶעָה
אֶת־רֹאשׁוֹ וְהִשִּׁיבָה עַל־כַּנּוֹ וְנָתַתָּ
כֹּס־פֶּרֶעָה בְּיָדוֹ כַּמֶּשֶׁפֶט הָרֹאשׁוֹן
אֲשֶׁר הָיִיתָ מְשַׁקְהוֹ:

יד כִּי אִם־זָכַרְתָּנִי אֶתָּה כַּאֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ
וְעֲשִׂיתָ־נָא עִמָּדִי חֶסֶד וְהִזְכַּרְתָּנִי
אֶל־פֶּרֶעָה וְהוֹצֵאתָנִי מִן־הַבַּיִת הַזֶּה:

טו כִּי־גָנַב גָּנַבְתִּי מֵאֶרֶץ הָעִבְרִים
וְגַם־פָּה לֹא־עָשִׂיתִי מְאוּמָה כִּי־שָׁמוּ
אֹתִי בַּבּוֹר:

טז וַיֵּרָא שֶׁר־הָאֲפִים כִּי טוֹב פֶּתֶר וַיֹּאמֶר
אֶל־יוֹסֵף אֶף־אֲנִי בַּחֲלוּמִי וְהִנֵּה
שְׁלִשָּׁה סִלֵּי חֲרִי עַל־רֹאשִׁי:

יז וּבִסֵּל הָעֶלְיוֹן מְכַל מֵאֲכַל פֶּרֶעָה
מַעֲשֵׂה אִפָּה וְהָעוֹף אֲכֹל אֹתָם
מִן־הַסֵּל מֵעַל רֹאשִׁי:

יח וַיַּעַן יוֹסֵף וַיֹּאמֶר זֶה פֶּתְלֹנוֹ שְׁלִשֶׁת
הַסִּלִּים שְׁלִשֶׁת יָמִים הֵם:

און אויפֿן ווינשטאָק דרײַ צווייגן; און ווי ער בליט,
איז אויפֿגעגאָנגען זיין בליעכץ, האָבן זײַנע הענגלעך
געצײטיקט ווינטרויבן.

און פֿרעהס בעכער איז געווען אין מיין האַנט; האָב
איך גענומען די ווינטרויבן, און האָב זיי
אויסגעקוועטשט אין פֿרעהס בעכער, און דערלאָנגט
דעם בעכער אין פֿרעהס האַנט.

האַט יוסף צו אים געזאָגט: דאָס איז דער פיתרון
דערפֿון: די דרײַ צווייגן דאָס זײַנען דרײַ טעג.

אין דרײַ טעג אַרום וועט פֿרעה אויפֿנעמען דײַן קאָפּ,
און וועט דיך אומקערן אויף דײַן שטאַנד, און וועסט
דערלאָנגען פֿרעהס בעכער אין זײַן האַנט, לויטן
פֿריערדיקן שטייגער, ווען דו ביסט געווען זײַן
טראַנקמײַסטער.

אַבער זאָלסט מיר געדענקען בײַ זיך, אז דיר וועט
גוט זײַן, און זאָלסט טאָן, איך בעט דיך, אַ חסד מיט
מיר, און מיר דערמאָנען פֿאַר פֿרעהן, און מיר
אַרויסציען פֿון דעם דאָזיקן הויז.

וואָרום געגנבעט בין איך געגנבעט געוואָרן פֿון לאַנד
פֿון די עברים; און דאָ אויך האָב איך קיין זאך ניט
געטאָן, וואָס מע האָט מיר אַרײַנגעזעצט אין תּפֿיסה.

האַט דער אויבערעקער געזען אז ער האָט צום גוטן
פֿותר געווען, און ער האָט געזאָגט צו יוסף: מיר
אויך האָט זיך געחלומט, ערשט דרײַ געפֿלאַכטענע
קערב זײַנען אויף מיין קאָפּ;

און אין דעם אויבערשטן קאָרב איז פֿון אַלערליי
עסנוואַרג פֿאַר פֿרעהן, געבעקזאַכן, און די פֿויגלען
עסן זיי פֿון דעם קאָרב איבער מיין קאָפּ.

האַט יוסף געענטפֿערט און האָט געזאָגט: דאָס איז
דער פיתרון דערפֿון: די דרײַ קערב דאָס זײַנען דרײַ
טעג.

יט בְּעוֹד שְׁלִשֵּׁת יָמִים יִשָּׂא פְרָעָה
אֶת־רֹאשׁוֹ מֵעֲלִיָּה וְתָלָה אוֹתָהּ
עַל־עֵץ וְאָכַל הָעוֹף אֶת־בְּשָׂרָהּ
מֵעֲלִיָּה:

כ וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יוֹם הַלֵּדָת
אֶת־פְּרָעָה וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה לְכָל־עַבְדָּיו
וַיִּשָּׂא אֶת־רֹאשׁ שָׂר הַמִּשְׁקִים
וְאֶת־רֹאשׁ שָׂר הָאֲפִים בְּתוֹךְ עַבְדָּיו:

כא וַיָּשָׁב אֶת־שָׂר הַמִּשְׁקִים עַל־מִשְׁקָהוּ
וַיִּתֵּן הַכֹּס עַל־כַּף פְּרָעָה:

כב וְאֵת שָׂר הָאֲפִים תָּלָה כַּאֲשֶׁר פָּתַר
לָהֶם יוֹסֵף:

כג וְלֹא־זָכַר שָׂר־הַמִּשְׁקִים אֶת־יוֹסֵף
וַיִּשְׁכַּח־הוּ:

אין דריי טעג אַרום וועט פֿרעָה אַראָפּנעמען דיין קאָפּ
פֿון דיר, און וועט דיך אויפֿהענגען אויף אַ בויים, און
די פֿויגלען וועלן עסן דיין פֿלייש פֿון דיר.

און עס איז געווען אויפֿן דריטן טאָג, אין פֿרעָהס
געבורטסטאָג, האָט ער געמאַכט אַ מאָלצייט פֿאַר
אַלע זיינע קנעכט, און האָט אויפֿגענומען דעם קאָפּ
פֿון דעם אויבערטראַנקמייסטער, און דעם קאָפּ פֿון
דעם אויבערבעקער, צווישן זיינע קנעכט.

און ער האָט אומגעקערט דעם
אויבערטראַנקמייסטער צו זיין טראַנקמייסטערשאַפֿט;
און ער האָט דערלאָנגט דעם בעכער אין פֿרעָהס
האַנט.

און דעם אויבערבעקער האָט ער אויפֿגעהאַנגען, אַזוי
ווי יוסף האָט זיי פֿותר געווען.

אַבער דער אויבערטראַנקמייסטער האָט ניט געדאַכט
אַן יוספֿן, און האָט אים פֿאַרגעסן.

- א וַיְהִי מִקֵּץ שְׁנָתַיִם יָמִים וּפְרָעָה חָלָם
וְהִנֵּה עֹמֵד עַל־הַיָּאָר:
- ב וְהִנֵּה מִן־הַיָּאָר עֹלֹת שְׁבַע פָּרוֹת יָפוֹת
מֵרָאָה וּבְרִיאַת בָּשָׂר וַתִּרְעֶינָה בָּאָחוּ:
- ג וְהִנֵּה שְׁבַע פָּרוֹת אַחֲרוֹת עֹלֹת
אַחֲרֵיהֶן מִן־הַיָּאָר רָעוֹת מֵרָאָה
וַדָּקוֹת בָּשָׂר וַתַּעֲמִדְנָה אֶצֶל הַפָּרוֹת
עַל־שֹׁפֶת הַיָּאָר:
- ד וַתֹּאכְלֶנָה הַפָּרוֹת רָעוֹת הַמֵּרָאָה
וַדָּקוֹת הַבָּשָׂר אֶת שְׁבַע הַפָּרוֹת יִפֹּת
הַמֵּרָאָה וְהַבְּרִיאַת וַיִּיקֶץ פְּרָעָה:
- ה וַיִּישָׁן וַיַּחֲלֵם שְׁנִית וְהִנֵּה שְׁבַע
שִׁבְלִים עֹלֹת בִּקְנָה אֶחָד בְּרִיאֹת
וְטִבּוֹת:
- ו וְהִנֵּה שְׁבַע שִׁבְלִים דָּקוֹת וְשִׁדּוּפֹת
קָדִים צִמְחוֹת אַחֲרֵיהֶן:
- ז וַתִּבְלַעְנָה הַשִּׁבְלִים הַדָּקוֹת אֶת שְׁבַע
הַשִּׁבְלִים הַבְּרִיאֹת וְהַמְּלֵאוֹת וַיִּיקֶץ
פְּרָעָה וְהִנֵּה חֲלוּם:
- ח וַיְהִי בִבְקָר וַתִּפְעֵם רוּחוֹ וַיִּשְׁלַח
וַיִּקְרָא אֶת־כָּל־חֲרָטְמֵי מִצְרַיִם
וְאֶת־כָּל־חֲכַמֶּיהָ וַיְסַפֵּר פְּרָעָה לָהֶם
אֶת־חֲלָמּוֹ וַאֲיֵן־פֹּתֵר אוֹתָם לְפָרְעָה:
- ט וַיְדַבֵּר שָׂר הַמִּשְׁקִים אֶת־פְּרָעָה
לֵאמֹר אֶת־חֲטָטַי אֲנִי מִזְכִּיר הַיּוֹם:
- און עס איז געווען צום סוף פֿון צוויי יאָר צייט, האָט
זיך פֿרעהן געחלומט, ערשט ער שטייט ביים טייך.
- און אָט גייען אַרויף פֿון טייך זיבן קי, שיין אויפֿן
אויסזען און פֿעט אויפֿן לייב; און זיי האָבן זיך
געפֿיטערט אין דעם טייכגראָז.
- און אָט גייען אַרויף נאָך זיי פֿון טייך זיבן אַנדערע
קי, מיאוס אויפֿן אויסזען, און מאָגער אויפֿן לייב; און
זיי האָבן זיך געשטעלט לעבן יענע קי ביים ברעג
טייך.
- און די מיאוסע אויפֿן אויסזען און מאָגערלייביקע קי
האָבן אויפֿגעגעסן די זיבן שיינע אויפֿן אויסזען און
פֿעטע קי. און פֿרעה האָט זיך אויפֿגעכאַפט.
- און ער איז אַינגעשלאָפֿן, און אים האָט זיך
געחלומט אַ צווייט מאָל, ערשט זיבן זאָנגען
גייען־אויף אויף איין שטענגל געזונטע און גוטע.
- און אָט שפּראַצן אַרויס נאָך זיי זיבן זאָנגען דינע און
פֿאַרברענטע פֿון מזרח־ווינט.
- און די דינע זאָנגען האָבן אַינגעשלונגען די זיבן
געזונטע און פֿולע זאָנגען. און פֿרעה האָט זיך
אויפֿגעכאַפט, ערשט עס איז אַ חלום.
- און עס איז געווען אין דער פֿרי, איז זיין געמיט
געווען צערודערט, און ער האָט געשיקט און גערופֿן
אַלע חֲרָטוּמִים פֿון מִצְרַיִם, און אַלע אירע חֲכָמִים;
און פֿרעה האָט זיי דערציילט זיינע חלומות, אָבער
קיינער האָט זיי ניט געקענט פֿותר זיין פֿאַר פֿרעהן.
- האָט דער אויבערטראַנקמייסטער גערעדט צו פֿרעהן,
אַזוי צו זאָגן: מײַנע זינד מוז איך היינט דערמאָנען.

י פֶּרְעָה קָצַף עַל־עַבְדָּיו וַיִּתֵּן אֹתִי
בְּמִשְׁמַר בֵּית שַׂר הַטַּבָּחִים אֹתִי וְאֶת
שַׂר הָאֲפִים:

יא וַנַּחֲלֵמָה חֲלוֹם בְּלִילָה אֶחָד אֲנִי
וְהוּא אִישׁ כְּפֹתְרוֹן חֲלָמוֹ חֲלָמָנוּ:

יב וְשֵׁם אֶתְנוּ נֶעַר עֲבָרִי עֶבֶד לְשַׂר
הַטַּבָּחִים וְנִסְפָּרְלוּ וַיִּפְתְּרֵנוּ
אֶת־חֲלָמֵינוּ אִישׁ כְּחֲלָמוֹ פָּתַר:

יג וַיְהִי כִּאֲשֶׁר פָּתַרְנוּ כֵּן הָיָה אֹתִי
הַשִּׁיב עַל־כְּנִי וְאֹתוֹ תִּלָּה:

יד וַיִּשְׁלַח פֶּרְעָה וַיִּקְרָא אֶת־יוֹסֵף
וַיְרִיצֵהוּ מִן־הַבּוֹר וַיַּגְלֵחַ וַיַּחֲלֵף
שְׂמָלָתוֹ וַיַּבֵּא אֶל־פֶּרְעָה:

טו וַיֹּאמֶר פֶּרְעָה אֶל־יוֹסֵף חֲלוֹם חֲלָמָתִי
וּפְתָר אֵין אֹתוֹ וְאֲנִי שָׁמַעְתִּי עֲלֶיךָ
לֵאמֹר תִּשְׁמַע חֲלוֹם לִפְתֹּר אֹתוֹ:

טז וַיַּעַן יוֹסֵף אֶת־פֶּרְעָה לֵאמֹר בְּלִעְדֵּי
אֱלֹהִים יַעֲנֶה אֶת־שְׁלוֹם פֶּרְעָה:

יז וַיַּדְבֵּר פֶּרְעָה אֶל־יוֹסֵף בְּחֻלְמֵי הַנֶּגֶז
עֹמֵד עַל־שֹׁפֶת הַיָּאֵר:

יח וַהֲנֵה מִן־הַיָּאֵר עֹלֹת שְׁבַע פָּרוֹת
בְּרִיאֹת בְּשָׂר וִיפֹת תֹּאֵר וַתִּרְעֶינָה
בָּאָחוּ:

יט וַהֲנֵה שְׁבַע־פָּרוֹת אַחֲרוֹת עֹלֹת
אַחֲרֵיהֶן דָּלוֹת וָרַעוֹת תֹּאֵר מְאֹד
וָרַקוֹת בְּשָׂר לֹא־רָאִיתִי כַּהֲנָה
בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם לָרַע:

פֶּרְעָה הָאֵט גַּעְצֶרְנִט אוֹיֵף זַיִנַע קִנְעִכֵּט, אוֹן הָאֵט
מִיֵּד אַרְיִנְגַּעְזַעֵצֵט אֵיִן דַּעַר וּוְאָךְ פֿוֹן דַּעַם
אוֹיִבֶרֶל־בּוֹעֵכֵט־עֵרֶס הוּיִז, מִיֵּד אוֹן דַּעַם
אוֹיִבֶרֶבֶקֶעַר.

הָאֵט זִיךְ אוֹנְדִז גַּעֲחִלוֹמֵט אַ חֲלוֹם אֵיִן אֵיִן נֶאָכֵט,
מִיר אוֹן אִים; אֵיטִלֶּעֶכֶן לֹוִיט דַּעַם פִּיתֶרוֹן פֿוֹן זַיִן
חֲלוֹם הָאֵט זִיךְ אוֹנְדִז גַּעֲחִלוֹמֵט.

אוֹן דָּאָרְטֵן אֵיז מִיט אוֹנְדִז גַּעוּוֶען אַ עֲבָרִישַׁעַר יוֹנֵג, אַ
קִנְעִכֵּט פֿוֹן דַּעַם אוֹיִבֶרֶל־בּוֹעֵכֵט־עֵר, הָאָבֵן מִיר אִים
דַּעַרְצִיִּילֵט, אוֹן עַר הָאֵט אוֹנְדִז פֿוֹתֶר גַּעוּוֶען אוֹנְדִז־עַרַע
חֲלוֹמוֹת; אֵיטִלֶּעֶכֶן לֹוִיט זַיִן חֲלוֹם הָאֵט עַר פֿוֹתֶר
גַּעוּוֶען.

אוֹן עֵס אֵיז גַּעוּוֶען, אַזוֹי ווי עַר הָאֵט אוֹנְדִז פֿוֹתֶר
גַּעוּוֶען, אַזוֹי אֵיז גַּעֲשַׁען: מִיֵּד הָאֵט מַעַן אוֹמַגַּעֲקֶע־רֵט
אוֹיֵף מִיֵּן שְׂטאַנְד, אוֹן אִים הָאֵט מַעַן אוֹיִפ־גַּעֲהאַנְגַּען.

הָאֵט פֶּרַעַה גַּעֲשִׁיקֵט אוֹן גַּעֲרוֹפֵן יוֹסֶפֶן, אוֹן מַעַ הָאֵט
אִים אוֹיֵף גִּיךְ אַרוֹיס־גַּעֲנוֹמַעַן פֿוֹן תַּפִּיסָה. אוֹן עַר הָאֵט
זִיךְ אַפֶּגַעֲגַאֲלֵט, אוֹן הָאֵט אֵיבֶע־רַגַּעֲבִיטֵן זַיִנַע
קִלִּידֶעַר, אוֹן אֵיז גַּעֲקוֹמַעַן צו פֶּרַעַהֵן.

הָאֵט פֶּרַעַה גַּעֲזֹאֲגֵט צו יוֹסֶפֶן: מִיר הָאֵט זִיךְ גַּעֲחִלוֹמֵט
אַ חֲלוֹם, אוֹן נִיטאַ וועַר זאַל אִים פֿוֹתֶר זַיִן; אוֹן אֵיךְ
הָאָב גַּעֲהַעֲרֵט זֹאָגֵן אוֹיֵף דִיר, אַז דו פֿאַר־שְׁטִיִּיסֵט אַ
חֲלוֹם, אִים פֿוֹתֶר צו זַיִן.

הָאֵט יוֹסֵף גַּעֲנַט־פֶּע־רֵט פֶּרַעַהֵן, אַזוֹי צו זֹאָגֵן: נִיט
אֵיךְ, גָּאָט וועַט באַ־שִׁידֵן דַּעַם פֿריִד פֿוֹן פֶּרַעַהֵן.

הָאֵט פֶּרַעַה גַּעֲזֹאֲגֵט צו יוֹסֶפֶן: מִיר חֲלוֹמֵט זִיךְ, עַר־שֵׁט
אֵיךְ שְׁטִיִּי בֵּיִם בֶּרַעַג טִיִּיךְ.

אוֹן אָט גִּיעַעַן אַרוֹיֵף פֿוֹן טִיִּיךְ זִיבֵן קִי, פֿעַט אוֹיִפֵּן לֵיב
אוֹן שִׁיִּין אוֹיִפֵּן גַּעֲשִׁטאַלֵט; אוֹן זִיִּי הָאָבֵן זִיךְ
גַּעֲפִיט־עֵרֵט אֵיִן גֵּרֶאָז.

אוֹן אָט גִּיעַעַן אַרוֹיֵף נֶאָךְ זִיִּי זִיבֵן אַנְדֶּע־רַע קִי, אַרִים
אוֹן זִיעַר מִיאֹס אוֹיִפֵּן גַּעֲשִׁטאַלֵט אוֹן דָּאָר אוֹיִפֵּן
לֵיב, וּוְאָס אֵיִן גֶּאָנְצֵן לֶאָנְד מִצְרַיִם הָאָב אֵיךְ נִיט
גַּעֲזַעַן זִיעַר גִּלִּיכֵן אֵיִן מִיאֹס־קִיִּיט.

כ ותאכלנה הפרות הרקות והרעות
את שבע הפרות הראשונות
הבריות:

כא ותבאנה אל־קרבתה ולא נודע
כִּי־באו אל־קרבתה ומראיהן רע
כַּאֲשֶׁר בַּתְּחִלָּה וַאֲיָקָץ:

כב וארא בחלמי והנה שבע שפלים
עלת בקנה אחד מלאה וטבות:

כג והנה שבע שפלים צנמות דקות
שדפות קדים צמחות אחריהם:

כד ותבלען השפלים הדקת את שבע
השפלים הטבות ואמר
אל־החרטמים ואין מגיד לי:

כה ויאמר יוסף אל־פרעה חלום פרעה
אחד הוא את אשר האלהים עשה
הגיד לפרעה:

כו שבע פרת הטבת שבע שנים הנה
ושבע השפלים הטבת שבע שנים
הנה חלום אחד הוא:

כז ושבע הפרות הרקות והרעות העלת
אחריהן שבע שנים הנה ושבע
השפלים הרקות שדפות הקדים יהיו
שבע שני רעב:

כח הוא הדבר אשר דברתי אל־פרעה
אשר האלהים עשה הראה
את־פרעה:

כט הנה שבע שנים באות שבע גדול
בכל־ארץ מצרים:

און די דארע און מיאוסע קי האבן אויפגעגעסן די
ערשטע זיבן פֿעטע קי.

און זיי זינען אַרײַן אין זיי, און עס איז ניט געווען
קענטיק אַז זיי זינען אין זיי אַרײַן, און זייער אויסזען
איז געווען אַזוי מיאוס ווי אין אָנהייב. און איך האָב
זיך אויפֿגעכאַפֿט.

און איך האָב געזען אין מײַן חלום, ערשט זיבן
זאָנגען גייען-אויף אויף איין שטענגל, פֿולע און גוטע.

און אַט שפּראַצן אַרויס נאָך זיי זיבן זאָנגען
אײַנגעטריקנטע, דינע, פֿאַרברענטע פֿון מזרח-ווינט.

און די דינע זאָנגען האָבן אײַנגעשלונגען די זיבן גוטע
זאָנגען. האָב איך דערציילט די חרטומים, אָבער
קיינער קען מיר ניט זאָגן.

האַט יוסף געזאָגט צו פרעה: דער חלום פֿון פרעה
איז אײַנער; וואָס גאָט וויל טאָן האָט ער אָנגעזאָגט
פרעה.

די זיבן גוטע קי דאָס זינען זיבן יאָר, און די זיבן
גוטע זאָנגען דאָס זינען זיבן יאָר; איין חלום איז
דאָס.

און די זיבן דארע און מיאוסע קי, וואָס זינען
אַרױפֿגעקומען נאָך זיי, דאָס זינען זיבן יאָר; און די
זיבן לײַדיקע זאָנגען פֿאַרברענט פֿון מזרח-ווינט, דאָס
וועלן זײַן זיבן הונגעריאָרן.

דאָס איז די זאך וואָס איך האָב געזאָגט פרעה:
וואָס גאָט וויל טאָן האָט ער באַווײַזן פרעה.

זע, עס קומען זיבן יאָר פֿון גרויס זעט אין גאַנצן
לאַנד מצרים.

ל וְקָמוּ שִׁבְעַ שָׁנִי רָעַב אַחֲרֵיהֶן וַנִּשְׁפַּח
כָּל־הַשָּׁבַע בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְכָל־הָרָעַב
אֶת־הָאֶרֶץ:

לא וְלֹא־יָוִדַע הַשָּׁבַע בְּאֶרֶץ מִפְּנֵי הָרָעַב
הַהוּא אַחֲרֵי־כֵן כִּי־כָבֵד הוּא מְאֹד:

לב וְעַל הַשָּׁנוֹת הַחֲלוּם אֶל־פְּרָעָה
פָּעֲמִים כִּי־נִכּוֹן הַדָּבָר מֵעַם הָאֱלֹהִים
וּמִמֶּהָר הָאֱלֹהִים לַעֲשֹׂתוֹ:

לג וְעַתָּה יֵרָא פְּרָעָה אִישׁ נָבוֹן וְחָכָם
וַיִּשְׁתִּיתְהוּ עַל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

לד יַעֲשֶׂה פְּרָעָה וַיִּפְקֹד פְּקָדִים
עַל־הָאֶרֶץ וְחָמַשׁ אֶת־אֶרֶץ מִצְרַיִם
בַּשָּׁבַע שָׁנֵי הַשָּׁבַע:

לה וַיִּקְבְּצוּ אֶת־כָּל־אֹכְלֵי הַשָּׁנִים הַטֹּבֹת
הַבָּאֹת הָאֵלֶּה וַיִּצְבְּרוּ־בָר תַּחַת
יַד־פְּרָעָה אֹכְלֵי בָעָרִים וְשִׁמְרוּ:

לו וְהָיָה הָאֹכֵל לְפִקְדוֹן לְאֶרֶץ לְשִׁבְעַ
שָׁנֵי הָרָעַב אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם וְלֹא־תִכָּרֵת הָאֶרֶץ בְּרָעַב:

לז וַיִּיטֹב הַדָּבָר בְּעֵינֵי פְּרָעָה וּבְעֵינֵי
כָּל־עַבְדָּיו:

לח וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶל־עַבְדָּיו הִנֵּמְצָא כֹּה־נָא
אִישׁ אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים בּוֹ:

לט וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶל־יוֹסֵף אַחֲרֵי הוֹדִיעַ
אֱלֹהִים אוֹתוֹ אֶת־כָּל־זֹאת אֵין־נָבוֹן
וְחָכָם כְּמוֹךָ:

און נאך זיי וועלן אויפֿשטיין זיבן הונגעריאָרן, און די
גאַנצע זעט וועט זיין פֿאַרגעסן אין לאַנד מִצְרַיִם; און
דער הונגער וועט פֿאַרלענדן דאָס לאַנד.

און פֿון דער זעט וועט ניט זיין צו מערקן אין לאַנד,
פֿון וועגן יענעם הונגער וואָס נאָכדעם; וואָרום ער
וועט זיין זייער שווער.

און וואָס דער חלום האָט זיך איבערגעחזרט אַ
צווייט מאל: ווייל די זאך איז פֿעסט פֿון גאָט, און
גאָט איילט דאָס צו טאָן.

און אַצונד, זאָל פֿרעה זען אַ פֿאַרשטאַנדיקן און אַ
קלוגן מאַן, און אים שטעלן איבערן לאַנד מִצְרַיִם.

זאָל פֿרעה דאָס טאָן, און זאָל ער אויפֿזעצן
אויפֿזעער איבערן לאַנד, און באַוואַרענען דאָס לאַנד
מִצְרַיִם אין די זיבן זאַטע יאָרן.

און זאָל מען אויפֿזאַמלען די גאַנצע שפּיז פֿון די
דאָזיקע גוטע יאָרן וואָס קועמן, און זאָל מען
אַנקלייבן תבואה אונטער דער האַנט פֿון פֿרעהן, פֿאַר
שפּיז אין די שטעט, און היטן.

און די שפּיז וועט זיין אוועקגעלייגט פֿאַרן לאַנד,
אויף די זיבן הונגעריאָרן וואָס וועלן זיין אין לאַנד
מִצְרַיִם, און דאָס לאַנד וועט ניט פֿאַרשניטן ווערן פֿון
הונגער.

און די זאך איז ווילגעפֿעלן אין די אויגן פֿון פֿרעהן,
און אין די אויגן פֿון אַלע זינע קנעכט.

און פֿרעה האָט געזאָגט צו זינע קנעכט: קענען מיר
דען געפֿינען אַזאַ ווי דער דאָזיקער, אַ מאַן וואָס דער
גיסט פֿון גאָט איז אין אים?

און פֿרעה האָט געזאָגט צו יוסֿף: נאָכדעם ווי גאָט
האָט דִּיך געלאָזט וויסן דאָס אַלץ, איז נישט אַ
פֿאַרשטאַנדיקער און אַ קלוגער אַזוי ווי דו.

מ אַתָּה תִּהְיֶה עַל־בֵּיתִי וְעַל־פִּיךָ יִשָּׁק
כָּל־עַמִּי רַק הַכֹּסֶּא אֲגַדֵּל מִמֶּךָ:

מא וַיֹּאמֶר פֶּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף רְאֵה נָתַתִּי
אֶתְּךָ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

מב וַיֹּסֶר פֶּרְעֹה אֶת־טַבַּעְתּוֹ מֵעַל יָדוֹ וַיִּתֵּן
אֹתָהּ עַל־יַד יוֹסֵף וַיִּלְבָּשׁ אֹתוֹ
בִּגְדֵי־שֵׁשׁ וַיַּשֶּׂם רֶבֶד הַזֶּהָב
עַל־צוּאָרוֹ:

מג וַיַּרְכֵּב אֹתוֹ בַּמָּרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה
וַאֲשֶׁר־לוֹ וַיִּקְרָאוּ לִפְנֵי אֲבִירָיו וַיִּתְּנוּ
אֹתוֹ עַל כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

מד וַיֹּאמֶר פֶּרְעֹה אֶל־יוֹסֵף אֲנִי פֶרְעֹה
וּבִלְעָדֶיךָ לֹא־אֵרִים אִישׁ אֶת־יָדוֹ
וְאֶת־רַגְלוֹ בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

מה וַיִּקְרָא פֶּרְעֹה שְׁם־יוֹסֵף צָפְנַת פַּעֲנִחַ
וַיִּתֵּן־לוֹ אֶת־אֶסְנַת בַּת־פּוֹטִי פֶרַע כִּהֵּן
אֵן לְאִשָּׁה וַיֵּצֵא יוֹסֵף עַל־אֶרֶץ
מִצְרַיִם:

מו וַיּוֹסֶף בְּוַשְׁלָשִׁים שָׁנָה בְּעָמְדוֹ לִפְנֵי
פֶּרְעֹה מֶלֶךְ־מִצְרַיִם וַיֵּצֵא יוֹסֵף מִלִּפְנֵי
פֶּרְעֹה וַיַּעֲבֹר בְּכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם:

מז וַתַּעַשׂ הָאֶרֶץ בְּשָׁבַע שְׁנֵי הַשָּׁבָע
לְקַמָּצִים:

מח וַיִּקְבֹּץ אֶת־כָּל־אֶכָּל שְׁבַע שָׁנִים אֲשֶׁר
הָיוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּתֵּן־אֶכָּל בַּעָרִים
אֶכָּל שְׂדֵה־הָעִיר אֲשֶׁר סְבִיבֹתֶיהָ נָתַן
בְּתוֹכָהּ:

דו וועסט זיין איבער מיין הויז, און לויט דיין מויל
זאל געווירטשאַפֿט ווערן מיין גאַנץ פֿאַלק; נאָר מיטן
טראָן וועל איך זיין גרעסער פֿון דיר.

און פֿרעה האָט געזאָגט צו יוספֿן: זע, איך האָב דיר
אויפֿגעזעצט איבערן גאַנצן לאַנד מִצְרַיִם.

און פֿרעה האָט אַראָפֿגענומען זיין זיגלרינג פֿון זיין
האַנט, און האָט אים אָנגעטאָן אויף דער האַנט פֿון
יוספֿן, און ער האָט אים אָנגעקליידט אין ליינענע
בגדים, און אים אָנגעטאָן אַ גילדערנע קייט אויפֿן
האַלדז.

און ער האָט אים געמאַכט פֿאַרן אין זיין צווייטן
רײַטוואָגן; און מע האָט אויסגערופֿן פֿאַר אים: אַבֿרָד!
און ער האָט אים אויפֿגעזעצט איבערן גאַנצן לאַנד
מִצְרַיִם.

און פֿרעה האָט געזאָגט צו יוספֿן: איך בין פֿרעה,
אַבער אַן דיר זאל קיינער ניט אויפֿהייבן אַ האַנט
אָדער אַ פֿוס אין גאַנצן לאַנד מִצְרַיִם.

און פֿרעה האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון יוספֿן,
צָפְנַת־פַּעֲנִחַ; און ער האָט אים געגעבן אָסְנַת די
טאָכטער פֿון פּוֹטִי־פֿרַע, דעם פֿריסטער פֿון און, פֿאַר
אַ ווייב.

און יוסף איז אַרויסגעגאַנגען איבערן לאַנד מִצְרַיִם. —
און יוסף איז געווען דרייסיק יאָר אַלט, ווען ער האָט
זיך געשטעלט פֿאַר פֿרעה דעם מלך פֿון מִצְרַיִם. —
און יוסף איז אַרויסגעגאַנגען פֿון פֿאַר פֿרעה, און איז
דורכגעגאַנגען דורכן גאַנצן לאַנד מִצְרַיִם.

און דאָס לאַנד האָט געבראַכט אין די זיבן זאַטע
יאָרן הויפֿנסווייז.

און ער האָט אויפֿגעזאַמלט די גאַנצע שפּיז פֿון די
זיבן יאָר וואָס זיינען געווען אין לאַנד מִצְרַיִם, און
האָט אַריינגעטאָן די שפּיז אין די שטעט; די שפּיז
פֿון די פֿעלדער פֿון אַ שטאָט וואָס אַרום איר,

מט וַיִּצְבֹּר יוֹסֵף בָּר כָּחֹל הַיָּם הַרְבֵּה
מָאֵד עַד כִּי־חָדַל לְסֹפֵר כִּי־אֵין
מִסְפָּר:

הָאֵט ער אַרײַנגעטאָן אין איר. און יוסף האָט
אַנגעקליבן תבואה אַזוי ווי זאָמֵד פֿון ים, זייער פֿיל,
ביז מע האָט אויפֿגעהערט צו ציילן, ווייל עס איז
געווען אָן אַ צאָל.

ג וַלְיוֹסֵף יֵלֵד שְׁנֵי בָנִים בְּטָרֶם תָּבוֹא
שְׁנַת הָרָעָב אֲשֶׁר יִלְדֶּה־לּוֹ אֶסְנַת
בֶּת־פּוֹטִי פֶּרַע כֹּהֵן אֹנִן:

און בײַ יוספֿן זײַנען געבאָרן געוואָרן, איידער דאָס
הונגעריאָר איז געקומען, צוויי זין, וואָס אָסנַת די
טאָכטער פֿון פּוטי-פֿרע דעם פּריסטער פֿון און האָט
אים געבאָרן.

נא וַיִּקְרָא יוֹסֵף אֶת־שֵׁם הַבְּכוֹר מְנַשֶּׁה
כִּי־נִשְׁנִי אֱלֹהִים אֶת־כָּל־עַמְּלִי וְאֶת
כָּל־בֵּית אָבִי:

און יוסף האָט גערופֿן דעם נאָמען פֿון דעם בכֹּר
מְנַשֶּׁה, ווייל: » גאָט האָט מיך געמאַכט פֿאַרגעסן
מײַן גאַנצע מאַטערניש, און דאָס גאַנצע הויז פֿון מײַן
פֿאָטער«.

נב וְאֶת שֵׁם הַשְּׁנִי קָרָא אֶפְרַיִם
כִּי־הִפְרִנִי אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עֲנִי:

און דעם נאָמען פֿון דעם צווייטן האָט ער גערופֿן
אַפֿרַיִם, ווייל: » גאָט האָט מיך געפֿרוכפערט אין
דעם לאַנד פֿון מײַן פֿיין«.

נג וַתְּכַלֶּינָה שְׁבַע שְׁנֵי הַשְּׁבַע אֲשֶׁר הָיָה
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

און עס האָבן זיך געענדיקט די זיבן יאָר פֿון דער זעט
וואָס איז געווען אין לאַנד מִצְרַיִם.

נד וַתַּחֲלִינָה שְׁבַע שְׁנֵי הָרָעָב לְבֹא
כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף וַיְהִי רָעָב
בְּכָל־הָאֲרָצוֹת וּבְכָל־אֶרֶץ מִצְרַיִם
הָיָה לָחֶם:

און עס האָבן אָנגעהויבן קומען די זיבן הונגעריאָרן,
אַזוי ווי יוסף האָט פֿאַרויסגעזאָגט. און עס איז געווען
אַ הונגער אין אַלע לענדער, נאָר אין גאַנצן לאַנד
מִצְרַיִם איז געווען ברויט.

נה וַתָּרַעַב כָּל־אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְעַק הָעָם
אֶל־פְּרֹעָה לֵלְחֶם וַיֹּאמֶר פְּרֹעָה
לְכָל־מִצְרַיִם לְכוּ אֶל־יוֹסֵף
אֲשֶׁר־יֹאמַר לָכֶם תַּעֲשׂוּ:

און אז דאָס גאַנצע לאַנד מִצְרַיִם האָט אָנגעהויבן
הונגערן, און דאָס פֿאָלק האָט געשריען צו פֿרעהן
אום ברויט, האָט פֿרעה געזאָגט צו גאַנץ מִצְרַיִם:
גיט צו יוספֿן; וואָס ער וועט אײַך זאָגן, זאָלט איר
טאָן.

נו וַהֲרָעַב הָיָה עַל כָּל־פְּנֵי הָאֲרֶץ וַיִּפְתָּח
יוֹסֵף אֶת־כָּל־אֲשֶׁר בָּהֶם וַיִּשְׁבֹּר
לְמִצְרַיִם וַיַּחֲזֹק הָרָעָב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם:

און דער הונגער איז געווען איבערן גאַנצן לאַנד; און
יוסף האָט געעפֿנט אַלע שפּיכלערס, און האָט
פֿאַרקויפֿט צו מִצְרַיִם; און דער הונגער האָט זיך
געשטאַרקט אין לאַנד מִצְרַיִם.

נז וְכָל־הָאֲרֶץ בָּאוּ מִצְרַיִמָּה לְשֹׁבֵר
אֶל־יוֹסֵף כִּי־חָזַק הָרָעָב בְּכָל־הָאֲרֶץ:

און פֿון דער גאַנצער ערד איז מען געקומען קיין
מִצְרַיִם צו יוספֿן קויפֿן תבואה, וואָרום דער הונגער
איז געווען שטאַרק אויף דער גאַנצער ערד.

און יעקב האָט געזען אַז עס איז דאָ תבואה אין מצרים, און יעקב האָט געזאָגט צו זיינע זין: וואָס קוקט איר אייך אָן?

און ער האָט געזאָגט: אָט האָב איך געהערט, אַז עס איז דאָ תבואה אין מצרים. נידערט אַראָפּ אַהין, און קויפט אונדז אַינ פֿון דאָרטן, כדי מיר זאָלן לעבן און ניט שטאַרבן.

האָבן יוספֿס צען ברידער אַראָפּגענידערט קויפֿן תבואה פֿון מצרים.

אַבער בנימין, יוספֿס ברודער, האָט יעקב ניט מיטגעשיקט מיט זיינע ברידער, ווייל ער האָט געזאָגט: טאָמער וועט אים טרעפֿן אָן אומגליק.

זיינען געקומען די זין פֿון ישראלן איינקויפֿן, צווישן די וואָס זיינען געקומען, וואָרום דער הונגער איז געווען אין לאַנד כּנען.

און יוסף איז געווען דער געוועלטיקער איבערן לאַנד; ער איז געווען דער וואָס האָט פֿאַרקויפֿט צום גאַנצן פֿאָלק פֿון לאַנד. זיינען געקומען יוספֿס ברידער, און האָבן זיך צו אים געבוקט מיטן פנים צו דער ערד.

און יוסף האָט געזען זיינע ברידער, און האָט זיי דערקענט, אָבער ער האָט זיך געמאַכט פֿרעמד צו זיי, און האָט גערעדט מיט זיי האָרט, און האָט צו זיי געזאָגט: פֿון וואַנען קומט איר? האָבן זיי געזאָגט: פֿון לאַנד כּנען, איינצוקויפֿן שפּיז.

און יוסף האָט דערקענט זיינע ברידער, אָבער זיי האָבן אים ניט דערקענט.

און יוסף האָט זיך דערמאָנט אָן די חלומות, וואָס האָבן זיך אים געחלומט וועגן זיי, און ער האָט צו זיי געזאָגט: אויסקוקערס זייט איר; צו זען די נאַקעטקייט פֿון לאַנד זייט איר געקומען.

האָבן זיי צו אים געזאָגט: ניין, מײַן האָר, ניערט צו קויפֿן שפּיז זיינען געקומען דינע קנעכט.

א וַיֵּרָא יַעֲקֹב כִּי יֵשׁ-שָׁכֶר בְּמִצְרַיִם וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב לְבָנָיו לָמָּה תִּתְּרֹאוּ:

ב וַיֹּאמֶר הִנֵּה שָׁמַעְתִּי כִּי יֵשׁ-שָׁכֶר בְּמִצְרַיִם רְדוּ-שָׁמָּה וְשִׁבְרוּ-לָנוּ מִשָּׂם וְנָחִיָּה וְלֹא נָמוּת:

ג וַיֵּרְדּוּ אַחֲי-יוֹסֵף עֲשָׂרָה לְשָׁכֶר בָּר מִמִּצְרַיִם:

ד וְאֶת-בְּנֵימִן אַחִי יוֹסֵף לֹא-שָׁלַח יַעֲקֹב אֶת-אָחָיו כִּי אָמַר פֶּן-יִקְרָאנוּ אֶסּוֹן:

ה וַיָּבֹאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְשָׁכֶר בְּתוֹךְ הַבָּאִים כִּי-הָיָה הָרָעַב בְּאֶרֶץ כְּנַעַן:

ו וַיּוֹסֶף הוּא הַשְּׁלִיט עַל-הָאָרֶץ הוּא הַמְּשַׁבֵּיר לְכָל-עַם הָאָרֶץ וַיָּבֹאוּ אַחֲי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ-לּוֹ אַפַּיִם אֶרְצָה:

ז וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶת-אָחָיו וַיִּכְרֶם וַיַּתְּנֵכֶר אֲלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אִתָּם קְשׁוֹת וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֵאִין בָּאתֶם וַיֹּאמְרוּ מֵאֶרֶץ כְּנַעַן לְשָׁכֶר-אֶכֶל:

ח וַיִּכֹּר יוֹסֵף אֶת-אָחָיו וְהֵם לֹא הִפְרֵהוּ:

ט וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלֻמּוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מְרַגְלִים אַתֶּם לִרְאוֹת אֶת-עֲרוֹת הָאָרֶץ בָּאתֶם:

י וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לֹא אֲדֹנִי וַעֲבָדֶיךָ בָּאוּ לְשָׁכֶר-אֶכֶל:

מיר אלע זינען זין פֿון איין מאָן; ערלעכע מענטשן
זינען מיר; דינע קנעכט זינען קיין מאָל ניט געווען
קיין אויסקוקערס.

האַט ער צו זיי געזאָגט: ניין, ניערעט די נאָקעטקייט
פֿון לאַנד זיט איר געקומען זען.

האַבן זיי געזאָגט: צוועלף ברידער זינען מיר, דינע
קנעכט, זין פֿון איין מאָן אין לאַנד כּנען, און אָט איז
דער ייִנגסטער היינט מיט אונדזער פֿאָטער, און
איינער איז ניט געוואָרן.

האַט יוסף צו זיי געזאָגט: דאָס איז דאָך וואָס איך
האַב צו אייך גערעדט, אַזוי צו זאָגן: אויסקוקערס
זיט איר.

דערמיט וועט איר געפרוּווט ווערן: אַזוי ווי פֿרעה
לעבט, אויב איר וועט פֿון דאָנען אַרויסגיין, סײַדן
איער ייִנגסטער ברודער וועט קומען אַהער!

שיקט פֿון אייך איינעם, ער זאָל ברענגען איער
ברודער, און איר בלייבט איינגעשפּאַרט, כּדי איערע
ווערטער זאָלן אויסגעפרוּווט ווערן, אויב דער אמת
איז מיט אייך; און אויב ניט, אַזוי ווי פֿרעה לעבט,
אַז איר זיט אויסקוקערס!

און ער האָט זיי אַרײַנגענומען אין וואַך אויף דרײַ
טעג.

און יוסף האָט צו זיי געזאָגט אויפֿן דריטן טאָג: דאָס
טוט, און איר וועט בלייבן לעבן – איך האָב מורא
פֿאַר גאָט:

אויב איר זיט ערלעכע מענטשן, זאָל איין ברודער
איערער בלייבן איינגעשפּאַרט אין איער וואַכהויז,
און איר גייט, און ברענגט תּבואה פֿאַר דעם הונגער
פֿון איערע הויזגעזינטן.

און איער ייִנגסטן ברודער זאָלט איר ברענגען צו
מיר; און איערע ווערטער וועלן באַווערט ווערן, און
איר וועט ניט שטאַרבן. האָבן זיי אַזוי געטאָן.

יֹא כָלָנוּ בְּנֵי אִישׁ־אֶחָד נָחֲנוּ כְּנִים אֲנַחְנוּ
לֹא־הָיוּ עִבְדֶּיךָ מְרֻגְלִים:

יב וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לֹא כִי־עֲרוֹת הָאָרֶץ
בְּאַתֶּם לְרֹאוֹת:

יג וַיֹּאמְרוּ שְׁנַיִם עָשָׂר עִבְדֶּיךָ אַחִים
אֲנַחְנוּ בְּנֵי אִישׁ־אֶחָד בְּאָרֶץ כְּנָעַן
וְהִנֵּה הִקְטַן אֶת־אַבְיָנוּ הַיּוֹם וְהָאֶחָד
אֵינְנוּ:

יד וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הוּא אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי
אֲלֵכֶם לֵאמֹר מְרֻגְלִים אַתֶּם:

טו בְּזֹאת תִּבְחָנוּ חֵי פֶרְעָה אִם־תִּצְאוּ
מִזֶּה כִּי אִם־בָּבוֹא אַחֲיֵכֶם הִקְטַן
הַנֶּה:

טז שְׁלַחוּ מִכֶּם אֶחָד וְיִקַּח אֶת־אַחֲיֵכֶם
וְאַתֶּם הֲאִסְרוּ וַיִּבְחָנוּ דְּבָרֵיכֶם הַאֲמַת
אֲתֶכֶם וְאִם־לֹא חֵי פֶרְעָה כִּי מְרֻגְלִים
אַתֶּם:

יז וַיַּאֲסֹף אֹתָם אֶל־מִשְׁמַר שְׁלֹשֶׁת
יָמִים:

יח וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי
זֹאת עָשׂוּ וַחֲיוּ אֶת־הָאֱלֹהִים אֲנִי יָרֵא:

יט אִם־כְּנִים אַתֶּם אַחֲיֵכֶם אֶחָד יֵאָסֵר
בְּבֵית מִשְׁמָרְכֶם וְאַתֶּם לָכוּ הִבִּיאוּ
שֹׁבֵר רֶעֱבֹן בְּתֵיכֶם:

כ וְאַת־אַחֲיֵכֶם הִקְטַן תִּבִּיאוּ אֵלַי
וַיֹּאמְנוּ דְּבָרֵיכֶם וְלֹא תָמוּתוּ
וַיַּעֲשׂוּ־כֵן:

כא וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחִיו אָבֵל אֲשֶׁמִּים
אֲנַחְנוּ עַל־אָחִינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ צֶרֶת
נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְנוּ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמְעָנוּ
עַל־כֵּן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת:

כב וַיַּעַן רְאוּבֵן אֹתָם לֵאמֹר הֲלוֹא
אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם לֵאמֹר אֶל־תִּחַטְּאוּ
בְּיָלֵד וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וְגַם־דָּמוֹ הִנֵּה
נִדְרָשׁ:

כג וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי שָׁמַעַ יוֹסֵף כִּי
הִמְלִיץ בִּינָתָם:

כד וַיֹּסֵב מַעְלִיָּהֶם וַיִּבֶךְ וַיָּשָׁב אֲלֵהֶם
וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם וַיִּקַּח מֵאֲתָם אֶת־שִׁמְעוֹן
וַיֹּאסֶר אוֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:

כה וַיֵּצֵא יוֹסֵף וַיַּמְלֵאוּ אֶת־כְּלֵיהֶם בָּר
וַיִּלְהָשִׁיב כֶּסֶף־יָהֶם אִישׁ אֶל־שִׁקּוֹ
וְלָתֵת לָהֶם צֹדֶה לְדֶרֶךְ וַיַּעַשׂ לָהֶם
כֵּן:

כו וַיִּשְׂאוּ אֶת־שַׁבָּרָם עַל־חֲמִירָהֶם וַיֵּלְכוּ
מִשָּׁם:

כז וַיִּפְתַּח הָאֶחָד אֶת־שִׁקּוֹ לָתֵת מִסְּפֹא
לְחִמְרוֹ בַּמָּלֹן וַיֵּרָא אֶת־כֶּסֶפוֹ
וְהִנֵּה־הוּא בְּפִי אֲמַתְחָתוֹ:

כח וַיֹּאמֶר אֶל־אָחִיו הוֹשֵׁב כֶּסֶף וְגַם
הִנֵּה בְּאֲמַתְחָתִי וַיֵּצֵא לָבָם וַיִּחַרְדּוּ
אִישׁ אֶל־אָחִיו לֵאמֹר מֶה־זֹּאת עָשָׂה
אֱלֹהִים לָנוּ:

כט וַיָּבֵאוּ אֶל־יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֶרְצָה כְּנָעַן
וַיִּגִּדּוּ לוֹ אֵת כָּל־הַקֶּרֶת אֲתָם לֵאמֹר:

און זיי האָבן געזאָגט איינער צום אַנדערן: פֿאַר וואָר,
מיר זינען שולדיק וועגן אונדזער ברודער וואָס מיר
האָבן צוגעזען דעם צער פֿון זיין זעל, ווען ער האָט
זיך געבעטן ביי אונדז, און מיר האָבן ניט צוגעהערט.
דרום איז אויף אונדז געקומען די דאָזיקע צרה.

און ראובן האָט זיך אָפּגערופֿן צו זיי, אַזוי צו זאָגן:
האָב איך אייך ניט געזאָגט, אַזוי צו זאָגן:
פֿאַרזינדיקט אייך ניט אָן דעם יינגל? אָבער איר האָט
ניט צוגעהערט; און אַט אויך ווערט זיין בלוט
אויפֿגעמאַנט.

און זיי האָבן ניט געוויסט אַז יוסף פֿאַרשטייט וואָרום
אַ טאַלמעטש איז געווען צווישן זיי.

האָט ער זיך אָפּגעדרייט פֿון זיי, און האָט געוויינט.
און ער האָט זיך אומגעקערט צו זיי, און האָט צו זיי
גערעדט; און ער האָט גענומען פֿון זיי שמעונען, און
האָט אים איינגעשפֿאַרט פֿאַר זייערע אויגן.

און יוסף האָט באַפֿוילן, מע זאָל אָנפֿילן זייערע כלים
מיט תבואה, און אומקערן זייער געלט איטלעכן אין
זיין זאַק, און זיי געבן שפּיז אויפֿן וועג. און מע האָט
צו זיי אַזוי געטאָן.

און זיי האָבן אויפֿגעלאָדן זייער תבואה אויף זייערע
איזלען, און זינען אַוועקגעגאַנגען פֿון דאָרטן.

האָט איינער געעפֿנט זיין זאַק צו געבן זיין אייזל
פֿוטער אין האַרבֿעריק, און האָט דערזען זיין געלט,
ערשט עס איז אין מויל פֿון זיין זאַק.

האָט ער געזאָגט צו זינע ברודער: מײַן געלט איז
אומגעקערט געוואָרן, און אַט איז עס אויך אין מײַן
זאַק. איז זיי אַרויסגעפֿאַלן דאָס האַרץ, און זיי האָבן
ציטערנדיק געזאָגט איינער צום אַנדערן: וואָס האָט
אונדז דאָ גאָט געטאָן?

און זיי זינען געקומען צו זייער פֿאָטער יעקבן קיין
לאַנד כְּנָעַן, און האָבן אים דערציילט אַלץ וואָס זיי
האָט געטראָפֿן, אַזוי צו זאָגן:

ל דִּבֶּר הָאִישׁ אֶל־נִי הָאָרֶץ אֶתְנוּ קְשׁוֹת
וַיִּתֵּן אֶתְנוּ כְּמִרְגָּלִים אֶת־הָאָרֶץ:

לא וַיֹּאמֶר אֵלָיו כְּנִים אֲנַחְנוּ לֹא הָיִינוּ
מִרְגָּלִים:

לב שְׁנַיִם־עָשָׂר אֲנַחְנוּ אַחִים בְּנֵי אָבִינוּ
הָאֶחָד אֵינָנוּ וְהַקָּטָן הַיּוֹם אֶת־אָבִינוּ
בָּאָרֶץ כְּנָעַן:

לג וַיֹּאמֶר אֵלָינוּ הָאִישׁ אֶל־נִי הָאָרֶץ
בְּזֹאת אֵדַע כִּי כְנִים אַתֶּם אַחֲיֶיכֶם
הָאֶחָד הִנִּיחוּ אֹתִי וְאֶת־רַעְבוֹן בְּתִיכֶם
קָחוּ וְלָכוּ:

לד וַהֲבִיאוּ אֶת־אֲחֵיכֶם הַקָּטָן אֵלָי
וְאֵדְעָה כִּי לֹא מִרְגָּלִים אַתֶּם כִּי כְנִים
אַתֶּם אֶת־אֲחֵיכֶם אֶתְּנוּ לָכֶם
וְאֶת־הָאָרֶץ תִּסְחֲרוּ:

לה וַיְהִי הֵם מְרִיקִים שְׂקִיָּהֶם וְהִנֵּה־אִישׁ
צָרוּר־כֶּסֶף בְּשָׁקוֹ וַיֵּרְאוּ אֶת־צָרְרוֹת
כֶּסֶף־יָהֶם הֵמָּה וַאֲבִיָּהֶם וַיֵּרְאוּ:

לו וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יַעֲקֹב אֲבִיהֶם אֹתִי
שְׁכַלְתֶּם יוֹסֵף אֵינָנוּ וְשִׁמְעוֹן אֵינָנוּ
וְאֶת־בְּנֵימִן תִּקְחוּ עָלֵי הֵיוּ כְּלָנָה:

לז וַיֹּאמֶר רְאוּבֵן אֶל־אָבִיו לֹא־אֶמַר
אֶת־שְׁנֵי בְנֵי תָמִית אִם־לֹא אָבִיָּאֵנוּ
אֵלֶיךָ תִּנָּה אֹתוֹ עַל־יָדֵי וְאֲנִי אֲשִׁיבֶנּוּ
אֵלֶיךָ:

דער מאן, דער האר פֿון לאַנד, האָט מיט אונדז
גערעדט האַרט, און ער האָט אונדז געמאַכט פֿאַר
אויסקוקערס פֿון דעם לאַנד.

האַבן מיר צו אים געזאָגט: ערלעכע מענטשן זינען
מיר, מיר זינען קיין מאָל ניט געווען קיין
אויסקוקערס.

צוועלף ברידער זינען מיר, זין פֿון אונדזער פֿאָטער;
איינער איז ניט געוואָרן, און דער יינגסטער איז היינט
מיט אונדזער פֿאָטער אין לאַנד כְּנָעַן.

האָט דער מאן, דער האר פֿון לאַנד, צו אונדז
געזאָגט: דערמיט וועל איך וויסן אַז איר זיט
ערלעכע מענטשן: איין ברודער איבערן לאָזט איבער
בײַ מיר, און נעמט גענוג פֿאַר דעם הונגער פֿון
אייערע הויזגעזינטן, און גייט.

און ברענגט אייער יינגסטן ברודער צו מיר, און איך
וועל וויסן אַז איר זיט ניט קיין אויסקוקערס, נאָר
איר זיט ערלעכע מענטשן; וועל איך איך אָפּגעבן
אייער ברודער, און איר וועט מעגן פֿאַרקערן אין
לאַנד.

און עס איז געווען, ווי זיי ליידיקן אויס זייערע זעקן,
ערשט איטלעכנס בינטל געלט איז אין זיין זאַק; און
ווי זיי און זייער פֿאָטער האָבן דערזען זייערע
בינטלעך געלט, אַזוי האָבן זיי מורא געקראָגן.

און זייער פֿאָטער יעקב האָט צו זיי געזאָגט: איר
האָט מיר באַרויבט פֿון מיינע קינדער; יוסף איז מער
ניטאָ, און שמעון איז ניטאָ, און בנימין ווילט איר
אוועקנעמען; דאָס אַלץ איז אויף מיר אויסגעגאַנגען.

האָט ראובן געזאָגט צו זיין פֿאָטער, אַזוי צו זאָגן:
מיינע ביידע זין זאָלסטו טייטן, אויב איך וועל דיר
אים ניט צוריקברענגען. גיב אים אויף מײַן האַנט, און
איך וועל אים אומקערן צו דיר.

לח וַיֹּאמֶר לֹא־יֵרֵד בְּנֵי עִמְקָם כִּי־אֶחָיו
יָמַת וְהוּא לְבָדּוֹ נִשְׁאָר וּקְרָאָהוּ אָסוֹן
בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר תֵּלְכוּ־בָּהּ וְהוֹרְדְתֶם
אֶת־יְשִׁיבְתִּי בְּיָגוֹן שְׂאוּלָּה:

האַט ער געזאָגט: מײַן זון וועט נישט אַראָפּנידערן מיט
אײַך, וואָרום זײַן ברודער איז טויט, און ער אַליין איז
געבליבן, און אַז אים וועט טרעפֿן אַן אומגליק אויף
דעם וועג וואָס איר וועט גיין דערויף, וועט איר
מאָכן נידערן מײַנע גראָע האָר מיט טרויער אין קבר.

און דער הונגער איז געווען שווער אין לאַנד.

און עס איז געווען, אַז זיי האָבן אויפֿגעגעסן די תבואה, וואָס זיי האָבן געבראַכט פֿון מצרים, האָט זייער פֿאָטער צו זיי געזאָגט: גייט ווידער, קויפֿט אונדז אַ ביסל שפּיז.

האָט יהודה געזאָגט צו אים, אַזוי צו זאָגן: וואָרענען האָט אונדז געוואָרנט דער מאַן, אַזוי צו זאָגן: איר זאָלט מײַן פנים ניט זען, אויב אייער ברודער איז ניט מיט אייך.

אויב דו שיקסט אונדזער ברודער מיט אונדז, וועלן מיר אַראָפּנידערן, און וועלן דיר איינקויפֿן שפּיז.

אויב אָבער דו שיקסט ניט, וועלן מיר ניט אַראָפּנידערן, וואָרום דער מאַן האָט אונדז אָנגעזאָגט: איר זאָלט מײַן פנים ניט זען, אויב אייער ברודער איז ניט מיט אייך.

האָט ישראל געזאָגט: נאָך וואָס האָט איר מיר געטאָן די רעה, צו זאָגן דעם מאַן, אַז איר האָט נאָך אַ ברודער?

האָבן זיי געזאָגט: דער מאַן האָט זיך פֿאַנאַנדערגעפֿרעגט וועגן אונדז, און וועגן אונדזער משפּחה, אַזוי צו זאָגן: לעבט נאָך אייער פֿאָטער? האָט איר נאָך אַ ברודער? און מיר האָבן אים דערציילט לויט די דאָזיקע ווערטער. זאָלן מיר גאָר וויסן, אַז ער וועט זאָגן: ברענגט אַראָפּ אייער ברודער?

און יהודה האָט געזאָגט צו זײַן פֿאָטער ישראל: שיק דעם יינגל מיט מיר, און מיר וועלן אויפֿשטיין און וועלן גיין, כדי מיר זאָלן לעבן און ניט שטאַרבן, אי מיר, אי דו, אי אונדזערע קליינע קינדער.

א וְהָרַעב כָּבֵד בְּאֶרֶץ:

ב וַיְהִי כַּאֲשֶׁר כָּלוּ לֶאֱכֹל אֶת־הַשֶּׁבֶר אֲשֶׁר הָבִיאוּ מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם אֲבֵיהֶם שִׁבוּ שְׁבְרוּ־לָנוּ מִעֵט־אֶכֶל:

ג וַיֹּאמֶר אֲלֵיוּ יְהוּדָה לֵאמֹר הֵעֵד הָעֵד בָּנוּ הָאִישׁ לֵאמֹר לֹא־תָרֹאוּ פָנַי בְּלִתִּי אַחֲיֶכֶם אִתְּכֶם:

ד אִם־יִשָּׁף מִשְׁלַח אֶת־אֲחִינוּ אִתָּנוּ יִרְדֶּה וְנִשְׁבְּרָה לָךְ אֶכֶל:

ה וְאִם־אֵינָהּ מִשְׁלַח לֹא נִרְדַּ כִּי־הָאִישׁ אָמַר אֲלֵינוּ לֹא־תָרֹאוּ פָנַי בְּלִתִּי אַחֲיֶכֶם אִתְּכֶם:

ו וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל לָמָּה הִרְעַתֶּם לִי לְהַגִּיד לְאִישׁ הָעוֹד לָכֶם אָח:

ז וַיֹּאמְרוּ שְׂאוֹל שְׂאֵל־הָאִישׁ לָנוּ וּלְמוֹלְדֹתָנוּ לֵאמֹר הָעוֹד אֲבִיכֶם חַי הָיִשׁ לָכֶם אָח וְנִגְדְּלוּ עַל־פִּי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הִידוּעַ גִּדַּע כִּי יֹאמַר הוֹרִידוּ אֶת־אַחֲיֶכֶם:

ח וַיֹּאמֶר יְהוּדָה אֶל־יִשְׂרָאֵל אָבִיו שְׁלַחָה הַנֶּעַר אִתִּי וְנִקְוָמָה וְנִלְכָּה וְנִחְיָה וְלֹא נָמוּת גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם־אֶתָּה גַּם־טַפּוֹנוּ:

ט אָנְכִי אָעֲרָבְנִי מִיָּדִי תִּבְקָשׁוּ אִם־לֹא
הִבִּיאֲתִי אֵלַיָּךְ וְהִצַּגְתִּי לְפָנֶיךָ
וְחָטֵאתִי לָךְ כָּל־הַיָּמִים:

י כִּי לֹיֵלָא הִתְמַהֲמְהֵנוּ כִּי־עָתָה שְׁבִנוּ
זֶה פַעַמִּים:

יא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם אִם־כֵּן
אִפּוֹא זֹאת עָשׂוּ קָחוּ מִזְמַרְת הָאָרֶץ
בְּכָל־יֶכֶם וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְּחָה מֵעַט
צָרִי וּמֵעַט דְּבַשׁ נִכְאֹת וְלֹט בְּטָנִים
וְשִׁקְדִים:

יב וַיִּכְסֹף מִשְׁנֶה קָחוּ בְיָדְכֶם וְאֶת־הַכֶּסֶף
הַמּוֹשָׁב בְּפִי אֲמַתְחֲתִיכֶם תְּשִׁיבוּ
בְיָדְכֶם אוֹלֵי מִשְׁגָּה הוּא:

יג וְאֶת־אֲחֵיכֶם קָחוּ וְקוּמוּ שׁוּבוּ
אֶל־הָאִישׁ:

יד וְאֵל שְׂדֵי יִתֵּן לָכֶם רַחֲמִים לְפָנַי
הָאִישׁ וְשִׁלַּח לָכֶם אֶת־אֲחֵיכֶם אַחֵר
וְאֶת־בְּנֵימִין וְאֲנִי כֹאשֶׁר שְׁכַלְתִּי
שְׁכַלְתִּי:

טו וַיִּקְחוּ הָאֲנָשִׁים אֶת־הַמִּנְחָה הַזֹּאת
וּמִשְׁנֶה־כֶּסֶף לְקָחוּ בְיָדָם וְאֶת־בְּנֵימִין
וַיָּקֻמוּ וַיֵּרְדּוּ מִצְרַיִם וַיַּעֲמְדוּ לְפָנַי
יֹסֵף:

טז וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶתָּם אֶת־בְּנֵימִין וַיֹּאמֶר
לְאִשֶּׁר עַל־בֵּיתוֹ הֵבֵא אֶת־הָאֲנָשִׁים
הַבְּיָתָה וּטְבַח טְבַח וְהָכֵן כִּי אֲתִי
יֹאכְלוּ הָאֲנָשִׁים בַּצֹּהָרִים:

אִיךְ בֵּין עָרֵב פֶּאָר אִים, פֿון מִיין האַנט זאָלסטו אים
מאַנען; אויב אִיךְ וועל דיר אים ניט ברענגען און אים
אָוועקשטעלן פֿאַר דיר, זאָל אִיךְ זיין אַ
פֿאַרזינדִיקטער צו דיר אַלע טעג.

וואָרום אַז מיר וואָלטן זיך ניט אויפֿגעהאַלטן, וואָלטן
מיר שוין אַצונד זיך געהאַט אומגעקערט צום צווייטן
מאָל.

האַט זייער פֿאַטער יִשראֵל צו זיי געזאָגט: אויב שוין
יֶאָ אַזוי, טוט אָט-וואָס: נעמט פֿון די בעסטע פֿרוכטן
פֿון לאַנד אין אַייערע פֿלים, און ברענגט אַראָפּ צו
דעם מאַן אַ מתנה, אַ ביסל באַלזאַם, און אַ ביסל
האַניק, געווירץ, און לאַדאַן, ניס, און מאַנדלען.

און טאַפֿל געלט נעמט מיט אין אַייער האַנט; און
דאָס געלט וואָס איז אומגעקערט געוואָרן אין מויל
פֿון אַייערע זעק, זאָלט איר אומקערן מיט אַייער
האַנט; אַפֿשר איז דאָס געווען אַ פֿאַרזע.

און נעמט אַייער ברודער, און שטייט אויף, גייט
ווידער צו דעם מאַן.

און גאָט שְׂדֵי וועט אַיך געבן דערבאַרימונג ביי דעם
מאָן, און ער וועט אַיך אָוועקלאָזן אַייער אַנדער
ברודער און בנימינען; און אִיךְ, אויב אִיךְ מוז אָנווערן
מִינע קינדער, וועל אִיךְ אָנווערן.

האַבן די מענער גענומען די דאָזיקע מתנה, און
טאַפֿל געלט האָבן זיי מיטגענומען אין זייער האַנט,
און בנימינען, און זיי זינען אויפֿגעשטאַנען און האָבן
גענידערט קיין מִצְרַיִם, און האָבן זיך געשטעלט פֿאַר
יֹסֵף.

און ווי יֹסֵף האָט דערזען בנימינען מיט זיי, אַזוי
האַט ער געזאָגט צו דעם וואָס איבער זיין הויז:
ברענג אַרײַן די מענטשן אין הויז, און שעכט אַ
שעכטונג, און גרייט צו, וואָרום די מענטשן וועלן
עסן מיט מיר צו מיטאַג.

יז וַיַּעַשׂ הָאִישׁ כַּאֲשֶׁר אָמַר יוֹסֵף וַיָּבֹא
הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף:

יח וַיִּירָאוּ הָאֲנָשִׁים כִּי הוּבָאוּ בֵּית יוֹסֵף
וַיֹּאמְרוּ עַל־דָּבָר הַפֶּסֶף הַשֶּׁב
בְּאִמְתַּחֲתֵינוּ בְּתַחֲלָה אֲנַחְנוּ מוֹבָאִים
לְהַתְּגַלֵּל עָלֵינוּ וּלְהַתְּנַפֵּל עָלֵינוּ
וְלִקְחַת אֹתָנוּ לַעֲבָדִים וְאֶת־חֲמִרֵינוּ:

יט וַיִּגְשׁוּ אֶל־הָאִישׁ אֲשֶׁר עַל־בֵּית יוֹסֵף
וַיֹּדְבֵרוּ אֵלָיו פֶּתַח הַבַּיִת:

כ וַיֹּאמְרוּ בִּי אֲדֹנָי יָרֵד יִרְדְּנוּ בְּתַחֲלָה
לְשִׁבְר־אֶכֶל:

כא וַיְהִי כִּי־בָאוּ אֶל־הַמָּלֹךְ וַנִּפְתָּחָה
אֶת־אִמְתַּחֲתֵינוּ וְהִנֵּה כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי
אִמְתַּחֲתוֹ כִּסְפָנוּ בְּמִשְׁקְלוֹ וַנִּשָּׁב אֹתוֹ
בְּיָדָיו:

כב וּכְסָף אַחֵר הוֹרְדָנוּ בְּיָדָנוּ לְשִׁבְר־אֶכֶל
לֹא יָדַעְנוּ מִי־שָׁם כִּסְפָנוּ
בְּאִמְתַּחֲתֵינוּ:

כג וַיֹּאמֶר שְׁלוֹם לָכֶם אֶל־תִּירָאוּ
אֱלֹהֵיכֶם וְאֱלֹהֵי אֲבִיכֶם נָתַן לָכֶם
מִטָּמוֹן בְּאִמְתַּחֲתֵיכֶם כִּסְפָכֶם בָּא
אֵלַי וַיּוֹצֵא אֲלֵהֶם אֶת־שִׁמְעוֹן:

כד וַיָּבֹא הָאִישׁ אֶת־הָאֲנָשִׁים בֵּיתָה יוֹסֵף
וַיִּתֶּן־מִים וַיִּרְחֲצוּ רַגְלֵיהֶם וַיִּתֵּן
מִסְפּוֹא לְחִמְרֵיהֶם:

הָאִשׁ דָּעַר מֵאֵן גַּעַטָּאן אַזוי ווי יוֹסֵף הָאִשׁ גַּעַהייסן,
און דָּעַר מֵאֵן הָאִשׁ אַרײַנגעבראַכט די מענער אין
יוֹסֵפֿס הויז.

און די מענער האָבן מורא געהאַט, וויל זיי זינען
אַרײַנגעבראַכט געוואָרן אין יוֹסֵפֿס הויז, און זיי האָבן
געזאָגט: פֿון וועגן דעם געלט וואָס איז אומגעקערט
געוואָרן אין אונדזערע זעק דאָס ערשטע מאָל, ווערן
מיר אַרײַנגעבראַכט, כּדי זיך אַרױפֿצוואַרפֿן אויף
אונדז, און אָנפֿאַלן אויף אונדז, און אונדז נעמען פֿאַר
קנעכט מיט אונדזערע אייזלען.

האָבן זיי גענענט צו דעם מֵאֵן וואָס איבער יוֹסֵפֿס
הויז, און האָבן גערעדט צו אים אין אײַנגאַנג פֿון
הויז.

און זיי האָבן געזאָגט: איך בעט דיך, מֵיין האַר, מיר
האָבן אַראָפּגענידערט דאָס ערשטע מאָל צו קויפֿן
שפּײַז.

און עס איז געווען, אַז מיר זינען געקומען צום
האַרבעריק, און האָבן געעפֿנט אונדזערע זעק, ערשט
איטלעכנס געלט איז אין מויל פֿון זײַן זאַק, אונדזער
געלט אין זײַן פֿולער וואָג; האָבן מיר עס
אַפּגעבראַכט אין אונדזער האַנט.

און נאָך אַנדער געלט האָבן מיר אַראָפּגעבראַכט אין
אונדזער האַנט, צו קויפֿן שפּײַז. מיר ווייסן ניט ווער
עס הָאִשׁ אַרײַנגעטאָן אונדזער געלט אין אונדזערע
זעק.

הָאִשׁ ער געזאָגט: פֿריד צו אײַך! איר זאָלט ניט מורא
האָבן; אײער גאָט, און דער גאָט פֿון אײער פֿאָטער,
הָאִשׁ אײך געשאַנקען אַן אוצר אין אײערע זעק;
אײער געלט איז מיר אַרײַנגעקומען. און ער הָאִשׁ
אַרויסגעבראַכט צו זיי שמעווען.

און דער מֵאֵן הָאִשׁ אַרײַנגעבראַכט די מענער אין
יוֹסֵפֿס הויז, און ער הָאִשׁ געגעבן וואַסער, און זיי
האָבן געוואָשן זייערע פֿיס; און ער הָאִשׁ געגעבן
פֿוטער פֿאַר זייערע אייזלען.

כה וַיָּכִינוּ אֶת־הַמִּנְחָה עַד־בֹּא יוֹסֵף
בַּצִּהָרִים כִּי שָׁמְעוּ כִּי־שָׁם יֵאָכְלוּ
לֶחֶם:

כו וַיָּבֹא יוֹסֵף הַבֵּיתָה וַיָּבִיאוּ לוֹ
אֶת־הַמִּנְחָה אֲשֶׁר־בִּידֵם הַבֵּיתָה
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לוֹ אַרְצָה:

כז וַיִּשְׁאַל לָהֶם לְשָׁלוֹם וַיֹּאמֶר הַשָּׁלוֹם
אֲבִיכֶם הַזֶּקֶן אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם הַעוֹדְנִי
חַי:

כח וַיֹּאמְרוּ שָׁלוֹם לְעַבְדְּךָ לְאֲבִינוּ עוֹדְנִי
חַי וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּ:

כט וַיִּשָּׂא עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־בְּנֵימִן אָחִיו
בֶּן־אָמֹן וַיֹּאמֶר הִזֶּה אָחִיכֶם הַקָּטָן
אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם אֵלַי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
יַחְנֶה בְּנִי:

ל וַיַּמְהַר יוֹסֵף כִּי־נִכְמְרוּ רַחֲמָיו
אֶל־אָחִיו וַיִּבְקֹשׁ לְבָכוֹת וַיָּבֹא
הַחֲדָרָה וַיִּבֶן שָׁמָּה:

לא וַיִּרְחֹץ פָּנָיו וַיֵּצֵא וַיִּתְּאֶפֶק וַיֹּאמֶר
שְׂיִמּוּ לֶחֶם:

לב וַיִּשְׁיִמּוּ לוֹ לִבְדֹּו וְלָהֶם לִבָּדָם
וְלַמִּצְרִים הָאֲכָלִים אֹתוֹ לִבָּדָם כִּי לֹא
יִכְלֹן הַמִּצְרִים לֶאֱכֹל אֶת־הָעֵבְרִים
לָחֶם כִּי־תוֹעֵבָה הוּא לַמִּצְרִים:

לג וַיָּשְׁבוּ לִפְנֵי הַכֹּהֵן כַּכֹּהֵן וְהַצֹּעִיר
כָּצְעָתוֹ וַיִּתְּמֵהוּ הָאֲנָשִׁים אִישׁ
אֶל־רֵעֵהוּ:

און זיי האָבן צוגעגרייט די מתנה איידער יוסף וועט
קומען אום מיטאָג, וואָרום זיי האָבן געהערט אַז
דאָרטן וועלן זיי עסן ברויט.

און ווי יוסף איז גקעומען אין הויז, אַזוי האָבן זיי
אַריינגעבראַכט צו אים אין הויז די מתנה וואָס אין
זייער האַנט, און זיי האָבן זיך געבוקט פֿאַר אים צו
דער ערד.

און ער האָט זיי געפֿרעגט אויף פֿריד, און ער האָט
צו זיי געזאָגט: איז פֿריד צו אַייער אַלטן פֿאָטער,
וואָס איר האָט פֿון אים דערציילט? לעבט ער נאָך?

האָבן זיי געזאָגט: פֿריד איז צו דיין קנעכט אונדזער
פֿאָטער, ער לעבט נאָך. און זיי האָבן זיך געניגט און
זיך געבוקט.

האָט ער אויפֿגעהויבן זיינע אויגן, און האָט דערזען
זיין ברודער בנימין, זיין מוטערס זון, און ער האָט
געזאָגט: איז דאָס אַייער ייִנגסטער ברודער, וואָס איר
האָט מיר פֿון אים דערציילט? און ער האָט געזאָגט:
זאָל דיך גאָט לייטזעליקן, מײַן זון.

און יוסף האָט זיך געאַיילט, וואָרום זיין האַרץ האָט
אים פֿאַרקלעמט אויף זיין ברודער, און ער האָט זיך
געוואָלט פֿאַנאַנדערוויינען; איז ער אַרײַן אין קאַמער,
און האָט דאָרטן געוויינט.

און ער האָט אָפֿגעוואָשן זיין פנים, און איז
אַרויסגעגאַנגען; און ער האָט זיך אַינגעהאַלטן און
האָט געזאָגט: לייגט ברויט.

האָט מען געלייגט פֿאַר אים באַזונדער, און פֿאַר זיי
באַזונדער, און פֿאַר די מִצְרִים וואָס האָבן געגעסן בײַ
אים, באַזונדער, וואָרום די מִצְרִים קענען ניט עסן
ברויט מיט די עֵבְרִים, ווייל דאָס איז אַן
אומווערדיקייט בײַ די מִצְרִים.

און זיי זיינען אויסגעזעצט געוואָרן פֿאַר אים, דער
בָּכֹר לויט זיין בכֹּהֵן־שֹׁאֵפֶט, און דער ייִנגערער לויט
זיין יונגקייט; און די מענטשן האָבן זיך געוונדערט
צווישן איינאַנדער.

לד וַיֵּשֶׁא מִשָּׁאֵת מֵאֵת פָּנָיו אֲלֵהֶם וַתִּרְבַּ
מִשָּׁאֵת בְּנִימָן מִמִּשָּׁאֵת כָּלָם חֲמִשׁ
יָדוֹת וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ עִמּוֹ:

און ער האָט זיי געלאָזט צוטראָגן חלקים פֿון פֿאַר
אים, און בנימינס חלק איז געווען פֿינף מאָל אַזוי
פֿיל ווי זייער איטלעכנס חלק. און זיי האָבן
געטרונקען און זיך אָנגעטרונקען מיט אים.

בראשית מד : 44

און ער האָט באַפֿוילן דעם וואָס איבער זיין הויז, אזוי צו זאָגן: פֿיל אָן די זעק פֿון די מענטשן מיט שפּיז וויפֿיל זיי קענען טראָגן, און טו אַרײַן איטלעכנס געלט אין מויל פֿון זיין זאַק.

און מײַן בעכער, דעם זילבערנעם בעכער, זאָלסטו אַרײַנטאָן אין מויל פֿון דעם זאַק פֿון דעם ייִנגסטן, מיט דעם געלט פֿאַר זיין תבואה. און ער האָט געטאָן אזוי ווי דאָס וואָרט וואָס יוסף האָט גערעדט.

ווי דער מאָרגן האָט אויפֿגעלוקטן, אזוי זינען די מענער אוועקגעשיקט געוואָרן, זיי און זייערע אייזלען.

זיי זינען נאָרוואָס אַרויסגעגאַנגען פֿון שטאָט, נאָך ניט געווען ווייט אוועק, אזוי האָט יוסף געזאָגט צו דעם וואָס איבער זיין הויז: שטײ אויף, יאָג נאָך די מענטשן, און אַז דו וועסט זיי אַניאָגן, זאָלסטו זאָגן צו זיי: פֿאַר וואָס האָט איר אָפּגעצאָלט אַ רעה פֿאַר אַ טוֹבָה?

דאָס איז דאָך דער וואָס מײַן האָר טרינקט פֿון אים, און צויבערן טוט ער צויבערן מיט אים. איר האָט זיך שלעכט באַגאַנגען מיט וואָס איר האָט געטאָן.

און ער האָט זיי אָנגעיאָגט, און האָט צו זיי גערעדט די דאָזיקע ווערטער.

האָבן זיי צו אים געזאָגט: פֿאַר וואָס רעדט מײַן האָר אַזעלכע ווערטער? באַהיט זאָלן ווערן דינע קנעכט פֿון טאָן אַזאַ זאָך!

זע, דאָס געלט וואָס מיר האָבן געפֿונען אין מויל פֿון אונדזערע זעק, האָבן מיר דיר אומגעקערט פֿון לאַנד פֿנען, היינט ווי וועלן מיר גנבען פֿון דיין האָרס הויז זילבער אָדער גאָלד?

א ויַצו אַת־אֲשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ לֵאמֹר מִלֵּא אֶת־אֲמַתְּחַת הָאֲנָשִׁים אֲכַל כֶּאֱשֶׁר יוֹכְלוֹן שָׂאת וְשִׁים כֶּסֶף־אִישׁ בְּפִי אֲמַתְּחָתוֹ:

ב וְאֶת־גְּבִיעִי גְּבִיעַ הַכֶּסֶף תְּשִׁים בְּפִי אֲמַתְּחַת הַקֶּטָן וְאֶת כֶּסֶף שִׁבְרוֹ וַיַּעַשׂ כַּדְּבַר יוֹסֵף אֲשֶׁר דִּבֶּר:

ג הַבֶּקֶר אֹר וְהָאֲנָשִׁים שָׁלְחוּ הֵמָּה וַחֲמִירֵיהֶם:

ד הֵם יָצְאוּ אֶת־הָעִיר לֹא הִרְחִיקוּ יוֹסֵף אָמַר לְאֲשֶׁר עַל־בֵּיתוֹ קוּם רִדְף אַחֲרֵי הָאֲנָשִׁים וְהִשְׁגָּתָם וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לְמָה שְׁלַמְתֶּם רָעָה תַּחַת טוֹבָה:

ה הֲלוֹא זֶה אֲשֶׁר יִשְׁתָּה אֲדֹנִי בּוֹ וְהוּא נִחַשׁ יִנְחַשׁ בּוֹ הֲרַעַתֶּם אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם:

ו וַיִּשְׁגֹּם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה:

ז וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לְמָה יְדַבֵּר אֲדֹנִי כַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה חֲלִילָה לַעֲבֹדֶיךָ מַעֲשׂוֹת כַּדְּבַר הַזֶּה:

ח הֵן כֶּסֶף אֲשֶׁר מָצְאוּ בְּפִי אֲמַתְּחַתֵּינוּ הִשִּׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְאִיךָ נִגְנֹב מִבֵּית אֲדֹנֶיךָ כֶּסֶף אוֹ זָהָב:

ט אֲשֶׁר יִמָּצָא אֹתוֹ מַעֲבָדֶיךָ וְיָמָת
וְגַם־אֶנְחֵנוּ נִהְיָה לְאֹדְנִי לַעֲבָדִים:

י וַיֹּאמֶר גַּם־עֲתָה כְּדִבְרֵיכֶם כֹּן־הוּא
אֲשֶׁר יִמָּצָא אֹתוֹ יִהְיֶה־לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם
תִּהְיוּ נָקִים:

יא וַיִּמָּהְרוּ וַיֹּרְדוּ אִישׁ אֶת־אֲמֻתָּתוֹ
אֶרְצָה וַיִּפְתְּחוּ אִישׁ אֲמֻתָּתוֹ:

יב וַיַּחֲפֹשׂ בַּגְּדוֹל הַחֹל וּבִקְטָן כָּלָה
וַיִּמָּצָא הַגָּבִיעַ בְּאֲמֻתָּחַת בְּנִימָן:

יג וַיִּקְרְעוּ שְׂמֹלֹתָם וַיַּעֲמֹס אִישׁ
עַל־חֻמְרוֹ וַיֵּשְׁבוּ הָעִירָה:

יד וַיָּבֹא יְהוּדָה וְאָחִיו בֵּיתָה יוֹסֵף וְהוּא
עוֹדְנוּ שָׁם וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו אֶרְצָה:

טו וַיֹּאמֶר לָהֶם יוֹסֵף מָה־הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה
אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם הֲלוֹא יָדַעְתֶּם כִּי־נִחַשׁ
יִנְחָשׁ אִישׁ אֲשֶׁר כָּמֹנִי:

טז וַיֹּאמֶר יְהוּדָה מַה־נֹּאמַר לְאֹדְנִי
מַה־נִּדְבַּר וּמַה־נִּצְטַדֵּק הָאֱלֹהִים
מָצָא אֶת־עוֹן עֲבָדֶיךָ הִנֵּנוּ עֹבְדִים
לְאֹדְנִי גַם־אֶנְחֵנוּ גַם אֲשֶׁר־נִמְצָא
הַגָּבִיעַ בִּידוֹ:

יז וַיֹּאמֶר חֲלִילָה לִּי מַעֲשׂוֹת זֹאת הָאִישׁ
אֲשֶׁר נִמְצָא הַגָּבִיעַ בִּידוֹ הוּא
יִהְיֶה־לִּי עֶבֶד וְאַתֶּם עָלוּ לְשָׁלוֹם
אֶל־אֲבִיכֶם:

דער יעניקער פֿון דינע קנעכט וואָס ער וועט ביי אים
געפֿונען ווערן, זאָל שטאַרבן, און אויך מיר וועלן זיין
קנעכט צו מיין האַר.

האָט ער געזאָגט: הגם געזאָלט האָט אַצונד זיין אַזוי
ווי אַייערע ווערטער, זאָל נאָר דער וואָס ער וועט ביי
אים געפֿונען ווערן, זיין אַ קנעכט צו מיר, און איר
וועט זיין רייַן.

האָבן זיי אויף גיך אַראָפּגעלאָזט איטלעכער זיין זאַק
אויף דער ערד, און זיי האָבן געעפֿנט איטלעכער זיין
זאַק.

און ער האָט געזוכט; מיטן עלטסטן האָט ער
אַנגעהויבן, און מיטן ייַנגסטן האָט ער געענדיקט. און
דער בעכער איז געפֿונען געוואָרן אין בנימינס זאַק.

האָבן זיי צעריסן זייערע קליידער, און איטלעכער
האָט אויפֿגעלאָדן זיין אייזל, און זיי האָבן זיך
אומגעקערט אין שטאַט.

און יהודה איז געקומען מיט זיינע ברידער אין יוספֿס
הויז; און ער איז נאָך דאָרטן געווען. און זיי זיינען
געפֿאלן פֿאַר אים צו דער ערד.

האָט יוסף צו זיי געזאָגט: וואָס איז דאָס פֿאַר אַ
טואונג וואָס איר האָט געטאָן? האָט איר ניט
געוויסט אַז צויבערן טוט צויבערן אַזאַ מאַן ווי איך?

האָט יהודה געזאָגט: וואָס זאָלן מיר זאָגן צו מיין
האַר, וואָס זאָלן מיר רעדן, און וואָס זאָלן מיר זיך
פֿאַרענטפֿערן? גאָט האָט געפֿונען די זינד פֿון דינע
קנעכט. אַט זיינען מיר קנעכט צו מיין האַר, אי מיר,
אי דער וואָס דער בעכער איז געפֿונען געוואָרן אין
זיין האַנט.

האָט ער געזאָגט: חלילה מיר דאָס צו טאָן! דער מאַן
וואָס דער בעכער איז געפֿונען געוואָרן אין זיין האַנט,
ער זאָל זיין אַ קנעכט צו מיר, און איר גייט אַרויף
בשלום צו אַייער פֿאָטער.

יח וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי
יְדַבֵּר־נָא עִבְדְּךָ דָּבָר בְּאָזְנֵי אֲדֹנָי
וְאַל־יִחַר אַפְּךָ בְּעִבְדְּךָ כִּי כְמוֹךָ
כְּפָרְעָה:

הָאָט יְהוּדָה גַענענט צו אים; און הָאָט געזאָגט: אײַךְ
בעט דײַך, מײַן הָאָר, זאָל אַקאַרשט דײַן קנעכט רעדן
אַ וואָרט אין די אויערן פֿון מײַן הָאָר, און זאָל דײַן
צאָרן נײַט גרימען אויף דײַן קנעכט; וואָרום דו ביסט
אַזוי ווי פֿרעג.

יט אֲדֹנָי שָׁאֵל אֶת־עִבְדִּי לֵאמֹר
הֵישִׁילְכֶם אֵב אוֹ־אָח:

מײַן הָאָר הָאָט געפֿרעגט זײַנע קנעכט, אַזוי צו זאָגן:
הָאָט איר אַ פֿאַטער אָדער אַ ברודער?

כ וַנֹּאמֶר אֶל־אֲדֹנָי יִשְׁלָנוּ אֵב זָקֵן וַיֵּלֶד
זָקִנִים קָטָן וְאָחִיו מֵת וַיֹּתֵר הוּא
לְבָדּוֹ לְאִמּוֹ וְאָבִיו אָהָב:

און מיר האָבן געזאָגט צו מײַן הָאָר: מיר האָבן אַן
אַלטן פֿאַטער, און אַ קליינעם בן־זקונים, וואָס זײַן
ברודער איז טויט, און ער אַליין איז געבליבן פֿון זײַן
מוטער, און זײַן פֿאַטער הָאָט אים ליב.

כא וַתֹּאמֶר אֶל־עִבְדְּךָ הוֹרְדָהּ אֵלָי
וְאֲשִׁימָה עֵינֵי עָלָיו:

הָאָסטו געזאָגט צו דײַנע קנעכט: ברענגט אים אַראָפֿ
צו מיר, אײַך זאָל טאָן מײַן אויג אויף אים.

כב וַנֹּאמֶר אֶל־אֲדֹנָי לֹא־יוּכַל הַנֶּעַר
לַעֲזֹב אֶת־אָבִיו וְעֲזֹב אֶת־אָבִיו וּמֵת:

האָבן מיר געזאָגט צו מײַן הָאָר: דער ייִנגל קען נײַט
פֿאַרלאָזן זײַן פֿאַטער, וואָרום אַז ער וועט פֿאַרלאָזן
זײַן פֿאַטער, וועט דער שטאַרבן.

כג וַתֹּאמֶר אֶל־עִבְדְּךָ אִם־לֹא יֵרֵד
אָחִיכֶם הַקָּטָן אִתְּכֶם לֹא תִסְפּוּן
לִרְאוֹת פָּנָי:

הָאָסטו געזאָגט צו דײַנע קנעכט: אויב אײַער
ײַנגסטער ברודער וועט נײַט אַראָפֿנידערן מיט אײַך,
זאָלט איר מער מײַן פנים נײַט זען.

כד וַיְהִי כִּי עָלִינוּ אֶל־עִבְדְּךָ אָבִי וַנַּגְדִּלּוֹ
אֵת דְּבָרֵי אֲדֹנָי:

און עס איז געווען, אַז מיר זײַנען אַרויפֿגעקומען צו
דײַן קנעכט, אונדזער פֿאַטער, האָבן מיר אים
דערציילט די ווערטער פֿון אונדזער הָאָר.

כה וַיֹּאמֶר אָבִינוּ שָׁבוּ שְׁכַרְו־לָנוּ
מַעֲט־אֶכֶּל:

און אַז אונדזער פֿאַטער הָאָט געזאָגט: גײט ווידער,
קויפֿט אונדז אַ ביסל שפּײַז,

כו וַנֹּאמֶר לֹא נוּכַל לָרֶדֶת אִם־יֵישׁ אָחִינוּ
הַקָּטָן אִתָּנוּ וַיִּרְדָּנוּ כִּי־לֹא נוּכַל
לִרְאוֹת פָּנָי הָאֵישׁ וְאָחִינוּ הַקָּטָן אֵינָנו
אִתָּנוּ:

האָבן מיר געזאָגט: מיר קענען נײַט אַראָפֿנידערן; נאָר
אויב אונדזער ייִנגסטער ברודער וועט זײַן מיט אונדז,
וועלן מיר אַראָפֿנידערן, וואָרום מיר קענען נײַט זען
דעם מאַנס פנים, אַוואָ אונדזער ייִנגסטער ברודער איז
נײַט מיט אונדז.

כז וַיֹּאמֶר עִבְדְּךָ אָבִי אֵלִינוּ אַתֶּם יֹדְעִתֶם
כִּי שָׁנִים יָלְדָה־לִּי אִשְׁתִּי:

הָאָט דײַן קנעכט, אונדזער פֿאַטער, צו אונדז
געזאָגט: איר ווייסט אַז צוויי הָאָט מיר מײַן ווייב
געבאָרן.

כח וַיֵּצֵא הָאֱחָד מֵאֵתִי וְאָמַר אֶךְ טָרֶף
טָרֶף וְלֹא רִאִיתִי עַד־הַנָּה:

כט וּלְקַחְתֶּם גַּם־אֶת־זֶה מֵעַם פָּנִי וְקָרְהוּ
אֶסֶן וְהוֹרְדֶתֶם אֶת־שִׁיבְתִי בְרָעָה
שְׂאֵלָה:

ל וַעֲתָה כְּבֹאִי אֶל־עֲבָדֶךָ אָבִי וְהַנֶּעַר
אֵינָנו אֶתְנוּ וְנַפְשׁוֹ קְשׁוּרָה בְּנַפְשׁוֹ:

לא וְהָיָה כִּרְאוֹתָיו כִּי־אֵין הַנֶּעַר וְמֵת
וְהוֹרִידוּ עֲבָדֶיךָ אֶת־שִׁיבַת עֲבָדֶךָ
אָבִינוּ בִּיגוֹן שְׂאֵלָה:

לב כִּי עֲבָדֶךָ עָרַב אֶת־הַנֶּעַר מֵעַם אָבִי
לֵאמֹר אִם־לֹא אָבִיאָנוּ אֵלֶיךָ וְחָטָאתִי
לְאָבִי כָּל־הַיָּמִים:

לג וַעֲתָה יֵשֶׁב־נָא עֲבָדֶךָ תַּחַת הַנֶּעַר
עָבֵד לְאֹדֹנִי וְהַנֶּעַר יַעַל עִם־אֶחָיו:

לד כִּי־אִיךָ אֶעֱלֶה אֶל־אָבִי וְהַנֶּעַר אֵינָנו
אֵתִי פֶן אֶרְאֶה בְרָע אֲשֶׁר יִמָּצָא
אֶת־אָבִי:

און איינער איז אוועקגעגאנגען פֿון מיר, און איך
האָב געזאָגט: פֿאַר וואָר, פֿאַרצוקן איז ער פֿאַרצוקט
געוואָרן; און איך האָב אים ניט געזען ביז אַצונד.

און אַז איר וועט אוועקנעמען אויך דעם דאָזיקן פֿון
מײַן פנים, און אים וועט טרעפֿן אַן אומגליק, וועט
איר מאַכן נידערן מײַנע גראָע האָר מיט קומער אין
קבר.

און אַצונד אַז איך וועל קומען צו דײַן קנעכט, מײַן
פֿאַטער, און דער יינגל איז מיט אונדז ניטאָ, אַזוי ווי
זײַן זעל איז צוגעבונדן צו זײַן זעל,

איז, ווי ער וועט זען אַז דער יינגל איז ניטאָ, אַזוי
וועט ער שטאַרבן, און דײַנע קנעכט וועלן מאַכן
נידערן די גראָע האָר פֿון דײַן קנעכט, אונדזער
פֿאַטער, מיט טרויער אין קבר.

וואָרום דײַן קנעכט איז עָרַב געווען פֿאַר דעם יינגל
צו זײַן פֿאַטער, אַזוי צו זאָגן: אויב איך וועל דיר אים
ניט ברענגען, זאָל איך זײַן אַ פֿאַרזינדיקטער צו מײַן
פֿאַטער אַלע טעג.

און אַצונד, איך בעט דײַך, זאָל דײַן קנעכט בלײַבן
אַנשטאַט דעם יינגל, אַ קנעכט צו מײַן האָר, און
דער יינגל זאָל אַרויפֿגיין מיט זײַנע ברידער.

וואָרום ווי קען איך אַרויפֿגיין צו מײַן פֿאַטער, אַז
דער יינגל איז ניט מיט מיר? איך וועל חלילה צווען
דאָס בײַז וואָס וועט טרעפֿן מײַן פֿאַטער.

און יוסף האָט זיך ניט געקענט איינהאַלטן פֿאַר אַלע וואָס זיינען געשטאַנען לעבן אים, און ער האָט אויסגערופֿן: פֿירט אַרויס אַלע מענטשן פֿון מיר. און קיין מענטש איז ניט געשטאַנען לעבן אים, ווען יוסף האָט זיך דערקענט צו זיינע ברידער.

און ער האָט אַרויסגעלאָזט זיין קול אין געוויין, און די מצרים האָבן געהערט; און דאָס הויז פֿון פֿרעהן האָט געהערט דערפֿון.

און יוסף האָט געזאָגט צו זיינע ברידער: איך בין יוסף; לעבט נאָך מײַן פֿאַטער? און זיינע ברידער האָבן אים ניט געקענט ענטפֿערן, וואָרום זיי האָבן זיך דערשראָקן פֿאַר אים.

האָט יוסף געזאָגט צו זיינע ברידער: גענענט צו מיר, איך בעט אייך. האָבן זיי גענענט. און ער האָט געזאָגט: איך בין אייער ברודער יוסף, וואָס איר האָט מיך פֿאַרקויפֿט קיין מצרים.

און אַצונד זאָלט איר אייך ניט קלעמען, און זאָל ניט פֿאַרדריסן אין אייערע אויגן, וואָס איר האָט מיך פֿאַרקויפֿט אַהער, וואָרום צו דערהאַלטן לעבנס האָט מיך גאָט געשיקט אייך פֿאַרויס.

וואָרום שוין צוויי יאָר אַז דער הונגער איז אין לאַנד, און נאָך פֿינף יאָר וועלן זיין, וואָס עס וועט ניט זיין קיין אַקער און קיין שניט.

און גאָט האָט מיך געשיקט אייך פֿאַרויס, כדי אייך צו לאָזן אָן איבערבלייב אויף דער ערד, און אייך צו דערהאַלטן ביים לעבן דורך אַ גרויסער ישועה.

און אַצונד, ניט איר האָט מיך אַהער געשיקט, ניערט גאָט; און ער האָט מיך געמאַכט פֿאַר אַ פֿאַטער צו פֿרעהן, און פֿאַר אַ האַר אויף זיין גאַנצן הויז, און פֿאַר אַ געוועלטיקער איבערן גאַנצן לאַנד מצרים.

א וְלֹא־יָכֹל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנִּצְבִּים עָלָיו וַיִּקְרָא הוֹצִיאוּ כָל־אִישׁ מִעָלָי וְלֹא־עָמַד אִישׁ אִתּוֹ בְּהִתְוֹדַע יוֹסֵף אֶל־אֶחָיו:

ב וַיִּתֵּן אֶת־קֻלּוֹ בְּבֶכִי וַיִּשְׁמְעוּ מִצְרַיִם וַיִּשְׁמַע בֵּית פֶּרְעָה:

ג וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֶחָיו אֲנִי יוֹסֵף הָעוֹד אָבִי חַי וְלֹא־יָכֹלוּ אֶחָיו לַעֲנוֹת אֹתוֹ כִּי נִבְהָלוּ מִפָּנָיו:

ד וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אֶחָיו גִּשְׁוּנָא אֵלָי וַיִּגְשׁוּ וַיֹּאמֶר אֲנִי יוֹסֵף אֲחֵיכֶם אֲשֶׁר־מָכַרְתֶּם אֹתִי מִצְרִימָה:

ה וַעֲתָה אֶל־תַּעֲצָבוֹ וְאֶל־יִחַר בְּעֵינֵיכֶם כִּי־מָכַרְתֶּם אֹתִי הִנֵּה כִּי לְמַחֲיָה שְׁלַחְנִי אֱלֹהִים לְפָנֵיכֶם:

ו כִּי־זֶה שְׁנָתִים הָרַעַב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ וְעוֹד חָמֵשׁ שָׁנִים אֲשֶׁר אֵין־חֲרִישׁ וְקָצִיר:

ז וַיִּשְׁלַחְנִי אֱלֹהִים לְפָנֵיכֶם לְשׁוֹם לָכֶם שְׂאִרִית בָּאָרֶץ וּלְהַחֲיֹת לָכֶם לְפָלִיטָה גְדֹלָה:

ח וַעֲתָה לֹא־אַתֶּם שְׁלַחְתֶּם אֹתִי הִנֵּה כִּי הָאֱלֹהִים וַיִּשְׁמְעֵנִי לְאָב לְפֶרְעָה וּלְאֲדֹנָיו לְכָל־בֵּיתוֹ וּמִשַּׁל בְּכָל־אָרֶץ מִצְרַיִם:

ט מהִירוּ וַעֲלוּ אֶל־אָבִי וְאֶמְרֶתֶם אֵלָיו
כֹּה אָמַר בְּנֵה יוֹסֵף שְׁמִנִי אֱלֹהִים
לְאֲדוֹן לְכָל־מִצְרַיִם רְדֵה אֵלַי
אֶל־תַּעֲמֹד:

י וַיִּשְׁכַּת בְּאֶרֶץ־גֹּשֶׁן וְהָיִיתָ קְרוֹב אֵלַי
אֶתָּה וּבְנֶיךָ וּבְנֵי בְנֶיךָ וְצֹאנְךָ וּבְקָרְךָ
וְכָל־אֲשֶׁר־לְךָ:

יא וְכָל־כְּלִיתִי אֶתָּה שָׁם כִּי־עוֹד חַמֶּשׁ
שָׁנִים רָעָב פֶּן־תִּתּוֹרֶשׁ אֶתָּה וּבֵיתְךָ
וְכָל־אֲשֶׁר־לְךָ:

יב וְהִנֵּה עֵינֵיכֶם רְאוּת וְעֵינֵי אָחִי בְנִימִין
כִּי־פִי הִמְדִּבַּר אֲלֵיכֶם:

יג וְהִגַּדְתֶּם לְאָבִי אֶת־כָּל־כְּבוֹדִי
בְּמִצְרַיִם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר רָאִיתֶם
וּמְהֵרָתֶם וְהוֹרַדְתֶּם אֶת־אָבִי הִנֵּה:

יד וַיִּפֹּל עַל־צוּאָרֵי בְנִימִן־אָחִיו וַיִּבֶךְ
וּבְנִימִן בָּכָה עַל־צוּאָרָיו:

טו וַיִּנָּשֶׁק לְכָל־אָחִיו וַיִּבֶךְ עֲלֵיהֶם וְאַחֲרֵי
כֵן דִּבְרוּ אִתּוֹ אֶתָּה:

טז וְהָקֹל נִשְׁמַע בֵּית פְּרָעָה לֵאמֹר בָּאוּ
אָחִי יוֹסֵף וַיִּיטֹב בְּעֵינֵי פְרָעָה וּבְעֵינֵי
עַבְדָּיו:

יז וַיֹּאמֶר פְּרָעָה אֶל־יוֹסֵף אָמַר
אֶל־אָחִיךָ זֹאת עָשׂוּ טַעֲנוּ
אֶת־בְּעִירְכֶם וּלְכוּ־בֹאוּ אֶרְצָה כְּנָעַן:

יח וַיִּקְחוּ אֶת־אֲבִיכֶם וְאֶת־בְּתִיכֶם וּבָאוּ
אֵלָיו וְאֶתְנָה לָכֶם אֶת־טוֹב אֶרֶץ
מִצְרַיִם וְאָכְלוּ אֶת־חֶלֶב הָאָרֶץ:

אֵלֶּלֶט און גייט אַרויף צו מײַן פֿאַטער, און איר זאָלט
זאָגן צו אים: אַזוי האָט געזאָגט דײַן זון יוסף: גאָט
האָט מײַך געמאַכט פֿאַר אַ האַר איבער גאַנץ מִצְרַיִם;
נידער אַראָפּ צו מיר, זאָלסט זיך ניט אויפֿהאַלטן.

און וועסט זיצן אין לאַנד גושן, און וועסט זײַן נאָנט
צו מיר, דו און דײַנע קינדער און דײַנע קינדערס
קינדער, און דײַנע שאָף, און דײַנע רינדער, און אַלץ
וואָס דו האָסט.

און איך וועל דײַך דאָרטן אויסהאַלטן; וואָרום נאָך
פֿינף יאָר וועט זײַן דער הונגער; פֿדי זאָלסט ניט
אומקומען, דו און דײַן הויזגעזינט און אַלץ וואָס דו
האָסט.

און אָט זעען אייערע אויגן, און די אויגן פֿון מײַן
ברודער בנימין, אַז מײַן מויל רעדט דאָס צו אײַך.

און איר זאָלט דערציילן מײַן פֿאַטער מײַן גאַנצן כבוד
אין מִצְרַיִם, און אַלץ וואָס איר האָט געזען, און איר
זאָלט איילן און אַראָפּברענגען מײַן פֿאַטער אַהער.

און ער איז געפֿאלן אויפֿן האַלדז פֿון זײַן ברודער
בנימין, און האָט געוויינט, און בנימין האָט
געוויינט אויף זײַן האַלדז.

און ער האָט געקושט אַלע זײַנע ברידער, און האָט
געוויינט אויף זיי, און דערנאָך האָבן זײַנע ברידער
גערעדט מיט אים.

און דער קלאַנג איז געהערט געוואָרן אין פֿרעהס
הויז, אַזוי צו זאָגן: יוספֿס ברידער זײַנען געקומען;
און עס איז ווילגעפֿעלן אין די אויגן פֿון פֿרעהן, און
אין די אויגן פֿון זײַנע קנעכט.

און פֿרעה האָט געזאָגט צו יוספֿן: זאָג צו דײַנע
ברידער: טוט אָט־וואָס: לאַדט אָן אייערע בהמות,
און גייט, קומט קיין לאַנד כְּנָעַן,

און נעמט אייער פֿאַטער, און אייערע הויזגעזינטן, און
קומט צו מיר, און איך וועל אײַך געבן דאָס בעסטע
פֿון לאַנד מִצְרַיִם, און עסט דאָס פֿעטס פֿון לאַנד.

י וְאַתָּה צוֹיִתָּהּ זֹאת עֲשׂוּ קַחוּ-לָכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם עֲגָלוֹת לְטָפְכֶם
וּלְנָשֵׁיכֶם וּנְשֵׂאתֶם אֶת-אֲבִיכֶם
וּבְאֶתֶם:

כ וְעִינֵיכֶם אֶל-תַּחַס עַל-כָּלֵיכֶם כִּי-טוֹב
כָּל-אֶרֶץ מִצְרַיִם לָכֶם הוּא:

כא וַיַּעֲשׂוּ-כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן לָהֶם יוֹסֵף
עֲגָלוֹת עַל-פִּי פָרְעָה וַיִּתֵּן לָהֶם צֹדֶה
לְדֶרֶךְ:

כב לְכָלֶם נָתַן לְאִישׁ חֲלָפוֹת שְׂמֹלֹת
וּלְבְנֵימָן נָתַן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת כֶּסֶף וְחֹמֶשׁ
חֲלָפֹת שְׂמֹלֹת:

כג וּלְאֲבִיו שָׁלַח כְּזֹאת עֲשָׂרָה חֲמֹרִים
נִשְׂאִים מְטוֹב מִצְרַיִם וַעֲשֹׂר אֶתְנַת
נִשְׂאֹת בָּר וּלְחֶם וּמִזֹּון לְאֲבִיו לְדֶרֶךְ:

כד וַיִּשְׁלַח אֶת-אֶחָיו וַיֵּלְכוּ וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם
אֶל-תַּרְגּוּזוֹ בְּדֶרֶךְ:

כה וַיַּעֲלוּ מִמִּצְרַיִם וַיָּבֹאוּ אֶרֶץ כְּנָעַן
אֶל-יַעֲקֹב אָבִיהֶם:

כו וַיַּגִּדוּ לוֹ לֵאמֹר עוֹד יוֹסֵף חַי וְכִי-הוּא
מֵשֵׁל בְּכָל-אֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפֶּגַּע לְבֹו כִּי
לֹא-הָאֱמִין לָהֶם:

כז וַיַּדְּבֵרוּ אֵלָיו אֵת כָּל-דִּבְרֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר
דִּבֶּר אֲלֵהֶם וַיֵּרָא אֶת-הָעֲגָלוֹת
אֲשֶׁר-שָׁלַח יוֹסֵף לְשֵׂאת אֹתוֹ וַתַּחֲי
רוּחַ יַעֲקֹב אָבִיהֶם:

כח וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל רַב עוֹד-יוֹסֵף בְּנֵי חַי
אֵלֵכָה וְאֶרְאֶנּוּ בְּטָרֶם אֲמוֹת:

און דו ווערסט באַפֿוילן, טוט אָט-וואָס: נעמט אייך
פֿון לאַנד מִצְרַיִם וועגן פֿאַר אייערע קליינע קינדער,
און פֿאַר אייערע ווייבער, און איר זאָלט אַרױפֿנעמען
אייער פֿאָטער און קומען.

און אייער אויג זאָל זיך נישט קימערן אום אייערע
זאכן, וואָרום דאָס בעסטע פֿון גאַנצן לאַנד מִצְרַיִם
איז אייערעס.

האַבן די זין פֿון ישראלן אזוי געטאָן, און יוסף האָט
זיי געגעבן וועגן, לויט דעם מויל פֿון פֿרעהן, און ער
האָט זיי געגעבן שפּיז אויפֿן וועג.

זיי אַלעמען האָט ער געגעבן גאַנצען קליידער פֿאַר
איטלעכן, און בנימינען האָט ער געגעבן דריי
הונדערט זילבערשטיק, און פֿינף גאַנג קליידער.

און צו זיין פֿאָטער האָט ער דעסגלייכן געשיקט צען
איזלען באַלאָדן מיטן בעסטן פֿון מִצְרַיִם, און צען
איזלעלינס באַלאָדן מיט תבואה און ברויט, און שפּיז
פֿאַר זיין פֿאָטער אויפֿן וועג.

און ער האָט אַוועקגעשיקט זינע ברידער, און זיי
זינען אַוועקגעגאַנגען; און ער האָט זיי אָנגעזאָגט:
איר זאָלט אייך נישט קריגן אויפֿן וועג.

און זיי זינען אַרױפֿגעגאַנגען פֿון מִצְרַיִם, און זינען
געקומען קיין לאַנד כְּנָעַן צו זייער פֿאָטער יעקבן.

און זיי האָבן אים דערציילט, אזוי צו זאָגן: יוסף
לעבט נאָך; און אַז ער געוועלטיקט איבערן גאַנצן
לאַנד מִצְרַיִם. איז זיין האַרץ פֿאַרקילט געוואָרן,
וואָרום ער האָט זיי נישט געגלויבט.

האַבן זיי אים דערציילט אַלע ווערטער פֿון יוסף'ס,
וואָס ער האָט צו זיי גערעדט, און ער האָט געזען די
וועגן וואָס יוסף האָט געשיקט אים צו פֿירן, און דער
גיסט פֿון זייער פֿאָטער יעקבן האָט אָפּגעלעבט.

און ישראל האָט געזאָגט: גענוג! מײַן זון יוסף לעבט
נאָך; איך וועל גיין און וועל אים זען איידער איך
שטאַרב.

און ישראל האָט אַוועקגעצויגן מיט אַלץ וואָס ער האָט געהאַט, און איז געקומען קיין באַר-שָׁבַע, און ער האָט געשלאַכט שלאַכטאָפּפֿער צו דעם גאָט פֿון זײַן פֿאָטער יצחק.

און גאָט האָט גערעדט צו ישראלן אין זעונגען פֿון דער נאַכט, און האָט געזאָגט: יעקב, יעקב! האָט ער געזאָגט: דאָ בין איך.

האָט ער געזאָגט: איך בין גאָט, דער גאָט פֿון דײַן פֿאָטער, זאָלסט נישט מורא האָבן אַראָפּצונידערן קיין מצרים, וואָרום פֿאַר אַ גרויס פֿאָלק וועל איך דיר דאַרטן מאַכן.

איך וועל אַראָפּנידערן מיט דיר קיין מצרים, און אויך אַרויפֿברענגען וועל איך דיר אַרויפֿברענגען. און יוסף וועט אַרויפֿטאָן זײַן האַנט אויף דינע אויגן.

און יעקב איז אויפֿגעשטאַנען פֿון באַר-שָׁבַע, און די קינדער פֿון ישראל האָבן געפֿירט זייער פֿאָטער יעקב, און זייערע קליינע קינדער, און זייערע ווייבער, אויף די וועגן וואָס פֿרעה האָט געשיקט אים צו פֿירן.

און זיי האָבן גענומען זייערע פֿי, און זייער פֿאַרמעג וואָס זיי האָבן אָנגעקליבן אין לאַנד פֿנען, און זיי זײַנען געקומען קיין מצרים, יעקב און אַלע זײַנע קינדער מיט אים;

זײַנע זין און זײַנע זינס זין מיט אים, זײַנע טעכטער, און זײַנע זינס טעכטער, און אַלע זײַנע קינדער, האָט ער געבראַכט מיט זיך קיין מצרים.

און דאָס זײַנען די נעמען פֿון די קינדער פֿון ישראל וואָס זײַנען געקומען קיין מצרים, יעקב און זײַנע קינדער: יעקבס בכור ראובן.

און די זין פֿון ראובן: חנוך, פֿלוא, און חצרון, און פרמי.

א ויסע ישראל וְכָל-אֲשֶׁר-לוֹ וַיָּבֹא בְּאֶרֶז שָׁבַע וַיַּזְבַּח זִבְחִים לַאלֹהִי אָבִיו יִצְחָק:

ב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמִרְאֵת הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הֲנִי:

ג וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי הֵאֵל אֱלֹהֵי אָבִיךָ אֶל-תִּירָא מִרְדָּה מִצְרִימָה כִּי-לְגוֹי גָּדוֹל אֲשִׁימְךָ שָׁם:

ד אֲנֹכִי אֵרֶד עִמָּךְ מִצְרִימָה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם-עֲלֶה וְיוֹסֵף יִשִּׁית יָדוֹ עַל-עֵינֶיךָ:

ה וַיָּקָם יַעֲקֹב מִבָּאָר שָׁבַע וַיֵּשְׂאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-יַעֲקֹב אֲבִיהֶם וְאֶת-טָפָם וְאֶת-נְשֵׁיהֶם בַּעֲגָלוֹת אֲשֶׁר-שָׁלַח פֶּרְעֹה לָשֹׂאת אֹתוֹ:

ו וַיִּקְחוּ אֶת-מִקְנֵיהֶם וְאֶת-רֶכֶשׁם אֲשֶׁר רָכְשׁוּ בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיָּבֹאוּ מִצְרִימָה יַעֲקֹב וְכָל-זֶרְעוֹ אִתּוֹ:

ז בָּנָיו וּבָנֵי בָנָיו אִתּוֹ בְּנֹתָיו וּבָנוֹת בָּנָיו וְכָל-זֶרְעוֹ הֵבִיא אִתּוֹ מִצְרִימָה:

ח וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה יַעֲקֹב וּבָנָיו בְּכֹר יַעֲקֹב רְאוּבֵן:

ט וּבָנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ וּפְלוּא וְחֲצֹרֹן וְכִרְמִי:

י ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין
וצחר ושאול בן־הכנענית:

יא ובני לוי גרשון קהת ומררי:

יב ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ
וזרח וימת ער ואונן בארץ כנען
ויהיו בני־פרץ חצרון וחמול:

יג ובני יששכר תולע ופזה ויוב
ושמרון:

יד ובני זבולן סרד ואלון ויחלאל:

טו אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב
בפדן ארם ואת דינה בתו כל־נפש
בניו ובנותיו שלשים ושלש:

טז ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבן ערי
וארודי ואראלי:

יז ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה
ושרח אחתם ובני בריעה חבר
ומלכיאל:

יח אלה בני זלפה אשר־נתן לבן ללאה
בתו ותלד את־אלה ליעקב שש
עשרה נפש:

יט בני רחל אשת יעקב יוסף ובנימן:

כ ויולד ליוסף בארץ מצרים אשר
ילדה־לו אסנת בת־פוט־פרע כהן
אן את־מנשה ואת־אפרים:

כא ובני בנימן בלע ובכר ואשבל גרא
ונעמן אחי וראש מפים וחפים וארד:

און די זין פון שמעונען: ימואל, און ימין, און אהד,
און יכין, און צחר, און שאול דער זון פון אַ כנענית.

און די זין פון לוי: גרשון, קהת, און מררי.

און די זין פון יהודה: ער, און אונן, און שלה, און
פרץ, און זרח; און ער און אונן זינען געשטארבן אין
לאנד כנען. און די זין פון פרצן זינען געווען חצרון
און חמול.

און די זין פון יששכרן: תולע, און פזה, און יוב, און
שמרון.

און די זין פון זבולונען: סרד, און אלון, און יחלאל.

דאס זינען די זין פון לאה, וואס זי האט געבארן
יעקבן אין פדן-ארם; דערצו זיין טאכטער דינה; אלע
נפשות פון זינע זין און זינע טעכטער, דריי און
דרייסיק.

און די זין פון גדן זינען געווען צפיון, און חגי, שוני,
און אצבון, ערי, און ארודי, און אראלי.

און די קינדער פון אשרן: ימנה, און ישוה, און ישוי,
און בריעה, און זייער שוועסטער שרח; און די זין פון
בריעה: חבר און מלכיאל.

דאס זינען די זין פון זלפה, וואס לבן האט געגעבן
זיין טאכטער לאה, און די דאזיקע האט זי געבארן
יעקבן — זעכצן נפשות.

די זין פון יעקבס ווייב רחלען זינען געווען יוסף און
בנימן.

און ביי יוספן זינען געבארן געווארן אין לאנד מצרים
מנשה און אפרים, וואס אסנת די טאכטער פון
פוט־פרע דעם פריסטער פון און האט אים געבארן.

און די זין פון בנימיןען זינען געווען בלע, און בכר,
און אשבל, גרא, און נעמן, אחי, און ראש, מופים,
און חופים, און ארד.

דאָס זינען די זין פֿון רחלען, וואָס זינען געבאָרן
געוואָרן ביי יעקבן: אַלע נפֿשות, פֿערצן.

און די זין פֿון דנען: חושים.

און די זין פֿון נפתלין: יחצאל, און גוני, און יצֵר, און
שלם.

דאָס זינען די זין פֿון בלהֶהן, וואָס לָבן האָט געגעבן
זיין טאָכטער רחלען, און די דאָזיקע האָט זי געבאָרן
יעקבן; אַלע נפֿשות, זיבן.

אַלע נפֿשות פֿון יעקבן וואָס זינען געקומען קיין
מצרים, די וואָס זינען אַרויסגעגאַנגען פֿון זיין דין,
אַחוץ די ווייבער פֿון יעקבס זין — אַלע נפֿשות זינען
געווען זעקס און זעכציק.

און יוספֿס זין, וואָס זינען אים געבאָרן געוואָרן אין
מצרים, זינען געווען צוויי נפֿשות. אַלע נפֿשות פֿון
יעקבס הויז וואָס זינען געקומען קיין מצרים,
זיבעציק.

און יהודה'ן האָט ער געשיקט פֿאַרויס פֿאַר זיך צו
יוספֿן, צו ווייזן אים פֿאַרויס דעם וועג קיין גושן; און
זיי זינען אָנגעקומען קיין לאַנד גושן.

און יוסף האָט איינגעשפּאַנט זיין ריטוואָגן, און איז
אַרויפֿגעגאַנגען אַנטקעגן זיין פֿאָטער ישראל'ן קיין
גושן. און ווי ער האָט זיך געוויזן פֿאַר אים, אַזוי איז
ער אים געפֿאַלן אויפֿן האַלדז, און ער האָט לאַנג
געוויינט אויף זיין האַלדז.

און ישראל האָט געזאָגט צו יוספֿן: אַצונד קען איך
שטאַרבן, נאָכדעם ווי איך האָב געזען דיין פנים, אַז
דו לעבסט נאָך.

און יוסף האָט געזאָגט צו זינען ברידער און צו זיין
פֿאָטערס הויזגעזינט: איך וועל אַרויפֿגיין און וועל
דערציילן פֿרעהן, און איך וועל אים זאָגן: מײַנע
ברידער און מײַן פֿאָטערס הויזגעזינט, וואָס זינען
געווען אין לאַנד כְּנַען, זינען געקומען צו מיר.

כב אֵלֶּה בְּנֵי רָחֵל אֲשֶׁר יָלְדָה לְיַעֲקֹב
כָּל־נַפְשׁ אַרְבַּעָה עָשָׂר:

כג וּבְנֵי־דָן חָשִׁים:

כד וּבְנֵי נַפְתָּלִי יַחְצֵאל וְגוֹנִי וַיֵּצֵר וְשִׁלֵּם:

כה אֵלֶּה בְּנֵי בְלָהָה אֲשֶׁר־נָתַן לָבָן לְרָחֵל
בָּתוּ וַתֵּלֶד אֶת־אֵלֶּה לְיַעֲקֹב כָּל־נַפְשׁ
שִׁבְעָה:

כו כָּל־הַנַּפְשׁ הַבָּאָה לְיַעֲקֹב מִצְרֵימָה
יֵצְאִי יָרְכוּ מִלֵּבָד נָשִׁי בְנֵי־יַעֲקֹב
כָּל־נַפְשׁ שְׁשִׁים וָשֵׁשׁ:

כז וּבְנֵי יוֹסֵף אֲשֶׁר־יָלְדוּ לוֹ בְּמִצְרַיִם נַפְשׁ
שְׁנַיִם כָּל־הַנַּפְשׁ לְבֵית־יַעֲקֹב הַבָּאָה
מִצְרֵימָה שִׁבְעִים:

כח וְאֶת־יְהוּדָה שָׁלַח לִפְנָיו אֶל־יוֹסֵף
לְהוֹרֹת לִפְנָיו גִּשְׁנָה וַיָּבֹאוּ אֶרְצָה
גִּשְׁן:

כט וַיֵּאסֹר יוֹסֵף מֶרְכָּבָתוֹ וַיַּעַל
לְקִרְאֹת־יִשְׂרָאֵל אָבִיו גִּשְׁנָה וַיֵּרָא
אֵלָיו וַיִּפֹּל עַל־צוּאָרָיו וַיִּבֶךְ
עַל־צוּאָרָיו עוֹד:

ל וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף אָמוּתָה
הַפֶּעַם אַחֲרֵי רְאוּתִי אֶת־פָּנֶיךָ כִּי
עוֹדָה חַי:

לא וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָחִיו וְאֶל־בֵּית אָבִיו
אֵעֲלֶה וְאֶגִּידָה לְפָרְעָה וְאִמְרָה אֵלָיו
אָחִי וּבֵית־אָבִי אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ־כְּנַעַן בָּאוּ
אֵלַי:

לב וְהָאֲנָשִׁים רָעִי צֵאן כִּי־אֲנָשִׁי מְקַנָּה
הָיוּ וְצֹאנָם וּבָקָרָם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם
הִבִּיאוּ:

לג וְהָיָה כִּי־יִקְרָא לָכֶם פְּרִיעָה וְאָמַר
מִה־מַּעֲשֵׂיכֶם:

לד וְאִמְרָתָם אֲנָשִׁי מְקַנָּה הָיוּ עֲבָדֶיךָ
מִנְּעוּרֵינוּ וְעַד־עַתָּה גַם־אֲנַחְנוּ
גַם־אֲבֹתֵינוּ בַּעֲבוּר תַּשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גִּשְׁן
כִּי־תוֹעֵבַת מִצְרַיִם כָּל־רָעָה צֵאן:

און די מענטשן זינען פאסטוכער פֿון שאָף, וואָרום
זיי זינען מענטשן פֿון פֿי; און זייערע שאָף און זייערע
רינדער און אַלץ וואָס זיי האָבן, האָבן זיי
מיטגעבראַכט.

און עס וועט זיין, אַז פֿרעה וועט איך רופֿן, און וועט
זאָגן: וואָס איז אייער טאָן?

זאָלט איר זאָגן: מענטשן פֿון פֿי זינען דינע קנעכט
פֿון אונדזער יוגנט אָן און ביז אַצונד, אַזוי מיר, אַזוי
אונדזערע עלטערן; כדי איר זאָלט זיצן אין לאַנד
גושן, וואָרום אָן אומווערדיקייט בײַ די מִצְרַיִם איז
יעטועדער פאסטוך פֿון שאָף.

און יוסף איז געגאנגען און האָט דערציילט פֿרעהן, און האָט געזאָגט: מײַן פֿאָטער און מײַנע ברידער, מיט זייערע שאָף און זייערע רינדער און אַלץ וואָס זיי האָבן, זײַנען געקומען פֿון לאַנד פֿנען, און זיי זײַנען אין לאַנד גושן.

און פֿון צווישן זײַנע ברידער האָט ער גענומען פֿינף מאָן, און האָט זיי געשטעלט פֿאַר פֿרעהן.

האָט פֿרעה געזאָגט צו זײַנע ברידער: וואָס איז אײַער טאָן? האָבן זיי געזאָגט צו פֿרעהן: פֿאַסטוכער פֿון שאָף זײַנען דײַנע קנעכט, אַזוי מיר, אַזוי אונדזערע עלטערן.

און זיי האָבן געזאָגט צו פֿרעהן: צו ווײַנען אין לאַנד זײַנען מיר געקומען, וואָרום עס איז נײַטאָ קײַן פֿיטערונג פֿאַר די שאָף פֿון דײַנע קנעכט, ווײַל דער הונגער איז שווער אין לאַנד פֿנען. און אַצונד, אײַך בעט דײַך, זאָלן דײַנע קנעכט זיצן אין לאַנד גושן.

האָט פֿרעה געזאָגט צו יוסף, אַזוי צו זאָגן: דײַן פֿאָטער און דײַנע ברידער זײַנען געקומען צו דיר;

דאָס לאַנד מצרים ליגט פֿאַר דיר, אין בעסטן טײַל פֿון לאַנד באַזעץ דײַן פֿאָטער און דײַנע ברידער. זאָלן זיי זיצן אין לאַנד גושן. און אויב דו ווײַסט אַז צווישן זיי זײַנען דאָ טויגלעכע מענטשן, זאָלסטו זיי מאַכן פֿאַר אויבערלײַט איבער דעם פֿי וואָס אײַך האָב.

און יוסף האָט געבראַכט זײַן פֿאָטער יעקבן, און ער האָט אים געשטעלט פֿאַר פֿרעהן; און יעקב האָט געבענטשט פֿרעהן.

און פֿרעה האָט געזאָגט צו יעקבן: וויפֿיל זײַנען די טעג פֿון די יאָרן פֿון דײַן לעבן?

א וַיִּבֹּא יוֹסֵף וַיֵּגֶד לְפָרְעָה וַיֹּאמֶר אָבִי וְאֶחָי וְצִאֲנָם וּבְקָרָם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם בָּאוּ מֵאֶרֶץ כְּנָעַן וְהֵנָּה בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן:

ב וּמִקְצֵה אֶחָיו לָקַח חֲמִשָּׁה אָנָשִׁים וַיֵּצִגֵם לִפְנֵי פֶרְעָה:

ג וַיֹּאמֶר פֶּרְעָה אֶל־אֶחָיו מַה־מַּעֲשֵׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ אֶל־פֶּרְעָה רַעַה צֵאן עִבְדֶּיךָ גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם־אֲבוֹתֵינוּ:

ד וַיֹּאמְרוּ אֶל־פֶּרְעָה לְגֹר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן כִּי־אִין מְרַעַה לְצֹאן אֲשֶׁר לְעִבְדֶּיךָ כִּי־כִבֵּד הָרָעַב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְעַתָּה יִשְׁבּוּ־נָא עִבְדֶּיךָ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן:

ה וַיֹּאמֶר פֶּרְעָה אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ וְאֶחָיךָ בָּאוּ אֵלֶיךָ:

ו אֶרֶץ מִצְרַיִם לִפְנֶיךָ הוּא בְּמִיטֵב הָאֶרֶץ הוֹשֵׁב אֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אֶחָיךָ יִשְׁבוּ בְּאֶרֶץ גֹּשֶׁן וְאִם־יִדְעָתָ וַיִּשְׁכֹּם אֲנִשִּׁי־חַיִּל וְשִׁמְתָם שָׂרֵי מִקְנֵה עַל־אֲשֶׁר־לִי:

ז וַיִּבֹּא יוֹסֵף אֶת־יַעֲקֹב אָבִיו וַיַּעֲמִדְהוּ לִפְנֵי פֶרְעָה וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב אֶת־פֶּרְעָה:

ח וַיֹּאמֶר פֶּרְעָה אֶל־יַעֲקֹב כִּמָּה יְמֵי שְׁנֵי חַיֶּיךָ:

ט וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל־פְּרָעָה יְמֵי שְׁנֵי
מִגֹּרֵי שְׁלֹשִׁים וּמֵאֵת שָׁנָה מָעַט
וְרַעִים הָיוּ יְמֵי שְׁנֵי חַיֵּי וְלֹא הִשְׁיִגוּ
אֶת־יְמֵי שְׁנֵי חַיֵּי אָבִתִּי בְיָמֵי
מִגֹּרֵיהֶם:

י וַיְבָרֶךְ יַעֲקֹב אֶת־פְּרָעָה וַיֵּצֵא מִלִּפְנֵי
פְּרָעָה:

יא וַיּוֹשֶׁב יוֹסֵף אֶת־אָבִיו וְאֶת־אָחִיו וַיִּתֵּן
לָהֶם אַחְזָה בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּמִיטַב
הָאֶרֶץ בְּאֶרֶץ רְעֻמִּס כַּאֲשֶׁר צִוָּה
פְּרָעָה:

יב וַיַּכְלִיל יוֹסֵף אֶת־אָבִיו וְאֶת־אָחִיו
וְאֵת כָּל־בֵּית אָבִיו לָחֶם לְפִי הַטָּף:

יג וְלָחֶם אֵין בְּכָל־הָאֶרֶץ כִּי־כָבֵד הָרָעַב
מְאֹד וַתִּלָּה אֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֶרֶץ כְּנָעַן
מִפְּנֵי הָרָעַב:

יד וַיִּלְקֹט יוֹסֵף אֶת־כָּל־הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא
בְּאֶרֶץ־מִצְרַיִם וּבְאֶרֶץ כְּנָעַן בַּשֶּׁבֶר
אֲשֶׁר־הֵם שֹׁבְרִים וַיָּבֵא יוֹסֵף
אֶת־הַכֶּסֶף בֵּיתָה פְּרָעָה:

טו וַיִּתֵּם הַכֶּסֶף מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמֵאֶרֶץ
כְּנָעַן וַיָּבֵאוּ כָל־מִצְרַיִם אֶל־יוֹסֵף
לֵאמֹר הִבֵּה־לָנוּ לָחֶם וְלָמָּה נָמוֹת
נִגְדֶּה כִּי אָפִס כֶּסֶף:

טז וַיֹּאמֶר יוֹסֵף הִבּוּ מִקְנֵיכֶם וְאֶתְנֶה
לָכֶם בְּמִקְנֵיכֶם אִם־אָפִס כֶּסֶף:

הָאֵט יַעֲקֹב גַּעְזָאָגַט צו פֿרעהן: די טעג פֿון די יאָרן
פֿון מִזֵּן וואַנדערשאַפֿט זינען הונדערט און דרייסיק
יאָר. ווינציק און שלעכט זינען די טעג פֿון די יאָרן
פֿון מִזֵּן לעבן, און זיי קומען ניט צו די טעג פֿון די
יאָרן פֿון מִזֵּנע עלטערנס לעבן אין די טעג פֿון זייער
וואַנדערשאַפֿט.

און יַעֲקֹב הָאֵט געבענטשט פֿרעהן, און איז
אַרויסגעגאַנגען פֿון פֿאַר פֿרעהן.

און יוֹסֵף הָאֵט באַזעצט זיין פֿאַטער און זינע ברידער,
און ער הָאֵט זיי געגעבן אייגנטום אין לאַנד מִצְרַיִם,
אין בעסטן טייל פֿון לאַנד, אין לאַנד רְעֻמִּס, אַזוי
ווי פֿרעה הָאֵט באַפֿוילן.

און יוֹסֵף הָאֵט אויסגעהאַלטן זיין פֿאַטער און זינע
ברידער, און דאָס גאַנצע הויז פֿון זיין פֿאַטער, מיט
ברויט, ווי נאָכן געזינט.

און קיין ברויט איז ניט געווען אין גאַנצן לאַנד,
וואָרום דער הונגער איז געווען זייער שווער, און
דאָס לאַנד מִצְרַיִם און דאָס לאַנד כְּנָעַן זינען
אויסגעמאַטערט געוואָרן פֿון דעם הונגער.

און יוֹסֵף הָאֵט אויפֿגעקליבן דאָס גאַנצע געלט וואָס
הָאֵט זיך געפֿונען אין לאַנד מִצְרַיִם און אין לאַנד
כְּנָעַן, פֿאַר דער תבואה וואָס זיי האָבן געקויפֿט. און
יוֹסֵף הָאֵט געבראַכט דאָס געלט אין פֿרעהס הויז.

און אַז דאָס געלט איז אויסגעגאַנגען פֿון לאַנד
מִצְרַיִם און פֿון לאַנד כְּנָעַן, זינען אַלע מִצְרַיִם
געקומען צו יוֹסֵף, אַזוי צו זאָגן: גיב אונדז ברויט;
וואָרום נאָך וואָס זאָלן מיר שטאַרבן פֿאַר דיר? אַז
דאָס געלט הָאֵט זיך אויסגעלאָזט.

הָאֵט יוֹסֵף געזאָגט: גיט אייערע פֿי, און איך וועל
איך געבן פֿאַר אייערע פֿי, אויב דאָס געלט הָאֵט זיך
אויסגעלאָזט.

יז וַיָּבִיאוּ אֶת־מִקְנֵיהֶם אֶל־יוֹסֵף וַיִּתֵּן
לָהֶם יוֹסֵף לֶחֶם בְּסוּסִים וּבְמִקְנֵה
הַצֹּאן וּבְמִקְנֵה הַבֶּקָר וּבְחֲמֹרִים
וַיִּנְהֵלֵם בַּלֶּחֶם בְּכָל־מִקְנֵהֶם בַּשָּׁנָה
הַהוּא:

יח וַתִּתֵּם הַשָּׁנָה הַהוּא וַיָּבִיאוּ אֵלָיו
בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא־נִכְחַד
מֵאֲדֹנֵי כִּי אִם־תֵּם הַכֶּסֶף וּמִקְנֵה
הַבְּהֵמָה אֶל־אֲדֹנֵי לֹא נִשְׂאָר לַפָּנִי
אֲדֹנֵי בְּלִיתִי אִם־גּוֹיְתֵנוּ וְאֲדַמְתֵּנוּ:

יט לָמָּה נָמוּת לְעֵינֶיךָ גַּם־אֲנַחְנוּ גַּם
אֲדַמְתֵּנוּ קִנְיֵה־אֲתָנוּ וְאֶת־אֲדַמְתֵּנוּ
בַּלֶּחֶם וְנִהְיָה אֲנַחְנוּ וְאֲדַמְתֵּנוּ עֲבָדִים
לַפֶּרֶעָה וְתוֹן־זֶרַע וְנִחְיָה וְלֹא נָמוּת
וְהָאֲדָמָה לֹא תִשָּׁם:

כ וַיֵּקֶן יוֹסֵף אֶת־כָּל־אֲדָמַת מִצְרַיִם
לַפֶּרֶעָה כִּי־מָכְרוּ מִצְרַיִם אִישׁ שָׂדֵהוּ
כִּי־חִזַּק עֲלֵיהֶם הָרָעַב וַתְּהִי הָאָרֶץ
לַפֶּרֶעָה:

כא וְאֶת־הָעָם הָעֶבְרִי אֹתוֹ לְעֹרִים מְקַצֶּה
גְּבוּל־מִצְרַיִם וְעַד־קָצָהוּ:

כב רַק אֲדָמַת הַכֹּהֲנִים לֹא קִנְיָה כִּי חֶק
לַכֹּהֲנִים מֵאֵת פֶּרֶעָה וְאָכְלוּ אֶת־חֶקֶם
אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם פֶּרֶעָה עַל־כֵּן לֹא
מָכְרוּ אֶת־אֲדָמָתָם:

כג וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־הָעָם הֵן קָנִיתִי
אֶתְכֶם הַיּוֹם וְאֶת־אֲדָמַתְכֶם לַפֶּרֶעָה
הֵאֱלֹכֶם זֶרַע וּזְרַעְתֶּם אֶת־הָאֲדָמָה:

הָאָבֶן זֵי גַעֲבֵרָאכְט זייערע פֿי צו יוספֿן, און יוסף
הָאָט זֵי גַעֲגֵבֶן בְּרוּיט פֿאַר פֿערד, און פֿאַר
סטאַדעס שאָף, און פֿאַר סטאַדעס רינדער, און פֿאַר
אייזלען; און ער הָאָט זֵי פֿאַרזאָרגט מיט בְּרוּיט אין
יענעם יאָר, פֿאַר אַלע זייערע פֿי.

הָאָט זיך דאָס יאָר געענדיקט; און אויפֿן צווייטן יאָר
זינען זֵי געקומען צו אים, און הָאָבֶן צו אים געזאָגט:
מיר וועלן ניט פֿאַרהוילן פֿון מיין האָר, אַז אַזוי ווי
דאָס געלט איז אויסגעגאַנגען, און די סטאַדעס פֿי
זינען ביי מיין האָר, איז ניט געבליבן פֿאַר מיין האָר
אַחוץ נאָר אונדזער לֵיב און אונדזער ערד.

נאָך וואָס זאָלן מיר אומקומען פֿאַר דינע אויגן, אי
מיר אי אונדזער ערד? קויף אָף אונדז און אונדזער
ערד פֿאַר בְּרוּיט, און מיר מיט אונדזער ערד וועלן
זיין קנעכט צו פֿרעהן; און גיב אונדז זריעה, כדי מיר
זאָלן לעבן און ניט שטאַרבן, און די ערד זאָל ניט
פֿאַרוויסט ווערן.

הָאָט יוסף אָפּגעקויפֿט די גאַנצע ערד פֿון מִצְרַיִם
פֿאַר פֿרעהן, וואָרום די מִצְרַיִם הָאָבֶן פֿאַרקויפֿט
איטלעכער זיין פֿעלד, ווייל דער הונגער הָאָט זיך
געשטאַרקט איבער זיי; און דאָס לאַנד איז געוואָרן
פֿרעהס.

און דאָס פֿאָלק, זיי הָאָט ער שטעטווייז
איבערגעפֿירט פֿון איין עק געמאַרק פֿון מִצְרַיִם צום
אַנדער עק.

נאָר די ערד פֿון די פֿריסטער הָאָט ער ניט
אָפּגעקויפֿט, ווייל די פֿריסטער הָאָבֶן געקריגן אַ
קִצְבָּה פֿון פֿרעהן, און זיי הָאָבֶן געגעסן זייער קִצְבָּה
וואָס פֿרעה הָאָט זיי געגעבן; דרום הָאָבֶן זיי ניט
פֿאַרקויפֿט זייער ערד.

און יוסף הָאָט געזאָגט צום פֿאָלק: אָט הָאָבֶן איך
היינט אָפּגעקויפֿט אייך און אייער לאַנד פֿאַר פֿרעהן;
נאָט אייך זריעה, און פֿאַרזייט די ערד.

כד וְהָיָה בַּתְּבוּאָת וּנְתַתֶּם חֲמִישִׁית
לְפָרֶעָה וְאַרְבַּע הִזְדַּת יְהוָה לָכֶם
לְזֶרַע הַשָּׂדֶה וּלְאֹכְלֵכֶם וּלְאִשֹּׁר
בְּבִתְיֵכֶם וּלְאָכֹל לְטַפְכֶּם:

כה וַיֹּאמְרוּ הַחִיתָנוּ נִמְצָא־חֹן בְּעֵינֵי אֲדָנִי
וְהֵינּוּ עֲבָדִים לְפָרֶעָה:

כו וַיִּשָּׂם אֹתָהּ יוֹסֵף לְחֶק עַד־הַיּוֹם הַזֶּה
עַל־אֲדָמַת מִצְרַיִם לְפָרֶעָה לְחֶמֶשׁ רַק
אֲדָמַת הַכֹּהֲנִים לְבָדָם לֹא הָיְתָה
לְפָרֶעָה:

כז וַיָּשָׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ
גֹּשֶׁן וַיֹּאחֲזֻז בָּהּ וַיִּפְרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד:

כח וַיְחִי יַעֲקֹב בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם שְׁבַע
עָשָׂרָה שָׁנָה וַיְהִי יְמֵי־יַעֲקֹב שְׁנֵי חֲיָיו
שְׁבַע שָׁנִים וְאַרְבָּעִים וּמָאתַיִם שָׁנָה:

כט וַיִּקְרְבוּ יְמֵי־יִשְׂרָאֵל לָמוּת וַיִּקְרָא
לְבָנָו לְיוֹסֵף וַיֹּאמֶר לוֹ אִם־נָא מְצָאתִי
חַן בְּעֵינֶיךָ שְׂיָם־נָא יָדְךָ תַּחַת יָרְכִי
וְעָשִׂיתָ עִמָּדִי חֶסֶד וָאֶמֶת אֶל־נָא
תִּקְבְּרֵנִי בְּמִצְרַיִם:

ל וַשְׁכַּבְתִּי עִם־אֲבֹתִי וַנִּשְׁאֲתָנִי מִמִּצְרַיִם
וַקְבַּרְתָּנִי בְּקִבְרָתָם וַיֹּאמֶר אָנֹכִי
אֶעֱשֶׂה כְּדִבְרְךָ:

לא וַיֹּאמֶר הַשְׁבָּעָה לִּי וַיִּשָּׁבַע לוֹ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה
יִשְׂרָאֵל עַל־רֹאשׁ הַמֶּטֶה:

און עס וועט זיין ביי די תבואות, וועט איר געבן א
פֿינפֿטל צו פֿרעהן, און פֿיר חלקים וועלן איך זיין
פֿאַר זריעה פֿון פֿעלד, און פֿאַר אַייער עסן, און פֿאַר
די וואָס אין אַייערע הייזער, און צום עסן פֿאַר
אַייערע קליינע קינדער.

האַבן זיי געזאָגט: האָסט אונדז דאָס לעבן
דערהאַלטן; לאָמיר געפֿינען לייטזעליקייט אין די
אויגן פֿון מײַן האָר, און מיר וועלן זיין קנעכט צו
פֿרעהן.

און יוסף האָט עס געמאַכט פֿאַר אַ געזעץ ביז אויף
היינטיקן טאָג אויף דער ערד פֿון מִצְרַיִם, אַז צו
פֿרעהן זאָל געהערן אַ פֿינפֿטל. נאָר די ערד פֿון די
פֿריסטער אַליין איז נישט געוואָרן פֿרעהס.

און ישראל איז געזעסן אין לאַנד מִצְרַיִם, אין לאַנד
גֹּשֶׁן; און זיי האָבן זיך דאָרטן אַינגעפֿעסטיקט, און
האַבן זיך געפֿרוכפֿערט און געמערט זייער.

און יעקב האָט געלעבט אין לאַנד מִצְרַיִם זיבעצן
יאָר; און די טעג פֿון יעקבן, די יאָרן פֿון זיין לעבן,
זינען געווען הונדערט יאָר און זיבן און פֿערציק יאָר.

און די טעג פֿון ישראלן האָבן גענענט צום שטאַרבן,
און ער האָט גערופֿן זיין זון יוספֿן, און האָט צו אים
געזאָגט: אויב, איך בעט דיך, איך האָב געפֿונען
לייטזעליקייט אין דינע אויגן, טו, איך בעט דיך, דיין
האַנט אונטער מײַן דיך, און זאָלסט טאָן מיט מיר אַ
חסד און אַ טריישאַפֿט: זאָלסט מיך נישט באַגראָבן,
איך בעט דיך, אין מִצְרַיִם.

און אַז איך וועל זיך לייגן צו מײַנע עלטערן, זאָלסטו
מיך אַוועקטראָגן פֿון מִצְרַיִם, און מיך באַגראָבן אין
זייער קבר. האָט ער געזאָגט: איך וועל טאָן אַזוי ווי
דיין וואָרט.

האַט ער געזאָגט: שווער מיר. און ער האָט אים
געשוואָרן; און ישראל האָט זיך געבוקט צוקאָפֿנס פֿון
בעט.

און עס איז געווען נאך די דאזיקע געשעענישן, האט מען אנגעזאגט יוספֿן: זע, דיין פֿאטער איז קראנק. האט ער גענומען מיט זיך זינע צוויי זין, מנשה און אפריםען.

און מע האט געלאזט וויסן יעקבן און געזאגט: זע, דיין זון יוסף קומט צו דיר; און ישראל האט זיך געשטארקט, און האט זיך געזעצט אויפֿן בעט.

און יעקב האט געזאגט צו יוספֿן: גאט שדי האט זיך באוויזן צו מיר אין לוז, אין לאנד כנען, און ער האט מיך געבענטשט.

און ער האט צו מיר געזאגט: זע, איך וועל דיר פֿרוכפערן און וועל דיר מערן, און איך וועל דיר מאכן פֿאר א געזעמל פֿעלקער; און איך וועל געבן דאס דאזיקע לאנד צו דיין זאמען נאך דיר פֿאר אן אייביקן אייגנטום.

און אצונד, די צוויי זין וואס זינען דיר געבארן געווארן אין לאנד מצרים פֿאר מין קומען צו דיר קיין מצרים, זיי זינען מינע: אפרים און מנשה זאלן זיין מינע אזוי ווי ראובן און שמעון.

אבער דינע געבארענע וואס דו האסט געבארן נאך זיי, זאלן זיין דינע; אויף דעם נאמען פֿון זייערע ברידער זאלן זיי גערופֿן ווערן אין זייער נחלה.

. . . און איך, אז איך בין געקומען פֿון פֿדן, איז מיר געשטארבן רחל אין לאנד כנען אויפֿן וועג, ווען עס איז נאך געווען א שטרעק לאנד צו קומען קיין אפֿרת; און איך האב זי דארטן באגראבן אויפֿן וועג קיין אפֿרת, דאס איז בית-לקחם.

און ישראל האט געזען יוספֿס זין, און ער האט געזאגט: ווער זינען די דאזיקע?

א ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חלה ויקח את-שני בניו עמו את-מנשה ואת-אפרים:

ב ויגד ליעקב ויאמר הנה בנה יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על-המטה:

ג ויאמר יעקב אל-יוסף אל שדי נראה-אלי בלוי בארץ כנען ויברך אתי:

ד ויאמר אלי הנני מפרך והרביתך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את-הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם:

ה ועתה שני-בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד-באי אליך מצרימה ליהם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו-לי:

ו ומולדתך אשר-הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם:

ז ואני בבאי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת-ארץ לבא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לקחם:

ח וירא ישראל את-בני יוסף ויאמר מי-אלה:

הָאָט יוֹסֵף גַּעזאַגט צו זײַן פֿאָטער: דאָס זײַנען מײַנע
זין וואָס גאָט האָט מיר געשאַנקען דאָ היי. האָט ער
געזאָגט: נעם זיי, איך בעט דיר, צו מיר, און איך
וועל זיי בענטשן.

און די אויגן פֿון ישראל זײַנען געווען טונקל פֿון
זקנה, ער האָט ניט געקענט זען. האָט ער זיי
געמאַכט גענענען צו אים, און ער האָט זיי געקושט
און זיי געהאַלדזט.

און ישראל האָט געזאָגט צו יוסף: איך האָב ניט
געדאַכט דײַן פנים צו זען, און אָט האָט מיר גאָט
געלאָזט זען אויך דײַנע קינדער.

און יוסף האָט זיי אַרויסגעצויגן פֿון צווישן זײַנע קני,
און האָט זיך געבוקט אויף זײַן פנים צו דער ערד.

און יוסף האָט זיי ביידן גענומען, אַפֿרימען אין זײַן
רעכטער האַנט, צו דער לינקער האַנט פֿון ישראל,
און מנשהן אין זײַן לינקער האַנט, צו דער רעכטער
האַנט פֿון ישראל, און האָט זיי געמאַכט גענענען צו
אים.

הָאָט ישראל אויסגעשטרעקט זײַן רעכטע האַנט, און
אַרויפֿגעטאָן אויפֿן קאָפּ פֿון אַפֿרימען, וואָס איז
געווען דער ייִנגערער, און זײַן לינקע האַנט אויפֿן
קאָפּ פֿון מנשה; ער האָט בכיוון איבערגעדרייט זײַנע
הענט, וואָרום מנשה איז געווען דער בכֹּר.

און ער האָט געבענטשט יוסף, און האָט געזאָגט:
דער גאָט וואָס מײַנע עלטערן אַברָהם און יצחק
זײַנען געגאַנגען פֿאַר אים, דער גאָט וואָס איז געווען
מײַן פֿאָסטוד פֿון זײַנט איך לעב ביז אויף הײַנטיקן
טאָג,

דער מלאך וואָס האָט מיר אויסגעלייזט פֿון אַלעם
בייזן, ער זאָל בענטשן די ייִנגלעך; און עס זאָל
גערופֿן ווערן אויף זיי מײַן נאָמען, און דער נאָמען פֿון
מײַנע עלטערן אַברָהם און יצחק; און זיי זאָלן זיך
מערן לרֹב אויף דער ערד.

ט וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָבִיו בְּנֵי הֵם
אֲשֶׁר־נָתַן־לִי אֱלֹהִים בְּזֶה וַיֹּאמֶר
קְחֵם־נָא אֵלַי וְאֶבְרַכֶּם:

י וַעֲיִנֵי יִשְׂרָאֵל כָּבְדוּ מִזְקֵן לֹא יוּכַל
לָרְאוֹת וַיִּגַּשׁ אֹתָם אֵלָיו וַיִּשָּׁק לָהֶם
וַיַּחֲבֹק לָהֶם:

יא וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף רְאֵה פָנַי
לֹא פָלַלְתִּי וְהִנֵּה הִרְאָה אֹתִי אֱלֹהִים
גַּם אֶת־זִרְעֲךָ:

יב וַיּוֹצֵא יוֹסֵף אֹתָם מֵעַם בְּרַכְּיוֹ וַיִּשְׁתַּחוּ
לְאַפּיו אַרְצָה:

יג וַיִּקַּח יוֹסֵף אֶת־שְׁנֵיהֶם אֶת־אֶפְרַיִם
בְּיָמִינוֹ מִשְׁמָאל יִשְׂרָאֵל וְאֶת־מְנַשֶּׁה
בְּשְׂמָאלוֹ מִיָּמִין יִשְׂרָאֵל וַיִּגַּשׁ אֵלָיו:

יד וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל אֶת־יָמִינוֹ וַיִּשֶׁת
עַל־רֹאשׁ אֶפְרַיִם וְהוּא הַצָּעִיר
וְאֶת־שְׂמָאלוֹ עַל־רֹאשׁ מְנַשֶּׁה שֶׁכֵּל
אֶת־יָדָיו כִּי מְנַשֶּׁה הַבְּכוֹר:

טו וַיְבָרֶךְ אֶת־יוֹסֵף וַיֹּאמֶר הָאֱלֹהִים
אֲשֶׁר הִתְהַלְכוּ אֲבֹתִי לִפְנֵי אֲבֹרָהֶם
וַיִּצְחָק הָאֱלֹהִים הִרְעָה אֹתִי מַעֲוִדִי
עַד־הַיּוֹם הַזֶּה:

טז הַמִּלֶּאָה הַגָּאֵל אֹתִי מִכָּל־רָע יְבָרֶךְ
אֶת־הַנְּעָרִים וַיִּקְרָא בָהֶם שְׁמִי וְשֵׁם
אֲבֹתִי אֲבֹרָהֶם וַיִּצְחָק וַיְדַגּוּ לָרֹב
בְּקֶרֶב הָאָרֶץ:

יז וַיֵּרָא יוֹסֵף כִּי־יֵשִׁית אָבִיו יַד־יְמִינוֹ
עַל־רֹאשׁ אֶפְרַיִם וַיֵּרַע בְּעֵינָיו וַיִּתְמַךְ
יַד־אָבִיו לְהִסִּיר אֹתָהּ מֵעַל
רֹאשׁ־אֶפְרַיִם עַל־רֹאשׁ מְנַשֶּׁה:

יח וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אָבִיו לֹא־כֵן אָבִי
כִּי־זֶה הַבְּכֹר שִׁים יְמִינִךָ עַל־רֹאשׁוֹ:

יט וַיִּמָּאֵן אָבִיו וַיֹּאמֶר יָדַעְתִּי בְּנִי יָדַעְתִּי
גַּם־הוּא יִהְיֶה־לָּעָם וְגַם־הוּא יִגְדֹּל
וְאוֹלָם אֲחִיו הַקָּטָן יִגְדֹּל מִמֶּנּוּ וְזָרְעוֹ
יִהְיֶה מְלֹא־הַגּוֹיִם:

כ וַיְבָרְכֵם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּךָ יִבְרַךְ
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר יִשְׁמְךָ אֱלֹהִים
כָּאֶפְרַיִם וְכַמְנַשֶּׁה וַיִּשֶׂם אֶת־אֶפְרַיִם
לִפְנֵי מְנַשֶּׁה:

כא וַיֹּאמֶר יִשְׂרָאֵל אֶל־יוֹסֵף הִנֵּה אָנֹכִי
מֵת וְהָיָה אֱלֹהִים עִמָּכֶם וְהָשִׁיב
אֶתְכֶם אֶל־אֶרֶץ אֲבֹתֵיכֶם:

כב וְאֲנִי נָתַתִּי לְךָ שְׂכָם אֶחָד עַל־אֲחִיךָ
אֲשֶׁר לְקַחְתִּי מִיַּד הָאֱמֹרִי בְּחָרְבִי
וּבְקִשְׁתִּי:

און יוסף האט געזען, אז זיין פאטער טוט ארויף זיין
רעכטע האנט אויפן קאפ פון אפרימען, און עס איז
אויסגעקומען שלעכט אין זיינע אויגן; האט ער
אונטערגעלענט זיין פאטערס האנט, כדי זי
אוועקצונעמען פון אפרימס קאפ אויף מנשהס קאפ.

און יוסף האט געזאגט צו זיין פאטער: ניט אזוי, מײן
פאטער, ווארום דער איז דער בכור; טו ארויף דיין
רעכטע האנט אויף זיין קאפ.

אבער זיין פאטער האט ניט געוואלט, און האט
געזאגט: איך ווייס, מײן זון, איך ווייס; ער אויך וועט
ווערן א פאלק, און ער אויך וועט זיין גרויס, אבער
זיין יינגערער ברודער וועט זיין גרעסער פון אים, און
זיין זאמען וועט ווערן א פולע פעלקער.

און ער האט זיי געבענטשט אין יענעם טאג, אזוי צו
זאגן: מיט דיר זאל זיך בענטשן ישראל, אזוי צו זאגן:
גאט זאל דיר מאכן אזוי ווי אפרים און אזוי ווי
מנשה. און ער האט געשטעלט אפרימען פאר
מנשה.

און ישראל האט געזאגט צו יוסף: זע, איך שטארב;
אבער גאט וועט זיין מיט אייך, און ער וועט אייך
אומקערן צו דעם לאנד פון אייערע עלטערן.

און איך האב דיר געגעבן איין חלק איבער זיינע
ברידער, וואס איך האב אוועקגענומען פון דער
האנט פון דעם אמורי מיט מײן שווערד און מיט מײן
בויגן.

בראשית מט : 49

און יעקב האָט גערופֿן זײַנע זין, און האָט געזאָגט:
זאַמלט אײַך אײַן, און איך וועל אײַך זאָגן וואָס אײַך
וועט געשען אין סוף פֿון די טעג.

קלײַבט אײַך אויף און הערט, קינדער פֿון יעקב, און
האַרכט צו אײַער פֿאַטער ישׂראל:

ראובן, מײַן בכור ביסטו, מײַן כּוח און מײַן ערשטע
קראַפֿט, די פער פֿון גרויסקייט, און די פער פֿון
מאַכט.

ביסט אַלליק ווי וואָסער — זאָלסטו די פער ניט זײַן;
ווייל דו ביסט אויף דײַן פֿאַטערס געלעגער אַרויף;
דענצמאָל האָסטו עס פֿאַרשוועכט — מײַן בעט אַוווּ
ער איז אַרויף.

שמעון און לוי זײַנען ברידער, וואָפֿן פֿון רויב זײַנען
זייערע לײַב-קרובים.

אין זייער באַראָט זאָל ניט קומען מײַן זעל, צו זייער
געזעמל זאָל מײַן כּבוד ניט צושטיין; וואָרום אין
זייער כּעס הרגענ זיי אַ מענטשן, און אין זייער
גוטמוט פֿאַרקריפלען זיי אַן אַקס.

פֿאַרשאַלטן זייער כּעס, ווייל ער איז שטאַרק, און
זייער צאָרן, ווייל ער איז האַרט! איך וועל זיי
צעטיילן אין יעקב, און זיי צעשפּרייטן אין ישׂראל.

יהודה, דײַך וועלן לויבן דײַנע ברידער, דײַן האַנט
וועט זײַן אויפֿן נאַקן פֿון דײַנע פֿינט, די זין פֿון דײַן
פֿאַטער וועלן זיך בוקן צו דיר.

אַ יונגער לייב איז יהודה; פֿון פֿאַרצוקונג, מײַן זון,
ביסטו אויפֿגעוואַקסן; ער קניט, ער הויערט ווי אַ
לייב, און ווי אַ לייבינטע — ווער קען אים אויפֿרײַצן?

ניט אָפּגעטאָן וועט ווערן אַ צעפטער פֿון יהודה, און
אַ הערשערשטאַק פֿון צווישן זײַנע פֿיס, ווי לאַנג מע
וועט קומען קיין שילױ; און צו אים וועלן פֿעלקער
געהאַרכן.

א וַיִּקְרָא יַעֲקֹב אֶל-בָּנָיו וַיֹּאמֶר הֲאִסְפּוּ
וְאֶגִּידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר-יִקְרָא אֶתְכֶם
בְּאַחֲרִית הַיָּמִים:

ב הִקְבֹּצוּ וְשָׁמְעוּ בְּנֵי יַעֲקֹב וְשָׁמְעוּ
אֶל-יִשְׂרָאֵל אֲבִיהֶם:

ג רְאוּבֵן בְּכֹרִי אַתָּה כָּחִי וְרֵאשִׁית אוֹנִי
יָתֵר שְׂאֵת וְיָתֵר עָז:

ד פָּחַז כַּמִּים אֶל-תּוֹתֵר כִּי עָלִיתָ
מִשְׁכְּבִי אָבִיךָ אַז חָלַלְתָּ יְצוּעֵי עָלֶיךָ:

ה שָׁמְעוּן וְלֹוִי אֲחִים כְּלִי חָמָס
מִכְרֹתֵיהֶם:

ו בְּסֹדֶם אֶל-תְּבֹא נַפְשִׁי בְּקֶהְלָם
אֶל-תִּתְחַד כְּבֹדִי כִּי בְּאַפִּם הָרְגוּ אִישׁ
וּבְרִצָּנָם עָקְרוּ-שׁוֹר:

ז אָרוּר אָפֶם כִּי עָז וְעִבְרָתָם כִּי קִשְׁתָּה
אֶחָלְקֶם בְּיַעֲקֹב וּבְאַפִּיצֶם בְּיִשְׂרָאֵל:

ח יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אֲחִיךָ יִדְךָ בְּעֶרְךָ
אִבְיָךָ יִשְׁתַּחֲוּוּ לָךְ בְּנֵי אָבִיךָ:

ט גּוֹר אַרְיֵה יְהוּדָה מִטָּרְךָ בְּנֵי עָלִיתָ
כָּרַע רֶבֶץ כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא מִי יְקִימֵנוּ:

י לֹא-יָסוּר שִׁבְט מִיְהוּדָה וּמַחֲקֶק מִבֵּין
רְגְלָיו עַד כִּי-יָבֹא שִׁילָה שִׁילֹו וְלֹו
יָקֵהת עַמִּים:

יא אִסְרֵי לִגְפֵן עִירָה צִירוּ וְלִשְׂרָקָה בְּנֵי
אֲתָנוּ כָּבֶס בִּיָּין לְבָשׁוּ וּבָדָם-עֲנָבִים
סוּתָה סוּתָו:

יב חֲכָלִילִי עֵינִים מִיָּין וּלְבֹן-שָׁנִים
מִחֻלָּב:

יג זְבוּלֹן לְחוּף יָמִים יִשְׁכֵּן וְהוּא לְחוּף
אֲנִיּוֹת וַיִּרְכָּתוּ עַל-צִידוֹ:

יד יִשְׁשֹׁכָר חֲמֵר גָּרָם רִבִּץ בֵּין
הַמִּשְׁפָּתִים:

טו וַיֵּרָא מִנְחָה כִּי טוֹב וְאֶת-הָאָרֶץ כִּי
נַעֲמָה וַיֵּט שָׁכְמוֹ לְסֹבֵל וַיְהִי
לְמִס-עֶבֶד:

טז דָּן יָדִין עָמּוֹ כְּאֶחָד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל:

יז יְהִי-דָן נָחֵשׁ עַל-יֶדְדָּרוֹ שְׁפִיפֹן
עַל-יֶאֱרַח הַנֶּשֶׁף עֶקֶב-יִסּוֹס וַיִּפֹּל
רָכְבוֹ אַחֲוֹר:

יח לִישׁוּעָתָךְ קוֹיָתִי יְהוָה:

יט גֹּד גְּדוּד יְגוּדָנוּ וְהוּא יִגְד עֶקֶב:

כ מֵאֲשֵׁר שְׁמָנָה לְחֶמּוֹ וְהוּא יִתֵּן
מַעֲדֵי-מֶלֶךְ:

כא נִפְתָּלִי אֵילָה שְׁלָחָה הַנֶּחֱתָן
אֶמְרֵי-שֹׁפָר:

כב בֶּן פָּרֶת יוֹסֵף בֶּן פָּרֶת עַל-יַעֲקֹב בָּנוֹת
צִעֲדָה עַל-יֶשׁוּר:

כג וַיִּמְרָרוּהוּ וְרָבוּ וַיִּשְׁטְמֵהוּ בַּעֲלֵי חֲצִים:

ער בינדט צום ווינשטאָק זיין יונגאייזל, אום צום
ווינצווייג דעם זון פֿון זיין אייזעלין. ער וואָשט אין
וויין זיין קלייד, און אין בלוט פֿון טרויבן זיין בגד;

גערויטיקט די אויגן פֿון וויין, און ווייס די ציינער פֿון
מילך.

זבולון וועט וווינען ביים באָרטן פֿון ימען, און ער
וועט זיין אַ באָרטן פֿאַר שיפֿן, און זיין לענד איבער
צידון.

יששכָר איז אַ בייניקער אייזל, ער הויערט צווישן די
שאַפֿגעהעפטן.

און ער האָט געזען די רו, אַז זי איז גוט, און דאָס
לאַנד, אַז עס איז ליב, האָט ער געבויגן זיין רוקן צו
טראָגן, און איז אַ צינזקנעכט געוואָרן.

דן וועט זיך אָננעמען פֿאַר זיין פֿאָלק, ווי איינער פֿון
די שבטים פֿון ישראל.

דן וועט זיין אַ שלאַנג אויפֿן וועג, אַ האָרנשלאַנג
אויפֿן שטעג, וואָס ביסט די טריט פֿון דעם פֿערד,
און זיין רייטער פֿאַלט אַהינטער.

אויף זיין הילף, גאָט, טו איך האָפֿן. גֹּד — אים וועט
אַ מחנה באַפֿאַלן, אָבער ער וועט אָנפֿאַלן אויף זייער
טריט.

בִּי אָשרן וועט פֿעט זיין זיין ברויט, און ער וועט
אַרויסגעבן מַלְכוּת-געריכטן.

נפתלי איז אַ הינדין אַ פֿלינקע; ער גיט אַרויס שיינע
רייד.

אַ פֿרוכטיק ביימל איז יוסף, אַ פֿרוכטיק ביימל בִּי אַ
קוואַל; די צווייגן שפּרייזן איבער דער מויער.

און אים געביטערט, און געשאָסן, און אים געפֿיינט
האַבן די פֿיילמענער;

כד וַתָּשָׁב בְּאִיתָן קִשְׁתּוֹ וַיִּפְּזוּ זֶרְעֵי יִדְיוֹ
מִיַּדִּי אֲבִיר יַעֲקֹב מִשֵּׁם רָעָה אֲבֹן
יִשְׂרָאֵל:

כה מֵאֵל אָבִיךָ וַיַּעֲזֹרְךָ וְאֵת שְׂדֵי וַיְבָרְכְךָ
בְּרִכַּת שָׁמַיִם מֵעַל בְּרִכַּת תְּהוֹם
רִבְצָת תַּחַת בְּרִכַּת שָׁדִים וְרַחֵם:

כו בְּרִכַּת אָבִיךָ גָּבְרוּ עַל־בְּרִכַּת הוֹרִי
עַד־תִּמְאֹת גִּבְעַת עוֹלָם תִּהְיֶינָה לְרֹאשׁ
יוֹסֵף וּלְקִדְקִד גְּזִיר אֲחִיו:

כז בְּנִימִין זָאב יִטְרֹף בַּבֶּקֶר יֹאכֹל עֵד
וְלַעֲרֹב יַחֲלֹק שָׁלָל:

כח כָּל־אֱלֹהֵי שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עָשָׂר
וְזֹאת אֲשֶׁר־דִּבֶּר לָהֶם אָבִיהֶם וַיְבָרֶךְ
אוֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְרַכְתּוֹ בִּרְךָ אֹתָם:

כט וַיֵּצֵאוּ אוֹתָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֲנִי נֹאסֵף
אֶל־עַמִּי קִבְּרוּ אֹתִי אֶל־אֲבֹתִי
אֶל־הַמַּעֲרָה אֲשֶׁר בְּשֹׁדֵה עֶפְרוֹן
הַחֲתִי:

ל בַּמַּעֲרָה אֲשֶׁר בְּשֹׁדֵה הַמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר
עַל־פְּנֵי־מִמְרָא בְּאֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר
קָנָה אַבְרָהָם אֶת־הַשָּׂדֶה מֵאֵת עֶפְרוֹן
הַחֲתִי לְאַחֲזֹת־קִבֶּר:

לא שָׁמָּה קִבְּרוּ אֶת־אַבְרָהָם וְאֵת שָׂרָה
אִשְׁתּוֹ שָׁמָּה קִבְּרוּ אֶת־יִצְחָק וְאֵת
רִבְקָה אִשְׁתּוֹ וְשָׁמָּה קִבְּרֹתִי
אֶת־לָאָה:

לב מִקְנֵה הַשָּׂדֶה וְהַמַּעֲרָה אֲשֶׁר־בוֹ
מֵאֵת בְּנֵי־חֵת:

אָבֵעֶר פֶּעֶסֶט איז זײַן בױגן געבליבן, און פֿלינק געװען
זײַנען די אָרעמס פֿון זײַנע הענט, דורך די הענט פֿון
דעם מאַכטיקן פֿון יעקב, פֿון דאָרט – פֿון דעם
פֿאַסטוך, דעם פֿעלז פֿון ישראָל;

פֿון דעם גאָט פֿון זײַן פֿאַטער וואָס העלפֿט דיר, און
פֿון שְׂדֵי וואָס בענטשט דײַך, מיט ברכות פֿון הימל
פֿון אויבן, ברכות פֿון תְּהוֹם וואָס הויערט אונטן,
ברכות פֿון ברוסטן און טראַכט.

די ברכות פֿון זײַן פֿאַטער שטייגן אַריבער די ברכות
פֿון מײַנע עלטערן – ביז דעם שפיץ פֿון די אייביקע
בערג. זיי זאָלן זײַן אויף דעם קאָפּ פֿון יוספֿן, און
אויפֿן שייַדל דעם פֿירשט פֿון זײַנע ברידער.

בנימין איז אַ וואָלף וואָס פֿאַרצוקט; אין דער פֿרי
עסט ער פֿאַנג, און אין אָוונט טיילט ער רויב.

די אַלע זײַנען די צוועלף שבטים פֿון ישראָל, און
דאָס איז וואָס זייער פֿאַטער האָט צו זיי גערעדט און
זיי געבענטשט; איטלעכן ווי לויט זײַן ברכה האָט ער
זיי געבענטשט.

און ער האָט זיי באַפֿוילן, און זיי אָנגזאָגט: איך ווער
אַנגעזאַמלט צו מײַן פֿאָלק; באַגראַבט מיך לעבן
מײַנע עלטערן, אין דער הייל וואָס אין דעם פֿעלד
פֿון עֶפְרוֹן דעם חתִי.

אין דער הייל וואָס אין דעם פֿעלד פֿון מַכְפֵּלָה, וואָס
פֿאַר מִמְרָא אין לאַנד כְּנָעַן, וואָס אַבְרָהָם האָט
אַפּגעקויפֿט מיטן פֿעלד פֿון עֶפְרוֹן דעם חתִי פֿאַר אַ
קִבֶּר־אַייגנטום –

דאָרטן האָט מען באַגראָבן אַבְרָהָם און זײַן ווייב
שָׂרָה, דאָרטן האָט מען באַגראָבן יִצְחָק און זײַן
ווייב רִבְקָה, און דאָרטן האָב איך באַגראָבן לאָהן –

דער אַינקויף פֿון דעם פֿעלד מיט דער הייל וואָס
דרינען, פֿון די קינדער פֿון חתִי.

לג וַיִּכַּל יַעֲקֹב לְצִוּוֹת אֶת־בָּנָיו וַיֹּאסֶף
רְגֵלָיו אֶל־הַמָּטָה וַיְגֹוע וַיֹּאסֶף
אֶל־עַמּוּיוֹ:

און ווי יעקב האָט געענדיקט זײַן צוואָה צו זײַנע זין,
אַזוי האָט ער אַרײַנגענומען זײַנע פֿיס אין בעט, און
איז פֿאַרגאַנגען, און איז אײַנגעזאַמלט געוואָרן צו זײַן
פֿאָלק.

און יוסף איז געפאלן אויף זיין פאטערס פנים, און ער האט געוויינט איבער אים, און האט אים געקושט.

און יוסף האט באפוילן זינע קנעכט די רופאים איינצובאלזאמירן זיין פאטער; און די רופאים האבן איינגעבאלזאמירט ישראלן.

און עס זינען דערפילט געווארן איבער אים פערציק טעג, ווארום אזוי פיל טעג מוזן דערפילט ווערן ביים איינבאלזאמירן. און די מצרים האבן אים באוויינט זיבעציק טעג.

און אז די טעג פון זיין באוויינט זינען אריבער, האט יוסף גערעדט צו פרעהס הויז, אזוי צו זאגן: אויב, איך בעט דיר, איך האב געפונען ליטזעליקייט אין אנערע אויגן, רעדט, איך בעט אים, אין די אויערן פון פרעה, אזוי צו זאגן:

מיין פאטער האט מיך באשווארן, אזוי צו זאגן: זע, איך שטארב; אין מיין קבר וואס איך האב מיר געגראבן אין לאנד פנען, דארטן זאלסטו מיך באגראבן. און אצונד, לאמיר ארויפגיין, איך בעט דיר, און באגראבן מיין פאטער, און זיך אומקערן.

האט פרעה געזאגט: גיי ארויף, און באגראב דיין פאטער, אזוי ווי ער האט דיר באשווארן.

איז יוסף ארויפגעגאנגען צו באגראבן זיין פאטער, און מיט אים זינען ארויפגעגאנגען אלע קנעכט פון פרעה, די עלטסטע פון זיין הויז, און אלע עלטסטע פון לאנד מצרים,

און דאס גאנצע הויזגעזינט פון יוסף, און זינע ברידער, און זיין פאטערס הויזגעזינט; בלויז זייערע קליינע קינדער, און זייערע שאף און זייערע רינדער, האבן זיי איבערגעלאזן אין לאנד גושן.

אויך ריטער און ריטוועגן זינען ארויפגעגאנגען מיט אים, און די מחנה איז געווען זייער גרויס.

א ויפל יוסף על-פני אביו ויבך עליו וישק-לו:

ב ויצו יוסף את-עבדיו את-הרפאים לחנט את-אביו ויחנטו הרפאים את-ישראל:

ג וימלאו-לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום:

ד ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל-בית פרעה לאמר אמנא מצאתי חן בעיניכם דברו-נא באזני פרעה לאמר:

ה אבי השביעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר פרייתי לי בארץ פנען שמה תקברני ועתה אעלה-נא ואקברה את-אבי ואשובה:

ו ויאמר פרעה עליה וקבר את-אביו באשר השביעך:

ז ויעל יוסף לקבר את-אביו ויעלו אתו כל-עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ-מצרים:

ח וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקדם עזבו בארץ גושן:

ט ויעל עמו גם-רכב גם-פרשים ויהי המחנה כבד מאד:

י וַיָּבֹאוּ עַד־גֶּרֶן הָאֶטֶד אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וַיִּסְפְּדוּ־שָׁם מִסֵּפֶד גָּדוֹל וְכָבֵד מְאֹד וַיַּעַשׂ לְאָבִיו אָבֵל שְׁבַעַת יָמִים:

יא וַיֵּרָא יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִי אֶת־הָאָבֵל בְּגֶרֶן הָאֶטֶד וַיֹּאמְרוּ אָבֵל־כָּבֵד זֶה לְמִצְרַיִם עַל־כֵּן קָרָא שְׁמָהּ אָבֵל מִצְרַיִם אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן:

יב וַיַּעֲשׂוּ בָנָיו לוֹ כֵּן כַּאֲשֶׁר צִוּם:

יג וַיֵּשְׂאוּ אֹתוֹ בָּנָיו אֶרֶצָה כְּנַעַן וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ בַּמְּעָרָת שָׁדָה הַמְּכִפְלָה אֲשֶׁר קָנָה אַבְרָהָם אֶת־הַשָּׂדֶה לְאַחֲזֹת־קֶבֶר מֵאֵת עֶפְרֹן הַחֲתִי עַל־פְּנֵי מִמְּרָא:

יד וַיָּשָׁב יוֹסֵף מִצְרַיִמָּה הוּא וְאָחִיו וְכָל־הָעֲלִיִּים אֹתוֹ לְקַבֵּר אֶת־אָבִיו אַחֲרֵי קִבְרוֹ אֶת־אָבִיו:

טו וַיֵּרְאוּ אַחֲיִי־יוֹסֵף כִּי־מֵת אָבִיהֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יִשְׁטַמְנוּ יוֹסֵף וְהָשִׁיב יָשִׁיב לָנוּ אֵת כָּל־הָרָעָה אֲשֶׁר גָּמְלָנוּ אֹתוֹ:

טז וַיִּצְווּ אֶל־יוֹסֵף לֵאמֹר אָבִיךָ צִוָּה לְפָנָי מוֹתוֹ לֵאמֹר:

יז כֹּה־תֹאמְרוּ לְיוֹסֵף אָנָּה שָׂא נָא פָשַׁע אַחֲיָיִךְ וְחַטָּאתָם כִּי־רָעָה גָּמְלוּךָ וְעָתָה שָׂא נָא לְפָשַׁע עֲבָדֵי אֱלֹהֵי אָבִיךָ וַיִּבֶךְ יוֹסֵף בְּדַבָּרָם אֵלָיו:

און זיי זינען געקומען ביז דעם שטער פֿון אָטֶד וואָס אויף יענער זיט יַרְדֵּן, און האָבן דאָרטן געקלאָגט זייער אַ גרויסע און שווערע קלאָג; און ער האָט געמאַכט אַ טרויער אויף זיין פֿאָטער זיבן טעג.

און דער באַווינער פֿון לאַנד, דער כְּנַעֲנִי, האָט געזען דעם טרויער ביי דעם שטער פֿון אָטֶד, און זיי האָבן געזאָגט: אַ שווערער טרויער איז דאָס ביי מִצְרַיִם. דרום האָט מען גערופֿן דעם נאָמען דערפֿון אָבֵל־מִצְרַיִם, וואָס אויף יענער זיט יַרְדֵּן.

און זינע זיין האָבן געטאָן צו אים אַזוי ווי ער האָט זיי באַפֿוילן.

און זינע זיין האָבן אים אַוועקגעטראָגן קיין לאַנד כְּנַעַן, און האָבן אים באַגראָבן אין דער הייל פֿון דעם פֿעלד פֿון מְכִפְלָה, וואָס אַברהם האָט אָפּגעקויפֿט מיטן פֿעלד, פֿאַר אַ קבר־אייגנטום, פֿון עֶפְרֹן דעם חתִי, פֿאַר מִמְּרָא.

און יוֹסֵף האָט זיך אומגעקערט קיין מִצְרַיִם, נאָכדעם ווי ער האָט באַגראָבן זיין פֿאָטער, ער און זינע ברידער, און אַלע וואָס זינען אַרויפֿגעגאַנגען מיט אים צו באַגראָבן זיין פֿאָטער.

און ווי יוֹסֵף ברידער האָבן געזען אַז זייער פֿאָטער איז טויט, אַזוי האָבן זיי געזאָגט: אפֿשר וועט אונדז יוֹסֵף טראָגן אַ שְׂנֵאָה, און אומקערן וועט ער אונדז אומקערן אַלדאָס שלעכטס וואָס מיר האָבן אים געטאָן.

און זיי האָבן געהייסן זאָגן יוֹסֵף: זיין פֿאָטער האָט באַפֿוילן פֿאַר זיין טויט, אַזוי צו זאָגן:

«אַזוי זאָלט איר זאָגן צו יוֹסֵף: פֿאַרגיב, איך בעט דיר, דעם פֿאַרברעך פֿון דינע ברידער און זייער חטא, וואָס זיי האָבן דיר שלעכטס געטאָן». און אַצונד, פֿאַרגיב, איך בעט דיר, דעם פֿאַרברעך פֿון די קנעכט פֿון דיין פֿאָטערס גאָט. און יוֹסֵף האָט געוויינט אַז מע האָט צו אים גערעדט.

יח וַיֵּלְכוּ גַם־אַחֲיוֹ וַיִּפְּלוּ לְפָנָיו וַיֹּאמְרוּ
הִנֵּנוּ לְךָ לַעֲבָדִים:

און זײנע ברידער זײנען אויך געגאנגען און זײנען
אָנידערגעפֿאַלן פֿאַר אים, און האָבן געזאָגט: זע, מיר
זײנען דינע קנעכט.

יט וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף אֶל־תִּירָאוּ כִּי
הִתַּחַת אֱלֹהִים אָנִי:

האַט יוסף צו זיי געזאָגט: איר זאָלט ניט מורא האָבן;
בין איך דען אויף דעם אָרט פֿון גאָט?

כ וְאַתֶּם חֹשְׁבֹתֶם עָלַי רָעָה אֱלֹהִים
חֲשָׁבָה לְטוֹבָה לְמַעַן עֲשֶׂה כִּיּוֹם הִזָּה
לְהַחֲיִית עַם־רַב:

וואָרום איר האָט געמיינט אַ רעה פֿאַר מיר, אָבער
גאָט האָט עס געמיינט פֿאַר אַ טוֹבָה, כּדי צו מאַכן
אָזוי ווי הײַנטיקן טאָג, צו דערהאַלטן בײַם לעבן אַ
סך פֿאַלק.

כא וְעַתָּה אֶל־תִּירָאוּ אֲנֹכִי אֶכְלָפֶל אֶתְכֶם
וְאֶת־טַפְּכֶם וַיִּנָּחֶם אוֹתָם וַיִּדְּבֹר
עַל־לִבָּם:

און אַצונד, זאָלט איר ניט מורא האָבן; איך וועל
אויסהאַלטן אײַך און אײַערע געזינטן. און ער האָט
זיי געטרייסט, און זיי גערעדט צום האַרצן.

כב וַיָּשֶׁב יוֹסֵף בְּמִצְרַיִם הוּא וּבֵית אָבִיו
וַיַּחֲוִי יוֹסֵף מֶמָּה וַעֲשָׂר שָׁנִים:

און יוסף איז געבליבן אין מִצְרַיִם, ער און זײַן
פֿאָטערס הויזגעזינט; און יוסף האָט געלעבט
הונדערט און צען יאָר.

כג וַיֵּרָא יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם בְּנֵי שְׁלֹשִׁים גַּם
בְּנֵי מְכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה יָלְדוּ עַל־בְּרָכִי
יוֹסֵף:

און יוסף האָט געזען פֿון אַפֿרימען אוראייניקלעך;
אויך די קינדער פֿון מְכִיר, מנשהס זון, זײנען געבאָרן
געוואָרן אויף יוספֿס קני.

כד וַיֹּאמֶר יוֹסֵף אֶל־אַחֲיוֹ אֲנֹכִי מֵת
וְאֱלֹהִים פֶּקֶד יִפְקֹד אֶתְכֶם וְהָעִלָּה
אֶתְכֶם מִן־הָאָרֶץ הַזֹּאת אֶל־הָאָרֶץ
אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לֵאמֹר
וְלִיעֲקֹב:

און יוסף האָט געזאָגט צו זײנע ברידער: איך
שטאַרב; אָבער דערמאָנען וועט זיך גאָט דערמאָנען
אַן אײַך, און ער וועט אײַך אויפֿברענגען פֿון דעם
היגן לאַנד צו דעם לאַנד וואָס ער האָט צוגעשוואָרן
אַברהמען, יצחקן, און יעקבן.

כה וַיִּשְׁבַּע יוֹסֵף אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
פֶּקֶד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהָעִלָּתֶם
אֶת־עַצְמֹתַי מִזֶּה:

און יוסף האָט באַשוואָרן די זין פֿון יִשְׂרָאֵל, אָזוי צו
זאָגן: דערמאָנען וועט זיך גאָט דערמאָנען אָן אײַך;
זאָלט איר אויפֿברענגען מײַנע ביינער פֿון דאָנען.

כו וַיָּמָת יוֹסֵף בֶּן־מֶמָּה וַעֲשָׂר שָׁנִים
וַיַּחְנֹטוּ אוֹתוֹ וַיִּישָׂם בָּאָרוֹן בְּמִצְרַיִם:

און יוסף איז געשטאַרבן צו הונדערט און צען יאָר.
און מע האָט אים אײַנגעבאַלזאַמירט, און ער איז
אַרײַנגעטאָן געוואָרן אין אַן אָרון אין מִצְרַיִם.